

Vavyan Fable
Varázscsók

Fabyen Kiadó, Budapest 1999

A Molnár Éva 1999

Minden jog fenntartva,

beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

A szerző fotóját Dínerlimás készítette

Grafika: Zsilvölgyi Csaba (Máz)

Ennek a könyvnek az elkészítése érdekében
egyetlen újabb fának sem kellett meghalnia...

Kiadta a Fabyen Könyvkiadó

A kiadásért felel:

Harangozó Margit ügyvezető igazgató

Szerkesztő: a szerző szerkesztője

Korrektúra: Kiss István

Készült 32 ív (A/5) terjedelemben

Nyomta és kötötte

a Kaposvári Nyomda Kft.

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 190276

Készült Kaposváron az 1999. évben

ISBN 963 85712 3 3

"Szinte kislány volt még, amikor Adar, a férje idehozta.
Amint megérkeztek, körbeszaladt a váron, mindent szem-
ügyre vett, megcsodált. A gyilokjárókon futkosott, a fűben
hempergett, és szelíddé kalácsmorzsázta a belső tóban élő
vadkacsákat.

Azután azt játszotta, hogy kiül a kőfalra, és a mélyen
hömpölygő folyót figyeli.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte Adar.

- Játsszom - felelte.

Látta férjén a kétkedést, hogy szerinte a mozdulatlanul
ülés nem túl játékos.

- Tudod - magyarázta Shama - ez a vár nagyon régi,
és már rengeteg sokan éltek itt. És a férfiak akkoriban min-
dig csatázni jártak, hogy csökkentsék a tulzott lélekszámot.
Aztán a tömérdek lány és asszony csak ült idebenn, egyre
szomorúbban, és időnként kijöttek ehhez a falhoz, és órákig
álltak itt, sóhajtoztak, és nézték a vizet, remélve, hogy a fo-
lyó elhozza azt, akit várnak: a férjet, a kedvest. A Féfit.
Most az ő emlékükre ülök itt, és azt játszom, hogy várok.
Ez a várófal.

Adar nevetett, és azt mondta: szeretlek."

"Xera felkönyökölt, a herceg szájára meredt, és látta azt
olyképpen pirosítani, mintha vad csókok harapásai sebzették
volna, miként Tyrus ajkát nemrég, és eltökélte, hogy többé
nem ránt kardot, nem harcol ez ellen; vágyja, akarja ezt a

férfit, öli őt és hal érte, szenvedéllyel van iránta, időtlen idők óta, minden alakjában, a Világok Végezetéig."

Múltak a napok, a hely természetéhez illőn for-
gatatosan.

Vándorok, utazó kalmárok érkeztek, lakomáztak, leré-
szegedtek, megpihentek. Unaloműzésül némelyük kiállt
egy-egy röpke viadalra a fogadó legyőzhetetlenként di-
csőített harcosa ellen, mások megunt rabszolgájukat lök-
ték elő megmérettetésre. Pénzt, lovat, értéktárgyakat tet-
tek fel a küzdők valamelyikének diadalára. A megállapo-
dás többnyire csupán eszméletvesztésig tartó összecea-
pásról szólt. Olykor azonban az egyik fél haláláig folyt a
harc.

A lány a sokadik alkonyatot élte meg itt. Egyetlen éj-
re érkezett, éppen tíz napja már. Azután reggelenként
újabb napért fizetett a komor gazdának. Minden alka-
lommal keserűbbnek látszott.

A fogadós sejtette, hogy vár valakit. Láta, miként her-
vad reménye. Pedig nem bánta volna, ha létrejön a talál-
ka, és a lány elmegy végre. Abryss ezen - Világok Kapu-
jaként emlegetett - szegletében éppenséggel mindenféle
népség megfordult, Xera mégis kitűnt közülük. Nem a
csúfságával, mint bizonyos fajzatok, nem is a veszélyes-
ségével, mint a fejvadászok, orvgyilkosok.

9

Pave, a fogadós akkor se tudta volna megokolni ide-
genkedését, ha négybe vágják, karóba ültetik, avagy a
nemest szervénél fogva fára függesztik. Ilyetén faggatás
közepette is csupán ekként okolta volna, miért is ódzko-
dik a lánytól: csak.

Nem állott egyedül ellenérzésével. Asszonya, szolgálai, a
betérő vendégek, de még Ahmat, a bárkit legyőző gladiá-
tor is szüntelenül a különös jövevénnel foglalkozott, ta-
lálgatván, kicsoda-micsoda lehet a lány, mi járatban
időzik náluk, mitől oly szomorú - és főként: furcsaságát
vajon miért érzik áthatónak!?

Férfiszemmel nézve semmi visszataszítót nem lehetett
találni rajta. Xera ragadozótermetű, hosszú combú nő
volt. Arcvonásai alapján nemesi származásúnak látszott,
díszes harci öltözeke is erre vallott.

Talán a tekintete zavarta a sokféle rútat-szépet ta-
pasztalt fogadóst. Xera színeváltó szeme hol vad sma-
ragdzöldben tündökölt, hol olyan ezüstkékké halvá-
nyult, amiként a frissen hullott hó csillámlik fénye-
sebb éjszakákon. És akár zöld csóvát lövellt, akár
fluoreszkálni tetszett, sok ezer esztendő, mélységes
fájdalom tükröződött benne, a rápillantót is fagyraló,
szomorító.

A szolgálak egyenesen féltek tőle, kemény természetű

lovától nem kevésbé.

Pave asszonya nem kertelt, kimondta: Xera démon vagy varázsló.

Végtére is málna nélkül érkezett, mégis naponta más és más ruhát öltött, abryssi pénzben se szűkölködött (alighanem a bőre alatt hozta létre az érméket), és reggelente, midőn kilovagolt, sokkal korábban eltűnt a látóhatárról, miként az várható lett volna. Szobájában semminemű holmit nem tartott, önmagáról nem beszélt, amúgy sem igen fecsegett; étkezési szokásai is horzsolták a különösség határát.

Ahmat ezt hajtogatta, ha a lányra került a szó: örömet megküzdene vele.

A napok múlásával e vágya valóságos rögeszmévé hízott. Esténként, ha elhangzott Pave szokásos kiáltása, miszerint: lássuk, ki merészel megmérkőzni a legyőzhetetlen gladiátorral! Ahmat a lány szemébe fúrta tekintetét, mintegy ingerelve őt: pattanj fel, és harcolj velem!

Xera nyugodtan viszonzta pillantását. Szeme színe mély folyózölddé sötétült, s addig-addig nézte a férfit, mígnem azt csontvelőig átjárta valaminő eddélgi ismeretlen, felkavaróan gyötrelmes lelki kín.

Előző estén már-már bírhatatlanul hosszan és kölcsönös-vágytelin akasztották össze tekintetüket. Ahmat biztosra vette: a lány már nem várja sokáig, hamarosan harcba száll ellene; kívánják egymást, csaknem úgylént, amint a szeretkezni sóvárgók, szinte érzéki erővel óhajtják az összezsapás gyönyörét: hogy gyötrelmet okozzanak, vért fakasszanak, lássák a másik fájdalom tozzította vonásait.

Ahmat átvirrasztotta az éjszakát. Rengetegszer elképzelte, amint Xerába döfi kardját, és megforgatja benne a pengét. Ábrándjában a lány teste ívbe feszült a kéjjel rokon kintől, szeme képtelenül fémes-zölddé sötétült, megfeszülő nyakán szétszakadtak az izmok és inak, s ettől a feje úgy tört hátra, akárha csontjai mállottak volna; tenyerébe vajúdó körmei keresztülszaladtak bőrén, és véresen, húscafatosan robbantak elő a kézfejen.

Gyönyörűséges képzelgés volt.

Xera érzékelte, hogy a férfi szemet vetett rá. Rendes körülmények között sosem állt volna ki Ahmathoz hasonló kisszerű alakkal, ennél jóval büszkébb lévén.

10 11

A fogadóban töltött tizedik napszálltára föladta a reményt, hogy Salach, a Bölcs eljön a találkozóra. És ha vele nem beszélhet, ha élete úgy folyik tovább, amiként eddig, miért is ne próbálhatná meg: hátha Ahmat képes arra, hogy megölje őt!?

Hiszen mérhetetlen ideje éppen ezért járta megszállottan a világokat, keresvén azt, aki elveszi tőle a hajdan

ajándékként kapott örök életet. Ezerféle teremtménnyel küzdött meg, engedvén nekik, hogy legyőzzék: átdöfjék, szétszakítsák testét.

Azután amaz öntudatlanság, amit halálnak remélt, álomnak bizonyult csupán. Hosszabb-rövidebb ájulatai végén mindannyiszor eszméletre tért. Teste szörnyű kínok közepette gyógyult. lelke alkalomról alkalomra iszonyúbb állapotba süllyedt.

Folytatnia kellett. Hajszolta a halált - esetleg az okot, amiért mégis érdemes élnie. Ment tovább, kereste az öröklét örömeit, és bár soknyi szépségre bukkant, sose szűnt meg irigyelni a halandókat.

A varázslatról, amelyet hajdan oly boldogan fogadott el, tudta immár: átok az, sivár.

A letelhetetlen, elpereghetetlen, szűnhetetlen élet során számtalanszor szeretett asszony és férfi barátot, gyermeket, harcost, különféle lényeket, állatokat, helyszíneket. S e kedveltjei meghaltak ifjan, vagy megöregedtek és elmúltak a közvetlen közelében, miközben ő kívülről nézvést mit se változott. A lakható birodalmak elpusztultak, netán zsarnoki uralkodó igájába kerültek, a szépséges épületek porrá omlottak. Minden és mindenki elköpött mellőle.

Egyedül maradt: magányos halhatatlan.

Úgy gondolta, a hajdanvolt varázsló semmi egyebet nem művelt, csupán bebizonyította: kitűnő hústartósítási módszert talált ki az ő múlhatatlanná tételével. Bárha mással tette volna ezt, s nem vele: valamivel, ami lélektelen.

Már nem is tartotta számon, mikor történt meg legutóbb az elviselhetetlen. Mélységesen szeretett egy férfit, s végignézte, amint felfalja őt a telő idő, majd eltemette, miként korábbi elődeit, miként mindenkit, akivel időtlen útjain találkozott. S bár ez a férfi is meghalt, nem szűnt meg létezni, emlékezetében maradt, és valahányszor gondolt rá, megjelent előtte, s ő végigszemlélhette rajta a tovafutó esztendők hozta változásokat, az ifjú arc és test érlelődését, mesészep korszakait, az öregedés állomásait, halálát.

Gyermeke sose született, másokéit gyámolgatta. Akik aztán ugyancsak felserdültek, éltek valameddig, és elhunytak végül. Szintúgy a barátok, a társak a harcokban, a lovak, a szelíd fenevadak, minden és mindenki, akihez érzelmek fűzték.

Különös volt, hogy ezen érzelmek nem váltak kortalanná, testének példájára. Újra és újra átélte azokat, akkor is a megismétlődésükre vágyva, ha tudván tudta, miként végződnek majd. Emlékezete nem fakult, halványult, miként a halandóké, akik aggságukra már legfeljebb életeseményeik törmelékeit birtokolják, remekül

felidézvén gyermekkoruk kedves játékszerét, régesrég elillant illatokat, ám azt még csak nem is sejtve, vajon hová is tették a kardjukat, kupájukat, bármijüket, csupán az imént.

Xera elfoglalta helyét a falócás asztal végében, a bejáratnál szemközt, háttal a gömbölyödő élű kövekből rakott falnak. Innen szemmel tarthatta a tágas étkezőhelyiség minden pontját, bár sok megtekintésre érdemes látnivalóra egyáltalán nem számított.

12 13

Odakinn alkonyodott. Az alászálló Nap narancsos fényét mind durvábban koptatta a szürkület.

Mostanra a fogadó megtelt az éjszakára érkezettekkel.

Salach ma se jött el. A szolgák a kimerült, éhes lovak, öszvérek és egyéb házasállatok körül buzgólkodtak az istállóban.

Pave asszonya a hosszú asztalok közt sürgött-futkossott, az étkeket kínálgató lányokat vezényelvén, kövér abroncsú szoknyáját hintáztatva, dús kebleit rezgetve. Rágcsálófélére emlékeztetően keskeny, hegyes ami, ráncvéselte arcán mesterkélt mosoly feszült. A szája fölött növekvő, árnyékosan sötét szőrszálak végein verejtékcseppek gyöngyöztek.

Az ég-tudja-honnan-szalajtott Ahmat, a szögletes testű, páncélizmú óriás az ajtó mellett támasztotta a falat.

Karba font kézzel álldogált, mereven bámulva Xerát.

Kusza vonalú forradásokkal tarkított válla és felsőteste, rengő húsú oszlopcombjai nyűgözték a vendégek szemét. Fémdíszes, térdig érő csizmát, kurta nadrágot, látványosan duzzadozó ölvértet viselt. A bal karjáról az álláig felnyúló, fényes sárga festékekkel tetovált madárszárny fel-felizzott, valahányszor kinyílt mellette az ajtó. Ezúttal fegyvertelen volt, ám a szálláshely életmenetének ismeretében Xera már tudta: mire a kalmárok, világutazók, fegyverforgatók és más jövevények elköltik étküket, és a kevéssé felöltözött, odaadó szolgálányok unszolásának engedve kiűrik serlegüket, Ahmat teljes csatadíszben fog pompállani, várván, ki merészeli párviadalra szólítani őt ma este.

Aztán majd kitódulnak a fáklyákkal megvilágított karamköré, és megszemlélhetik Ahmat veszedelmesen robbanékony harcmódorát, kiserkenő vérenek - ha ugyan valaki képes lesz kiserkenteni azt - napvirág sárgáját, s lúdbőrösen dideregve hallgathatják velőtrázó rikoltásait, lecsapó öklének, előreúduló talpának, térdének dobbanásait az ellenfél testén.

Xera látta már őt fegyveres, élet-halál tétű összecsapás közben is, amidőn rabszolgát zavartak ellene a karámba, hogy az lopás, engedetlenség, hűtlenség avagy álnokság okán elnyerje bűnarányosnak vélt büntetését. A küzde-

lem alapállásból egyenlőtlennek tetszett, s mindössze azért húzódott el hosszan, mert az óriás úgy akarta, élvezvén a nála gyengébb, teljesen esélytelen férfi kínlódását, kétségbeesett túlélési próbálkozásait.

Ahmat, ha megsebesült is, másnapra tökély-épen bújt elő vackáról. Izmait mamuterő feszítette, szemében fekete lángok vibráltak. Nem közönséges élőlény volt, aligha ember. Xera már sok effélével találkozott, mégis azt remélte, hogy ez a példány képes lesz arra, amit elvár tőle. A lány nem volt végzetesen eszement, se megszállottan őrült. Tudta, a halál megváltás. Elveszíti a mindörökké tartósított hússzövevényt: a testét. lelke nem szűnik meg, csupán elpihen és feledhet-tisztulhat végre.

És tudott még ennél is fontosabbat. A titkot, amit a halandók nem és nem mertek hinni: a meghaló csupán a bábját veti le, megszabaduló szelleme felfrissül és megifjodik, majd ismét megtestesülési alkalmat keres, lehetőleg egy anyaméhben úszkáló magzatot, s általa újraszületik.

Igen, ezért történhetett, hogy eddigélt létében mindig ugyanazon lelkeket választotta barátul, kedvesül, de még ellenségül is, noha más és más testbe rejtve bukkant rájuk. A világokban kószálva folyton azt kutatta, hol találhatja meg őket megest és megest.

Mennyivel egyszerűbb a halandók dolga!

Magas, fekete köpenyes férfi lépett Xera mellé, öltözé-
14 15

ke tanúsága szerint tősgyökeres abryssi: büszkén viselte mellkasán a származására utaló körcímet. Az itteniek valamiért különös örömet lelték abban, hogy megkülönböztessék magukat magasabb és alacsonyabb rangú, más nemzetségből vagy nagycsaládból való társaiktól, dédelgetően ápolták őskultúrájukat. Ez a fickó is mélységesen megbántódott volna, ha sejti, hogy a lány közönséges abryssiként gondol rá, cím, rang és egyéb cífraságok nélkül.

- Megengeded? - kérdezte a férfi, a mellette lévő, legfeljebb félfenéknyi szabad felületre mutatva a falszeglettől falszegletig benépesült lócán.

Xera bólintva félrehúzódott kissé, hogy a fekete köpenyes ne érjen hozzá, miközben elfoglalja a kiszemelt helyet.

A jövevény elvackolt, és miután egy lengén ruházkodó szolgálány étket, italt tett elé, körbepillantott a termen. Elsőül Xerát vette szemügyre, nem tolakodóan, ám leplezetlen kíváncsian. Megnézte a homlokát ölelő, domború állatfigurákkal ékített ezüstpántot és a kétszarvú ló koponyájából készült sisakját. Fényes, smaragdzöld kelméből összeöltött, állig gombolt ingét, azonos színű, testre simuló nadrágját, rövid szárú csizmáját, ezüst szí-

nű térd- csukló- és vállvértjét. A felsőtestét keresztező szíjon függő kardot, a kézfején zöldellő kétszarvú, bozontos szőrű, erőteljes mént ábrázoló tetoválást, az ujjait ékítő, eleven tündöklésű drágakövekből csiszolt gyűrűket. Majd hosszú, keskeny arcát tanulmányozta, ovális állát, telt, kicsiny száját, finom vonalú orrát, hatalmas, színejátszó, sűrű pillákkal árnyékolt szemét, magas homlokát, a sisak alól előkigyózó, ezüstkék ragyogású, fekete tincseit. Végezetül újfent visszatért a szeméhez, és belefeledkezett.

Xera viszonozta a fahéjszín bőrű, törékeny alkatú, ámde színizom férfi kutató tekintetét. Ő bírta tovább.

Az abryssi elfordult, mielőtt még elnyelte volna a zöld szempár mélye. Folytatta szemlélődését, és volt mit néznie: más világokból jött idegenek nyüzsögtek körötte. A szokatlan arcokat és öltözékeket felmérve pillantása megállapodott Ahmaton.

Kevéssel később a küzdőtérként szolgáló karám körül tolongott a kocsmai nép.

A felszolgálás itt sem szünetelt. A feszültség szint növekedtével a legtöbb férfi folyamatosan kívánta az alkoholt; a serleget csupán annyi időre vették el a szájuktól, amíg újabb italért kurjantottak.

E kiéhezett-kiszomjazott, lelkiileg és testileg egyaránt elhájasult fickók nem csupán szurkoltak Ahmatnak, ők azonosultak vele: személyesen voltak a merő heg-és-hús óriás; ők maguk döngölték földbe az ellenfelet. Előbb egy reszkető rabszolgát, kit ura megunt és prédául odavetett, majd egy ravasz vigyorú, szíjfeszes izomzatú, pénzéhes kalandort. A megannyi pseudo-Ahmat káromgva üvöltött gyönyörűségében a legyőzöttek végkínjai láttán.

Más szemlélődők a mulattatásukra rendezett vérfürdő közepette is őrizték méltóságukat, mértékkel ittak, alig-alig markolázták a köröttük sündörgő szolgálányokat, és óvakodtak kimutatni, élvezik-e a haldoklók könyörgését, sikolyait.

Az abryssi ifjú rég nem Xerát bámulta. Tekintete Ahmatra tapadt. Szemében gyűlölet és düh lángolt. Állkapocsmozgató izmai vibrálni látszottak, jókora járom-

16 | 17
csontja valósággal kihízta megmerevülő arcbőrét. Ujjai ökölbe zárultak, teste ijidegként feszült.

Xera rengetegszer, az unásig látott effélét. Sejtette, hogy a fahéjszín bőrű férfi rögvest Ahmat elé pattan, és persze meghal végül, mert fájdalmas haragja elvonja figyelmét a küzdelemtől. És bizonyára közhelyszerű történetről hallgat: Ahmat megölte valakijét, apját, fivérét, barátját. Magától értetődik, hogy e tett bosszúért kiált, vért kíván.

Xera lenyelt egy ásítást, és elhatározásra jutott.

A bosszúvágyó abryssi megelőzte. Átlendült a korlát fölött, és szétvetett lábakkal kihúzta magát a fölényesen vigyorgó Ahmat előtt.

- Megöllek! - rikkantotta gyűlölettelin.

A gladiátor vállat vont. Sóváran nézte a vékony termé-tű ifjú mögött álló Xerát, változatlanul csakis benne lát-ván magához méltó ellenfelet.

A küzdők mereven várakoztak, szemközt egymással, amíg Pave körbejárt a vendégek között, hogy mindenki megtehesse fogadását.

Xera még egyszer felmérte az abryssit. Mire a fogadós elbődült: kezdődjek a küzdelem a lány máris halottnak látta a viadalba lendülő ifjút.

A fickó hitte, hogy gyűlölete pótolja harcitehetség-bé-li hiányosságait. Vakította agyát: ha ő maga nem vesz tudomást alkalmatlanságáról, akkor az másoknak se szúr szemet. Keskeny pengéjű kardot és vívótőrt használt; jobbára csak hadonászott fegyvereivel. Szüntelenül pörgött, szökdécselt, ugrándozott, mégsem bírt Ahmat közelébe férkőzni.

A hegyomlásszerűen mozgó gladiátor az első penge-villanástól kezdve fölényben tudta magát. Ő ugyan nem táncolt-szaltózott oly daliásan, mint a színizom ifjú; az ő léptei alatt rengett a föld, és a tüdejéből kitóduló levegő meg-megtántorgatta a karámot bevilágító fáklyalángokat, ám hatalmas kardjának minden suhintása, döfése célba talált.

Az abryssi hamar elvérzett.

Egy szolga eltávolította a szálnalmas holttestet. El-egyengette a küzdőtér talaját, a vértócsákra illatos fafor-gácsot hintett.

Xera átlendült a korláton, és széttárt karokkal megállt Ahmat előtt.

- Ölj meg! - parancsolta.

A szólított széles, egyre inkább terebélyesülő, végül már csaknem óceányi vigyorral bólintott. Fekete láng lobbant a szemében. Előrelendült, hogy a tetemes pen-gével Xera vállára sújtson.

A lány fékeszökkent, kifordult, és két kézre markolt kardjával felütötte Ahmat csuklóját. Sárga váladék ser-kent az átmetszett bőr alól, éppoly izzósárga, mint a férfi karjára-vállára tetovált madárszárny.

Xera újra észbe véste: meg akar halni, lehetőleg minél gyorsabban, s ha ezt eltökélte, azt is ki kell bírnia, hogy a méltatlan Ahmattól vegye át ezen ajándékot.

De akaratától különvált életösztöne, élénk harci ref lexei és a rettenetes méretű fickó iránt érzett megvetése még jó darabig nem engedte, hogy legyőzesse magát.

Ahmat veszettül vívott, pajzsával védve felsőtestét, fe-jét. Mindkettőjük öltözéke, bőre rohamosan cafatoso-

dott.

A báméskodók üvöltve kántálták a gladiátor nevét. Valahányszor sárga vér fröccsent a küzdőtér földjére, felszűköltek az aggodalomtól, hogy elveszíthetik a fogadást. Izgalmukban meg se látták az éjszaka mélyéből érkező lovast.

18 19

A jövevény lesiklott a nyeregből, lehajította különös fényű, fekete-zöld köpenyét, kardot rántott, és a karámba szökkent.

Ottlétét továbbra sem érzékelték. A közönség az egymásnak feszülő küzdőket bámulta meredten, azok pedig egymást.

Xera közvetlen közélről meredt Ahmat arcába, leheletét, verítékét, vérért szagolta.

- Ölj meg - immár kérte, s alázattal, legyőzve végre undorát, maradék félelmeit.

- Óhajod parancs - csúfolódott a férfi.

Hátralépett. Magasra lendítette pallosát.

Xera lehajtott fejjel, fegyverét a térdéhez süllyesztve állt. Minden erejével azért küzdött, hogy ne védekezzen, meg se moccanjon. Régen tudta, mennyire nehéz a megadás.

A karám körül hullámozó tömeg akkor fogta fel a jövevény ottlétét, amidőn a nyurga férfi a számtalan sebből vérző lány és a kivégzésére készülő, ugyancsak sebzett-roskadt Ahmat közé lépett.

- Ne öld meg - szólt, szinte halkán, könnyed mozdulattal fékeütve a felé suhintó pengét.

- Meg akar halni - vicsorgott Ahmat.

- Talán mégsem - vélekedett az idegen.

Xera felsandított. Ilyetén hősködéssel is találkozott már vége-hossza nincs életében. Unott sóhajjal térdre ereszkedett, hogy még nyilvánvalóbbá tegye szándékát.

A szokatlanul magas, sötét ruhás férfi lehajolt hozzá.

- Salach küldött - súgta. Közben újabb kardcsapást háritott. - Ez a húsoromzat kevés hozzád, te is tudod.

- Salach veled üzent? - kérdezte Xera.

A férfi bólintva felegyenesedett. Immár az eddiginél élénkebben védekezett a dühödten vagdalkozó Ahmattal szemben, ám változatlanul játékosan forgatta kardját, mintha a harc nem különösebben érdekelné, mint aki túl kifinomult az efféle időtöltéshez. Jóllehet alig-alig figyelt oda, biztonságosan távol tartotta maguktól a dühöngő gladiátort.

- Menj a szobádba! - kérte Xerát.

- Győztél! - közölte kisvártatva a fogcsikorgató

Ahmattal, miután a lány két szolgálótól támogatva eltűnt az épületben.

Sarkon fordult, eltette kardját, és faképnél hagyta a

megütközött fickót.

A bábészkodók a fogadóba tódultak, hogy egymást túlkiáltozva megtárgyalják a történeteket. A vita hevében tömérdek ital fogyott, és egyre kelendőbbek lettek a bérbe vehető asszonyi bájak.

Ahmat elbújt a kamrájában. Összekuporodott szalma fekhelyén. Reszelős nyelvvel nyalogatta sárgálló vérét. A kardvágásokból itt-ott előtüremkedő húst és az egyenetlen sebszéleket rágcsálta. Mégsem ezen okból hallatott fájdalmas sóhajtásokat. Hanem azért, mert még mindig nem kapta meg a lányt, az nem lett egészen az övé: nem vérzett el a lábainál, mezítlen kínok közepette.

Az idegenre úgy gondolt, mint vetélytársra. A sötét ruhás fickó elvette tőle Xerát. Mindkettőjüknek meg kell halniuk! E gondolatra lelve felhagyott a bús hangok kibocsátásával. Hanyatt feküdt, kinyújtózott, és átadta magát elképzelt végük kéjes képeinek.

20 21

22* era megint harcolt. A karámban forgolódott, csizmatalpa alatt érezte a talajt borító apró köveket, a régóta gyülemlő fogtörmeléket, a szerteszórt forgács süppedezését. Ellenfele arcán látta a fáklyalángok táncolós fényárnyék játékát, a rút vonásokat már-már megcsinosító feszültséget.

Miként nemrég a valóságban, ezúttal lázálmában újra átélni kényszerült a valódi küzdelmet: ezt ő vívta önmagával, azért, hogy ne hadakozzék, ne ugorjon félre, és ne szúrja torkon, szíven, bármin Ahmatot, hanem tulajdon akaratát beteljesítve: haljon meg végre! Már számoszor legyőzte ekként önmagát. Megölték, ám ő hamarosan életre kelt.

Amint most is. Ismerős kínok szaggatták testét, oly erővel fájt, miként először. E stádiumban kevés volt tudni, hogy idővel elmúlik a gyötrelmek, ettől az még tovább tombolt a sejtjeiben. A láz tűznyelvei nyaldosták bőrét, agyát, ereit.

Érezte, amint valaki megemeli a felsőtestét. Vállát, fejét megtámasztva, eleven gyümölcsből préselt lével nedvesíti meg pergamen ajkait.

Xera kidugta nyelvét, nehogy egyetlen csepp nektárt is elmulasszon.

- Tudsz nyelni? - hallotta.

Bólintott, s felnézett.

Milliónyi színarany Nap forgott előtte, majd a Hold és a csillagok. Miután valamennyit kipislogta szemhéja alól, látni kezdett.

Nem a fogadóbéli szobában feküdt, miként hitte.

Erdei tisztáson hevert, sudár fűszálak selyemkalászhai ringatóztak körötte. Hosszú szőrű, kecses lova néhány lépésnyire legelészett. A magasban egyetlen Nap tündökölt.

Szitakötőszárnyak berregtek a közelben.

Salach Küldötte hajolt fölé. Édes gyümölcslevet csepegtetett a szájába.

- Köszönöm - sóhajtott a lány. - Ki vagy?

- Szólíts Sayonnak.

- Miért nem Salach jött el?

- Salach meghalt.

- Cserélnék vele.

A férfi nem felelt, szomorúnak rémlő pillantása végigsöpört Xera arcán.

A lány lekonyókolt a füre, immár önerőből megtartván a felsőtestét.

Sayon elhúzódott tőle. Hosszan szemlélték egymást.

Xera úgy érezte, látta már valahol, valamikor a férfit.

Találkozott e nyurgán nyúlánk termettel. Ismeri hajviseletét: a hátrafésült, tarkón összekötött, majd egyenként befont, kétféle színű tincseket, a hosszú arcot, a bozontos szemöldököt, a macskaszerű szemréseket, a felemás íriszeket: az égboltkék jobb és a barna szín árnyalatait változó bal szemet.

Töprengve nézte a harcost. Mostanáig szerfelett büszke volt az emlékezetére.

-Találkoztunk már? - kérdezte bizonytalanul.

Sayon fűszalat rágsálva, szótlánul ült mellette.

Xera megismételte a kérdést.

- Régen ismerlek - felelte a férfi. - Arcmásod fő helyen függ Salach házában. Ha mesterem kíváncsi volt, merre jársz éppen, kérdőre vonta a képet. Gyakorta érdeklődött utánad. Láttalak ébren és álmodban. Barátod vagyok.

- Baráti téttként Salach halálhírét hoztad.

- Megvetés jár a hírvivőnek, ha a hír rossz?

22 | 23

Xera legyintve visszapillantott a selymes fűbe.

-Te hoztál ide?- firtatta.

- Gondoltam, itt hamarabb rendbe jössz, távol az alattomos Ahmáttól. Lovad hajlandó volt a hátára venni mindkettőnket. E helyet is ő választotta.

- Meddig akarsz gondoskodni rólam?

- Amíg azt nem mondod, hogy terhedre vagyok. Szívesen végigkísérlek utadon.

- Miféle utamon?

- Amely, óhajtasodra, a haláloshoz vezet. Bár szerintem, ha azt megbántad, hogy hajdan halhatatlanságot kértél jutalmul, mosti választásodat még annál is jobban megkeserülheted.

- Eszerint te halandó vagy.

- Halandó, sebezhető és napról napra öregedő - bólintott Sayon.

- Jó neked.

A férfi elfintorodott.

- Maradjunk csendben kis időre, és irigyeljük egymást - ajánlotta.

- Épp eleget hallgathatunk, ha együtt maradunk. Mit kell tennem a halálomért?

- Semmi különöset - vont vállat Sayon. - Csupán olyasmit, amit eddig is megtettél, hosszú múltad során alighanem milliószor. El kell hoznod néhány dolgot valahonnan, és el kell juttatnod azokat másvalahová. Szóval ennyi az egész. És a kiruccanás végén vagy elnyered a vágyott jutalmat, vagy nem. De inkább igen. Salach látomásai eléggé biztatóak voltak.

Xera hosszú pillantást vetett a férfi arcára, ám annak vonásain nem tükröződött a hangjából áradó gunyorosság.

- Mi a feladatom?

- Vár rád egy kő, egy kard és egy kalitka. Ha ezeket megszerzed és átnyújtod Ylimnek, a gyllusi varázslónak, érdemeid elismerésül halálcsókot kapsz tőle. Salach a lelkemre kötötte, hogy szó szerint adjam át üzenetét: a halandóságot meg kell szolgálni.

- Miért kívánsz velem tartani, ha nem tetszik a célom?

- Még nem éltem eleget ahhoz, hogy kellőleg kiábrándult legyek. Ezért. Vonz a kard, a kő és a kalitka megszerzésének módja. A kardot egy sziklaember szívéből kell kirántanod, a kő öklömnyi zöld gyémánt, a kalitkát szörnyeteg metamorfok őrzik.

- Mi van a kalitban?

- Nem az, aminek látszik.

- Jó veled beszélgetni - jegyezte meg Xera. - Ha nem mondasz ennél többet, nagyon kell rád vigyáznom, ne hogy sírba szállj a titkaiddal, mert megint itt maradok halhatatlan.

- Örvendek, hogy máris nélkülözhetetlenné tettem magam - közölte Sayon, enyhe meghajlással.

- Nélküled nem halhatok - felelte a lány, hasonló tónusban.

Lehunyta szemét, és próbált nem figyelni hegedező testének kínjaira, az elméjét befüstölő lázlángokra. A küldött szavain töprengett. E szavak gunyoros hangsúlyain.

A sziklaember mellkasából meredező kard, a zöld gyémánt és a más-mint-aminek-látszik-kalitlakó tényleg nem izgatta fel, még kismértékben sem.

Xera felsóhajtott.

- Mikor indulunk? - kérdezte.

- Holnapra rendbe jössz?

-Tehát holnap - bólintott.

Még egyszer, immár alaposabban megnézte leendő

útitársát. Újfent átkutatta emlékezetét, de nem bukkant a férfi nyomára terjedelmes múltjában. Összetalálkozott azonban néhány korábbi útitársának emlékékével. Végül megállapította: volt már dolga rosszabb fickóval is. Megszemlélte Sayon széles homlokpántját, annak középpontjában az aranysárga fémdíszítést, fekete-fémzöld rombuszokkal mintázott, rojtos vállú bőringét, szorosan tapadó fekete bőrnadrágját, hosszú szárú, puha csizmáját, öl- és csuklóvértjét, majd végigpillantott önmagán, és elhűlt kissé.

Évszázadok óta nem fáradt ruhapróbával, öltözködéssel. Elegendő volt kigondolnia, mit viseljen, és az elképzelt megvalósult. Ezúttal hosszú szárú, puha bőrcsizma simult a lábára, feszes fekete bőrnadrágját ugyanúgy szíjhurkok fogták össze a combjain, miként a férfiét, felsőtestét fekete-fémzöld rombuszmintás ing fedte.

Xera elaludt, mélységes-ájultan, hogy másnapra ismét ép legyen.

apnyugtakor a lány feleszmélt álmából, és maga mellett találta Sayont. Eszébe ötlött beszélgetésük. Felült a fűben, végigmérte a férfit.

- Ugye, azt mondtad, elkísérnél? Honnan tudjam, hogy alkalmas társam lennél? Értesz a fegyverforgatáshoz? Elméd fürge a cselvetéshez? Semmi kedvem dadáskodni veled.

- Látom, jobban vagy. Mit kockáztatsz, ha kipróbálsz?

-Tényleg! - sóhajtott Xera.

Talpra szökkent, két kézzel a vállához kapott, hogy kardot rántson, ám nem lelte fegyverét.

A férfi mozdulatlanul ült a lábainál.

- Kéred az enyémet? - kérdezte. Hunyorogva tekintett a letűnő Nap előtt álló lány haragvó arcára. - Kardod a szobában maradt. Inkább egész nap rajta feküdtél volna? Xera ellazítottá harcias testtartását.

- Jó, bizonyíthatsz másként is. Mit szólnál Ahmathoz?

- Ahogy tegnap összekaszaboltad, hetekig nem lesz belőle ember.

- Belőle sose lesz ember - szögezte le Xera. - De akár-miből van is, biztosra veheted, hogy estére teljes épségben találsz.

- Ha ily misztikus a helyzet, inkább nem bősíteném őt magam ellen - felelte Sayon, széles vonalú, dús szájának egyik szegletében a honosnak gyanítható, ironikus mosollyal. Más és más színű szemeiben is hasonló hangulatú lángok villództak.

- Küzdj meg velem! - szólt a lány. - Ha legyőzöd, velem jöhetsz.

A férfi felpattant ültéből, és mélyen meghajolt előtte.

- Máris megöletnél? - nyögte, rémületet mímelve, nem túl meggyőzően.

A lány tűnődően végigpillantott rajta, majd a lovához lépett. A hosszú szőrű, fényes óaranyszínű, légies alkatú állat a vállához simította fejét. Vékony, erőteljesen csavart, félúton egymásba fonódott, finoman hátrahajló, törhegyes szarvai Xera arca mellett meredezték.

- Arfum a hátára engedett?! - kérdezte a lány hitetlenül, mintha most fogná fel a férfi korábbi közlését.

- Ha Arfum a lovad, a válasz: igen.

- Idegen nem nyúlhat hozzá!

- Az istállószolgákat nem is engedte a közelébe. Harapott, öklelt, rúgott. Azok már latolgatták, hogy nyílvesszővel juttatják elé a szénát. Ám mert úgy tervezték, hogy lángolni fog az a vessző, kivezettem Arfumot a szá-

26 | 27

I.....

bad ég alá. Éppen ideje volt, hogy lóra tegyelek, és eltávolítsalak a fogadóból, mert kevéssel korábban rajtad kaptam Ahmatot.

- Hol kaptad?!

-A fickó szeret téged! Félhullán is bevánszorgott hozzád. Rajtad heverve leltem, éppen a sebeidet nyaldosta. Meglehet, rosszul tettem, hogy lehempergettem rólad. Talán gyógyerejű a nyála.

Xera undorodó hangot hallatott. Lova hátára szökent. Intett Sayonnak, hogy mögé ülhet.

Arfum néhány táncoló lépés után vágta ugrott, majd a talajról elemelkedve, a levegőben szárnyalt tovább. Mézarany, selymes szőre ritmikusan hullámozott. Rövid ideig tartó, csupán bemutatónak szánt suhanás után ügetésben folytatták útjukat.

- A te lovad eléggé gyors? - kérdezte Xera.

- Dehogy! - felelte a derekát ölelő férfi. - Mit vársz a magamfajta tökéletlentől? Nemde, értelmetlen vagyok arra, hogy veled tartsak?!

- Mit tanultál Salachtól?

- Nem vágyom fitogtatni e tudományt.

- Ha egy férfi ennyire titokzatos, útitársul kell fogadnom őt, hátha akkor kiismerem. Mit kérsz a szolgálataidért?

- Nem téged szolgállok, ha veled tartok.

- Jártál az Asszonyok Völgyében, innen hét világgal arébb? Ama sártekének nyugodt földje ezerféle gyümölcsöt terem, mindkét Napja szívderítő fényt áraszt, holdtalan éjei nem háborítják a meglelt békességet. Az asszonyok férjük, gazdájuk, szeretőjük, apjuk, fivérük elől menekültek oda, és szörnyen boldogok lettek. Elvigyelek, hogy a saját szemeddel lásd őket? Hinnéd-e másként, hogy férfiúi nagyképűség nélkül is egészen jól lehet élni?!

28

- Máris megerősítettél senkiségem tudatában, szép

hölgy, te ibolya, árvácska és mimóza elegye - felelte Sayon, a ló lépteinek ütemére ringatózva, arra is ügyelvén, hogy Xerával egyszerre mozdítsa csípőjét, sejtven: ha elvétené, újabb fullánkzápornak tenné ki magát.

Mindazonáltal örömet elvétette volna. Kíváncsi volt, mi jutna eszébe, ha egyszer akkor emelkedne fel a nyeregben, amidőn a lány éppen leül.

A fogadóig nem váltottak több szót a hirtelen alázuhant, barátságtalanul holdmentes abryssi éjszakában.

Sayon az istállóba vezette a lovat.

Xera megállt a karámnál gyülekező vendégsereg mellett. Megakadt a szeme egy tarka kendős, festett képű, csupasz mellkasú, jobbájában jókora csülköt szorongató férfiún, a fickó lábához tett, több helyütt ablakosra lyuggatott fémládikón. A nagyobbacska dobozból hallatszó kaparászás, morgás, szütyögés hallatán közelebb húzódott.

Mielőtt a földre térdelt volna, hogy megtekintse az érdekesnek vélt lényt, a kardját, pajzsát cipelő Ahmat lépett hozzá.

Megbámulták egymást az imbolygó fáklyafényben. A gladiátor sebei behegedtek, sárgálló firkavonalaknak rémlettek.

Xera nem is ezen csodálkozott el, hanem az átváltozáson: immár a férfi mindkét karját sárgán izzó madárszárnyak ékítették, vállát, hátát valódinak tetsző szürke tollak borították, feje megnyúlt és elkeskenyült, szemei valahogy az arcának széleire kerültek, és még az orra is meggörbedt.

- Küzdj meg velem! - könyörgött Ahmat. - Innom kell a véredből!

29

A színes ábrázatú, tarka kendős férfi bal kézre kapta és vadul megrázta a ládikót.

- Állj ki ellene! - buzdította a lányt. - Azé a majmom, aki legyőzi a csúfságot!

A leendő nyeremény véleményét nyilvánított hánykolt cellájában. Prüszkölő, berregő hangok özönével juttatta kifejezésre általános utálozását.

- Megnézhetem? - kérdezte Xera.

- Jaj, ne! - hörrent a tulajdonos. Siránkozásszerűen folytatta: - Leköp vagy leokád! Esetleg elkapja valamidet és leharapja! Jaj, nagyon vigyázz! Gonosz a majmocska!

- Akkor miért akarnám elnyerni?

- Mert ez a rusnya állat, ez a dög az összes vagyonom, én ezt tudom feltenni! - üvöltötte a fickó. Megragadta a lány könyökét, és ravaszul hunyorítva közölte: - Ha egy kis varázslatra van szükséged, mondjuk, a győzelmedért, pár aranyért megkapod! Ha fiatalodni vágnál, tőlem megvásárolhatod az Örök Szépség Elixírt!

- Idd ki te, vagy oszd meg Ahmattal! - felelte Xera, karját visszahúzva.

Letérdelt a láda mellé. Az egyik rés elé tartotta mutatóujját, és várt.

Az Örök Szépség Itálának birtokosa tisztos távolban a földre vetette magát. Két kezét összekulcsolva és ütemesen rázogató, visolyogató hevesen rimánkodott a lánynak:

-dd onnan a te szépséges ujjacskádat! Még szükség lehet rá, akár fogtisztításhoz, akár orrpucoláshoz, de még ehethet vele! A Dög, ez a neve, és rászolgált, hidd el, lemarcangolja a kezéről azt a csinos, hasznos ujjacskát!

- Bárki elnyerheti a majmodat, ha legyőzi Ahmatot? - kérdezte a lány, elunván hallgatni a férfi kunkorogva magasba ívelő hangját, a hiábavaló várakozást is megelégedve: a dobozban percek óta semmi se moccan.

- Bárki, de le kell győznie! - bizonygatta a csupasz felsőtestű férfi, az elviselhetőnél jóval hangosabban. - Csakhogy én már nagyon régen járok erre, és Ahmatot még senki se győzte le!

Xera a közeledő Sayonra pillantott.

- Elnyered nekem a majmot?

- Éppen ajánlkozni készültem - biccentett a szólított.

A mellettük állongó Ahmat csökönyösen toppantott.

A föld kissé megrendült alattuk.

- Nekem Xera kell!

- Megértelek - hagyta rá Sayon. - Mióta belezabáltál, szemrevalóan kitollasodtál. Azért ne áltasd magad! Lehet, hogy végül madárrá változol, de szárnyalni te sose fogsz!

- Majd meglátjuk! - vicsorgott Ahmát.

- Hát akkor...! - A harcos előzékeny mozdulattal előreengedte az óriást a küzdőterre.

ave búsan harsogta: a küzdők első eszméletvesztésig viaskodnak!

A nézősereg próbálkozott: utolsóig, utolsóig!- skandáltak.

Ám mert Sayon nem tért más belátásra, lassan elcsendesedtek, kupájukba kortyoltak, megragadták a hozzájuk dörgölődő női csípőt, ha ilyféle nem volt kéznél, jót rúgtak az arra oldalgó kutyába, és várták, mi történik, elvégre az első ájulati még tengernyi vér folyhat, unatkozni tán nem fognak!?

30 31

A fejkendő fickó lerágta a kezében tartott csülkőn fityegő húsfoszványokat, és a ládába tuszkolta a csontot. Óriási roppanás hallatszott, majd a szopogatnivaló két darabban tovaszállt. A megbántott Dög bosszúsan trütyögött fogdájában.

- Látod?! - siránkozott a fickó Xera kezét tördelve. - Állatira válogatós! Bármivel kínálom, édesgetem, mindent a fejemhez vág! Inkább egy feleség kéne helyette, azt legalább néhanap megölelgethetném! Nem jössz hozzám?

Xera lerázta magáról a szűkülő alakot. Lepakott egy szőlőfiirtót a mellette elsiető szolgálány cipelte tálcáról. Hátrahajtott fejjel, kéjesen harapott a kövér szemekből, azután a láda elé lógatta a gyümölcsöt.

A küzdőtéren vasak csörögtek, léptek dobbantak. Kezdetét vette a férfias harc. A szemlélődők Ahmat nevét kiáltották.

A ládikó részében megjelent egy hosszú-hosszú és még annál is hosszabbnak tetsző, görbeségben végződő ujjacska, és mintegy lekampózott egy szemet a fürtről. A szőlőre hajlított ujjvég külső oldala óvatosan megérintette Xera mutatóujját, majd végigsimított rajta, és visszarebbent a doboz sötétjébe.

- Sayon! - kiáltott a lány, mit sem törődve a többség ahmatozásával.

A férfinak nem volt szüksége buzdításra.

Játszott, miként előző éjjel, kevésbé élvezve, mint inkább unva a küzdelmet, olyképp, miként a megcsömörött kártyás, aki bár roppant módon gyűlöli az őt rabságban tartó szenvedélyt, mégis képtelen szabadulni tőle. Kiegyensúlyozottan, szemkápráztatóan mozgott, látványosan forgatta kardját, és nem vesztegette az időt. Miután kipuhította Ahmat harci módszerét, ellene fordította megfigyeléseit. A tiszta erőből, dübörögve támadozó óriás mindannyiszor a saját csapdjába szaladt bele, tulajdon lendületétől szállt tova.

Sayon bámulásában Xera megfeledkezett a majomkáról.

Mesmeg felforgatta elméje emlékszobáit: ajtókat tépett fel, ágyakat dúlt szét, szekrényfiókokat húzgált ki. Talált egy férfit a távolinál is messzibb múltban, sörénybarna hajút. Az ő ugyanígy derékig érő, ragyogóan fényes, karneolszín tincsei közt kígyóztak ilyen kalászszőke f"urtök, ő viselte feltűnően gazdag haját tarkóra fésülve, száz ágba összefonva. De a sörényén kívül semmi egyébben nem hasonlított Sayonra.

A gesztenyepej hajsزínű harcos serege lerohantá Xera népét. A lány förtelmes, rosszízű gyűlöletből tüzelten küzdött. Kardja a férfi mellkasába tört. S midőn a katona szétbomló hajjal roskadni kezdett, Xerát nyílvessző sebezte meg. Egymásra zuhantak. A hódító - hosszas haláltusa végén - a tüdejét elborító vérbe fulladt, a lány kis híján az arcába áradt tömérdek barna-szőke hajszálba. Azóta se találkozott ilyen hajzattal. Már jól emlékezett: a haldokló férfi kicsavarodott felsőtesttel feküdt raj-

ta, kínzó sérülésétől egyikük se moccanhatott. Percekig izzott köztük a levegő, pusztá akarattal próbálták megölni egymást, mérgezett gondolatokat nyilaztak a másik felé. Ám azon pillanatban, amidőn a férfi elfogadta rohamosan közelgő halálát, mindketten megenyhültek. Xera érezte a katona veritékes testéből elpatakzó vér émelyítő-édeskés fémszagát, kapkodó légvételeinek gyengültét - és a saját szívét kerülgető-elszorító szánságot.

Amikor társai kiszabadították végre a jegesedő tetem alól, feltérdelt mellette. Fohászt sóhajtott a legyőzött harcos lelkéért, azután lemetszett két hajtincset a kopo-
32 33

nyájáról: egy karneolbarnát és egy kalászszőkét. A kétféle színű hajból készült ékszert esztendőig viselte a nyakában.

Alighanem a hajzata miatt találta oly ismerősnek Sayont. Ám a nyurga termet, a finom izomzatú test, a hosszúkás arcforma, a magas homlok, a macskaszerűen ferde metszésű résben villogó barna-kék szempár, a fodrtis-telt száj is erősen az eszébe akart juttatni valakit.

Vagy valakiket?!

Mi van akkor, ha a fickót valahavolt ellenfeleiből gyúrták össze? Mit érezzen? Büntudatot? Elégtételt? Szégyenkezést? Megbocsátást?

Mivel azonban már rég nem érdekelte, mit ildomos éreznie, túltette magát e kérdéskörön. A mind feszültebbé váló viadalt szemlélte, ám bármennyire igyekezett közömbös maradni az imént felmerültek iránt, Sayon ismerős mozdulatai, kardforgató taktikája iáttán újabb sajgás támadt a csontjaiban, lelkében.

Ahmat testszerte vérzett. Sebzett sárkányként üvöltve támadott. Dűhtől elvakultan csapkodott pallosával. Sárga váladék fröcsögött, hullott tollak szállidostak körötte.

A gladiátor nevét kántáló tömeg elnémult. Az elhűlt bémészcodók talán nem is lélegeztek. A sürgő-forgó szolgák szoborrá dermedtek. Pave dülledt szemmel, zuhant állal meredt a hihetetlen képre: haszonállata bizony erőst vesztésre állt.

Sayon lendületes mozdulattal megfosztotta Ahmatot a kardjától. Azután egy hirtelen könnyökítés segítségével kioltotta az óriás eszméletét.

A leroskadtt testhegy látványa bús pfújolásra készítette a közönséget.

Sayon elhagyta a küzdőteret. Elvett egy korsót az egyik szolgától. Beleszagolt, majd hanyagul elkortyolta a bort, közben feredőt is vett a nyakába patakzó ital-
b

Azután Xerához lépett. Szótlanul átnyújtotta neki a nyereményládát, és eltűnt az épületben.

Úgy rémlett, nem vár köszönetet, ünneplést. Bölcsen is tette, ugyanis senkinek nem jutott eszébe, hogy méltassa érdemét.

Pave és hitvесе, némelyik szolga, a vendégek többsége és az eszmélkedő Ahmat egyként növekvő gyűlöléssel gondolt rá.

Cayon gyanította, mire számíthat. Épp ezért Xera szobájába vonult. Eldőlt az ágy tetején, két karját a feje alá fonta, jobb lábát keresztülvetette a balon. Mélyen járt a mélézésben, amidőn kinyílt az ajtó.

- Elvétetted a nyoszolyát - szólt a belépő lány.

- Mentségemül szolgáljon a szándékosság. Ha reggel indulni akarunk, ma éjjel felváltva kell őrködnünk. Ahmat bármikor betoppanhat, és nem biztos, hogy magányosan teszi tiszteletét.

- Legyen! - sóhajtott Xera. - Aludj bátran, majd vigyázok rád.

Sayon felkönyökölt, százugában a bosszantó félmosollyal.

- Magadra nálam is jobban őrködj, hiszen Ahmatnak a te véred faldosása szükséges ahhoz, hogy átváltozhasék végre. Szerintem röpképtelen dögmádár lesz belőle. Belőled hideg hulla, hosszú időre. Igaz, amíg újraépíted magad, hogy útnak indulhassunk, csupán az én életem múlik, nem a tiéd.

34 35

A lány fél füllel se figyelt, ajándékával lévén elfoglalva.

A láda fedelét felnyitva kissé megtántorodott az előtűduló bűztől. Összeszedte magát, a feketéllő belsejű doboz mellé térdelt, és várt.

Várhatott, nem történt semmi.

A majomka nem moccant, egyet se trütyögött, szűtytyent. Viszont áthatóan szaglott.

A szerény méretű szoba távolabbi szegletében heverésző Sayon elfintorodott.

- Fürdesd meg, vagy csukd vissza! - kérte. - Különben megfutamodom.

Xera leemelte a mosdótálat a gémlábú tartóról, a láda oldalához rakta, megtöltötte vízzel a kancsóból, tányér gyümölcsöt és törölkendőt készített a közelbe, majd elfűjta a gyertyákat, és a férfi mellé heveredett a széles fekhelyre.

Sayon szólni készült, a lány rápisszegett.

- És ha a látatlanba-kedvenc utálja a vizet? - kérdezte mégis a lehurrogott.

- És ha csupán szégyenlős? Ha röstelli, hogy elhanyagolt és rosszul táplált? - suttogta Xera, mutatóujját a férfi ajkára fektetve.

A majomka iránti tapintatból még a szemét is lehunyta, jöllehet a szemérmes lény aligha tudhatta, hogy ő

lát a sötétben.

Azután jó ideig nem történt semmi.

A dobozlakó nem feredőzött, Ahmat se jött vérjussáért. Xerát elnyomta az álom.

A mellette fekvő Sayon se bánta volna, ha alhat. A lány keze elcsúszott az arcáról, s a mellkasára simult. Megtévesztő bizalmasságban heverték egymás mellett. Ez nem volt a férfi kedve ellenére, hiszen Salachnál százszor is látta megelevenülni Xera képmását. Ismerte mosolyait, íriszének színeváltozásait a jégcsapkéktől a smaragdzigdig. Látta őt gondtalan álomban, sebláz okozta ájulatban és még sokképpen. Kettejük barátsága jóval előrehaladottabb stádiumban járt nála, mint a vele még fullánkozó, próbatételekkel játszó lánynál.

Egyszerre csak fura kaparászás hallszott.

A hangokból ítélve a majomka előkapaszkodott ládájából. Mohón nyeldeste a szőlőszemeket, ellubickolt a mosdótálban. Jó ideig marcangolta a durva felületű kőfalat, mintha a körmeit reszelgetné, majd csüggedt trütyögéssel félrehagyta a kézápolást. Gyűlölt ládáját az ajtóhoz vonszolta, s kitolta a folyosóra. Az óriási erőfeszítés végeztével olyatén sóhajtásokkal és hörrenésekkel szuszogta ki magát, akárha a legvégét járná. Azután a szoba közepére borította a tálban lévő mocskos vizet, majd borzalmas csattanással elvágódott az iszamón. Kis híján a padlón terjengő tócsába filít, ám végül talpra kecmergett. Fáradtan szipogott, sóhajtott, szütyentett néhányat. E hangok kibocsátása közepette megdöntötte a kancsót, és megöblítkezett az abból csurranó tiszta vízben.

Miután úgy vélte, kellőleg elfogadhatóvá lett, nesztelenül felkapaszkodott az ágyra. Lélegzet- és trütyögésvisszafojtva Xera felé indult.

Sayon töprengett, mitévő legyen a csöppséggel.

Ekkor zajt hallottak a folyosóról, egészen pontosan az ajtóból. A fülelő harcos megdermedt, vele ellentétben a majomka heves izgatottságban tört ki. Xerára ugrott, s a lány haját, ruháját rángatva úgyként visítozott, akárha lángolna körülük az épület.

Így aztán Sayon és Xera egyszerre ugrott talpra. Egyként kaptak fegyverükért.

A hisztérikus fogadtatás erősen meglepte a kard-

36 37

lengetve közelgő Ahmatot. Alighogy a vad visongáson elcsodálkozott, az alattomos fürdővíz-maradványolua szaladt, és csípőrecsegtetve lespárgázott a nyálkán.

Xera felmérte, mi csügg rajta vijjogva, s még azt is, hogy a szobában nincs elegendő hely a szép küzdelemhez.

Átszökkent a padlón fetrengő Ahmat fölött. Az ajtót fel-

tépve további kardokba futott. A hátára átcsimpaszkodott majomka változatlanul ontotta idegtépő vészjelzéseit.

A folyosón imbolygó gyér fáklyafényben a festett arcú fickó, a fogadós és néhány feltűzött vendég tülekedett. Mindeddig abban bíztak, hogy ezúttal Ahmat sikerrel jár, és rájuk már csak az álmukban lemészároltak megszégyenítéséhez lesz szükség.

A sértetlen és harciasnak tetsző Xera megjelenését észelve igyekeztek eltűnedezni az ide nyíló szobákban, kihátrálni a szabadba. Együttes megfutamodásuk eredményeként alaposan összegabalyodtak a szűk helyen. Felfogván, hogy beszorították egymást, páni támadást intéztek a lány ellen.

Xera lenyisszantotta egyiküket, mire a többiek újfent hátrálni próbáltak. A majomgazda siettében elvétette a csapást, s bár így is végighasította a lány vállát és felkarját, súlyos pallosa kiesett a kezéből, és már nem kaphatótt utána. Kést rántott a csizmaszárából, mindkettőből egyet-egyet, szemlátomást hajigálási célzattal.

A trütyögő visított. A lány fellendítette a kardját, és mielőtt még a pengék megkezdhetnék volna röppályájukat, egy átmetszett derekú fáklya elugrott a fali tartóból, és lángra lobbantotta a késdobáló fejkendőjét, ruháit.

A fickó elejtette fegyvereit, és sikoltozva oltani próbálta magát. E célból a folyosó deszkafalához dörgölődött, miáltal annak kárpitozása is tüzet fogott. A lángok megveszekedetten terjedtek minden irányban, falták a drapériát, a falat, az ajtókat, s a tébolyultan tántorgó emberi fáklya közvetítésével az útjukba kerülő szobákba robbantak.

A többi harcias is tüzet fogott. Démorit és Gonoszt - üvöltözve menekültek kifelé. Az alattomos tettet kifőző Pave farolt az élen, szolgáláért ordítózva, vödört, vizet követelve.

A zuhatagosan vérző vállú Xera követte őket.

Mögötte Ahmat robbant ki a szobából, nyomában Sayonnal.

A gladiátor csekély eszét is elvesztette a padlón kígyózó vércsik láttán. A fojtogató füstről, az elképesztő sebesen terjedő lángokról tudomást se véve, üldözőjéről megfélekezve, az őt átváltoztató elixírré vetette magát. Mohón nyalta a mocskos kövön csillámló vért, térden, könyéken botorkált végig az égő folyosón, a lakomázóterem felé.

Sayon átlendült a csúszómászó fölé, és Xera után sietett, sejtve, hogy a vackukról kifiistított vendégekre nem marad hatástalan a hiszterizáló démonozás, és még azok is ellenük fordulnak, akik szívesebben átaludták volna az éjt.

Odakünn egyre erősödött a kiáltozás.

A kőfalainak köszönhetően tűzmentes étkezőhelyiséget átszelő Xera megtorpant az ajtónál.

A mellé érkező harcos kitekintett a szedett-vedett hadrendbe támolgott, fáklyalóbáló, kard- és késlengető, gyilkvágásában már-már nyáladzó csőcselékre, majd a háta mögé nézett, bölcsen.

Ahmat a szörnyeteggé lényegülés előrehaladott fázisában járt. Hevenyében elhullajtott haja helyén gyéres, szürke pihézet képződött, arca elkeskenyült, oldalt ülő
38 39

szemei kikerekedtek, öklömnyire nőtt írisze megsárgult, vadul pulzáló pupillája szűkült-hízott, orra kampós csőrré görbült, nyaka megnyúlt. Vállá, felkarja szárnycsőkevénné alakult, az ebből kimeredő kézfeje rücskösre szarusodott, ujjai törszerű karmokká változtak.

Gyötrelmes metamorfózisa még nem fejeződött be.

Oszloplábainak elszarusodása közben üvöltött kínjában, hánykolta magát, összemorzsolta az útjába kerülő tárgyakat.

Xera könyöke Sayon karjához ért.

- Gyllusra készülünk? - kérdezte.

- Előbb Qepára megyünk - hangzott a válasz.

A lány sóhajtott, majd alig hallható, különös hangot adott ki. A férfi csupán gyanította, hogy füttyntett, mivel ama hangtartományra az ő füle úgyszólván ériéketlen volt.

Azt viszont igen élénken észlelte, hogy köröttük erősen ég az épület, szemközt legalább ötvenfős horda várja, mikor menekülnek ki a szabadba, hogy végre jóízűen agyonverhessék őket, miként az a gonosz démonoknak szerintük kijár.

Pillanatnyilag mindössze ketten voltak, akik nem akarták darabokra szagatni őket: a tűz pusztításától rémült fogadós és asszonya fel-alá futkosott a tömegben, hiábavalóan rimánkodva, hogy segítsen valaki az oltásban, ám még az ebek se hederítettek bajukra.

Ahmat iszonyúan szenvedve immár a lábkarmait elvesztette.

Xera és Sayon felől nézvést érthetedennek látszott, miért akart mindenáron átváltozni, hiszen emberszerűnek is feltűnően csúf volt, ám alakulófélben lévő kulcsíne minden hátborzongató rútat felülmúlt.

A lány füttjét meghallván Arfum vágatvást közelgett az - alighanem szétrúgott - istálló felől. Sietsége, fenyegetően előreszegett szarvai láttán a csődület döbbenten utat nyitott előtte, fel nem foghatván, mire jó, ha a táltos az égő házba rohan.

Ezt egyébként Sayon sem értette. Mindazonáltal követte Xerát a ló hátára. Átölelte a lány derekát, s ilyképpen magához vonta a rajta lógó, fülsértően visító,

halálfélő majomkát is.

Arfum berzenkedés nélkül, ügetésben indult a lángoló folyosó felé.

Ahmat utánuk kapott. Rettenetes karmai a harcos hátaiba martak.

Sayon csípőből pördült vissza. Kardjának lendületes csapása lemetszette a torz szárnyát fajzott végtagot. Ahmat felüvöltött fájdalmas dühében, Sayon húsában távolodni látván levágott balját.

A harcos szabadulni próbált a lapockájába vájó kolonctól, ám a ló vágatott, az immár máglyává lobbant épületen át.

Különös volt: mintha üvegharang óvta volna őket a lángoktól, azok hevét, füstjét sem érezték, jöllehet a tűz mélyében rohantak előre.

Arfum éles kanyarral egy tágas szobába vetődött.

Odabenn már elhamvadtt minden, csupán a padlótól plafonig érő tükör tartotta magát, azzal mulatván, hogy megsokszorozza a lebegő pernyét, a pattogó szikrákat és a fehéren-sárgán izzó parazsat.

Sayont megdöbbsentette a kép: bár száguldvást közeledtek a tükörhöz, nem látszottak benne.

Azután belefúródtak, majd átúsztak rajta, ellenállást nem érzőn és csörrenetlenül, oly puhán, akárha mézfalon hatoltak volna keresztül.

40 41

Elmaradt mellőlük a tűz. Tejfehéren gomolygó, felhőféle falú folyosón suhantak tova. Virágillat szitált, szél mocorgott körülöttük; hallották saját légvételeiket, ám mindezt olyképp énekelték, mintha álmodnák. És lassan nem csak a szemükön kívül, hanem azon belül is csupán a felhőgomolyt látták, s az szétterült a fejükben, valódi álomba merítve őket.

Cayon felébredt.

Zöld mezőn hevert, arca mellett fűszálak hajladoztak.

Az égbolton a delelőjén túljutott Nap tündökölt, a levegő aromásan illatozott, a férfi mégsem tudta, melyik világban, hol lehet. Érezte, hogy Xera miatt nem kell aggodnia, a lány valahol a közelében van.

Felült. Alig bírta megtartani elnehezült fejét. Oly pocskékul érezte magát, mintha tivornyából eszmélkedne.

Összes porcikája sajgott, mind közül legkínzóbban a háta fájt. Hátranyúlt a lapockájához, s a gyomra felfordult, amikor Ahmat rücskös, hideg kézfejebe markolt.

Midőn valamennyi lelkierejét összeszedve kitepte húsából a horogszerűen beleakadt vaskos karmokat, s látta, hogy a fékedobott szörnyvégtag sárga nyálkát húzva odébb araszol a fűvön, undorától hideg veríték lepte el a testét, és kiadta magából az abrysson benyakalt bort.

Letörölte az arcán patakzó izzadságot, tédről talpra

erőlködött, majd két kézre ragadott, ólomsúlyúnak égett kardjával miszlikbe aprította Ahmat tovamászó mancsát. Azután, kissé tántorgó léptekkel Xera keresésére indult.

Előbb a gondtalanul legelésző Arfumot pillantotta meg a mezőt szegélyező ligeten túl. Kisvártatva, átgázolva a fák lábánál csobogó patakon, kortyolva is annak vízből, halk szütyögést hallott. A hangok egy óriási bokorhoz vezették.

Az öklömnyi, lángszín virágainak súlyától roskadozó növény tövében hevert Xera, s vénő válláról és a közeli Sayonról tudomást se véve, tágra nyílt szemmel bámulta a hasán ücsörgő majomkát.

Volt mit bámulni a macskányi lény ezüstszürke szőnettel lepetett testén, meredek homlokú, ováldad fején, komikusan kajla fülein, csészealj méretű aranyárga szemén, parányi orrán és megejtően rózsaszínű, kicsiny ajkain. Elképesztően hosszú karja fekete bőrű, indavékony ujjakban folytatódott, horgassá hajlott körmeire bőven ráfért volna a kurtítás. Sorvadttá izmú, sovány lábain ugyancsak túlnőttek a karmok. A vézna teremtmény középpontjában jócska hordó dudorodott: e torizá fiúvódott has alultápláltságról árulkodott. Tetemes hosszúságú, felmeresztett farka lágyan, énelmesen tekergőzött.

-Tudsz beszélni? - kérdezte Xera.

A majomka egy pillanatra lehunyta szemét, s amikor újra felpillantott, tekintete hét világ fájdalmát tükrözte. Szütyentett, trütyögött, toffogott néhányat, farka lekönyult.

- Jól van - sóhajtott a lány - Legyen Toff a neved.

Szép vagy, és még sokkal szebb lehetnél, ha kicsit összeszednéd magad. Szabad vagy. Ha akarsz, elmehetsz. Itt, Qepán viszonylag szép az élet. Találnál gyümölcsöt, apróbb férgeket, mindent, amit enni szeretsz. Olyas, amit a szíveddel szerethetnél, tudtommal nem él erre felé: te vagy itt az egyetlen trütyögő. Ha kívánod, velünk jöhetsz, ám ez esetben tiszteletben kell tartanod a szabályokat: soha többé ne visítozz, akkor se, ha személyesen jön értünk a Halál. Ne mártsd belém a kör-

42 43

meidet, a hajamat se cibáld, és ne fojtogass a farkaddal. Akarsz...

- Bocsáss meg, hogy közbevágok - szólt Sayon. -

Idilliumotok sírva fakaszt, de mielőtt elkönyyezném magam, áruld el, mi történt velünk, mert én még az abryssi tűzben lemaradtam. És ha a hátsebemmel is tennél valamit, végképp leköteleznél.

A szólított ránézett valahára, ezúttal ragyogó smaragd zöld szemekkel, és még elmosolyodnia is kedve támadt.

- Salach téged nem tanított meg arra, hogy túlőn, üvegen át távozz egyik világból a másikba? - kérdezte.

- Nekem térképet rajzolt, miként veszkódhatnék

Abryssról Qepára és tovább.

- Nem mondasz igazat.

- De igen, nagyjából igazat mondok. Tisztellek téged, bármennyire is nem hagyod. Meglehet, nem osztom meg veled az összes titkomat, azért még hazug nem vagyok. Pocsékul érzem magam. Áthoztam Ahmat mancsát. A testemben.

- Még odaát meg kellett volna szabadulnod tőle! -

nyögte a lány. - Miért nem ölted meg?

- Odaát még nem voltam kellőleg motivált - vont vállat Sayon.

Xera lenyomta a fűre a férfit, késével levágta hátáról az inget. A seb fölé hajolt.

- Piros vérű voltál? - sóhajtotta.

- Igen, a vérem élénk meggypiros, némi kékes színezettel - kérkedett a harcos.

- Ejts sebet az ujjadon.

Sayon felemelte a kezét, és a válla fölött Xera elé tartotta mutatóujját. A késpenge végighasított ujjbegyén.

A kiserkenő vér kékes árnyalatú, meggypiros cseppjeiben sárga csíkok keveregtek.

- Ó, ne! - jajdult a férfi. - Amikor megsebzett a karmaival, átadta nekem az átkot?!

- Attól tartok - bólintott Xera. - Feküdj hasra, hunyd le a szemed. Bármit teszek veled, te csak arra ügyelj, ne-hogy elharapd a nyelved!

Sayon engedelmeskedett. Félelemmel, szorongással átitatva hevert a fűben. Hevesen összehúzódó szívizmai az alatta keményedő földet döngölték. Rettegett attól, hogy sárga vérűvé nyomorodjon, és Xera - vagy bárki más - testnedveit áhítsa ahhoz, hogy végképp szörnyeteggé változhasson, hogy ezentúl a gyönyörűen sokszínű életből csupán annyi legyen az övé, amennyi Ahmatnak kijutott. Fel nem foghatta, miért nem végzett a gladiátorral, még a legelső alkalommal. Gyermekkorra óta sulykolták belé, hogy soha, egyetlen ellenfélnek se irgalmazzon. Míg ezen tépődött, a késpenge a húsát farigcsálta. Hátsebe mélyült, terebélyesedett, langyos vér mászott a bőrén. Remélte, hitte, hogy a sajátja, s nem az idegen, átoksújtott-sárga.

Ekkor Xera az eleven húsba hintett valamit. Sayonnak tüstént eszébe jutott, hogy neki a nyelvére kéne ügyelnie. Későn.

- Bírd ki - suttogta a lány. - Mindjárt végzek. Azt hiszem, sikerült megállítani a terjedését. De csak akkor fog teljesen eltűnni belőled, ha rá vesszük Mirillt, az egyik itteni varázslót, hogy segítsen. El kell jutnunk hozzá.

Hosszú távon Arfum nem bír el kettőnket. Mindenekelőtt lovat szezzünk neked.

Sayon a földre simította arcát.

- Xera, ígérd meg, hogy ha mégse sikerül; végzel velem, mielőtt szőfonyé válnék! Ígérd meg!

44 45

A lány leült mellé, végigsimította a haján, igazította fejpántján, és e mozdulat közben loppal megszemlélte a homlokára feszülő aranysárga fémdísz fonákját.

- Megígérem, hogy segítek neked, amiben csak tudok - mondta.

- Hallani akarom, hogy megölsz, ha eljön az ideje!

- Megteszem, ha másként nem tarthatlak vissza magamtól. Honnan származol?

- Miért kérded? - sóhajtott a férfi. Feltérdelt, a füre folytatta az elharapott nyelvéből fakadt vért, és árgusan vizsgálgatta köpete színét. Azután az égboltra, majd a lányra nézett, és újabb sóhajtást hallatott: - Bocsáss meg. Tanítottak viselkedni, ha nem is királyi szinten. Előveszem a neveltetésemet.

- Mifélét kaptál?

Sayon vállat vont.

- Rabszolga voltam, amíg meg nem szöktem. Szabad harcos lettem. Fizetségért bármit megteszek.

- Látom az üres érmét a homlokodon - bólintott a lány. - A gyllusi arénák gladiátorai viselnek ilyet.

- Vagyis most se kaptál hazugságon.

- Még nem, de min kapnálak, ha megfordítanám a fémdísz?

- Min akarsz kapni? - firtatta a férfi szemöldökefelvonva. Úgy tetszett, visszatálal megszokott hangjához. -

Mindig ilyen átkozottul kellemetlen a tükörutazás?

- Csak akkor, ha közben Ahmat nyavalyájával fertőzödsz. Ha megéred a következőt, utána legfeljebb enyhén álmos leszel. Nem minden érkezés ilyen nyugalmas, mint a mostani. Meglehet, a következő alkalommal nem lesz időnk heverészésre.

Sayonnak feltűnt, hogy újra és újra a lány vállsebéből kigyózó vércsíkra bámul, érlékelvén annak lassúdad alvadását, mélybíborra sötétülését. Felsóhajtott, és megköszörülgette a torkát.

- Szeretném letörölni a véredet - mondta. - E vágy még tán-tán nem ahmatos.

Nem folytatta, hallgatott arról, mennyire kívánja csókolni, megízlelni Xera vállát. Patakvízzel lemosta a vért, rózsapiros virágszirmokkal lefedte a sérülést, végül leitatta saját homlokáról a félelemverítéket. Úgy döntött, nem engedi, hogy elhatalmasodjon rajta a rettegés. Ha átadja magát ijedelmének, azzal éppenséggel beteljesíti azt, amitől tart.

Tog a közelben trütyögött. Csupán annyi időre némult el, amíg megkísérelte a szájába tömködni a felfordított kövek alól kivadászott rovarokat, hangyákat. Túl hosszú körmei miatt ügyetlenül mozgott, zsákmánya többnyire elinalt, mielőtt még a nyelvére ragaszthatta volna azt.

Xera egy szikladarabra fektette a hangyamardosta, dühösödő majomka fekete bőrű kezét, majd késével lecsapkodta karomfölségét. Azután a hátsó végtagok ápolása következett. Végezetül odébb görgette a kőmonstrumot, ily módon asztalt terítvén a kiegészített Toak, s az örömteli szütyögéssel vetette magát a lábainál hemzsegő prédára.

A lány nem firtatta tovább Sayon származását, a homlokmedál fonákján látott képet. Ellenőrizte, hogy a bal válla fölött átnyúlva egyetlen mozdulattal kézbe kaphatja-e kardját, eltette kését, visszaakasztotta övére a puha bőrből varrott gyógyporos zacskót, és magához fűtlyentette Arfumot.

A bárminemű lószerszámnak híjával lévő táltos azonnal mellette termett, s a mellkasához dörgölte a fejét. Rezdületlenül állt, amíg Xera a hátára lendült, meg-

46 47
megmoccanva tűrte a lány mögé szökkenő Sayon érintését, de toporgott és prüszkölt, midőn Toff a szőrébe csimpaszkodva felmászott a nyakába. Azután vágásban útnak indult, a sörényét markoló női kéz alig észrevehető moccanásaiból megértve, ni a teendője.

Cayon már-már megfélemedezett félelméről. A lány derekát karolva szemlélte az alattuk tovaúszó tájat. A magasan suhanó Arfum hosszú szőre lobogva hullámozott, s a hátán ülők olyként ringatóztak, akárha hintát hajtanának. Az elrongyolt ingű, sajgó sebű férfi élvezte a combjai közé szorított állati test melegét, izmainak játékát, az előtte ülő, lágy ritmusban mozgó Xera érintését, a levegő balzsamillatát, a gyönyörű-különös repülést mindenestől.

A szédülékeny Toff a paripa nyakán hasalt, valamennyi végtagizületével a sörénybe csimpaszkodva, farkát háromszoros hurokban a lány csuklója köré tekerve, ám ígként kipányvázva is a legcsekélyebb biztonságérzet nélkül, halálveritékes félszben.

Széles, opálosan zöld folyam fölött szárnyaltak, cicomás tornyú kastélyok és szerényebb épületekkel zsúfolt települések, nyíló virágoktól lángolni tetsző mezők, szántóföldek, marhalegelők és a folyó mentén szürkellő ösvényen poroszkáló lovasok, határok maradtak mögöttük.

Egyszerre csak Arfiun lankadni kezdett. Egyre lejjebb ereszkedett, mígnem patái már az úton dobogtak. Rövid ideig tartó ügetés után lépésre váltott, majd, megérezvén Xera engedékenységet, a partra húzódott legelni.

A lóhátról szabadult majomka rohanvást a haragvózöld, sebes sodrású vízbe gázolt, vad feredőzés szándékával. A száguldó folyó legott ekagadta vézna testét, és ő csupán varázslatos farokvető reflexének köszönhette, hogy rögzítőszervét még jókor a közelében álló Sayon lábikrája köré csavarhatta, s ígyként lehorgonyozva megmenekült az elsodratástól.

Azután a kihalászott Toff felakadt szemmel, sípoló tüdővel, pálcika ujjait a mellkasára szorítva regenerálta idegeit a parti homokban, farkával továbbra is a férfi vádlija köré csimpaszkodva. Sayon nem fűzött megjegyzést a malórhöz, ám arcvonásai tükrözték rosszallását. Xera a sarkaira ereszkedett, és fejét a térdére hajtva összegömbölyödött.

- Amikor legutóbb Gylluson jártam, te csecsemő lehettél - mondta. - Akkor még szabad polgárok éltek azon a földön, rajongtak uralkodójukért, Sharunért. Ylim, a varázsló gondoskodott az enyhe éghajlatról, a bő termésről, az elevenek termékenységéről és a lelkek üdvéről, valamint arról, hogy a Gyllus körötti varázstéren ne juthassanak át ártó lények, rontások.

- Aztán egyszer kihagyott egy ígét a bevált fohászból, vagy megcsappant az ereje, netán a gonoszság tarolóbbnak bizonyult, ki tudja!? A varázstér átjárhatóvá vált, és a szörnylelkű Ristan förtelmes seregével együtt előzőltte földünket - folytatta Sayon. - Sharunt és szépséges feleségét megölette, a népet leigázta. Az elpusztítottak testnedveiben dagonyázott, máig hordószámra hordatja fürdőtermébe a kivégzettek véré.

- És Ylim? - kérdezte Xera, felülvén. - Vele mi lett?

- Nem tudom - vont vállat a férfi. - Akkor még csecsemő voltam, szerinted.

- Mostanra viszont felcseperedtél. Tűrhetően forgatod a kardot, ravaszul csavarod a szót. Hol van Ylim, a gyllusi varázsló, aki az út végén majd halálcsókkal jutalmaz szolgálatomért? Salach veled üzente, hogy így lesz.

48 49

Nos hát, hol van Ylim? Él egyáltalán? Emlékszem, miután Ristan felégette Gyllust, száz-világ-szerte kerestette az eltűnt varázslót. Saját szaglászóin kívül idegen fejvadászokat is felfogadott, még értem is üzent. Látván, hogy eredménytelen a kutatás, bűbájosokat szedetett össze, ám azok hiába kémleltek varázsgömböt, boszorkaköpetet, látófű és kéksás füstjét, nem akadtakylim nyomára. Felforgattak érte minden követ és zegzugot, valamennyi sártekén. Hol van Ylim?

-Ylim létezik - felelte Sayon.

Xera hosszan fürkészte zárkózott arcvonásait.

-Tehát létezik - ismételte gunyorosan. - Jó, mert szükségem van rá. Ristan óhajata nem eredtem utána, pedig

ha tudtam volna, hogy egykor majd ő leszen a megváltóm!? Úgy sejtem, a házagnál is hiányosabb a tudásom, kivált azt illetően, hogy mégis, mire leheltem igent neked.

- Bátran igent lehelhetsz nekem, bármire. Mindig élvezni fogod - szólt a férfi hasonló tónusban.

A lány talpra szökkent.

- Menjünk tovább, szerezzünk alád lovat, együnk, aludjunk rendes helyen! Aztán majd a vacsoránál válaszolsz néhány kérdésre. Még arról sem beszéltél, miként halt meg szeretett barátom-bölcsem, Salach.

- Nem firtattad.

- Ha fertatóra vágysz, csak szólj! Jóllehet, e vágyad kis-sé beteges, ám ha kívánod, kielégítem. Vacsora végeztén, karddal. Rendben?

Xera Arfum hátára pattant, ölbe vette a morccá ázott Toffot, és várta, hogy a furcsán vigyorgó férfi felüljön mögé.

- Úgy látom, számodra nem lehetek eléggé tökéletes

- sóhajtott Sayon, moccanatlanul állva. - Mindenáron kardozni akarsz velem, már kezdettől. Legyen! Essünk túl rajta, vacsara végeztén. Ha legyőzlek, és miért ne ten-ném, felhagysz a firtatózással!?

- Ha legyőznél, felhagynék vele. De nehogy elfeledd: semmi esélyed velem szemben! Ölni tanultál és öltél is a gyllusi arénákban? Salach talán a te kezéd által halt meg? Netán az a feladatod, hogy a segítségével Ylim köz-e-lébe juss, és vele is végezz? Ki vagy? Mit akarsz? Mire használsz engem?

- Apránként, a szükségesség tempójában, felfedem lapjaimat. Nem kérem, hogy bízz bennem, hiszen kíván-ságra úgyse menne, de mindent megteszek bizalmadért. Barátod vagyok, egyelőre akaratom ellenében. Sajnálom, hogy feldühítettelek.

- Innen folytatjuk - bólintott Xera, mozdítva csípőjén.

Arfum azonnal ügetésbe ugrott. Úgy rémlett, Sayon le-marad. A váratlan sietség az ő reflex-ellenőrzésére szol-gált.

A férfi néhány szökkenéssel utolérte a táltosodó lovat, és a hátára lendült. Azután erősen megszorította a lány két kézzel átérhető derekát, és sokáig nem lazította el ujjait. arámról karámra kocsizva rengeteg lovat szemlél-tek meg. A hátasállat-kereskedő a legkülönbélebb kívá-nalmakra is felkészült. Hatalmasra nőtt, páncélos testű, törhegyes szarvú, kisebb-nagyobb gerincesekkel táplál-kozó, agresszív harci méneket csakúgy kínált, mint szé-les hátú, földig érő szőrzetű, ringató járású, hosszú távon vitézül kitartó poroszkákat, valamint dombmagas, ám zömök alkatú, fejedelmi-szép, szélviharszerű paripákat.

Sayon táltost keresett, Arfumhoz fogható különleget. Úgy rémlett, gyalogláb marad.

A bekerített legelők között száguldó gebefogatot hajtó kalmár csüggedten végigmérte válogató vevőjét.

- Egyáltalán, van pénzed? - kérdezte gyanakvón.

- Képes vagyok megfizetni, amire szemet vetek - bólintott Sayon, viszonzva kutató tekintetét.

A lókereskedő szemrevaló fickó lehetett hajdan. Ám egy napon arcának bal oldala átformáltatott. Magas homlokú, kék szemű, csinos orrú, vaskos ajkú, gömbölyű allú jobb arcfele mellett kiábrándítóan hatott a vonástalan-vakra vasalt másik. Bal homlok részétől az álláig pata alakú horpadás húzódott. Ezen oldali válla meredek szögben hátracsavarodott, kényőke előre, tenyere kifelé nézett, de lentebbi régiói sem voltak háborítatlanok: térde minden moccanatta megnyikordult, lábfeje lötyögött. Pizkosszőke haját lófarokba fogva viselte, csüggedt karimájú kalapja, tágas inge, terebély nadrágja, bő szárú csizmája lóbőrből készült, nyakában tízsornyi, barnult lófogakból fűzött ékesség tekergőzött.

A patanyütte fickó ajakbiggyesztve megbökte Sayon rongyos ingét.

- Nem hinném, hogy bármit megvehetsz, ami megtetszik - mondta. - Hiszen rendes ruhára se telik. Kár, mert van egy rendkívüli, szerfelett értékes, csodálatos lovam, épp a magadfajta kényes igényűnek való. De meg se mutatom, mert úgyse bírnád megfizetni az árát.

- Mitől oly értékes a példány? Ő formázta át az arcodat?

- Nem ő tette! Ez a ló olyan, mintha a te álmodból jött volna. Színe csokoládé, járása szellő, vágója tűzvész, tán még repül is! Öltözékemet egy másik átkozott vadállatból varrattam.

A két férfi közé préselt Xera unottan ásított.

- Nézzük meg a csodalényt, azután igyekezzünk vissza a fogadóba, mert tüstént éhen, szomjan és álmon halok!

- Nem hiszed el, hogy igazat beszélek?! - meredt rá a lókalinár, jobb szemében komoly döbbenettel.

A lány vitára kedvetlenül vállat vont. A csontrázóan zötykölődő, gebevonta fogat árkon-bokron-kátyúkon át száguldott velük a csodaparipa lelőhelye felé. Az ereszkedő Nap gyengülő fénye narancsszínűre mázolta az égboltot.

Kisebb erdőnyi fát és tövises bozótot hátrahagyva rozoga kocsijuk az univetzum alighanem legkisebb karámja előtt állt meg.

A zsebkendőszőr fejkendőnyi méretű, acélrudakkal körülkerített és lefedett területen valóban álomló nyargalászott, a kegyetlenül szűk helyet akrobatikus for-

dulékonyssággal, horizontálisan és vertikálisan is kihasználva. Szálldosó sörénye, magasra tartott farka, tündöklő teste és lobogó-dús bokaszőre mélységesen barna színű volt, oly pazar barna, mely színről legelőbb ez jutott a bámuló Sayon eszébe: meleg, olvatag, édes. A légies termetű, sodrott szarvú, kecses fejformájú, tűzeleven tekintetű paripa nem illetődött meg az emberek közeledtétől, zavartalanul tovább galoppozott a parányi ketrecben.

- Megveszem! - nyögte Sayon.

- Első látásra szereted? - csodálkozott Xera.

- Azt hiszem, mégsem eladó! - vágta rá a kalmár.

- Nem?! És mi hasznát veszed? Felülsz rá, és száguldasz vele? - firtatta dühösen a harcos.

- Miért ne?! Csekélyke testi hibáimtól vígan felülhetnék rá!

- Akkor miért nem ülsz rajta?! Miért zártad méltatlan kalitkába?

52 53

- Azért, hogy jobb belátásra térjen. Fantagrónak meg kell tanulnia, hogy kettőnk közül csakis én rugdoshatok, haraphatok, ágaskodhatok! Ellenben ő lesz felnyergelve és betörve! Így! És nem fordítva! Mióta az eszemet tudom, lovakkal foglalkozom. Eddig még egy se szegült ellenem!

- Na, azért komoly csontáldozattal jutottál kalaphoz, nyakékhez - jegyezte meg Xera, majd Sayonhoz fordult.

- Mi különöset látsz Fantagróban, amit az eddig megsejmlélt seregnyi, szebbnél szebb példány egyikében sem?

- Megmagyarázhatatlan, mint a legtöbb bizonyosság. Érzem, hogy jók leszünk egymásnak. Ránéztem, és már is átölelni, simogatni vágytam...

- A nőket sosem is szeretted? - szúrta közbe a lány.

- ... A hátára képzeltem magam, és tudom, hogy együtt repülhetnénk. És bár így érzek iránta, ne csüggedj, veled is boldogulnék!

- Ám ha mégsem, legfeljebb inget, csizmát szabatsz a bőrből!?

- Miért? Ellenszegülnél? - nyögte Sayon.

- Mint egy ló!

A férfi kitérte a karámajtót. Megállt a nyílásban, a kitörést fontolgató paripa útjában.

Fantagro aprózva, lépésenként közeledett hozzá. Amikor már kinyújtott nyakkal elérhette, megszagolta az arcát, előbb az egyik, majd a másik orrnyílásával, lassan, váltogatva. Majd halkán szuszogva, horkantgatva végigszimatolta az egész testét, a csizmaorráig.

Ekkor Sayon előrébb lépett, és két karját felemelve átölelte az érintésétől enyhén megmerevülő ló nyakát. Arcát a tükörbárony szőre simítva, titkolatlan élvezettel

szívta be az állat illatát. Érezte a megfeszülő nyak er-nyedtet. Oldalt lépett, bal kézzel megragadta a táltos sörényét, és a hátára lendült.

Végtelennek tetsző pillanatokig nem történt semmi. A ló rökönyödött az ember alatt, előbb egy helyben, majd egyik lábáról a másikra, és mert négy lába volt, hosszan palástolgatta zavarát.

Egyszerre csak elindult, kilépdelt a ketrecből, és a sörényébe markoló ujjak alatt leszegett fejjel, ívesre hajlított nyakkal körbesétálta karámját, majd ügetésre váltott. Azonnal, első érintésre értette, mit kíván tőle Sayon, s talán még azt is, hogy ő miért engedelmeskedik a férfi akaratának.

A császár nem hitt a jobb szemének. Előbb bűbájozást emlegetett, később észbe kapván az egekig srófolta Fantagro árát, tekintettel az állat jóindulatára és szelídségére.

Sayon oda se hederített. Mellettük, mögöttük, előttük vágta-zott, midőn visszakocsiztak a fogadóhoz. Alku nélkül, lóhátról fizetett. Ezzel végezvén legott faképnél hagyta a pataarcút, hogy további köröket rójon táltosával.

Fantagro élvezettel, szépségesen mozgott, óhajra gyorsult, lassult, oldalazott és farolt. Viharsebesen vágta-zott, ám a földtől nem rugaszkodott el, miként Arfum.

Xera kedvtelve szemlélte őket sötétedésig. Amikor már a szempillájáig se látott, elnyúlt a szobáik közötti fürdő kőmedencéjében. A delfint, tündért, koboldot mintázó vízköppőkől áradó, testmeleg vízsugarak hamar felfrissítették. Háton fekve lebegett, a kupolaforma kristálytetőn túl gyulladozó csillagokat szemlélve.

Toff arra törekedett, hogy mellé másszon a medencébe. Xera többször megghiúsította szándékát: lábujjaival vissza-visszapöccintette a majomkát a szárazra. Am az 54 55

nem csüggedt, a tiltakozó szókból nem értett. Elhátrált II az ajtóhoz, majd nekifutásból a mellig érő vízbe zúdult. Azon apróság, miszerint nem tud úszni - immár szokásosan - elkerülte figyelmét.

Így aztán kecstelenül elmerült a habokban. Efölötti riadalmában zajos fulladozási dramolettet adott elő.

Mielőtt még a félig-meddig meggyőzött Xera kihalászta volna, hosszú farkát felmeresztette a víz alól, eltapogatott vele a falig, és meglelte a delfint. A kőfej köré fonódva kiemelkedett a mélyből, és lélegzetet vett. Levegőhöz jutván hosszan sípolgatott, azután a vízköppökkel rivalizált.

Végre megnyugodott, pálcika ujjait lefejtette a torkáról, mosolyfélét csillantott Xerára, és mellúzásba fogott. Ügyesen csinálta, noha semennyit se haladt, mivel a farkával továbbra is a delfinhez béklyózta magát. Kisvártat-

va a bőszt tempózástól kimerülten a hátára fordult lebegdezni.

A közelgő Sayon lépteit meghallván lesújtott sóhajjal adta értésre, hogy tudja: megint a háttérbe szorul majd, amint a férfi közülük toppan.

Qepai Hér Sárkány fogadó légköre merőben el-
ütött az abryssi Pave házaspár szállásadó helyén honos hangulattól. Emitt a gyertyákkal, fáklyákkal, tűzrakásokkal megvilágított szabad ég alatt, a fehér kőből és áttetsző kristályból emelt épület szélárnyékában elhelyezett asztaloknál szolgálták fel a vacsorát. A hintáló-tánczó lángok barátságosan meleg fényében a vendégek mormoló-halkan beszélgettek, nevetgéltek. A háttérbe húzódott zenészek oly meghitten és örömtelin bántak hangszerükkel, akárha maguknak muzsikálnának.

A fiúrástól felélénkült Xera és Sayon az étkezés idejére sem vált meg fegyverétől. Észben tartották megállapodásukat, miszerint vacsora végeztén kardra kapnak. Miután elhelyezkedtek a házfal közelében álló asztalnál, megtekintették a vendégsereget.

A langyédesséjű párás melegében üdögélők megváltak felesleges ruhadarabjaiktól. Csupasz vállak, háromnegyedrészt közszemlére bocsátott keblek és mezítlen hasak fehérlettek körös-körül, a vendégek közt járkáló, színesre tűfestett jósasszony őszinte öröme: ő ugyanis köldökből jövendőlt, e testmélyedés külleméből és a csupán általa látható jegyekből kiolvasható a tulajdonos múltját, jelenét, várható sorsát, vagyoni, szerelmi sikerét-kudarát, leginkább azt, amit az illető hallani vágyott.

A férfiak többsége a szobájában hagyta kardját, íját, némelyük az ingét is. Mosdottan, fedetlen fővel, oldott kedvvel ültek székükön, ettek, ittak, dúdolgattak és gyönyörködtek az asszonyokban.

Qepán nemrégiben kihalt az uralkodócsalád. Hajdanában e dinasztia szülötteit imádta és kényeztette a nép. Amint tellettek-múlottak az idők, a legfőbb palota hálószobáiban fivér a nővérnek, atya a leánynak adta magját, makulátlan vérvonaluk megóvása végett. A leszármazottak egyre kifinomultabbak, egyre törékenyebbek, mind furcsábbak lettek, egyikük-másikuk már emberi lényre sem hasonlított. Kedvteléseik többé már nem váltották ki a polgárok csodálatát, de még érdeklődését sem. Egyszerre csak elkopott az utolsó uralkodói sarj is, ám ez már alig-alig tűnt föl e föld lakóinak.

Az erre járó idegenek mindannyiszor megdöbbenek, miként lehetséges, hogy az idillikus Qepa gazdátlansága még nem vonzott ide hódító hordákat, erőszakmágusokat, földtelen szörnyetegeket. Az itt élők nem tűnődöztek

56 57

ezen, számukra e kérdés túlsággal elvontnak számított.

Végtére is, ősidők óta szabadok voltak, anélkül, hogy valaha is harcoltak, áldozatot hoztak volna ezért. Gyanútlan-ártatlanul élvezték állapotukat, és ha meghallgatták is az utazók meséit megnyomorított sorsú népekről, elmebajos zsarnokokról, vértengerről, kínkamrákról, nemigen hitték, hogy e rémálomi történetek valóban megesetek. Xera eltelt a külvilág szemlélésével, és asztaltársa felé fordult. Egész nap a háta mögött érezte, ám alig látta a férfit.

- Szemből is tetszel - mondta Sayon, őt megelőzve.

Úgy festett, egyre gondoltak.

- Gylluson gyakori a felemás szemszín? - kérdezte a lány.

Eszébe jutott, mikor és hol találkozott hasonló szempárral. Az egyszerre halványuló-sötétülő kék és barna írisz vonzotta tekintetét, akkor és most is. Sok egyéb emlékkép is szeretett volna előbuggyanni a múltból, de nem engedte, jól tudván, mennyire fájdalmasak lennének. Ám már szóba hozta.

- Nem tudom - felelte a férfi, fékeütve Toff ujjait. A majomka már a sokadik ropogásra sült zöldség- és húsfalatot csente el tőle. - Nem sok eltérő szemszínű személlyel találkoztam. Te igen?

- Nem - legyintett Xera.

- Miért nem beszélsz róla? Aki nem ismerte őt személyesen, az is közeli barátjának érezte, oly rajongott férfiú volt. Mostanra legendává lett. Már kölyökkoromban átítatódttam vele. Ugyannyira, hogy néha már magam se tudtam-tudom, nem én vagyok-e ő, de így volt s van ezzel a legtöbb fiú Gylluson. Ti közekől ismertétek egymást. Vendégül látott a palotájában. Ezerszer a szemébe néztél. Még az is lehet, hogy titkon beleszerettél.

58

- Fecsegjünk másról.

- Miért? Mert úgy érzed, cserbenhagytad őt, amikor Ristan csürhéjének támadásáról hallván nem tértél vissza Gyllusra? Mert lehet, hogy segíthettél volna rajta, a népén, Ylimen? Milyen furcsa az élet!? Nemrég azt a hírt kaptad, hogy csakis Ylim válthat meg a terheddé vált halhatatlanságtól. De sejtelled sincs, hol lehetylim!?

Sayon telt ajkait keskennyé feszítette a düh. Felemás színű szempárja jégkék és karneolbarn csóvákat lövellt. Xera a férfi kézfejére simította tenyerét.

- Bűntudatom, ha van, ha nincs, kizárólag az én ügyem, nem a tiéd. Nem segíthettem volna Sharunnak. Ristan sötétsége eiemi erejű, elpusztíthatatlan. Milliószor elvérezhettem és feléledhettem volna, a győzelem esélye nélkül. Ha ott vagyok, akkor is kínok kínjával halt volna meg Sharun király és asszonya, Anda. Meg a töb-

biek, milliónyian.

- Még sose jutott eszedbe, hogy Ristant el kell söpörni?! - meredt rá Sayon, legfeljebb harminc életesztendőjének mindösszes szenvedélyével.

- Mert Ristan rossz? Ott, ahol rossz van, jónak is kell lennie. E két pólus nélkül nem létezne egyensúly. Nem az a dolguk, hogy kiirtsák egymást, ugyanis összetartoznak, miként a tűz és a víz, a föld és az ég, a hideg és a meleg...

Sayon leintette.

- Ezt Salachtól is hallottam, számát se tudom, hány-szor. Szép elmélet, lehet róla beszélgetni, terített asztalnál, háborítatlanul. De élj Gylluson, és mindjárt ki-megy a fejedből e csinos szónoklat! Nélkülözz, éhezz, rettegj; gyanakvás, gyűlölet fojtogasson! És nem fogadod el többé a rosszat! Nem vágysz a pólusok közti

59

egyensúlyra! Éteke, italra, szeretetre, szabadságra, élhető életre fogsz vágyni!

- Ne haragudj - mondta Xera.

- Nem rád haragszom. Sajnálom, hogy annak idején Sharun nem bírt rávenni, hogy segíts neki. Száz-világ-hírű fegyverforgató vagy, rengeteg harcban megfordultál, amelyekbe nem érzem, hanem érdek vitt. Gondolom, Sharun keveset kínált a kardodért.

- Sokáig eszel még?

- Rögtön végzek, vagy még előbb. Toff mindjárt ellopja az utolsó falatomat is. Azután kiállhatunk pengézni. Erre vágysz, nemde!?

- Miért akarsz gyűlölni? - kérdezte Xera.

- Inkább az ellen védekezem, hogy szeresselek.

- jól teszed.

- Persze hogy jól teszem! Mégsem láncolhatnak érzelmek egy lányhoz, aki elszántan halni akar!?

- Drágaságaim, boldogságos ifjú pár! - toppant eléjük a színes varázsjelekkel tetőtől talpig szívérványosra tetovált jósnő. - Hadd olvassak boldogságotok titkos könyvében! Elárulom leendő gyermekeitek számát, nemét, és jóformán semmit se kérek érte!

- Jobban kedveljük a meglepetéseket - hárított Sayon.

Ekkor már a ráncosra tűfestett arcú asszony Xera lábai előtt térdelt, hüvelyk- és mutatóujját a lány takaratlan hasa előtt lebegtetve, hozzáérni még nem merészelve.

- Gyönyörű köldök: kellően mély és feszes falú - sivitotta behízelt hangon, tartva attól, hogy elküldik, ám már bátorodófélben. - Magas Ég! Mennyi férfi! Rengeteg férfit látok a múltadban, de csak kevés szerelmet! Nem vagy boldog!? Pedig mindent megad neked az élet! Sikereket, szerencsét és vagyont, még szellemi kincseket

is! De vigyázz! Mindezért irgalmatlanul meg kell küzdened! Jaj, de aranyos majmocska! Ha nekem adod, megmondom, nőül kér-e a kedvesed, és még azt is, hányszor csalt meg!

A jósnő körül sündörgő Toff rosszul viselte az aranyosozást. Fogvicsorgatva, szemét és körmeit meresztgetve adta az asszony értésére, hogy ne merészelje fogdosni Xerát.

A lány elfedte köldökét az ödcsatjával.

- Köszönöm, küldetek neked egy kancsó italt - szólott mosolytalanul.

A kikoszarozott jósnő átpördült Sayon székéhez, és a rombuszmintás ing felé nyújtotta ujjait. Látván a férfi arcvonásainak megfeszülését, letett a köldökmustráról. Elkapta a harcos kezét, és maga felé fordította tenyerét.

- Szép élet! - vigyorgott, fekete fogait mutogatva. -

Szerencsés csillagzat alatt, gazdag családba születél.

Dajkaseregek kényeztettek. Szolgák hajladoztak előtted.

Igazán megengedheted magadnak, hogy busásan megjutalmazd, ha elárulom neked, meddig élhetsz!?

- És ha nem? - kérdezte Sayon.

- Vigyázz velem, nehogy megátkozzalak! - fenyegetőzött az asszony. Mélységesen fekete, csillogástalan szemé hatalmasra tágult.

Sayon rezdületlenül viszonzta tekintetét.

Kisvártatva a nő visszahúzta kezét, térdről guggolásba emelkedett, lassan talpra kecmergett, majd rövidlátó hunyorgással fékefordult, és elszivárgott a közelükből.

- Nos - szólt a férfi a lányhoz. -Te is szélhámos vagy?

Hadd lássam, hogyan forgatod a kardot!?

Felpattantak ültükből.

Xera Tofa parancsolt, hogy maradjon az asztalnál, vagy menjen aludni. Azután megjegyzés nélkül tűrte,
60 61

hogy az apróság utánuk cikázzék a küzdőtérül kiszemelt füves területre, melyet még éppen elért és megvilágított a fogadó körül lángoló tűzrakások és fáklyák fénye.

A lány két kézzel kapott a bal vállához, és amint előrántotta kardját, máris Sayon felé sújtott vele. Ám mire utolérte a bravúrosan félreszökkenő férfit, az fegyverrel fogadta őt.

Kezdetben csak táncoltak, kószolgatták egymást. Játsoztak, tapogatóztak.

i..... Utóbb pedig nem mertek hinni érlékteiknek.

i Ahogy vénült az éj, úgy dühösödtek, csapásaik egyre komolyabbá váltak, ám ez se segített rajtuk: egyenlő ellenfeleknek bizonyultak.

i. Azután fáradni kezdtek a szakadatlan kardlengetésben és egymás körül szaladgálásban, és még egyetlen karcolást sem ejtettek a másikon.

Meg-megálltak, kifújni magukat. Nevetgéltek, szitkozódtak kínjukban.

Eleinte néhányan körbeállták és bámulták őket.

Nagyvártatva e kíváncsiak fásultan távoztak, utolsóként az álmoságtól félholt Toff támolygott el ágy iránt.

A küzdők nem adták fel. Konokságban is méltó társak voltak.

És végre, hajnaltájt, Xera elcsípett egy rossz mozdula-

tot, és beszorította Sayont.

Azután álltak, összeakasztott pengével, és egyikük sem engedett.

- Akkor most firtatózom - közölte a lány, nem enyhén zihálva. - Ki vagy, mit akarsz, mi a valódi célod?

- Nevem Sayon, szökött gladiátor vagyok, veled együtt a zöld gyémántot, a varázskardot és a kalitlakót akarom megszerezni, és átadnyilimnek, a gyllusi mágusnak - hangzott készséggel. - És természetesen egyetlen részletet sem osztok meg veled idő előtt, nehogy nélkülem folytasd az utat.

- Ó, dehogy folytatnám! - csikorgott Xera. - Eszembe se, jutna. De ha mégis valami bajod esnék, hogyan menjek tovább?

- Majd vigyázok a bőrömrre.

- Légy oly kedves. Nos, megadod magad?

- Meglehet, régebben verekszel, de nálam nem jobban. A jósnő híre se lepett meg, hogy rengeteg férfi, de csak kevés szerelem volt a múltadban.

- Például Sharunba se voltam szerelmes. Egyikünk se vágyott erre, ő Andához tartozott. És nem hívott segítségül Ristan ellen, nem volt rá ideje. A gyermeket váró Andát próbálta menteni, kijuttatni Gyllusról. Együtt mészárolták le őket. Legalábbis utóbb így mesélték nekem.

- Különös dolgok történtek akkoriban - bólintott Sayon.

- És te hol voltál?

- A bölcsőben, az ikerhú om mellett. Amikor ötéves g

lettem, Ristan katonái a többi fiúgyerekkel együtt elhurcoltak. Elmesélhetetlen, förtelmes körülmények között neveltek belőlünk harcos rabszolgákat. Kevesen értük meg a férfikort.

- Miért nem bízol bennem? - sóhajtott Xera.

-Te talán bízol? - kérdezte Sayon. A lány figyelmének pillanatnyi lankadtát kihasználva kitört a patthelyzetből, és ezúttal ő bénította meg a másik mozgását.

Azután összefeszülő pengékkel tovább álldogáltak.

Egyszerre csak Xera szeme lecsukódott. Úgy festett, elalszik.

- Bemenjünk? - készségeskedett a férfi. - Megadod magad?

62 63

-Te megadtad magad?!

Végül kiegyeztek abban, hogy behódolásról szó sem lehet. Mindazonáltal felfüggesztik a harcot, és majd később, üdére pihenten folytatják.

Ki-ki a szobájába támolgott, és elvágódott fekhelyén. A kimerült Xera még azt se bánta, hogy a lábaihoz parancsolt Toff alattomban egyre feljebb araszol a takaró alatt, majd hozzágömbölyödve, farkát a dereka köré fonva merül nyugtalan, szütyögős-rugdálódzós álomba. era nem sietett a felkeléssel. Ha résnyire nyitotta szemét, pompásan látta a jégtáblaszerűen áttetsző kristálytető fölött aranyló Napot, ám a megejtő látvány egyáltalán nem serkentette ki az ágyból. Ásítózva visszavonult a szemhéja mögé. Annak ellenére kitartott a heverés mellett, hogy az egyre nyugtalanabb majomka nyálas csókokkal borította arcát, majd a gyengéd módszer kudarcát tapasztalván, a hasán ugrálással próbálkozott. A lány nyöszörögve megfordult, és aludt volna tovább, ügyet se vetve az immár a hátán bukfencező, patogó Toffra.

Ekkor azonban Sayon is kinyilvánította indulási szándékát.

Így aztán hamarosan elhagyták a fogadót, ahol pedig - Xera szerint - kivételesen jó dolguk volt, semminő ármány, rosszindulat, hátsó szándék nem fenyegette őket, a környéken fellelhető legvérmesebb személy a magát jósnőnek vélő néember volt.

Érvei nem rikkanták meg a harcost. Ő halandó, felelte sürgetőleg, nem alhatja át röpke életét, egyébként sem érá heverészni, mert mielőbb találkozni akar a lány ígérte varázslóval, aki tán segíthet, hogy megszabaduljon a sárgavérűségtől.

Naphosszat szótlanul vágtaztak.

Későre járt, mire kifulladt lovaikon megérkeztek

Mirill városába.

Keskenynél is szűkebb, rossz levegőjű utcákon haladtak át, jobbára behúzott vállal, olykor a fejüket is lehajtva, a fölöttük ívelő átjárók alacsonysága miatt. Világítással mindössze a Hold szolgálhatott volna, ám annak kék-ezüst derengése az összehajoló házak sűrűjén kívül rekedt.

Sikátorhosszat nem találkoztak senki fiával sem.

Már-már fulladoztak a Légszomjtól, midőn rövid időre kibukkantak a szorosan épült hajlékok közül. Átkeltek egy korhatag fahídon. Fekete vizű, haragos folyó robajlott alattuk.

Ezután megest nyugtalanítóan közrezárták őket a le-

vegőtlenül egymáshoz tapasztott házak. A vénült kőfalak illesztéseiben tenyésző mohapárnák, páfrányok bujkálóleskelő fejeknek rémlettek az éj feketéjében. A különféle szagú és állagú szennyvizektől nyálkás utcakő dobogott-csikorgott a meg-megcsúszó lovak patái alatt.

Sayon marokra kapta kardját, attól sem zavartatván, hogy Xera netán szűrös megjegyzést ejt bátorságának hiányosságairól.

Csapdában érezte magát. Remélte, hogy nem kerül szóba, és nem kell erről beszélnie: képtelen lett volna megokolni, miért tart a sikátoros helyektől: Az égbolttalanul, fullasztóan keskeny utcák már akkor torokszorító érzést keltettek benne, mikor még karonülő volt és szabad, midőn még szóbeszédből sem ismerhetett rettegést, harcot, orv halált.

64 65

E furcsállt félelmetől áthatottan csaknem lekaszabolt egy tovasurranó rágcslót.

A pengesuhintás hallatán Xera hátrafordult, végigmérte a férfit, meglepő kedvesen rámosolygott, kihagyván az élc-alkalmat.

- Mindjárt megérkezünk - súgta.

Sayon bólintott, s arra gondolt, hogy biztosan édes ízű a lány vére, oly édes, akár a parázs nyár érlelte, rubin levű gyümölcsök.

Egyszerre csak kiszélesedett az út, a környező házak megnagyobbodtak, szél kószálgatott köztük. A harcos fellélegzett a kék holdvilágban, már amennyire a torkában terjeszkedő félsz-medúza engedte.

A fogadót meglelvén az istállóba vezették és kényeztetően ellátták paripaikat, majd a népes söntésbe siettek, hamarra kérven egy-egy kancsó italt, és még azon sem akadtak fenn, hogy a zsúfolt szálláshelyen egyetlen szoba került kettőjüknek. A gyümölcsbort kortyolván nem ültek le, gémberegett tagokkal fel-alá járkáltak, a hosszas lovaglás után kielvezván a saját lábon mozgást. Toff körülöttük ugrándozott. A különféle szeszekről ittasult vendégsűrűből többen feléje nyúláltak, mire ő villámgyorsan meg- és átharapott néhány körmöt, ujjbegyet. A kárvallottak egyike-másika véres bosszút tervelt ellene. Ám a megvalósítástól legott elálltak, látván, kikhez tartozik a majomka: Sayon harcos külleme eleve hűtötte a forró fejeket, de Xera megjelenése, a lényéből sugánó különösség is hatott, jobbára higgasztólag.

A lány, olthatatlannak égett szomját csitítván, lábujjhegyre emelkedett, és körültekintett a korcsmai népségen, majd - Ímhol Mirill! szólván - a terem túlsó végében pompálló férfiú felé indult.

Sayon a kiszemelt személy láttán meglehetőst felvonta mindkét szemöldökét; nála ez már a komoly kétkedés

jele volt. Várakozása szerint hosszú szakállú, szerfeletti bölcsességű, előrehaladottan idősödő varázslóval kellett volna találkozniuk, aki majd gyógymódot ajánl az ő nagy bajára.

Ehhez képest szitakötőszárny-szerűen tündöklő kelmékbe burkolt, ifjonti alak felé közeledtek. A szokatlanul magasnak látszó, hangyakarcsú férfi rájuk se hederített. A körötte ülő nőket kápráztatta, bűvölt szemük előtt kígyóztatva elképesztő hosszúságú, súlyos gyűrűkkel díszes, varázsjelekkel tetovált ujjait. E jelenséget nem lehetett fentről lefelé vagy fordítva szemügyre venni, csapongott rajta a pillantás, betelni képtelenül. Szögletes fejformáján, szemébe tóduló halványbarna tincsein, metszően átható tekintetű, acélszürke szemén, finom műgonddal formázott orrán, keskeny vonalú, feszes ajkain, fekete árnyékkal és kékizzó topázzal bélelt mély állgődrén, vakító drágakövekkel ékített fülcimpáin, imbolygóan vékony nyakán, a szitakötőbőről és -szárnyhártyából készült pazar ing és palást hasítékából előtűnő tetoválásokon. A rituális ábrákkal festett törzs még inkább feltűnősítette az altesthez tapadó szivárványszín nadrágba díszcsomagolt idomokat, kivált a lágyrészeket.

Sayon valósággal megbotráncozott. Bizonyosra vette, hogy aligha érezne így, bármiként nézzen is ki Mirill, ha nem tőle remélné csodát az Ahmattól szerzett vérkórság ellen.

- Áh! - szólott a cifra személy, őket megpillantván. -

Üljetek le. Egyetek, igyatok. Ha nem bánjátok, kicsinyég visszavonulok e szépségekkel. Rögtön jövök.

Mirill, felemelkedvén, a vártnál is magasabbnak rémlett. Bizar méretű férfiszerve az időközben letelepedett

66 . 67

Sayon szemmagasságában domborgott. Büszkeségét megbámultatván, magához karolta a felhevülten kacarászó nőket, és elkígyózott velük a tömegén át.

- Inkább lecseréltetem a véretem. Ha megkínoznának, akkor se bíznék a varázstudásában - jegyezte meg Sayon.

- Amilyen játszva boldogul a nőkkel, oly nehéz neki a férfiakkal - bólintott a lány. - Te is irigyled őt.

- Értem, mire gondolsz. Ami azt illeti, Mirill látványa valóban felülmúlhatatlan, ám nem okvetlenül irigylésre való. Mi több, épp arról beszélek, hogy nem nézek ki belőle semminő csodatéteményt.

- Csakugyan nincs stigmája, melynek alapján felismerhető volna, hogy varázsló. Neked van? Reggelente tiszta és ép öltözékben jelensz meg előttem. Kedveled a fekete-zöld rombuszmintát.

- Ezt nem én művelem a ruhámmal, hanem te - állította Sayon. - Ha netán megunod a rombuszmw tát,

képzeld rám másfélét. És persze magadra is.

Hajszoltnak tetsző, tetőtől talpig izzadt, pulykaszerű szolga lépett melléjük, megérdeklődte, mit ennének a konyha által kínált kétféle étékből, megpaskolta az óvatlan Toff fejét, és tovatűnt, mielőtt a felbőszített majomka megtorolhatta volna sérelmét.

- Semmi közöm a ruhádhoz! - tiltakozott Xera, ott folytatván, ahol félbehagyták. - Kár volt Salach idejét pocsékolnod, ha nem fogtad fel, hogy mágus nélkül is képes lehetsz mágiára! Unod, hogy úgy öltözőm, mint te?

A lány lehunyta szemét. Amikor kevéssel később végigpillantott magán, combközépig érő csizmát, méregzöld nadrágot és mélyen kivágott nyersbőr inget viselt. Sisakja eltűnt, kékes fényű haja száz fonatban omlott a vállára. A vacsorához vértékre sem volt szüksége, ám kardjától nem vált meg.

Sayon gyönyörködve nézte.

- Próbálok arra gondolni, hogy vénségesen vén vagy - mondta. - Aztán pocsékságokat képzelek a helyedbe, te mégis átragyogsz rajtuk. De azt nem tudom biztosan, téged kívánlak-e, vagy csak a véredet.

- Ne állj ellen, ha legközelebb megkívánsz. Ragadj kardot, harcoljunk. Ez remekül lehűt majd mindkettőnket.

- Furcsa ötlet.

- Csakugyan. "Rengeteg férfi, de csak kevés szerelem..." Emlékszel? Számosszor volt férfi társam fegyverforgató útjaimon...

- Kérlek, ne részletezd! Ha hosszú volt az út, a kapcsolat hosszan tartott. Ám a célnál véget ért, és máris jöhetett a következő kaland, az újabb szerető.

- Miért ne? Szeretsz megbotráncolni, Sayon?

Rettentő régen élek, de még az elején kiirtottam magamból ezt a hajlamot. Salach biztosan beszélt erről. Ahhoz, hogy képesek legyünk mágiára önmagunkkal, sok koloncot el kell dobnunk. A bármin-felháborodás kényszerét is, egyebek között. Így nézz majd Mirilke, ha visszajön.

- Nem lesz könnyű.

- Az élet nem a könnyűségről szól.

- De jó, hogy találkoztunk! Te talán végre meg tudod mondani nekem, hogy mégis miről szól!?

- Jó ideje figyelem szavait. Majd megosztom veled, ha valómennyit megértem.

A férfi felsóhajtott.

- Nem Mirill bájszerve bőszt. Téged irigyellek.

Nyolc-tíz életnyi tervem van. Bárha elég időm lenne a megvalósításukra!

68 (69

Xera vállat vont.

- Ha most nem megy, megcsinálad legközelebb. Ti, halandók, tengernyi játékalkalmat kaptok.
- Bár Salach is gyakran beszélt erről, számomra mégsem túlsággal hihető, hogy jövünk-megyünk, egyik életből a másikba.

- Akkor most jó helyen jársz - felelte derűsen a lány.
A vöröslő szemű, lógó arcbőrű, mellig érő tokájú szolgálga eléljük tette a dúsan megpakolt tálakat. Toff az asztal szélére mászva úgy helyezkedett, hogy mindkettőjük étke az ujjai ügyére essék, és türelmetlenül vacsorához látott. Különösen a gyümölcsök vonzották, miként Xerát, majd hosszú ujjával zöldségfalatkákat tolt a fejébe, végezetül ráfanyalodott egy kevésnyi húsrá.

Mire végeztek, Mirill is előkerült. Leült melléjük, szóltanul, hosszan nézte őket, kivált Sayont. Gőgösnek tetsző vonásain különös mosolyféle áradt el. A harcos el-lenszenvét értékelvén könnyedén elfordult, átpillantott a szomszéd asztalhoz. Tekintete megállapodott az ott ülő férfiún.

Az illető avarbarna gúnyában gubbasztott a lócán, fejét a nyakába húzva, szederjes arcbőrrel, nehézlégzőn. A markában tartott csontról marcangolta a húst, ezen igyekezettől és a fulladozástól verítékezőn. Egyszerre csak letette a lábszármaradványt, és mindkét kezét a mellkasára szorítva, engedett a bensejét rázkódtató, gyilkos köhögésnek.

Nézni is fájt kínjait. Minden egyes légkörtért megküzdött, kövérkés arcán könny- és verejtékcseppek keveredtek.

Mirill csúfondárosan elvigyorodott. Felemelkedett, és a férfihoz lépett.

- Szörnyű lehet - szólt.

70

- Születésem óta így megy - szuszogta a szólított, patkózó kínkönyveitől nem látván Mirill vigyorát. - És egyre rosszabb lesz. Rövidesen beledöglök.

- Egyik életedben legyőzted az ellenfelet, de sötét gyűlöletedben nem érted be ennyivel. Foglyaidat eleve-nen elföldeltetted, azután diadaltáncot jártál a mozgó, nyüsztő hantokon - mondta hidegen a varázsló.

Az élve temetéssel vádolt ember sípolva felnevetett, hiszen a vak is láthatta, hogy nyomorú állapotában önmagát sem volna képes elhantolni. Kézfejét rázogatva jelezte: a zavarosságot beszélő egyén íziben állják odébb. Mirill megragadta a férfi vállát. A mutatoujján viselt gyűrű rombuszforma foglalatba zárt, hatalmas fekete köve felizzott, a kezére tűfestett varázsjelek lüktetni, színüket váltogatni látszóttak.

A megérintett fickó légvételei könnyűvé lettek, mellkasa szabályosan, nesztelenül süllyedt-emelkedett. Fakó

írse megdermedt, tekintete elüvegesedett. Úgy rémlett, valahová a távolba, befelé bámul meredten. Ujjai ökölbe görbültek, szorításuk mind görcsösebbé vált. Azután lezárult a szemhéja, feje előrebecsaklott, és homlokát az ökleire ejtve, szaggatottan lélegzett, nem fuldoklóként, hanem olyként, mint akit lelki megrázkódítás sújt.

Amikor Mirill elvette róla a kezét, visszatért az eszmélete. Felemelte az arcát, s néhány pillanatig nem hasonlított iménti önmagára, másvalaki vonásait viselte, majd a bűvölet illantával újra könnybe lábadt a szeme a nehézlégzés kínjától, pofazacskói felfúvódtak, bőre szerjessé lilult.

- Jaj! - nyögte. - Jaj, hagyj nekem békét!

A piperkőc varázsló visszaült a helyére, és kihívóan végigmérte Sayont.

71

- Felség - szólott, gúnyosan fejet hajtva. - Miben lehetek a szolgálatára?

A következő pillanatban meglepedkezett a harcosról, mert sudár, illatos asszony lépett el mellette. Mirill a lefátyolozott nő után fordult, mosolya elragadtatottságot tükrözött, sóhaja féktelen vágyat.

- Szellőléptű, mézízű hölgy, engedd meg, hogy a lábad elé boruljak! Előző életedben szolgahadak térdepeltek előtted, imádott úrnő voltál, és legközelebb bizonyosan királynő leszel!

A búbájolt asszony megpördült, ledobta fátylát, és páratelt, ábrándos pillantású szemmel; félig elnyílt, kissé megnedvesített ajakkal, szemérmatosan szempillaverdesve - miként elvárták tőle - Mirillre meredt.

- Téged kereslek, csodatévő. Beszélhetnénk négy szemközt? - rebegte.

Xera felsóhajtott.

- Küldd előre a szobádba, Mirill, azután szánj ránk kis időt! - kérte.

A varázsló csettintett az ujjával, mire a pulykaszerű szolga legott mellettük termett, és alázatos hajladozással elvezette a megigézettet.

Mirill a női falat után bámulva felsóhajtott:

- Nincs mit tenni, ilyen a szerelem!

-Te ezt nevezed szerelemnek?! - hörrent Sayon.

- Nem azért jöttél hozzám, hogy ezt megvitassuk! - szögezte le a színpompás férfiú. - Neked a segítségemre van szükséged. Nos, nem tudok segíteni a bajodon, erőm csekély hozzá. Meg kell ölnöd a madárszörnyet! Az majd rendbe hoz.

- Nem az a dolgom, hogy Ahmatot hajszoljam!

-Tényleg nem, felség - felelte Mirill fejet hajtva, s ezúttal gúny nélkül. - Ne hajszold. Ő jár a nyomodban.

Kelletek neki, te és Xera. Te azért, hogy megsokszorozza önmagát, Xerától szárnyaló röptőt, örök életerőt remél. Ölje meg őt majdani bűvös kardod! Hasítsa félbe, alulról föl felé, és nem éled föl többé. Most megyek, ne várjon hiába a szépséges hölgy. Még egy pillanat: azért vagytok Qepán, hogy kardot cserélj. Nélkülem nem boldogultok. Nyejetelek meg magatoknak.

- Mivel nyerjünk meg? - kérdezte a lány.

- Csak úgy mondtam, nem fog menni - vigyorgott komiszul a varázsló. - Se kedvem, se időm ilyesmire. Az a kard innen kétnapi járásra van, bölcs qepai a lábát se teszi arra a földre. Odajuttok, nem kétlem, még a csoda-kardot is kézbe veszed, felség, elvégre a tied, de aztán úgy otthagytok a fogatokat, ahogy kell! Már úgy értem, hogy nélkülem. Jé, milyen csöndes a majmocska! Meg is van erre minden okod, igazi Akarsz emlékezni? Megfogjalak?

Toff visítva félreszökkent Mirill fekete gyűrűjének hatósugarából. Sayon vállának viszonylagos biztonságában lekuporodott, és tárgult pupillával, sötéten szemlélte a páva fickó minden moccanását.

- Jól van, hagyjuk, miért váltál majommá - vont vállat Mirill. - Mint már említém, vár a szerelem. Remélem, a hölgy nem férjezett. A féltékeny férjek tömérdek bajt okoznak. Felség, mondd el Xerának, ki vagy, ha netán ő még nem sejtene.

- Szólíts Sayonnak - fogcsikorgott a harcos.

- Rettentően feszültek vagytok. Nem ajánlom a gyógymódot, amellyel jómagam élek: a szerelem nektek csak ártana. Mi engem illet, ha fél napnál tovább kéne nélkülöznom az asszonyok ölét, bizonyosan elpusztulnék. Sayonnak nincs is ideje efféle szenvedélyre. Neki feladata van; ő rízinden idegszálával arra figyel. Csak-
72 73

hogy Ahmat kissé kiforgatott magadból, nemde!? Korábban azt hitted, kész vagy, te már tovább nem fejlődhetsz. Mostanra megint begörcsösödtél, igaz?! Már azt se tudod, mit akarsz Xerától. Na persze, azon túl, hogy segítsen neked elpucolni Ristant a világok színeről - Mirill hosszan, gúnyondárosan nevetett. - A testét vágyod, mint férfi? Vagy a vérét, mint szörnyeteg? Netán emlékszel rá valamelyik korábbi életedből? Ha nem emlékszel, segíthetek, ez összefér a tudásommal. Úgy sejttem, Xera pedzi már egyik-másik találkozásotokat. Neki nélkülem is szépen sorra eszébe jutna, hol, mikor, hány-szor és milyen ügyei voltak veled. Ne szólj közbe, Xera! Nem szórakozásból böködlek benneteket, kéjesebb mulatságom is volna, vár a nő! Ha kibeszélkednétek magától. tokat, jóval kevésbé zizegne köztetek a levegő. Tegyétek meg, és menten könnyebb dolgotok lesz!

-Tudomásom szerint épp eleget beszélünk egymással

- felelte ridegen Sayon.

- Van valami, amit te nem mondtál el neki. Aztán van!! másvalami, amiről viszont ő nem fecsegett. Adjátok ide a kezeteiket!

A harcos elhúzódott, de nem látszott igazán eltökéltnek.

- Vár a prédád - emlékeztette az utána nyúló varázslót:

- Megvár. Te is hallottad: csodatévőnek szólított. Na, add ide a kezéd! Azután megyek, és bemutatom a hölgyet a csodának. - Mirill a lányra nézett. -Te is add a kezedet! Legyetek együtt, épp úgy, mint akkor!

Ezzel egymásra illesztette ujjaikat, és elhelyezte fölöttük fekete köves gyűrűjét.

Cayon futott, részegülten nyargalt előre, és válogatás nélkül lekasabolt mindenkit, aki a kardja elé kerül. Láta magát, kívülről és felülnézetből, és bár csak a hajszíne és fonatai hasonlítottak mosti önmagára, arcvonásai, testformája, neve és éneke egyáltalán nem, tudta, hogy mégis ő a rohanó harcos, durva röhögéssel ő szeli ketté a bároldal elé toppanó, sután hadonászó aggastyán törzsét. Aztán még mindig röhögve tovább siet, a kunyhóba ront, félrerúgja az asztalt, és Lefejezi az alatta bujkáló nőt, gyerekeket. Vértük a ruhájára fröccsen, tenyérrel szétkeni azt a mellkasán, majd az arcára is mázsol belőle, és az édeskés szagtól még felajzottabban kiszáguld a házból, Leterít két fiatal férfit, további gyerekeket, és reméli, hogy a Tezér fegyeli küzdelmét, megjegyezi őt magának, és este, midőn a tűz köré ülnek, a nevét kérdezi majd, azután így szól társaihoz: Látjátok, Byrl jó katonára, és nekünk ilyenek kellene, hogy mielőbb új hazát szerezzünk magunknak! E vágykép még fürgébbé tette, szüksége is volt erre, mert ezúttal emberére akadt egy bősen hadakozó ifjúban. Szikrázva csattogó pengékkel kerülgették egy nást, és Byrl arra gondolt, ő ugyanilyen elszántan harcolt, amikor idegen katonák lepték el Idjüket, de ez az em-

1r

lékkép nem a szánalmat keltette fed benne, hanem gyűlöletét fokozta: Most pedig ti takarodtok innen, mert mi akarunk itt élni! Keresztüldöfte, torkon és szíven szúrta ellenfelet, hallotta a lezuhanó test puffanását és a hördülést, amellyel kipukkant belőle az élet, és ekkor megpillantotta a felé igyekvő lányt - ezúttal tudta, hogy Xerát és szétvetett lábakkal megállt, vigyorogva bevárta őt, hogy miszlikbe darabolja, megölje. Figyelte füriás arcvonásait, lengetett kardját, rohanó lábait, és lassan elfogta a félsz, hogy ez a félőrültre dühödött nő megállíthatja, és elveszi tőle a dicsőséget, a hezér jóindulatát, és ettől hajtván elébe sietett, és tiszta erőből össze-

74 5

csaptak. Az a lány úzonyúan dühödött volt és eltökélt, és ak-

kora lendülettel vágta az ő mellkasába a kardot, hogy a penge Leroppant a markolatról, és a testébe szorult. Először nem érzea fájdalmat, csupán a felismerés fájlalta nagyon: tudta, hogy most meghal. Zuhantában ütést érzett, de nem ő sérült meg újra, hanem a lány bukott rá, nyílve szővel a vállában. Összegabalyodva kerültek el egy náson, és ő minden erejét meesztette, hogy végezzen gyilkosával, ám moccanni se bírt, mert ekkorra megjött a kín: az irtózatoss fájdalom és a még szörnyűbb fuldoklás. Érezte, hogy a vér egyre feljebb terjed a tüdejében. Rettegett a megulladástól, a kínynak kívánta e halálnemet, s az ott vergődött alatta, egyre Lanyhábban, mintha vele együtt gyengülne. És ahogy eerősödött fejében a vér zúgása, úgy hamvadt gyűlölete. Már nem akarta a másik végét, már az se érdekelt, kit dicsérget majd a Tezér, társai lelnék-e új hazát. Egyedül a következő Légvétel számított, az éltető levegő, melyből egyre keveebbhez jutott, mind több gyötrellemmel. Egyszerre csak furamód elszégyellte magát: itt fekszik egy igazi lánnyal, és ahelyett, hogy ölelné őt, botorul összevérzi a szép ruháját. És halk sóhajtással meghalt végre. Sayon felpillantott. Saját testére nézett, majd Mirilke. Tekintete megállapodott a mellette ülő, fluoreszkálóra sápadt Xerán.

A páva férfiú visszahúzta tőlük varázsjelekkel festett kezét.

Ők összefonták ujjaikat, s úgy hallgattak, akárha átmetszették volna a torkukat, és megpróbáltak egymás szemébe nézni.

- Igyatok pár kortyot - javallotta Mirill, feléjük nyújtva a kancsókat.

Sayon esküdni mert volna, hogy vacsora végeztén a gyümölcsbor utolsó cseppjét is lenyelte, a bíbor ital mégis karimáig ért a kezébe adott agyagedényben. Vállat

76

- nt, és ivott, nem ez az esemény lévén estjének legfőbb megrázkódtatása.

A lány sem tépelődött azon, miként telt színültig a kancsónak. Szenvedélyes szomjúsággal kortyolta a bort, mígnem bőre visszanyerte valódi színét.

- Akkor most tényleg itthagylak benneteket - szölt l, felemelkedvén.

Ők se maradtak tovább. Az illatos borral töltött, imvalóban kifogyhatatlannak tetsző kancsót magukhoz nyia, a szobájukba siettek. Gyertyát gyújtottak, elnyúlak a terebélyes ágyon, karnyújtásnyira egymástól. Szót-anu1 töprengtek.

Toff elhelyezkedett a lábuknál, ügyelve, nehogy hozzájuk érjen, hisz mindketten oly különösek voltak, és mebekülésszerűen elaludt.

k

Sayon, mint férfi, kezdeményezett:

- Ha nem tévedek, mizdkettőnket foglalkoztat, mi tör-
-tennék, ha újra megfognánk egymás kezét!? Gondolod

hogyan újabb jelenést látnánk? Találkoztunk máskor is?

- Úgy érzem, igen, de nem tudom biztosan - felelte
Xera.

- Emlékeztél arra, hogy megöltél?

- Rád ismertem a hajadról.

-Te érted ezt? A fickót nem is úgy nevezték, teljesen
másképp nézett ki, a lény is elütött az enyémtől, és
mégis én lettem volna?!

A lány felvonta vállát.

- Ettől izgalmas a halandó-lét. Mindannyiszor meg-
újul, folyvást másmilyen.

- Megfoghatom a kezedet?

Xera a tenyerébe csúsztatta ujjait.

Nyomban furcsa melegség ömlött el rajtuk. Elszakad-
tak az alájuk simuló ágytól.

77

Fehérellő sziklák között álltak, szétvetett lábakkal, egy-
mással szemközt. Hajukból veríték áradt arcukra, a szemük-
be is jutott; e csípős fátyolon át méregették egymást. A lány
két kézzel markolta kardját, zihálva lélegzett. Imbolyogva
tartotta magát, száznyi sebéből vér ömlött. Úgy festett, lábon
l.... fog meghalni.

Legyen, ha így szereted, gondolta a férfi:. Még egyszer fel-
lendítette kardját, hiábavaló védekezésre készítette Xerát.
Beccsapós mozdulattal a feje felé suhintott, majd a hasába
dójtta és megforgatta benne a pengét. Azután a hullát ott-
hagyva megparancsolta katonáinak, hogy végezzenek a se-
besültekkel, az épkézláb foglyokat viszont hajtsák a palo-
tába, és zárják őket a pincébe, ott talán elállnak a menyeg-
zőig.

Másnap hajnaltájt Xera felocsúdott. Testét láz lángok per-
zselgették. Fájdalmas sebeiben keselyűcsőrök turkáltak. Tár-
sai teteinei heverték körötte, a holtakon falánk elevenek nyű-
zsögtek: mindenféle dögevő állatok tolongtak rajtuk, még lí-
i,

rai dalú rigók is Lakmározta a szétszóródott zsigerekbo

A lány térdre kecmert, felriasztva a holteltakarítóka

Elmászott a legközelebbi bokorig, behúzódott annak mélyé-
re. Várta, hogy összehegedjen, talpra állhasson, immár biztos-
ra tudván: sokkal jobb a halandóknak, ők mindannyiszor

i.. csak egyszer él meg az agóniát, s ha legközelebb visszatér-
nek, mit sem sejtenek előző létükről és halálukról.

Kínokkal teljes napok vánszorogtak tova. Míg ő szörnyű
gyötrelmek közt újraépült, egykori társairól Lefoszott a hús,
egy hirtelen vihar a szagukat is elmosta. Xera mohón itta az
ömlő esőt, majd a sziklamélyedésekből nyalta ki a vizet. Egy-
szerre csak felállt, és Gher palotájába indult.

A férfi a kézfogóját tartotta éppen. A meglepően magas, bozontos szemöldökű Gher bíbor palástban ült székében, 01 dalán újdonsült arájával, az aranyló szőke, áttetszően fehér bőrű, hiénakacajú Sillel, és a kiéheztetett vadállatok közé zavart foglyok reménytelen küzdelmében, kínhalálában gyönyörködtek.

Xera, látván, hogy mit sem tehet társaiért, elvegyült a sürgölődő szolgák között, és szorgalmasan cipelte a vendégeknek a falni- és vedelnivalót. Amikor úgy vélte, Gher már épp elég ideig volt házasember, elébe pattant, a szemébe húzott kendőt félrelebbentve megmutatta neki arcvonásait, s amikor a férfi felismerte őt és megrökönyödött, a szívébe mártotta a ruhája alól kirántott tört. Keresztülrohant a Lekezeten, és mire Gher halálhíre elterjedt a vendégekörben, közébük eresztette a vadállatokat a véres arénából.

Ez a tett elvonta róla a figyelmét Mindettki sikoltozott és ezer irányba szaladgált. Ő akadálytalanul Gher hálósobájába sietett, és persze hogy elvette azt, amiért nemrég társai-val együtt ide érkezett. Végezetül nem érzett se diadalt, se mármorgást, még csak szikrányit sem.

Sayon felült mellette, elhúzta tőle a kezét. Torkot köszorult, köhintett kettőt, fejét csóválta. Azután lekecmergett az ágyról, és szóltanul eltűnt a fürdőben.

. férfi gondolkodni akart, eldönteni, mit kezdhetne a rázúdultakkal. Az már nem is volt kérdéses számára, lehetett-e az ostoba Byrl vagy a betegül gonosz Gher, és ha igen, akkor most miként lehet azonos Sayonnal?!

Gyanította, hogy a varázsló borának köszönhetik az újabb jelenést, de afelől gyanútlan volt, ami még várt rá.

Mihelyst behajtogatta eddélgi jókorának hitt, ám

Mirill hosszúdad termete mellett átlagossá kicsinyült testét a szűk fürdődézsza alig langyos vízébe, megest forróság öntötte el, és elveszítette kapcsolatát a jelennel.

78 79

Önmagát látta-érezte, ismét más külsővel, a mostitól idegen Lelkülettel. Mégis, semmi kétség, ő volt az, és rettegve lopkodott az éjszakai sikátorban. Nem tudta, mitől, miért félhetne, hisz mi sem fenyegette, ám ettől függetlenül hevesen dobogó szívvel, patakosan izzadva Lépdelt a sötétben. A talpa alatt csúszkáló kövezetet darabos szemét és mocsoklé borította, rágcsálók körmei koppantak rajta. Az egymáshoz oldalvást és szemből is közel épült, düledezőnek rémlő házak minden egyes kövéből fenyegetés áradt. A csukott spalettával óvott ablakok ijesztően feketéllettek az éjben, a falat feszegető növények lombját szél borzolgatta, s azok ugrásra készülő fenevadakra emlékeztették. Azzal vigasztalta magát, hogy csupán háromsaroknyira jár a céljától, és megsziporázta lép-teit.

Ptllanatok alatt esett meg vele, amitől - sosem értette, miért - születése óta reszketett. A szemberü homályos utcasa-

rok, egy sehová sem vezető, haszontalan lépcsősor és a feje fölé nyúló ereszcsonna mögül, majd hátulról, oldalról, azután mindenfelől termetek elő: rtelmes szaguk volt, kemény, ragcsos szőrük, erős állkapocsban rettentő fogaik; farkasok vagy hiénák lehettek. Morogva, vonítva estek nekf, feltépték húsát, és a beleit szaggatták, marcangolták, úgyként, mintha nem éhükben, hanem mély szomorúságukban tennék. Ő sikított, hadonászott, hüvelykujjával kidöfött egy-két szemet, azután csak vérzett, nyáladzott, lihegett és fáj Nagyon sokára halt meg, egyedül a tömérdék nyálkás bél, tulajdon zsigeri között; még a fenevadak is magára hagyták haláltusájában.

Sayon kipattant a dézsából. Heves mozdulatokkal szárazra törülközött, és visszatért a szobába, emberközelségre vágyón. A takaró alá ásta magát, és lezárta szemét. Xera sejtette, minemű élmény érhet.

- Akarsz beszélgetni? - kérdezte.

Sayon felpillantott. Már-már megfogta a fölé hajoló lány kezét, ám még jókor eszébe villant az érintés velejárója. Nem vágyott újabb hajhullasztó látomásra.

- Öntsük ki a bort, és örvendjünk, ha ennyivel megúsztuk - dünnyögte. - Milyen igazságos az élet! A fulladozós fickó most léthosszat tanulmányozhatja, mit érezhetek hajdan az élve elföldeltjei. Mint egykori Gher, ki próbálhattam, micsoda élvezet, ha engem zsigerelnek ki a fenevadak. De most nehogy a jó és a rossz közötti egyensúllyal jöjj nekem! Bevallom férfilag: mára elegendem van! Nem bánod, ha elalszom? Remélem, nem mészárolsz le álomban. Kétszer már megöltél, legyen elég! Ha majd felébredek, megkérdem Mirilt, mit szeretnek a nők e víziókon. Te tudod?

- Azt hiszem, ők nem a halálukat, hanem az életüket firtatják a múltban.

- Mindez úgy kezdődött, hogy: lássuk csak, hányszor, miként találkoztunk mi ketten!? Azután elsodortak a meghalások. Még a bőröm alatt is izzadok. Rösteltem a három fickót, aki voltam.

- Sayont kedveled?

- Igen, vele kijövök. De a maguk idejében mindannyiukkal vígan azonosultam. Rémtetteimet hőstetteknek tekintettem, bűntudat nemigen háborított. Ez persze most nehezen fér a fejembe.

A könyökére támaszkodó lány Sayon macskaszerű szempárját fiirkészvén érezte, hogy erősen az emlékeztébe kívánczik valami. Valahányszor a férfi karneolbar-na íriszére pillantott - amely szakasztott olyan meleg színű volt, mint Fantagro szőre - elakadt kissé a lélegzete. Ismerte valahonnan e ragadozóhoz illő, ívesen metszett szemrést, a lusta-vad tekintetet, a szeszélyesen sötétülő-világosodó, olykor csaknem borostyánossá halványuló

Il íriszt. Féltve kutatott utána a múltban, az eddigieknél is
Í, fájdalmasabb emlékre számított. És mert nem lelte nyo-
mát, mind biztosabbra vette, hogy nem véletlenül falaz-
ta el lelkében azt a szempárt.

A gyertyaláng sárgává világította Sayon barna íriszét,
és játékos hajladoztában tigriscsíkokat rajzolt rá. Másik
szemét jégkékké izzította.

Xera döntött.

-Tudni akarom! - nyögte. - Add a kezedet!

-7onakodnék - felelte a férfi.

- Biztosan fájni fog - hagyta rá a lány. - De talán csak
azért, mert elmúlt rég. Az ódon emlékek mindig megle-
hetőst szívszorítóak, épp az egyszervoltságuk miatt.

- Nem azért, mert az ember öregszik?

- Azért, mert megismételhetetlenek. Miután kiszaba-
dítottak Byrl holtteste alól, lemetszettem egy barna és
egy szőke hajfonatát, és nyakékként viseltem azokat,
hosszú időn át. Ha most ékszert készítenék a te hajad-
ból, az már egy másik nyakék lenne. Reggel tovább me-
gyünk, itthagyjuk Mirillt...

- Nem lesz több emléketörés elhordott életekből? -

- vágott közbe Sayon.

- Mirill gyűrűje vagy bora nélkül nem lesz.

- Jól van, itt a kezem.

Xera hanyatt feküdt a férfi mellett. Mindketten ellazí-
tották izmaikat, és egyként hitték: felkészültek arra, hogy
könnyedén elviseljék a rájuk váró lelki és testi kínokat.

Lehunyt szemmel összefonták ujjait.

vágatvíút közeledő férfi kibontott szőke haja épp úgy
ogott, akár lovának sárga sörénye. Hullámozott alattuk a
gasra nyurgult, kalászos fű, alkonyattáji, narancsarany
áradt köréjük.

V

Xera felsikoltott örömeiben, meglátván Rhangot, hiszen
r kedvese halálhírétől rettegett. Futásnak eredt, valósággal
" t felé, és a férfi lehajolt érte a nyeregből, felkapta és ma-
karolta őt. Ölelték, csókolták, bámulták egymást, és
ttek gyönyörűségükben.

A ló tovább nyargalt velük, mögöttük maradt a ház, a li-
és a rét is. A tóparton a mén Lecövekelt, és ők összekapas-
dva gurultak a puha homokban, és annyira örültek, s oly
mondandójuk volt, hogy szüntelenül hajtogatniuk kellett:
teretlek, szeretlek, szeretlek.

A vízbe hemperedve türelmetlenül vetkőztették egymást,
Tykor szakítva azt, ami másként nem bomlott. Egyszerre el-
uémultak, csak nézték a másikat, egyre vadabb és fullasz-
lnbb csókjaik közben is, nem mervén nem nézni őt, mert mi
esz, ha egyetlen szemhunyas alatt tűnik el, akár egy álom,
rtintha együttlétük attól volna valóságos, hogy Látják egy-

ást, hogy összekapaszkodik a tekintetük!?
Hosszan, györryörüket halogatón-kiélvezőn szerelmeztek a imogató vízben, és továbbra se merészelték lezárni szemü-
e Xera beleveszett a keskeny résű, forró csokoládé színű
szempárba, s oly szerelmes és boldog volt, miként soha még.
A Nap és a Hold helyet cserélt, a sárga csődör a közelben
vupogtatta a füvet, és ők meg-megborzongtak a hűvösödő es-
ben, és ekkor Rhang, előbb el-elfúló hangon, majd fogvacog-
va dmondta, mennyire hiányzott, mily nélkülözhetetlen szá-
nára a lány, és mert már úgyse láttak volna, végre Lehuny-
ák a szemüket, és ismét összefonódtak a csillagok alatt
csaknem felforralván a tó langy vizét.

82 83

Xera hirtelen elhúzta a kezét, a hasára fordult, arcát a
párnába simította.

- Azután mi lett velünk? - kérdezte a férfi rekedtes
hangon, jócskán az iménti énelmek hatása alatt.

A lány nem felelt, nem moccan.

Sayon felült, hátát a falnak vetette, karjait összefonta,
majd a combjára simította, végül felcsattant:

I., - Olyan valóságosnak éreztem, mintha ezúttal is meg-
történt volna velünk, és nem vágytam a visszatérést
belőle. Ha nem rántod el a kezedet, reggelig vagy még
tovább is bírtam volna.

- Én örökké bírtam volna - sóhajtott Xera. - Minden-
nél jobban szerettem Rhangot, a szeretés határain túl is...

- Én is téged, csak veled voltam tele...

- Elhagytál.

- Nem hiszem. Meg se fordult a fejemben, hogy élni
lehetne nélküled.

- Elementél, amikor már csak a félelmed foglalkozta-
tott: te napról napra öregszel, míg én nem változom. El-
mentél, és én elengedtelek, mert megértettem, hogy ko-
molyan így akarod. Még találkoztunk néhányszor. Fehér
sörénnyel, szarkalásos szemmel, barázdált arccal ugyan-
úgy hatottál rám, mint ifjan. Érzéki-lelki-szellemi vonza-
lom: teljes delej voltál. Halálodig reméltem, hogy valami
csoda történik: én is öregedni kezdek, és veled halok.

- Azután kisikáltál az emlékezetedből.

- Próbáltam, mert muszáj lett volna szabadulni tőled.

Hozzád hasonlítottam mindenki mást, és te végtelenül
sokáig túlsággal magas mérce voltál. És amint láttad,
nem sikerült elfeledni téged.

- Megölöm, kardélre hányom, felmiszlikezem Mirillt!

Hiányzott nekem, hogy mindezt megtudjam? Hiányzik ez
bárminek is?!

- Érted már, miért kell megtalálnomyilimet?

- Nem, a halálmániádat továbbra sem értem. Viszont
mindent elkövetek, hogy találkozz vele, mert saját érde-

kem is így kívánja.

- Elmondod-e, amiről hallgatsz, vagy inkább kézen fogjuk egymást, és átéljük? Bár akkor jóval gyötrelme-
sebb lesz.

Sayon fanyar mosolyt villantott a lányra.

- Kézen foghatjuk egymást, hogy visszatérjünk

Rhanghoz és Xerához. Vagy keljünk fel, és kardozzunk!

Hiszen veszekedetten kívánlak, és biztosra veszem, hogy ezúttal te is engem: erre pedig nincs más gyógymód.

Xera a falhoz polcolt párnának dőlt.

- Légy komolyabb, Sayon herceg, elvégre Gyllus
jövendő királya vagy! Apád Sharun, anyád Anda, meg-
haltak a gyűlölt Ristan gonoszságából. Én is hallottam a
világokban keringő jövendölést, mely szerint egy boldogí-
tóan szép napon a testvérek erősebbike, a Táncos, végez vég-
re a dögvész Ristannal, és a szenvedő nép felszabadul. Az
érintett is hallott a jóslatról, illetve az ő szemszögéből
nézve átokról, ezért szedette össze rabszolgának a gyllusi
fiúgyerekeket. Leendő uralkodó vagy. Legyen erős a te
szíved. Add ide a kezéd! Igyekezz, szűnik a bor hatása!
És ha ezt elmulasztod, talán sose bocsátod meg magad-
nak. De én se neked!

- Hadd gondolkozzak! - kérte a férfi.

- Utána lesz min gondolkodnod.

Sayon felsóhajtott, lehunyta szemét, és kitapogatta a
lány gyűrűkkel ékített kezét a takarón. Mélyet lélegzett,
és átengedte magát.

84 85

"

ratlanul érte őket a támadás a folyóparton. Már azt
hitték, kergetőik a nyomukat veszítették. Remélték, hogy né-
mi előnyre tehetnek szert. Anda még nem szedte össze ma-
gát, csupán az imént szült, egy perce tépte szét a szoknyá-
ját, hogy bebugyolálja lila szájjal didergő, üvöltve síró új-
szülöttjét. A kék bársony melegébe pólyált gyermek azonnal
elnémult.

Sharun megragadta asszonya kezét, és a combig érő víz-
be gázolt. A lóhalálában közelgő üldözők rcyílvesszői köröt-
tük suhogtak. Néhány szörnykatona már csaknem kard-
nyújtásnyira járt tőlük.

A féltucatnyi életben maradt királyi testőr tűnődés nélkül
szembefordult a harcra tenyésztett félállatokkal. Azután
eldőltek nyílvesszőtől találtan, Lerogytak kardtól, lándzsától
nyársalván; a kevésbé szerencséseket fajzatagyarak szag-
! gatták szét.

Anda életében először találkozott ilyen rettenetességgel.

Combait vér nyálkásította, melleit tej feszítette, és kétség-
beesetten akarta, hogy gyermeke éljen, ne falják fel Ristan
szörnyetegei. Mikor Sharun elengedte a kezét, és szinte
előretaszította az erdős, búvóhelyeket ígérő túlsó part felé,

rákiáltván, hogy menjen, Anda Lódulva nekiindult. Az ölé-
ig érő hideg víz csupán testi kínján hűsített. Tudta, nem lát-
ja többé férjét, s az utolsó hang, amit hallott tőle, e sikoltás-
szerű menj! volt.

Újszülöttjét magához szorítva, páni révületben taposta a
vizet, nem nézett hátra, mégis látta, mi történik, látta har-
colni a királyi férfit, akit olyannyira szeretett, és biztosra
vette, Sharun feltartóztatja a szörnyeket, amíg ő át nem ér
a gázlón. Feltartja őket ezer sebből vérzőn, és ugyanannyi
darabba vágva is. Addig irtja a pocsék fajzatokat, amíg
asszonyát és fiát el nem nyedi az erdő sűrűje.

Bár azt hitte, sosem ér partot - egyszersmind vágyta is,
hogy így legyen, mert Sharun addig tartja életben magát
apadni kezdett a víz, majd teljesen elfogyott a lába alól. Im-
már akadálytalanul futhatott, és futott is, a fák felé.

Hallotta a folyóba gázoló félállatok diadalordítását, és a
saját hangját, amint megölt férje nevét sikoltja, és ekkor
megpillantotta a karjában tartott gyermek tekintetét, annak
az apjától örökölt, felemás színű szemét, az írisztét nagyob-
bító könnycseppeket.

Sayonra mosolygott, és örült, hogy ereje volt ehhez. Az-
után csak rohant az erdőben, azt is hallván, hogy esélye
fogyton fogy Szívós üldözői gyorsan csökkentették előnyét,
ötvert-száz lépésnyire csörtettek mögötte.

A kimerült asszony kábán szédelgett a légszomjtól. Mind
gyakrabban megbotlott, felbukott. Immár alig tudott magá-
ról és testi kínjairól, de arról se volt tudomása, hogy segíts,
segíts, hajtogatja. Midőn ismét térdre roskadt, és lehajtotta
fejét, s elsírta magát, sejtven, már csak a feladás maradt,
könnyű kéz érintette meg a vállát.

Felnézett, s a szemében tolongó könnycseppek megsokszó-
rozták a mellette álló, tíz év körüli gyermek alakját. A szür-
ke csuklyás fiú egyetlen szót se szólt, elé tartotta behajlított
karjait, és Anda vonakodás nélkül áttette újszülöttjét abba
a kicsiny karböksőbe.

A fiú ezután se nyikkant, sarkon fordult, és nem elsza-
ladt, hanem eltűnt onnan, mintha soha ott se járt volna,
akárha az asszony segíts, segíts skandalását mégiscsak
olyan személy hallotta volna meg, aki akkor is tehet még
a valamit, amikor már csakis a csodatétel marad, semmi más.

Anda fellélegzett, búcsúfohászt suttogott megmentett fút-
hoz, marokra szorította törét, és amikor a szörnykatonák
- lőtte termettek, mielőtt még csattogó fogakkal a testébe
marhattak volna, szíven szúrta magát. Arra gondolván,

86

hogy valamikor a csepűrágók ilyenén meséjű műsorára bi-
zony nem lett ma kíváncsi, még akkor se, ha amúgy szer-
felett kedvelte a színi daraboka

Az egyik félállat a vállára hajította a halottat, mivel
Ristan látni akarta a királyi pár maradványait. A többi

szörnykatona éktelen szimatolással kereste az újszülöttet, ám bármennyire szaglálódta is, sehol nem lelték nyomát. Átkutatták az erdőt, a környező falvak kunyhóit, hasztalan.

Később azt állították uruknak, hogy a gyermek halva került elő hajszolt arcyja testéből, tetemét elsodorta a folyó. E hazugok aztán kínhalált haltak, midőn Ristan fülébe jutott a jóslat, miszerint a gyermek él, és majdan az ő megölője lesz.

Ezúttal Sayon rántotta vissza a kezét.

Bármennyire irtózott is Mirill borától, innia kellett az átéltekre. Hatalmas kortyokkal ürítette a kancsót, kézfélével megtörölte száját, azután elfújta a gyertyát, hogy Xera ne lássa az arcát.

- Nagyon messzire kerültem attól a helytől, ahol apám és anyám meghalt, és fogalmam sincs, miként jutottam oda. Az asszony, aki befogadott, velem egykorú lányát nevelte, így lettünk mi ikertestvérek Verlyvel. Öt éves voltam, amikor egy éjjelen elhurcoltak, más fiúkkal együtt. Tizenkét éves koromra úgyszólván legyőzhetetlen verekedővé idomítottak. Rabszolgatársaimmal titokban Gyllus felszabadítását terveztük, és a vége-hossza nincs, durva gyakorlások közben folyton arra gondoltam, hogy Ristan katonái ellen forgatom a kardot. Minden fiú arról álmodott, hogy egykor majd olyan lesz, mint Sharun, én gyakran azt képzeltem, magam vagyok a néhai király, akiért egész népe rajongott. Egyszer férfiszolgának öltözve beszökött hozzám a húgom. I"iz éve nem láttam őt, gyönyörű, de fájoan szomorú lány lett

88

belőle. Verly átadott egy csomagot, egy kendőbe göngyölt tárgyat, súgta, hogy éjjel szökjek ki, fekete köpenyes öregember fog várni rám, és ezzel elment. Távozta után kibontottam a kendőből ezt a homlokdíszet, amelyet a fonákjáról viselek mindaddig, amíg a királyi jelképeket ábrázoló színére nem fordíthatom: azon nap, amikor Ristan hatalma véget ér. Kisurrantam az aggastyánhoz, és megtudtam tőle, ki fia vagyok, mi a teendőm. Akkor gyűlöltem őt, nem értvén, miért kell megtennem mindazt, amit tőlem kívánt: tanulni küldött, különféle bölcsekhez, végtelen hosszúságú időkre. Mindazonáltal megléptem Gyllusról, és különös módon mindig akadt titokzatos segítőm, aki átvezetett a nehézségeken. Valóban rengeteget tanultam, és nem csupán a fegyverforgatásról. Nemrég eljutottam Salach házába. Mesteremtől tudtam meg, miként győzhetném le Ristant és sötét erejű varázslóját, Amohoet. Ehhez van rád szükségem. Nem avattalak be, mert bármi történjék is, te úgysem halhatsz meg, és bár ismerni véltelek, sőt talán kicsit még beléd is szerettem a Salach házában függő, gyakorta megelevenedő képmásod láttán, nem eléggé bíztam benned. De

már semmi sincs, ami meg ne történt volna köztünk. A ma éjjel átéltek megnehezítik az amúgy sem könnyűt. Adj időt, hogy észhez térjek, azután elmondom a ránk váró útról azt a keveset, amit tudok. Rendben?

Xera hümmögött.

Eltapogatott az ágy lábához állított gyümölcsboros kancsóig, fenéig ürítette azt, majd gondosan betakarózott, és a párnába fúrta a fejét.

- Aludj jól - sóhajtotta.

89

összul aludtak.

Vigasztalásul hánykolódásuk nem tartott sokáig. A fákuló sötétben vergődve mindinkább úgy találták, ennél még az is pihentetőbb lenne, ha inkább a hátsó udvarban kardoznának egymással, - és ekkor ordítózás, acélcsörgetős lármá hallszott a folyosóról.

A majomka felneszelt, és menten Xera nyakában termert. Bőszén toffogva cibálta a haját, a közelgő vészre intve a lányt.

Először Ahmat érkezéte gyanakodtak, hiszen nem akármilyen varázsló tudatta velük, hogy a dögmádár a nyomukban jár. Az ágyból kiszökkenve legott kardra kaptak. Ideje volt, óriási lendülettel nyílt az ajtó.

Am nem Ahmat, hanem maga a nagy varázsló érkezett.

- Segítség! - vinnyogta.

-Tehát férjezett - sóhajtott a lány.

-Védd meg magad! - mordult a szoba közepére riadt Sayon, midőn Mirill, rajta átgázolva, mélyen befúrta magát az ágy alá.

- Durváskodásra nem terjed ki a képességem!

- Éppenséggel megvédhetünk - szólott Xera. - De azután jobb lesz, ha eltűnsz innen egy időre. Hiszen a felszarvazott férjek regiment bajt okoznak, te mondtad.

- Jól van, jól van, veletek megyek! Csak most mentsetek ki e megalázó, undorító helyzetből! Pfuj!

A harcos vállat vont.

- Úgysem aludtam jól - szolt fanyarul.

Két kézre kapott karddal, fenyegetőleg kirentott az ajtón.

A dühödt férj és felfogadott csürhéje ádáz zajjal közelgett a fáklyák megvilágította, keskeny folyosón. Sayon végigpillantott a sárga selyemdrapériával bevont, táj- és arcképekkel díszített, gyúlékonynak ígérkező falakon, a padló és mennyezet gerendáin, majd az elébe toppanó, vezetőnek látszó, veszélyesen felfegyvercett, csekély termetű, kismértékben bajszos, karalábésan lila ábrázatú, átkozódó férfiúra nézett.

- Mi járatban? - kérdezte higgadtan, lábhoz engedve kardját.

- Mirillt akarom! Megdögleszttem a rohadékot! De előbb kiherélem, a nőgyalázó szerszámát felszeletem, mint a kolbászt, és a karikákat a disznók elé szórom!

- Aha - bólintott Sayon. - Szóval te vagy a felszarvazott!

Már rég nem gyűlölte a valahá fekete köpenyes agastyánt, azt se bánta meg, hogy hallgatott rá, és tanuhi indult. Attól tartott, még mindig nem tud eleget ahhoz, hogy Ristan fekete mágiával védett hatalmát megtörje, ám az ilyen helyzetek megoldásával könnyedén elboldogul, akár fegyverhasználat nélkül is, minthogy valami efféléről szól a bölcsesség.

Míg ő komolyan hitt a barátságos megoldásban, a kevéssé bajuszos férfi vérfagyasztóan a hasához nyomta kardját, és ráüvöltött:

- Kérj bocsánatot, amiért felszarvazottnak neveztél!

Különb en kibelezlek, és a véreddel írom a falra, milyen hitvány alak voltál!

-Tehát nem vagy felszarvazott, csak féltékeny? Mirill kudarcot vallott volna? Netán elment a kedve a feleségedtől?

A varázsló méltatlankodva kiordított az ágy alól:

- Még sose vallottam kudarcot! Most se! Az a ragyogó asszony az édes csődörének nevezett! Különb en mál-
90 91

- Állj félre! - kiáltott a bős z ház as ember, Sayon hasát böködve a kardheggyel. - Kiirtom a mocskot! Mindenét levágom, válogatás nélkül!

- Ugyan, barátom! - rikkantott békítőleg a közelgő fogadós. - Ne lármázd fel az alvókat! Különb en is, miért bántanád a derék Mirillt? Ő az én legjobb vendégem! Már dédapám idejében itt lakott, mindig is pontosan fizetett, és miatta tódulnak ide a népek messze földről, hogy az ő szavát hallják régi életeikről. Az asszonyok is áradnak hozzá, de nincs ezen mit csodállani! Látnod kéne az ő páratlan, óriási férfiasságát!

- Csak annyi ideig akarom látni, míg felaprítom! - topoizékolt a csekély bajuszú férfi. - Sőt, még akkor se bír nék ránézni! Majd vakon köpöm le és irdalom trancsírrá!

- Nem vagy békülékeny - állapította meg Sayon.

- Félre! - üvöltött a fickó, előrébb tolva a kardot.

A harcos megfeszítette ostromlott hasfalát.

- Ne bős zíts fel! - kérte.

- Dehogynem, majd én leszek itt az egyetlen bős z!

Kotródj az útból, herélni fogok! Gyerünk, fiúk, miért

fizetlek benneteket!? Söpörjük el az útból a pojácát!

Sayon alkarral fékcsodorta a pengét, majd kígyósebes csuklómozdulattal kiütötte az ádázkodó férfiú kezéből a markolatot. Azután fellendítette kardját, és elszánt arccal a csürhe felé indult.

Xera kilépett a szobából, és mellé szegődött.

A lobbanékony férj és felbéreltjei lassan hátráltak előlük, harcias fenyegetések és szitkok özönét zúdítva rájuk, valamint a mögöttük ólálkodó, védelmüket éhező Mirilke.

Toff a varázsló körül szaladgáltában semminő félelmet nemtanúsított, nem is visítózott. Mi több, kifejezetten élvezni látszott a csatározós helyzetet.

Miután a kezét tördelő fogadós enyhe jajveszékelése közepette bonyodalom nélkül elhagyták a fáklyatartós; gyúlékony folyosót, azután az épületet is, megálltak kinn a hajnalhasadásban.

- Elmentek magatoktól? - kérdezte Sayon.

- Megküzdünk! - felelte a ritkás bajuszú férfi. - Na persze, nem veletek, hanem az asszonyszomorító Mirillel!

- Kérdezd meg nődet, ki szomorítja őt!? Tudd meg, asszony akkor bánatos, ha viruló ágyékát parlagoltatják! - mordult a káromolt Xera háta mögül. - Ielem te csak ne akarj megívni! Nekem nem az a dolgom, hogy harcoljak, mint az alantasok! Az én szellemiségem nem alpári dolgokra való!

Sayon hátrafordult, és ráförmedt:

- Hozd ide a lovakat! Toff majd segít!

Ezután a felek összezsaptak.

Sayon és Xera jobbára ököllel, talppal és kardmarkolattal verekedett. Nem sok vér folyt, az is főként sebzett orrokból és kisebb-nagyobb horrsolásokból. A szűrő- és vagdalkozófegyverek erőst csörömpöltek.

A pezsgető testmozgás fizetett résztvevői zihálva lélegeztek és válogatatlan szitkokat okádtak magukból, de ez sem segítette ahhoz őket, hogy akár csak megkarcolhassák a fürge mozgású harcost, vagy a táncolva-veszélyes lányt.

A fogadóból kitódult, lenge viseletű emberek fennhangon haragudtak, amiért holmi semmiség miatt pitymallati órán fellármázták őket, egyébként is úgy vélekedtek: Mirill jól tette, amit tett.

A bösz férj üvöltve rámutatott, hogy házasságtörés forog fenn.

92 . 93

- Házasságod régen törött, nőd ezért fordult hozzám! - közölte Mirill, immár lóhátról, elővigyázatosan védelmezői mögött maradva.

- Úgy van! - mondta a joviális küllemű fogadós. - A hölgyek úgy kedvelik őt, mint egy herceget!

- Holott csak egy rút béka! - vakkant a felszarvazott, majd durva szavakkal cifiázta a békaságot.

Az ócsárolt varázsló kihúzta magát fehér foltos fekete lova nyergében. Metsző tekintetét a dühöngő férfiú sze-

mébe fúrta, száját lebiggyesztette, karját csípőre tette.

- Hozzád illő kocsmatörténettel viszonzom modortalanságodat! A leányzó az erdőben jártában találkozik a rút békával, és lelkesen megszólítja őt: Oh, ugyebár, te vagy az a békácska, ki csakis az én ajakcsókomra vár!? És amint megcsókollak, te máris szőke herceggé változol, nőül veszel engem, és holtomig keresed a kedvemet, és elhalmozol mindenféle jóval!? - affektálta. Majd durván nyers férfihangon válaszolt: - Nem, kicsim, az a tőkfű a bátyám! Engem 1e kell szopni!

Ekként nyilvánulván, sarkait a lova oldalába vágta, és látványosan porzó vágtaöröket rótt az elfehérülten hadonászó házasember és annak kardlengető hordája körül, s ezzel komoly veszedelemnek tette ki magát.

Így aztán Xera és Sayon is lóhátra pattant, és kivont karddal kerengve óvták a varázslót a férjharagtól, ezenközben arra gondolván, hogy ők is örömet pengeélre hányták a komiszt.

Végre úgy tetszett, Mirill kimulatta magát. Csődörét megállítva felszegte a fejét, és a kelő Nap langyos fényébe fűrésztötte enervált vonású, csinos arcát.

- Nekem is eszembe jutott egy állatmese, Szívtipró Bölcs! - szólott Sayon, immár oda se hederítve a felé alattomozó bérkardozókra.

94

Fantagro szemmel tartotta őket, és szarvát leszegve tséget sem hagyott bennük afelől, mit tesz velük, ha rább közelednek.

- Csúfolódsz velem? - kérdezte Mirill, felhagyva a

- Hová gondolsz?! Nos: az Állatok Királya elrendeli, gy a szépek álljanak balra, az okosak jobbra. Miután ündenki ekendeződik, már csak a varangyos béka ácsoközépen, és így nyafog: És én hogyszakadjak ketté?! A fehér foltos fekete ló két lábra ágaskodott, azután rrt és kavicsot köpülve elnyargalt.

Fantagro és Arfum erőfeszítés nélkül érte utol a szélaz mént.

Lirill jókora fehér kövön ült, térdeit az állához zta, és hagyta volna kiengeszteltetni magát.

- El kellett volna döntened, kivel vagy - mondta vádlón.

- Megvédtelek, ennyi legyen elég - közölte Sayon. - Ünnepelni nem foglak.

-Te nem bírsz engem!

-Valóban nem. De elvisellek. Ha az elviselhetőség határain belül maradsz.

Mirill a mellette álló Xerára nézett.

- A segítségem nélkül nem szerzitek meg a varázskaridot. És ha azt nem szeritek meg, akár vissza is fordulhattok. Akkor hogy halsz meg?

- Mit akarsz?
- Mondd meg neki, hogy kérjen tőlem bocsánatot!
- Kérj tőle bocsánatot - visszhangozta Xera.

95

- Nincs rá okom - tudatta Sayon.
- Be kell érned ennyivel, Mirill - sóhajtott a lány. - Életedet megvédte, bocsánatodat nem esdi. A fickó ilyen, kőkeményen. Induljunk tovább, mielőtt a herélő söpredék a nyomunkba ér. És persze segítesz nekünk. Ha nem tennéd, ártanál a jó hírednek, amelyben már eddig is rengeteg kárt tettél. Mit gondolsz, miként emlegetnek majd máguskörökben, ha megfutamodsz a feladatod elől?

A kérdezett sértődött-flegmán vállat vont.

- Mi történhet? Netán nem leszek többé bölcs és jós? Esetleg elveszítem a múltba látó és láttató képességet? Mi van akkor?!

- Netán csődöri adottságaidat? - vetette fel Sayon.

- Piha! - legyintett fitymállólag Mirill, az előtte legelesző mén méreteit kicsinyellve.

Mindazonáltal talpra szökkent, nyeregbe lendült, és vágtaival indított.

Napszállatig étlen-szomjan száguldottak.

A lovak már botladoztak a fáradságtól, midőn Mirill álljt parancsolt.

- Sürgetően asszonyra van szükségem, legalább egyre, különben végem! Keressünk szállást!

Zöldellő fűvel, tövises cserjékkel borított, sík táj hevert körülöttük. Emberi lények által lakott településnek vízióját se látták.

A langaléta varázsló valósággal összeaszott a csüggedéstől. Ifjú arcát újszülött ráncok barázdálták. Haja gyérült, és percről percre veszített mézbarna színéből.

- Nem vagy halhatatlan? - csodálkozott Sayon. - De hiszen már a fogadós dédapját is boldogítottad!

- Halandó vagyok, csak kínosan vigyázok magamra.

- E vigyázatra most nem reagálok. Beszéljünk másról: elejtetted, hogy látnok vagy? Merre van a legközelebb nőtanya?

- Ilyen állapotban nem tudok látomásokkal vesződni! a nem jutok asszonyhoz, mire lemegy a Nap, elföldel- Sayon a lányra nézett.

- Itt már csak te segíthetsz. Mekkora áldozatra vagy pes azért, hogy meghalhass a végén?

- Bármekkora - felelte a lány. - Végignézed?

A férfi körbemutatott a lapályon.

- Csak muszájból. Nincs hol tapintatosnak lennem -

- Bocsáss meg neki, Xera! - nyögte Mirill.

- Másszatok vissza a lovakra! - rendelkezett a lány. -

Arfiim vizet érez. Hamarosan csillapulhatnak vágyaink.

Tovább vágattak, bár szavait erősen kétlőn.

Sayon a varázsló közelében száguldott, főként kíváncsian fürkészve a másik férfi hirtelen öregedését, végtagjainak rövidülését, hátának meghajoltát. Egyszer csak azon kapta magát, hogy szánalmat, s ami még döbbenetesebb: megértést érez iránta.

Mire idáig eljutott, zömök, soktornyú vízi vár magasodott fel a távolban.

Mirill megállította lovát.

- Csókolj meg, Xera! Akkor kibírom odáig.

Mostanra már úgy összement, hogy nem kellett lehajolnia, a lány így is elérte a száját.

Az a csók letörölt néhány ráncot az arcáról, és bedúeította a haját.

- Látjátok? - vigyorgott. - A szerelem tesz halhatatlanná!

- Szerelem?! - morogta Sayon.

Azután átnyargaltak a recsegő fahídon, az alábukó
96 97

Nap fényeitől vöröslő víz fölött, és bezörgettek a hatalmas kapun, s egyszerre két lány nyitotta ki azt, és mögöttük, a parányi belső udvaron további női személyek kezdtek lázas sürgölődésbe, hiszen vendégek érkeztek: micsoda két szép férfiak, és még egy aranyos majom is! vár úrnője magához kérette őket.

Az érett korú hölgy az egyik karcsú lakótoronyban élt, a legfelső szinten, szórakoztatásáról az ablakok által kínált körkilátás gondoskodott. Ha elunta nézni a kastélyát övező tavat, a víz fodrozódását és a rózsás nyakú madarakat, és ha elfásult a hasztalan várakozásban, miszerint egyszer majd hazatér hitvese, ki tíz év előtt vagy még régebben vadászni indult, akkor a hölgy étekért csengett, rendszerint tortáért, hatalmas habokkal.

Tavirózsa-forma kontyot viselt, tömérdek kelméből varrott tókék ruhát, és már esztendő óta nem járt ki a szobájából, merthogy az ajtó túl keskennyé vált. Mélységesen szomorú volt, és egymaga körbeülte az asztalt, így hát felszólította vendégeit, egyenek a szolgálókkal a konyhában, fürödjenek az olajoktól illatos medencében, azután álmodjanak gyönyörűt, persze, ha tudnak, és távozáskor majd intsenek búcsút a hídról.

Mirill összevont szemöldökkel, tűnődve fürkészte a mélabús hölgyet, azután úrrá lett készítésén, és nem olvasta fejére egykori életeit. Elegáns főhajtással köszönte összes kegyét, leszáguldott a csigalépcsőn, és a kastélyszerte hemzsegő, izgatottan várakozásteljes szüzek közé vetette magát.

- Mennem kell, mert menten felborulok. Ma éjjel még a lovaink is fekvé alszanak - szabadkozott Sayon, amikor vacsora végeztén a kipirult arcú, fényes szemű nők a meg-

ifjodott Mirillel együtt őt is táncba csalogatták.

És mert nem hitték kimerültségét, és száz irányból nyúláltak érte, kétféle színű fonatait simogatván, vállát csipkedvén, combjához kapdosván, és bár csúnyácskák és szépek is, macskatestűek és telt keblűek is akadtak köztük, sűgva kérte Xerát, tegyenek úgy, mintha ők ketten összetartoznának.

Kéz a kézben . távoztak a színről, odahagyva Mirillt mindama mákonynak és mézgának, amit ő szerelemnek tartott. Együtt úszkálhattak a selyem vizű medencében, és közös szobát kaptak, minthogy egymást szerető párnak adták ki magukat.

Az elefántlábakon álló, magas szegélyű ágy fél embernek is szűk lett volna. Abban bízva, hogy az eszméletlenségig fáradtak, elvackoltak egymás mellett.

- Hol találjuk a zöld gyémántot és a kalitkát? - kérdezte Xera két ásítás között.

- Arddra kell mennünk értük.

A lány hirtelen feléberedett.

- Ha még nem jártál ott, nem tudod, mi a förtelem - nyögte.

- Éltem Gylluson, Ristan igájában. Az a förtelem - felelte a férfi.

Majd tágra nyitott, álmatlan szemmel bámulták a kupolás mennyezetre festett táncoló tündéreket, kecskeszarvú élvenceket, szárnyas angyalkákat, duzzadt szőlőfiirtöt, színes papagájt, lebegdező kolibrit, nyíló virágot és egyéb idilliségeket.

Sayon is ásítózott.

- Hol van Toff? - firtatta.

-A mulatságban maradt. Reggel rábírom, hogy ne jöj-
jön velünk. Utunk többé már nem lesz élvezetes.

98 99

- Eddig tán az volt? Ha itt-ott valahogy élvezni kezdtem volna, menten eszembe jutott, milyen morbid társaságban vagyok.

- Engem titulálsz ekként?

-Te vagy az, aki halált kívánsz szolgálatod jutalinául?

Mert ha te vagy, akkor téged nevezlek morbid társaságnak.

- Az idő múlásával az ember egyre érettebbé válik, aztán már ennek sucs értelme. Halálosan fájó veszteségek érnek, és mégse halsz bele: barátaid, kedveseid elmúlnak mellőled, gyermeked nem születhet; egyre kínzóbb hiányéneteket cipelsz magaddal. Elég volt, Sayon! Bármivel jobban akarom, hogy vége legyen. Bízvást bízhatok bennem: megszerezzük a kardot, a követ, amit csak kell, megteszek mindent, hogy Ristan földögöljön, féltőn vigyázok rád, szolgálak, koronádhoz segítelek. Ha féreg volnál, akkor is megtenném. De az égnek hála, te jó király

leszel.

- Dehogyan segítenél, ha féreg volnék! Miért nem mentél Ylimet felkutatni, amikor Ristan hívott?

- Mert akkor még nem tudtam, hogyylimre van szükségem a szabaduláshoz. Midőn legutóbb találkoztam veled, még Sharun és Anda életében, ő bizony nem hozott szóba semmi effélét, pedig már rég pedzettem a meghalást. Inkább lebeszélni próbált, azt mondogatván, biztosan nem véletlen, hogy továbbra is itt vagyok: valami fontosnak még történnie kell velem.

- Hasonlítunk abban, hogy kitűztünk magunk elé egyetlen fontosat, és afelé tartunk, minden más fontosat félreutasítva, nehogy célunktól eltérüljünk. Ha majd megérkezünk, és te meghalsz, üldögélhetek a koronámban, azon merengve, hogy talán nem csupán segítettem neked a halálhoz jutni, hanem magam öltelek meg.

- Majd újra megszületek. Talán épp a te gyerekedként. Meglehet, tiszteletlen és felségsértő leszek atyámmal szemben.

- Jól van, játszadozzunk a gondolattal. Próbálom elképzelni, amint a térdemen ringatlak, befonom tincseidet, az orrodát törölgetem, és gyakorlom veled az íjazást. Sajnálom, Xera, nem megy. Csupán egyetlen szerepben tudok rád gondolni, de ennek mákszemnyi értelme sincs. Kérdeznem kell tőled valamit. Ígérd meg, hogy őszintén válaszolsz!

- Ígérem.

- Van valami, ami eltéríthetne szándékodtól? Amiért letennél arról, hogy meghalj?

- Úgy értem, elfogadok-e más fizetséget a halál helyett? Kincset, rangot, birtokot, ilyesmit?

-Természetesen nem így értem. Ha időközben beleszeretnél valakibe, netán nem is akármennyire, feladnád-e halálvágyadat?

- Nem adnám fel. Rhangot és még néhány férfit nem akármennyire szerettem, mégis nélkülük maradtam. Egyik szerelem a másikat nem pótolja, mert mindegyik másképp egyetlen. Koronáért halálom legyen a fizetség.

- Remélem, legalább nem nekem kell végrehajtanom - sóhajtott Sayon, lekecmeregve a magas ágyról. - Holott legszívesebben máris lenyakaználak, konok szárcsa. Xera is talpon termett.

Kisiettek az északnyugati körbástyára.

- Megadásig! - kötötték ki.

Ezzel vívni kezdték.

És persze egyikük sem adta meg magát.

A szintén álmatlan, és ezért ugyancsak kimerült úrnő búsan szemlélte ablakából a csillagkáprázatos égbolt

alatt keringő, mind lankadtabban vagdalkozó férfit és nőt. Milyen jurcsa népek vannak, gondolta pengecsatógástól csengő füllel, miért kellett ehhez az ő kastélyának ol talmát keresniük!?

Mirillhez is behallatszott a csatazaj, és ő is gondolt róluk mindenfelét, még hajnaltájt felmerülő potenciaproblémáját is nekik, idegesítő neszezésüknek tulajdonította, de azután a nehézség illónak bizonyult, és pirkadatra lány nem maradt szűzen a félreeső helyen épült vízi várban.

úcsúzáskor a kaput őrlő nők a lelkükre kötötték

hogy az útelágazáshoz érvén okvetlenül balra s nehogy jobbra forduljanak, mert utóbbi ösvény a Fagyott Kő Birodalmába vezet, és onnan még senki nem jött vissza.

- Én visszatérek! - ígérte Mirill. - Ha befogadtok.

- Itt maradnál?! - sikkantott az egyik lány, szerválkarcsú és vörös hajú, immár a legkevésbé sem szűz.

- Itt hát! Ahol eddig voltam, ott úgysincs maradásom.

Azok a következményes házasasszonyok! Ha rajtam múl-
na, most se mennék el, de még el kell intéznem valamit.

-Tudom, mit kell intézned. Olyan elixírt vegvél - javallotta szemlesütve a másik lány, kicsi és gömböcded, akit Mirill csak nemrég nevezett el De Jó Fekvés Esik Rajtadnak - amitől minden éjjel képes lesz el ugyanerre, míg csak élsz, és az úrnőt is igencsak fel kéne már vidítani!

Ezenközben a kialvatlanságtól félájult Xera a csökönyös majomkával hadakozott, megpróbálván visszatartani őt attól, hogy Arfum hátára kapaszkodjék.

- Nem jöhetsz velünk! - magyarázta századszor. -

Értsd meg, nem jöhetsz tovább, veszélyes! Nemsokára elhagyjuk ezt a földet, és a következő világban biztosan nem lelsz örömet. Itt kell maradnod! Nem hagyom, hogy a szívemhez nőj! Utálom örökké elveszíteni azokat, akiket szeretek!

Toff rámeresztette és könnyben úsztatta csészealj méretű aranyárga szemét, vézna karjaival átölelte a lány térdeit, és végtelen hosszúságú farkát több sorban a bokája köré fonta. Megvesztegető taktikájának köszönhetően végül velük tarthatott.

Az erdőszéli útelágazásnál a tiltott irányba indultak.

Mirill megelőzte őket, és szembefordította velük a lovát. Végignézett petyhüdt porhüvelyeken, tekintete megállapodott Sayon arcán, és győzedelmes vigyorral el-
kérkedett:

- Bár te gyáván megfutamodtál a seregnyi szűz elől,

én egyedül is elbírtam velük, sőt, még most is bírnám!

- Nem vagy eléggé varázsló, képtelen lévén arra, hogy az én szememmel lásd magad!?

- Legalább Xerát tennéd boldoggá! Egy nővel csak elbírsz!?

- Ő a halállal akar boldog lenni.

- Álló éjjel csörömpöltetek a pengékkel, tisztára szétment az agyam tőle! Ilyen lepusztultan semmire se vagyok jó, pedig rövidesen óriási szükség lesz a varázstudásomra! Az sem ártana, ha te meg az én szememmel látnád magad: izomzatod medúzás, megszarkalásodtál, lóg a szemhéjad, de az értelmetlen virrasztástól mindened lógásnak indult, tán még tokád is lett! Xera, te se vagy vakító! Szedjük össze magunkat, furcsa helyre készülünk. Mindaddig, amíg hercegünk a csodakardhoz nem ér, kevés félnivalónk lesz. De akkor aztán kitör a té-

102 103

boly! Ki kell jutnotok onnan, hogy tovább mehessetek. Elég erősnek érzitek magatokat? Mert én úgy látom, máris hamvasztani lehetne benneteket, érzéstelenítés sem kéne.

- Visszafelé jövet már Sayonnál lesz a varázserejű kard, nem!? - vetette fel a lány.

Mirill feddően a harcosra nézett.

- Nem mondtad el neki?

- Még nem került szóba. Xera, a kard majd akkor lesz varázserejű, ha a zöld gyémántot is megszerezük hozzá.

- Beleőrülök! Volt rá időm, tehát megfigyeltem, hogy mindaz felettébb bonyolulttá válik, amivel varázsló érintkezik!

- Mert ti, nem-varázslók, olyan simán és egyszerűen intézitek a dolgaitokat!? - mordult Mirill. - Kíváncsiatok, hogy példálózzak?

- Mihez kezdenék megőrülve? - tűnődött a lány. - Egy őrült, aki halhatatlan?

- Az idők végezetéig átokot futhatnál - vidította Sayon. - Különben máris nem vagy épeszű.

- Ez az első bók, amit hallottam tőled.

Mirill megreszelgette a torkát.

- Rám is figyelnétek?! Most mindhárman kortyolunk a kulacsomból...

- Én ugyan nem kortyolok a te kulacsodból! - jelentette ki Sayon. - Látomásokra vágyom a legkevésbé!

- Pedig látomáson kívül szörnyű régen szeretkeztem!

- Nem lehetsz annyira erotomán, hogy még helyettem is folyton szeretkezni akarj!

- Dehogynem! Rettentően erotomán vagyok, ám ez most nem ide tartozik. Ne töltsük az időt vitatkozással, nehogy megint a legrosszabbkor vegyen elő a nőhiány. Tehát: iszunk néhány kortyot, és erőre kapunk. Felveszitek e palástokat...

Ezúttal Xera tiltakozott:

- Borzalmasan érezném magam benne - mondta, a

varázsló tenyerén tartott, leginkább levedlett szitakötőbőrnek rémlő holmira tekintve, majd felsóhajtott. - Jól van, most is borzalmasan érzem magam, szóval mind-egy: felveszem.

leszálltak a lovakról. Kényszeredetten ittak a mézízű borból. Az első kortyokat lenyelvén máris jóval üdébbnek érezték magukat. Lelkesen tovább nyelték az italt, és nem kellett attól tartaniuk, hogy másnak nem jut, mert az fogyhatatlannak tetszett.

Xera felsóhajtott. Olyan érzése támadt, mintha átszelőztették volna fejét, izmait. Akárha többnapos alvásból ébredne. Erő és tettvágy feszítette, harcolni vágyott.

Végignézett magán. Rövid szattyán csizmát, oldalt összefűzött nyersbőr nadrágot és inget viselt, fényes karvértje könyöktől az első ujjízületéig ért. Térdét, ágyékát, vállát is könnyű vérték fedték. Feltűzött hajára sodrott lószarvval díszített sisak borult, a dereka köré simuló széles szíjon függő tokokban dobó- és szúrófegyverek sorakoztak, kardja szokásosan a hátán lógott, markolat-tal a jobb keze ügyére esően. Apró láncszemekből készült kesztyűjének ujjai pengeszerű acélkarmokban végződtek.

Magára öltötte a fémesen fénylő, áttetsző palástot, s az tüstént felvette nyersbőr öltözkének színét, majd hullámzóan zölddé vált, mint a lábánál ringatózó fű, azután mesei kékké halványult, akár a fölé gömbölyödő égbolt, s mindeközben lobogott, kígyózott, elképzelhetetlen formákra bomlott, s e játéka során viselőjének alakját is fo-

104 105

lyamatosan változtatta: dagadó vitorlává, vágózó lóvá, támadó sárkánnyá.

Xera leginkább Sayon átalakulásain mérhette fel e képességet, aki az övéhez hasonló színű öltözékre kapta fel a varázsköntöst, és az legott kápráztatásba fogott.

Mirill egy darabig büszkén figyelte, mily elhülten és csodálón bámulják egymást, mint két gyerek, majd ujjpattintva hatástalanította a köpenyeket, és rájuk förmedt:

- Elég, erről most szokjatok le, mielőtt rákapnátok! A palást nem a ti figyelmetek elvonására való! Használjátok ki az általa nyújtott rejtőzési lehetőségeket. Xera, fogd ezt a gyűrűt! Ha távol kerülnénk egymástól, vagy nekem bajom esnék, hozzá fordulj!

A kesztyű fölött a lány mutatóujjára húzta a gyűrűt.

Az ezüstoffalatba illesztett, mandula formájú kristálykőbe metszett, misztikussá stilizált Nap és Hold körül háromszarvú, ijesztő ábrázatú sárkánygyík tekergőzött.

Tevőkész hangulatuk a lovakra is átragadt. Arfum és Fantagro felcsapott farokkal vágózott a réten. Mirill foltos ménje tetemes bakugrásokkal és a hanyatt esést

megkísértő ágaskodásokkal juttatta kifejezésre harciasodását. Szilaj türelmetlenségükben első füttyre gazdáik mellett termettek.

- Menjünk - lehelte a varázsló, előreengedve társait a fák közé.

idei úton ügettek, sűrűn nőtt, nyalka fenyők alatt.

A talajt vastagon fedő tűlevelek tökéletesen elnyelték a lovak lépteinek neszt. Hihetetlen csendben haladtak, akárha ott se járnának. A lombokon átszűrt fény zöldre festette körülöttük a levegőt.

Az első hang, amit meghallottak, valaminő furcsa kacagásféle volt: mintha óriási madarak nevetnének valahol, nem jókedvükben. Környezetük lépésről lépésre vesztett folyamzöld színéből, akárha fakult, vagy még inkább: üvegesedett volna.

Aztán halk roppanás hallszott, majd újra egy, és hirtelen minden megtelt recsegéssel-ropogással, és immár világosan látták, hogy a fák és bokrok kékesen áttetszenek, és ők a levegőbe dermedt esőfüggönyön hatolnak keresztül, annak leheletfinom üvegfalát tördelve, és mégsem karcolódnak össze.

Egyszerre csak mesmeg átjárhatóvá vált a levegő, ritkulni kezdtek a fák, gyérült az aljnövényzet. A lovak patái csont- és üvegköveken dobogtak. Csilingeléssel, kaparászással, halk csengés-bongással és más üveghangokkal kísért, különös mozgolódás folyt körös-körül. Fekete-szürke, nyúlékony valamicsodák lebegtek a magasban, cikáztak az ágak közt, a földön, a kövek mögé rejtőztek, és a vállukra lebbenni próbáltak.

A lovak nyugtalanul kapkodták a fejüket. Toff hideglelősen trütyögött.

Sayon és Xera kardot szorongatott.

Mirill felemelte varázsjelekkel tetovált jobbját.

- Most még ne aggódjatok - szólt. - Ezek csak a valaha itt jártak árnyai.

- És hová lettek a valaha itt jártak? - firtatta Sayon, nagy kedvet érezvén arra, hogy Fantagrót sarkán fordít-
106 107

va visszavágtázzon a tűlevélszőnyeges, normális erdőbe. Mivel választ nem kapott, ez is csak fokozta megfutmodási kedvét. Mindazonáltal elgyengülésének nem adta jelét, töretlenül léptetett előre.

Úgy rémlett, mintha egykori tulajdonosaik valamely fényszegény napszakban vetették volna le hosszúra torzult árnyékukat, talán teliholdas éjkor. Az itt ragadt testmások oly kétségbeesetten bolyongtak, akárha gazdáikat keresnék, nem létezhetvén ekként.

Némelyük felismerhetetlen volt, legfeljebb pacának, sárfoltnak látszott, mások kivehetőbbek maradtak: nőalak, vadász; kardlengető harcos, zsákmányát össze-

roppantó medve, lecsapó óriásdenevér. E közönségesnek elfogadható teremtmények mellett különféle szörnyetegek és fajok cserben hagyott árnyai is kóboroltak.

A fák fogytával kísérteties sikátorvárosba jutottak. A düledező épületek áttetszővé üvegesedett falán át látták a porladó berendezési tárgyakat, bútorokat; az itt éltek árnyait, és még a holtakat is: üveg- csont- és cukormáz bevonatú emberek, kutya, tyúk, patkány, lovak és hullott madarak heverték mindenfelé, tetemeik követték az utat, szétropanva a rájuk nehezülő paták alatt. A holt város szennylevét szállító csatornához értek. A dermedt víz fölött átívelő üveghíd rianásszerű hangokkal borzolta idegeiket, amíg átkeltek rajta.

Nagyobb házak, majd villák közé jutottak, mind több árny szegődött köréjük. Lovak egyre különösebb lények - sárkánygyíkok, bizzar fenevadak, szörnyek, fajok és más pocskóságok - kővé, üveggé vagy csonttá fagyott maradványain tapostak.

Végre mögöttük maradt ez az útszakasz is.

Kedvük mégsem javult jelentősen; hájas szürke felhők vonultak az elsötétült égbolton, a levegő lehűlt, metsző szél futkosott.

Elüvegesedett váromhoz érkeztek, hosszú ideje szorongatott kardjuk a jobbjukba főm. A kövült szörnyekkel borított út a közeli erdő felé vezetett tovább. Lekanarodtak a régen használt keréknyomról, átkeltek a gígaszi jégtáblának tetsző felvonóhídon, és eltökélten a várudvarba léptettek a hajdani szárnyas kapu dőlt helyén.

Mindhárman palástolni próbálták félszüket. Csupán Toff nem alakoskodott: zubogó-fazék-hangokat hallatva, tíz körömmel kapaszkodott Arfum sörényébe, farkát Xera csuklója köré tekerte, árszerű szemfogait a körötük hemzsegő árnyakra vicsorgatta.

Az égbe szökkenően magas, átlós irányban kettétört palota leomlott falai, tornyai a belső udvaron heverték. A holt örök továbbra is a helyükön álltak, a valaha kapu közelében málladozó díszkút vízköpő szörnyeinek agyarái között megdermedt a vízszög. Az istállóban lószobrok hajoltak a jászok fölé, a kovácműhelyben vöröslő üvegdarabbá fagyott a parázs.

Ide is követték őket a dúlt árnyak; a Sayon lelken elhatalmasodó gyanú szerint a körös-körül heverő holtakéi, és csak arra vágytak, hogy a test, amelyhez valaha tartoztak, megelevenüljön, és egymásra találjanak.

Sayon és Xera a földre szökkent. A rompalota belsejébe vezető ajtó felé indultak.

Mirill a kút közelében állította meg lovát. Arcvonásai megfeszültek, a kezére és felsőtestére tetovált varázsjelek

megszínesedtek, lüktetni kezdtek, és finoman gőzölögtek, akárha forrósodnának. Szitakötőszárny-szerű palástja enyhéden hullámozott alakja körül.

Sayon talppal beroppantotta az üveggé vált ajtót.

108 109

Átsiettek néhány termen, kisebb szobán. Csizmáik alatt katonák és szörnyek csonttetemei ropogtak. Omladékos lépcsőn igyekeztek egy szinttel magasabbra, az egyetlen épen maradt körtoronyba. A terem fölé boruló színpompás kristálykupola, fények híján, ezúttal nem vetítette a padlóra a ráfestett harci jeleneteket.

Középuított, a pazar tető alatt, egy felborult karosszék előtt - mintha az imént rúgta volna fel azt a széket - megkövült férfi állt. A hatalmas termetű ember testét háromfejű kígyók béklyózták, üveggé fagyottan is gonosz ábrázatúak, ujjnyi hosszú méregfogaikat meresztők.

A szoborszerű holttest mellkasából kiálló kard nem volt kőből, üvegből, csontból, cukormázból. Amikor körülötte minden átváltozott, e kard érintetlen maradt a rontástól. Kétélű pengéje tündökölt a félhomályban, kézvédő keresztvassal ellátott markolatán ragyogtak a mágikus vésetek, markolatgombja ágaskodó lovat ábrázolt. A lobogó sörényű, dús bokaszőrű mén mellső lábai alatti kör alakú mélyedés üresen ásított.

Sayon a lányra nézett. Szemrése összeszűkült, szája keskenyvé feszült.

Xera bólintott, és elhelyezkedett mellette.

A herceg eltette régi fegyverét. Két kézzel nyúlt a kőszobor mellkasában meredező, a Salach regélte legenda szerint csakis őt illető kardért. Ujjait a markolatra fonva megfeszítette izmait, arra számítván, hogy a penge szorulni fog, ám az úgy szaladt ki a kőtest mélyéből, akárha vajból, és Sayont odébb repítette a lendület.

Így aztán a lesújtó kígyók horgas méregfogai elvették a nyakát.

A sebes mozgású hüllők nem támadhattak ismét.

Xera néhány szédítő gyors kardcsapással lemetszette tömérdék fejüket.

Cs egyszerre megrengett a környező világ: szörnyű fájdalomüvöltés, sikoltozás, jajveszékelés, morgás, üveghangú ropogás, hegyomláshangú robajlás tört ki. A társatlan árnyak veszekedetten cikáztak mindenfelé.

A kristálykupolára festett szemnyűgőző harci mének immár patadobogva vágattak körbe-körbe, lovasaik szilajul küzdöttek egymással; levágott végtagok, gazdátlanra lett fegyverek és pajzsok hullottak, ömlő vér záporozott a magasból.

A kőember külső máza megrepedezett és szétporladt a padlón: tán hiányzott belőle a gyilokvágy, ami feltámaszthatta volna; bordái csontketrecében rózsálló férgek

nyüzsögtek.

A teremben szerteszét heverő holt katonák magukhoz fogadták árnyékukat, egyszersmind visszatért beléjük az élet, vagy valami afféle: lassan megmoccantak, kába tekintettel körülnéztek, s amikor végre eltöltötte őket a serkentő düh, fegyvert ragadván a betolakodókra rontottak.

Sayon és Xera szembeszállt velük.

Harc közben próbáltak úgy forgolódni, hogy csak egymásnak fordítsanak hátat, és fedezhessék társukat. Kétségbeesetten igyekeztek kifelé a recsegő-ropogó, inogni látszó palotából. Páni sietségükben lépten-nyomon feltartóztatták őket a százfelől támadó ádázok és hozzájuk tapadt, vicsorgó árnyaik.

Rohantukban kezdték gyanítani, hogy odakinn is hasonló helyzet várja őket. Bármerre pillantottak, az egykori eleveneket megdermesztő kő- csont- és cukormáz viharosan töredezett, az üvegbevonat olvadozott, a hajdanvolt élőkről és a falakról egyaránt.

Előbb az emberszabású lényeket bénító varázs tört

110 111

meg, de az indulatlanságból szabaduló szörnyetegek is emelgették már a fejüket, ahogy árnyékuk rájuk talált, és visszaköltöztek beléjük éltető gyiloköszöneik.

Úgy rémlett, düh, gyűlölet és téboly készül itt bizzar bacchanáliára.

Sayon és Xera vagdalkozva nyargalt lefelé a csigalépcsőn. Az innen nyíló fülkékből is bőszen katonák rontottak elő, de a fali tartókba tűzött fáklyák elmerevült lángjai is meg-meglobbantak, forró szurkot lövellvén feléjük. A lépcsőfokok töredezték a talpuk alatt, az erőst imbolygó kőfalak repedéseiből rémhüllők támadoztak.

Xera szúrt, vágott, rúgott és minden lehető módon hadakozott. Kesztyűje acélkarmait vér borította, vastagon. Sok csatát kibírt, viseltes könyökvértje végképp elroppant, midőn tagló ütést mért egy tápáskodó fajzatra. Sisakja, vállvértje több helyütt behorpadt. Arca, nyaka vérzett, mindkét lábára sántított.

Sayon se festett ragyogóbban. A megszerzett kard nem tudott többet, mint elődje, viszont, jóval súlyosabb lévén, megsajgatta forgatója izomzatát. A harcos többkevesebb sikerrel távol tartotta magától a seregnyi ellenfelet, olykor alattomos vésztől védte meg Xerát, vagy a lány őt, ám mind elkeserítőbben nyilvánvalóbbá vált: a lekasabolt, kettévágott, felaprított rémlények röpke holtállapot múltán újra feltápáskodnak, és előlről kezdik a csatározást.

Xerának hirtelen eszébe ötlött a mutatóujjára húzott gyűrű. Legott ki is próbálta azt egy rávetődő fajzaton. A visszakézből homlokon törölt pocsékság képét betöltötte

a kristálykőbe domborgatott hüllőábrázolat. Egyszer csak a háromfejű, háromszarvú sárkánygyík óriássá hízott, és fölöttébb csúnya hangok kíséretében felfalta a fajzatot; a lakoma látványa se volt elragadó.

A lány kissé utálkozva lépett tovább, ám amikor újabb nyálkás, rettentő fogazatú szörnyeteg pattant elé, nem habozott megütni azt a gyűrűvel. Megismétlődtek az itnént történetek, ez a sárkánygyík-nyomat is remek étvágyímak bizonyult.

Leértek a lépcsősoron. A lenti teremben valóságos had lesett rájuk, katonák, rémhüllők, ocsúdozó szörnyek. Xera hátrakiáltott a mögötte lépdelő Sayonnak.

- A palást!

Ezzel futásnak eredtek a rájuk váró pocsékok közé.

A vállukon lobogó varázsköpeny felvette a padló és a falak kinézetét, aztán porfelhőre hasonlított, amelyet huzat zúdít át a szobán, majd ajtóvá lett, és azon át mindketten bántatlanul kijutottak a szabadba.

Odakinn megtorpanak.

Időközben a jégtábla felvonóhíd felcsapódott, és sokat veszített üvegességéből. Alsó és felső szélei korhadó fává sötétültek, középütt - akár a lehelt tükrön - párahártya terjengett, olvadozón.

A külső várfal omladékain áttekintve látták, hogy az ide vezető - bizonynyal átkozott! - útjuk során elhagyott hullák, valamint dögök feltámadtak, és tömött sorokban, rohanvást közelednek a kísértetváros felől. Még az emberszabásúak mozgásában, kinézetében is volt valami delejezően idegenszerű. Olybá tűntek, mintha gyilkolni vágyó szellemlények volnának.

Közelebbi környezetük helyzete sem töltötte el őket derűvel.

Mirill széttárt karokkal állt a várudvar közepén. Ingnyakánál és palástja ujjain át finom köd szivárgott, tetoválásai szivárványszíneket váltogattak, gyűrűi lángolni látszottak. A lovak mellette topogtak, Arfum nyakában a félájulttá rémült Toff hevert.

112 113

A feléledt katonák, fajzatok, a díszkútról levált szörnyetek hada körülöttük hemzsegett-sündörgött, fenyegető gyűrűbe fogva őket, és bár nem merészeltek a tágas varázskörbe lépni, igencsak feszegették annak határait.

Xera megrázkódott. A vállára boruló köpeny elfeküdt és felhullámozott.

A lány elnyúlt testtel száguldó párduccá változott, és a bűvös körbe lendült.

Sayon tornádótölcsérként követte társnőjét.

Azután csak álltak a mágikusan védett gyűrűben, és ugyan a rájuk fenekedő ellenfél nem ért hozzájuk, egyikük sem érzett megkönnyebbülést. Ziháltak, erőt gyűj-

töttek, és a kitörés mikéntjén töprengtek.

Mihamarabb ki kellett volna eszelniük a mentő gondolatot, mivel Mirill feszült arcvonásai fokozatosan petyhüdtek, haja vékonyult, langaléta termete alig észrevehetően kisebbedett.

- Xera, csókolj meg! - kérte elhalóan.

A lány habozás nélkül elé lépett. Beszívta a bőréről felszálló füst bódító illatát, és miközben erősen szájon csókolta a varázslót, testével macskamód hozzátörleszkedett, hátha így nagyobb és hosszasabb hatást ér el.

Tévedett. Bujasága éppenséggel elvonta Mirill figyelmét a varázskör fenntartásáról.

A védelem összeomlott, ha csak másodpercekre is. Ezt kihasználván néhány fajzat a gyűrűbe rontott, és rájuk támadt.

A dühödt Sayon ugrott közéjük új kardjával.

A lovak szarvukat leszegve, öklelőzve siettek a segítségére.

A bűnbánó Xerának is jutott ellenfél.

A felfrissült Mirill gyorsan visszaállította a láthatatlan védőpajzsot. Amint az működésbe lépett, a gyűrűn belül fajzatok éktelen sikoltozás közepette elpercse-

Haláltusájuk láttán a varázstéren kívül tolongó szörök, katonák kissé visszahúzódtak, miáltal a védelmező valamelyest kitágult.

Ugyane pillanatban feltámadt a szél, és félresöpörte a Xera felkapta a fejét.

A bezárult felvonóhíd korhadó fává viaszosított széki között a fogatkozó párafátyolnak tetsző, megállíthatatlanul olvadó üveg feltündökölt a napsütésben.

Akár egy tükörajtó.

A varázsló tudta, mit gondol a lány.

- Menjetek! - kiáltotta, két karját magasabbra emelve, hogy az oltalmazó kört kiterjessze a felvonóhídig.

- Nem hagyunk itt!

-Tűnjetek innen a karddal! - parancsolta Mirill.

És ők engedelmesen lóra szökkentek.

Az elől nyargaló Xera, a nyurga mágus mellett elshantában, búcsúzásként lágy mozdulattal végigsimított annak testén, az ágyékától a hajáig.

Azután elnyelte őket a másik világba menekítő tükörajtó.

kárha egyetlen hosszúra nyúlt, álomszerű vágta-ugrással kerültek volna Arddra.

Mindösszesen ekkora varázslat esett meg velük. Változatos sebeik nem forrtak össze, továbbra is vért patakzottak, de még a veríték se szikkadt itil a testükről.

Fantagro, nem értvén, mi történt vele, kábán forgolódott a csüdig érő hóban. Tajtékosra izzadt szőre gőzölgött.

Sayon kedvére valónak találta a váratlan hűvösséget. Saját bőrfelszíne ugyancsak dúsan párállott. Arfum és Xera is füstölni látszott.

E kellemességet mindössze addig élvezhették, amíg a veríték rájuk nem fagyott.

Mire a férfi megnyugtatta kergéző lovát, Toff már üvöltve fogvacogott, és minduntalan Xera ingébe akart mászni. Be is mászott, és kiebrudaltatás ellen lehorgonyozta magát a farkával.

Sayon felfigyelt arra, hogy a legkevésbé sem boldog, jóllehet elevenen került ki a szellemvilágiakkal vívott harcból. Eszébe ötlöttek a néhai Salach jósszavai, melyek szerint az iméntihez fogható küzdelmek bőséggel várnak még rá.

Dühösen Xerára mordult.

- Észveszejtő dolgokat műveltél!

- A sietségben tényleg eltévedtem kissé - hagyta rá a lány. - Igyekezzünk lejutni a hegyről! Odalent melegebb van.

- Nem hidegről, hóról beszélek! Hanem Mirillről!

Nevetségesek voltatok!

- De hisz nem is nevetsz!

- Ugyanis alig-alig mulattató, ha mindenféle szörnylényekkel muszáj verekedni, miközben ti egymásoztok!

- Mi nem egymásoztunk! Valóban nem érted, mi történt?! Még rengeteget tanulhattál volna Salachtól. Fogadj meg egy tanácsot: tudásod réseit eleganciával takargasd. Légy hercegi!

- Ha eszembe jutnak a történetek, nehezemre esik a hercegi viselkedés.

- Szeretnéd megbeszélni, netán megpofozkodni a dolgot? - kérdezte a lány. - Tegyük el estére. Most igyekezzünk, hogy lakott helyet, szállást találjunk, mielőtt leszáll az éj. Azért nem árt tudni: az itteni lakott helyek, kivált lakóik, nem gyönyörködtetőek.

Sayon nem felelt. Ha megszólal, didergése észrevehetővé vált volna. Komoran végigmeredt a végtelennek rémlő hómezőn, a fénytelen égbolton, majd hasadozott, vérmocskos nadrágjára, ingére pillantott; a Mirilltől kapott palást ernyedten lógott rajta, mint ami már nem tesz több csodát.

Ügetésre fogta ménjét Xera mögött, remélve, hogy felmelegszik. Próbálta szépnek látni a mélyszürke ég alatt sötétszürkellő tájat, ám ez nem és nem sikerült. Lovaglással megdolgoztatott izmai hamarosan megfelleledtek a hidegről. Így aztán térdtől combig egyáltalán nem fázott. Viszont mindkét lábfeje és keze göcsörtté dermedt. A jobbjaiban szorongatott varázskard már-már a tenyerébe fagyott.

Tellett-múlt a nap, és még mindig az enyhén lejtő

havas lapály hevert köröttük. A gyakorta felélénkülő szél szúrós hódarát hajigált a szemükbe, nyakukba, csizmájuk szárába, továbbá az összes szakadásba, mit a ruhájukon lelt. Az égbolt mindegyre szürkült, a szürkeség eleddig sosem látott, mélabúsító árnyalatait kevergetve.

E vidéken bokor se sarjadt, madár se járt. Az út mellé terült tó jeget hizlalt, s az vastagon fedte a sekély széleket. Bentebb, ahol a goromba szél is kivette a részét a tájalkotásból, néhol előbukkant a jég alól a fekete víz.

A férfit megköörnyékezte a csüggedés.

Ekkor népes lovascsapat bukkant fel a távolban.

- Tőlük talán megtudhatjuk, merre találunk fűtött szobát, forró fürdőt - sóhajtott vágyakozón.

A mellette nyargaló - az ingében rejtőző Toff miatt púposnak látszó - Xera szánakozó pillantást vetett rá.

116 . 117

- Ne hagyd magad meglepni - ajánlotta.

Kissé felegyenesedve lassított Arfum iramán. Kihúzta kezét a melengető sörény alól. Előrántotta kardját.

Az eddig kettős sorokban vágta az egymás köré fejlődtek, alighanem azon tanakodva, mitévők legyenek velük. Meglepő hamarsággal egyezségre jutván, gyakorlottan szétszóródtak, és vészes iramban lódultak feléjük.

Mire vakkantásszerű hangfoszlányait Xeráék arcába vágta a szél, már ők is közel jártak.

Loboncos szőrzetű, formátlanul nagy testű, mégsem lomha hátasokon ültek, elmocskolódott prémekekbe burkolt alakjuk zömöknek rémlett, durva vonásokkal szabdalt, szürkellő bőrű ábrázatuk alig emlékeztetett emberi arcra. Könnyen az áldozat testébe törő, hullámos pengéjű törkardot markoltak, a derékszíjukra aggatott tokokban tartalék pengék sorakoztak.

A hordából kiváló, oldalra húzódó lovasok íjat lengettek.

A Sayont nyíltan megközelítő két fickó szorosan egymás mellett nyargalt, magasra nyújtott, összeérintett kezükben dárdára hasonlító fegyverfélét tartottak.

Az ütközés előtti pillanatban a támadók szétugrattak.

A levegőbe emelt hálócspda szétnyílt, és Sayon felé száguldott.

A férfi ellökte magát Fantagro hátáról. Oldalt vetődven kitért a háló útjából. Röptében lesodorta lováról a jobb oldali flótást, és egyetlen kardcsapással végzett vele, majd annak rárontó társát a lábánál fogva kapta le a nyeregből, és néhány ütéssel ártalmatlanította.

Xera gyorsan átlátta: a támadók élve akarják Sayont, őrre viszont nincs szükségük. Törét és kesztyűje pengeujjait használva kiszabadította a rádobbott háló alatt ver-

gődő Fantagrót, hogy a harcos mielőbb visszaülhessen lovára.

Ezenközben több arddi fejvadász kifejezetten vele akart végezni. Korábban már volt dolga ilyenfélékkel, ismerte és gyűlölte hernyózó pengéjű, szigonyhegyű, ócska vasú fegyverüket, ezért arra törekedett, hogy azokat távol tartsa magától. Bármilyen áron. Hullott az ellenfél.

Arfum is tevékenyen részt vett a küzdelemben. Szemmel tartotta a Xera leterítésével elfoglalt íjászokat, és igyekezett ravaszul forgolódván, olyképp kitérni a feléjük száguldó nyílveszők elől, hogy azért azok ne vesszenek kárba, és eltalálják a lánnyal hadakozó befogók valamelyikét.

Sayon eltökélten próbált visszakerülni Fantagro hátára, ám mindannyiszor közbejött valaki, hol tőr kardot lengetve, hol láncos golyót suhogtatva, hol vetőhálóval, hol pedig pusztá kézzel, e bozontosan szőrös kezek némelyikén hat-hét gacsos ujjal.

A harcos ismét jócskán izzadt, gémberedett végtagjai átforrósodtak. A torl küllemű fejvadászok Ristan katonáit juttatták eszébe. Nem is kímélte őket, újdonság kardjának súlyosságát feledve kaszabolta, aprította, irdalta az ellent.

Amikor végre Fantagro közelébe jutott, és a hátára pattanhatott volna, az egyik befogó kötélszöveget vetett a ló nyakára, és elvonszolta foglyát.

Sayon levágta a rárohanó fickókat, hogy ne tartóztassák fel tovább, és a Fantagrót elhurcoló lovas után iramodott. Xera figyelmeztető kiáltásával sem törődve, követte őt a tó jegére.

A fejvadász robusztus lovához béklyózott forróbarna mén fuldokolva küzdött a szabadulásért. Hiábavalóan lecövekelt patái alól szikrák fröcsköltek. Sodrott szarvait
118 119

többször az irdatlan állat testébe fiúta, ám az fel sem vette sérüléseit, vérezvén is egyre tovább húzta Fantagrót a jégen.

A lány megelégette a rá lövőgető íjászokat. Arfumról lecsúszva egy elpusztult háts fedezékébe hasalt, és szélesebben lenyilazta őket, majd még ennél is gyorsabban megpördült, hogy elrúgja magától a rávetődő embervadászt.

A fickó hanyatt vágódott a hóban, ám nyomban talpon termett, és újra rohamozott. Araszoló kígyóra emlékeztető, nem enyhén rozsdálló vasú pengéjét előremeresztve, vicsorogva csapott a lány felé.

Xera ezúttal karddal fogadta közeledtét. Emez üdvözlés mindörökre elkedvetlenítette a bárdolatlan arddit.

A lány lehempergette magáról a hullát. Kimerültségtől zihálva feltérdelt a szétfröccsent vércseppek lan-

gyosától kásásodó, piszkos hóban.

Úgy tetszett, a csata véget ért, olyat, amilyet. Az emberfogó csürhe rajtavesztett. Gazdátlanná könnyebbült hátasaik loncsos csapatba verődve távolodtak.

Xera fellélegzése elhamarkodottnak bizonyult.

Sayon még küzdött a tó jegén.

Miután lovastól leterítette a Fantagrót elhurcoló martalócot, és megszabadított ménjét vezetve a part felé indult, két vérszomjas arddi zúdult rá, a horda utolsó két katonája.

A felé vágató fickókat félúton hagyták cserben a tavat borító jégréteg vészjós roppanásaitól rettegő lovaik, ám a lehajítottak gyalogosan is kívánták a harcot.

Dühödtek és elkeseredettek voltak. Szemüregüket teljesen kitöltő, hatalmas, sötét íriszük feketén lángolt.

Szabdalt arcvonásaik, ajkatlan-keskeny szájuk gyűlöletből fintorgott-rángott, csikorgatott fogaik közt ádáz szitkokat sziszegtek. Még mindig élve akarták a prédát, esetleg félig agyonverve.

Fantagro alatt megingott, süppedezett a jég. A csődör halk nyerítéssel simult gazdája vállához, sürgetve őt, hogy ugorjon a hátára, és meneküljenek.

Sayon a feléje vagdalkozó törkardokra figyelt, azok alatos csapásait, szúrásait hárította. Midőn rémült ménje megugrott, egy pillantás erejéig a tovavágtázó ló után fordult.

Ekkor az előtte lengetett hullámos vasak egyike a karjába szaladt, és kettétört.

Az embervadász szélvész mozdulattal próbált pengét cserélni. E művelet feleútján vesztette el a fejét.

A lehulló koponyát már se tulajdonosa, se más meg nem bámulhatta.

Szétrobbant alattuk a jég.

A tátongó nyílásból felcsapó fekete víz ellenfeleivel együtt nyelte el Sayont.

era nem merte hinni, amit látott.

Elsőül az őt ért veszteségre gondolt. Marad a halhatatlanság, ráadásul immár Sayon hiányával is tetézve.

Csak ezt követően merült fel benne, és e pillanatban jóval kevésbé izgatta, hogy mi lesz a gyllusiakkal.

Futásnak eredt, hátha tehetne valamit.

Azután hason csúszott a robajló, imbolygó jégen.

A tátongó lékhez érkezve csüggedten belekavart az örvénylő vízbe. Kesztyűjéről leázott a vér. Ujjai megdermedtek.

Kirántotta kezét a mocskos habokból.

120 121

Az odaveszett férfi nevét, rangját sóhajtotta, több mint kegyelettel.

Sayon herceg nincs többé, de a varázskardnak is befel-

legzett.

Megest végtelenül hosszú idő telhet el, mire újfent előkallódik valahonnan egy bátor szívű férfi, arra eltökélt, hogy megszerzi mindazt, aminek segítségével legyőzheti Ristan sötét mágiával támogatott hatalmát.

Próbált még ennél is cinikusabb lenni. Nem ment.

Úgy érezte, lefagyott az agya. Az agya, mely talán megakadályozhatná az eszeveszettséget, amire a teste készült.

Xera azon kapta magát, hogy ugráshoz helyezkedik.

És mégsem vetődött a mélybe, mert ekkor a feketén kavargó vízőrvény felbőffentett valamit.

Az embervadász levágott fejét.

A dülledt csontozatú arc, a csupa-írisz, meredt szempár és a csorbán vicsorgó fogsor megmutatta magát. A metszett nyakból rózsaszín lé csöpögött.

A látomás eltűnt.

A pezsgő víz kiköpte a másik arddit, ugyancsak élettelen, de legalább nem csonkoltat. A magasba lövellt tetem törött gerinccel visszahullott és elsüllyedt.

Xerának feltűnt, hogy a csónakként himbálódzó jég-szőnyeg szegélyén térdepel, két kezét úgyként előre nyújtva, mintha varázslatért könyörögne.

Ekkor előbukkant a kard, a majdnem-bűvös.

Előbukkant, és markolatát a lány jobb tenyerébe simította.

Sayon nélkül semmit sem érsz, rengeteg ideje rá várt világa, éppen őrá, mert csakis ő teésítheti be, vagy bukhatja el Gyllus sorsát, miként az enyémet is, és már el is bukta, milyen kár mindezért! sóhajtott.

És nem fonta ujjait a gyönyörűen megmunkált kardra, s bár nem fonta rá kesztyűs ujjait, azok mégis a markolatra fonódtak, függetlenül akaratától, keserűségétől, a szemébe gyült könnyektől.

Xera huppanva leült. Két kézre ragadta a csodaszép kardot, és a magasba emelte.

A Miriltől kapott gyűrűre meredt. Igézetten bámulta a mandula formájú kristálykőbe metszett Nap feltündöklő aranyát, a Hold csillámos ezüstjét, és a körjük tekeredett, nyeldekelve lélegző sárkánygyík három fejét, lüktető torkait, a ferde vágású szemekben álló pupillákat, a borostyán színű íriszek ragyogtát.

A Nap és a Hold egymásba olvadt, vakító visszfénye felizzott a kardpengén, s ekkor körös-körül eloszlott a szürkeség.

A káprázat szüntével a szennyves víz kiokádta magából a lefejezett arddi jegessé merevült törcsét.

Az ívessé fagyott hullát a lány mellé dobta a jégre, és nem is nyelte vissza. Utánahajította hiányzó fejét, majd a fegyvereit.

Azután a másik tetemtől is megszabadult.

Kihányta a hátsával együtt elnyelt lótolvajt.

Végül visszaadta Sayont.

A herceg élt.

Címéhez, de nem állapotához méltatlanul, hasmánt elnyúlt a jégen, és kiköhögött magából több szakajtónyi vizet. Hápogott és nehézlégzett, márványossá fagyott tagjai reszkettek, átdöfött felkarjából kásássá dermedt vér szivárgott a beletört penge mellől.

Elfogadta Xera támaszul kínált vállát. A tó jéghejét keresztül-kasul hálózó repedéseket kerülgetve partra tántorogtak.

Azután Sayon nem bírta tovább. Haja, szempillája be-
122 123

zúzmarásodott, vizes ruhája kérgesre fagyott. Elnyúlt a földön, és nem akart többé megmozdulni.

- Kelj fel, mozogj, mert így megfagysz! - kérte a lány.

Nem kapott választ. Az apátiába süppedt férfi lezárt szemmel, lila szájjal, elkékült bőrrel hevert a hóban.

Xera prémes köpenyt képzelt holtnak rémlő teste alá, s az tüstént ott is termett. Ezután dúsan hosszú szőrű, hatalmas palástot gondolt magára, s amikor azt valóságosan megkapta, betakarta vele a férfit. Kevesellvén az így szerzett melegséget, további takarókat fantáziált, immár hasztalan.

A két réteg szörme közé bújva lemeztelenítette Sayont, végigdörzsölte dermedtre hűlt végtagjait, mellkasát, arcát. Hiába.

Elszalajtotta a dúltan szütyögő Toffot, hogy forgassa ki prémjeikből a szerteszét heverő hullákat. A majomka rohanvást teljesítette óhaját.

Kellemetlen szagú, mocskos, idegen szőrméket vonzott elő, s a lány a hóra terítette azokat. Viszolygás nélkül ágyat almozott belőlük Sayon alá. Levetkőzött, és a jégtábla férfira feküdt, magukra húzva a létezővé gondolt palástokat.

Két tenyere közé fogta, leheletével is melengette a hideg arcot.

- Nehogy félreérts! - dideregte. - Nem ismerkedni akarok. Ezen összefekvés helyett inkább pengéznék veled, amiként szoktuk. Fogadd el a melegemet, Sayon! Rájuk esteledett. A jegesre hűlt test nem langyosult.

Xera egyre jobban fázott. Ám elképzelte, hogy három Nap tűz a fejére, verítékpatakok csobognak homlokán, tarkóján, még a körme is izzad. Átéltén olvadozott a forróságban, vízért epekedett.

Savanykás és mézes ízű gyümölcsöket falt mohón, levüket az állára csöpögtetve, és amikor a tagló hőségtől már minden porcikája verítéket gyöngyözött, fejest ugrott a smaragd vizű tóba, és a fenékre merült a tiszta vízben lebegdező halak közé.

Miután ezt élénken elgondolta, újból átmelegedett. Tovább simogatta, lehelte Sayont, mégse változott a helyzet.

Ekkor észbe idézte a legutóbb érzett férfibőr forróságát.

Ahogy egyre beljebb hatolt ölekezési emlékeiben, mind valóságosabban Rhangot érezte maga körül, alatt, fölött, teste-lelke mélyében. Még egyszer átélte valaha volt érzéleteit, ám tudta, hogy bármily életszerűek is gyönyörei, ezúttal mégsem történnek meg vele, tudta, hogy Rhang réges-rég elmúlt, elporladt, csak a fájó vágy és hiány maradt utána.

Keményen pofozta Sayont.

- Gyerünk, nyisd ki a szemed! Mozgás, verjen a szíved, lélegezz, melegedj! - kiáltotta, s közben ütötte, csípte a férfit, ahol érte. - Jusson eszedbe Ylim, Salach és Mirill, Gyllus és Ristan, fejedelmi szüleid, a szép lány, aki nem a húgod! Jusson eszedbe, miért kínzattál, tanul-tál rengeteg időn át, mire készültél oly sok gyötrellem árán! Ha annyira irigyled tőlem a halhatatlanságot, miért menekülsz most a semmibe? Hazug volnál, halandó? Vagy inkább gyáva? Ugye, mennyivel könnyebb és jobb meghalni?

- Szétszedsz - nyögte a félholt.

- Üss vissza! - követelte a lány, kirántva Sayon karjából a törött pengét. - Légy büszke, add vissza az összes pofont, marcangot! Fektesz két vállra, győzz le! Mutasd meg, hogy te vagy az erősebb, a férfi!

- Neked megadom magam.

124 125

- Legalább fogj le! Ne hagyd, hogy kínozzalak! Mozdulj! Élj! - kérte valamivel halkabban, még leplezve örömet, a férfi felemás színű szemét bámulón, ütésre emelt kezét a levegőben feledve.

Sayon megérezte a fölé hajoló Xera légvételeinek felszabadultát. Gyönyörködve nézte éjkékből türkizzé világosodó íriszt, kisimuló arcvonásait, derengő mosolyát, és amikor ráeszmélt, hogy mindezt a lány mutatóujján viselt gyűrű által árasztott kékezüst holdvilágban látja, már el sem csodálkozott.

Megfogta Xera csuklóját.

- Köszönöm - mondta.

A lány alatt heverő test immár nem holt húsnak érzett. A férfi nem egyszerően csak felmelegedett, hanem megáradt benne az élet. Korábbi állapotához képest annyit változott, akárha egy jégszobor vált volna emberré: s ez teljes világnyi változás volt.

- Élvezem, hogy végre eleven bőröd van, feszesek izmaid - sóhajtott Xera. - Jól áll neked az élet.

Sayon elengedte a karját.

- Ki tudja, meddig élveznéd!? Ha rajtam maradsz, bárhol megfeszeshetek, és akkor kardra pattansz. Menj odébb, ma éjjel nem vágyom bajvívni. Te gyanítod, mit akartak a sziklaarcúak?

- Téged elfogni, engem megölni.

- De miért?

- Minthogy elhirtelenkedtük, már nincs kitől megkérdezni - fanyargott Xera. A férfi mellé hemperedvén nyomban megütötte orrát az idegen prémek bűze. Elfintorodott. - Csak találgathatok. Megenni nem akartak, mert akkor egyből a leöléssel próbálkoztak volna. Valaki talán ágyast rendelt tőlük. Sayon felkönyökölt mellette.

- Úgy érted, hogy egy asszony akart magának elraboltatni?! - kérdezte rököny hangon.

- Nem feltétlenül téged, hanem valamely magas, válas, jó külsejű daliát, és nem bizonyosan asszony a megrendelő. Valószínűbb, hogy férfi az illető.

- Férfi?!

- Nehogy azt mondd, hogy először hallasz efféléről!

- Milyen hely ez?!

- Nem sokkal pocsékabb, mint a többi, de jóval kevésbé szép.

- Leverően hangzik.

- Lesz még leverőbb is. Csak most érkeztünk. Úgy sejtem, itt alszunk a hómezőn. Ha megkívánsz, vagy megkívánlak, inkább legyen meg, de nem kelek fel kardozni! Aludni akarok! Majd Arfum felébreszt, ha veszély közelel. De ne merjen közelíteni! Gyilkolni tudnék, ha felvernek álmomból! Tedd a fejed alá az új kardodat: ő emelt ki a mélyből, pedig a varázsereje még sehol sincs!

-Téged is a fejem alá tehetnélek.

- Meg ne próbáld!

Sayon a lány fölé hajolt.

- Ha a végén elbúcsúzol és továbbállsz, azt valahogyan átvészelem. De ha meghalsz...!? Csak addig volt könnyű nélküled az élet, amíg nem tudtam, hogy létezel. A jeges vízbe fulladásnál és a fagyhalálnál is gyötrőbbnek érkezik, amit akkor fogok érezni, mikor megkapod Ylim halálcsókját. Máris a gyilkosodnak tartom magam.

- Emlékezz Salach tanításaira. A te jutalmad néped öröme és koronád lesz, enyém a halálcsók; ezt nem először és csupán emlékeztetőül mondom. Ha igazán barátom volnál, támogatnál vágyaimban.

- Kíváncsi vagy olyan jutalmat, ami gyötrelmes a barátodnak?

126 127

- Már nem emlékszel, amikor arra kértél, hogy végezzok veled, ha netán kiütközne rajtad Ahmat nyavalyája? Gondolod, nekem könnyű lenne megölni téged?

- Nem ölnél meg könnyedén, ha csattogó fogakkal a torkodat keresném?! Ha a véredből hörpölnék?

- Akkor is emlékeznék arra, aki azelőtt voltál.

- Ha nem tudnád, hogy én voltam Rhang, melengetél volna a testeddel?

- Mirillt is megcsókoltam, amidőn azt kellett tennem.

- Mi lett vele?

Xera vállat vont.

- Mit gondolsz? - faggatta Sayon. - Ott veszett?

- Ha igen, nem miattad áldozta fel magát, e terhet a válladra ne vedd. Salach se miattad halt meg, nemde!?

- Amohoe pusztította el őt a távolból. Azért, nehogy felkészítsen Ristan trónfosztására. Nem tudták, hogy már régtől nála vagyok, mert ha tudják, akkor engem ölettek volna meg. Salach elmagyarázta, mi történik, és az ő szavai mindent oly kristályosan tisztává tettek. Egyszer majd elmesélem. Most köszönöm, amit értem tétél. Sőt, téged köszönlek. Aludj jól.

Sayon hanyatt feküdt a lány mellett. Válluk, karjuk összesimult. Ujjaikat egymásba fűzték. A gyűw fénye kihuny.

A takarók végébe fészkelődött majomka előbátorodott búvóhelyéről. Elhelyezkedett a szabad oldalon, Xera vállhajlatába gömbölyödött, fejét a lány mellére hajtotta, s rögvest feledte az iméntig átélt, rettentő szorongást: annak félelmét, hogy elveszítik egymást. hegygel együtt a hó és a hideg is mögöttük maradt. Mindazonáltal a levegő nem lett meleg, és a környező világ nem vált kevésbé szürkévé. De legalább fű halványzöldellt körös-körül, néhol bokrok növekedtek, sötét vízű patak nyargalt mellettük.

Egyszerscsak fák magasodtak eléjük, majd erdővé sokasodtak.

A rengetegben kanyargó ösvényen nem hallszott madárdal, állati neszezés.

Egy fehér szirmú virágoktól széplő tisztáson megálltak. A lovak füvet, cserjelombot harapdáltak, Toff férget hajszolt. Xera szedett - vagy gondolt - gyümölcscsel kínálta Sayont, és a férfi elfogadta a bíbor színű, fanyar ízű, bő levű bogyókat, hogy a szomját oltsa, de húsétel után sóhajtozott, egyre hangosabban.

Az erdő fogytával jókora városra bukkantak. Kőből és fából tákolt, alacsony házak között léptettek. Az építmények közötti keskeny utacska egyenetlen kövezetét elképesztő mennyiségű és állagú bűzhödő szemét borította: rothadó zöldség, ürülék és bomló tetemmaradványok, nem csupán állatokéi.

Piszkos színű, durva kelinékbe öltözött, kis termetű arddiak csodálkoztak rájuk mindenfelől: pince- és házablakból, kapuból, lapos tetőről, egymás hátáról. Óriás

íriszű, sötét szemükkel hosszan és felkavaróan bámulták őket. Zegzugos csontozatú, darabos vonású, szürkés bőrű arcukról viszolygás és félelem áradt; utóbbi nem csak nekik, az ő idegenségüknek, hanem úgy általában a létezésnek szólt.

Látszólag senki sem törődött velük, amíg áthaladtak a sikátorutcákon. Néhányan árnyékként surrantak utánuk, gyermekek és felnőttek is. Nehéz volt különbséget tenni

128 129

férfiak, nők, serdülők és aggok között, mindannyian oly egyformán zömök testűek, szögletes mozgásúak, ritkás hajzatúak és - Sayon szerint - sziklaarcúak lévén.

Csakhamar tágasabb terekre, nagyobbacska házak közé értek. Ekkor már magától értetődően fogadták az egymást cipelő arddiak látványát. Többnyire a pocsékabb ruházatú, gyérebber hajú fickó hurcolta hátán a másikat, a kevésbé csúnyán öltözöttet, madártollas főveget viselőt. Egyik-másik hurcolt személy ujjain gyűrűk csillantak, szemlátomást nem aranyárban, inkább társadalmilag értékesek.

Ahogy beljebb hatoltak a városba, kocsi elé fogott arddiakkal tarkult a kép. A fogaton ülők valószínűleg pöffeszkedtek, hisz csaknem szép ruhát birtokoltak. A hölgyek ritkás hajában színes szalagok pompállottak, lábukon ormóttan rongybocskor helyett bőrcipő díszlett. Sayon nem merte volna találgatni, hogy a szürke topán miféle bőrből készült. Egyébként is sokféle, rossz ízű sejtés szorongatta, mégsem zavarta kérdezősködéssel Xerát. Holott igencsak érdekelte volna: miért nem lát fegyvert senkinél; egyik arddi miért vezeti szíjon a másikat, és a vezetett miért táncol, énekel, ha ezt nem épp örömeiben teszi!?

Ernyős koronájú fákkal szegélyezett, hatalmas piactérre értek. Gyalogláb sétáltak tovább lovaik kíséretében. A jóllakott Toff Arfum nyakában heverészett.

A pecsenyesütő parázsán hús és kolbász sercegett, egy asztallal odébb italt mértek: mézsárgát, lilát és zöldet, utóbbi vágykeltőn füstölgött. Beljebb vágóállatok ketrecek sorakoztak, amelyek többségében jócska combú, góliát mellű, terebély faní baromfifélék káráltak, de magatehetetlenné hizlalt, vastagon zsíros bőrű négylábúakból is bőséges volt a választék.

Távolabb egy öblös hangú árus cipelő és hintóhúzó szolgálkat, dalos-táncos cselédeket, ágyastársnak való fiúkat, lányokat kínált. Másvalaki arról kiáltozott, hogy kipróbált és legyőzhetetlen fegyverforgatókat ad bérbe, ugyanő a másnap esedékes kivégzési ünnepségre invitálta a népet: akasztást, négyelést, tömeg általi bűnhődtetést ígérve.

Sayon rökönyödötten bámulta a ketrecekben gubbasztó, egykedvűnek látszó szolgákat.

Valaki meglökte a könyökét. Az öblös hangú kupec állt mellette.

- Mi is emberek vagyunk! - szólott, kihúzva magát. Ilyképpen a harcos mellkasáig ért, ám láthatóan nem annak nyurgasága, még csak nem is felemás szemszíne, vagy bármely férfias adottsága váltotta ki emberi mivoltát bizonygató ingerét, hanem Sayon öltözeke. Az apró termetű arddit az aranymedállal ékes homlokpánt, a fekete bőrnadrág és ing, a hosszú szárú szattyáncsizma és mindezek dús rojtdíszai, a fényes váll- és ölvért, a két pazar kard és a többi villogó fegyver látványa izgatta fel: legtöbbjüknek száz életen át se jön össze ennyi pompás holmija.

A herceg ráhagyóan bólintott, és továbblépett. Az ágyasnak szánt ifjakat szemlélve Gyllusra gondolt, az ot-taniak hasonló sorsára, testi-lelki nyomorára - és szoká-sosan feldühödött, ám ennek most sem adta jelét.

Megtorpant egy szűkös ketrec előtt. Az ürüléknocs-kos padlón kuporgó, betegül kövér, kékre-zöldre ütle-gelt, mocskos alakokra meredt. Tudta, hogy azok is emberek, az imént részesült e felvilágosításban az ardditól. Az egyik rommá hizlalt emberi lény a ketrec rácsára drótozott vályúban feketéllő, zavaros levet lafalyolta.

130 131

- Mit szeretsz? - kérdezte egy behízelt hang, nőé. - Máját, lépét, heréit, gyomrát, beleit, szívét, combját? Sayon a mellé sündörgött asszony hosszan rezegtetett kígyónyelvére, majd az ujjaira pillantott, amelyek az ő karját markolták, és undorában megfeszítette karizmait, mintegy lepattintva magáról a visszatetsző némbert. A nő elengedte ugyan, de nem tágított. Erőltetett mosollyal meredt az arcába, ajkatlan szája felfedte rágcsálószerű fogsorát.

- Máját, ugye?! - sápogetta.

Sayon elfordult, és továbblépett. Nyikorgást, szűkölést, majd tompa puffanást hallott a háta mögül.

Ekkor a rémes némbert a derékszíjába csimpaszkodott, mire ő hátrafordult.

És még látta, amint a ketrecből kicibált kövér ember végtagjai utolsókat ránganak-reszketnek a taglózás után. .

Majd egy keléses bőrű - arddi mércével is rút - fickó felhasította a hullát, és kimarkolta belőle a májat.

Azután azt a sárga pöttyökkel át- meg átszótt, zsíros hártyával borított, vért csepegő, bíbor májat Sayonnak nyújtotta.

Ő viszolyogva hátrált néhány lépésnyit. A ketrecben maradtakra meredt. Torka elszorult, nyála megkesere-

dett, fejében üvöltés harsant.

Xera sejtette, mi zajlik benne. Félrevonszolta a férfit a böllérektől.

- Na mi lesz?! Már nem kell? Én egyem meg?! - visított utánuk a kígyónyelvű nő.

- Xera, láttad te is!? Megölték! - nyögte Sayon. - Egyszerűen agyoncsapták! Megveszem a többieket, és szabadon engedem őket!

- Ezek vágóemberek - mondta a lány.

- Micsodák?!

- Gyerünk innen. Keressünk szállást.

- Vágóemberek?!

- Némelykor kérdezd meg magadtól: muszáj most inegbotránkoznom? Az esetek zömében nem muszáj.

- Ezek azért hizlalnak embereket, hogy megegyék őket?!

- Gylluson talán nem szokás?

- Nyíltan csak Ristan szörnyetegei zabálnak emberhúst. Olykor előfordul, hogy az éhezők is ilyesmire kényyszerülnek. De ők legalább titokban teszik, szégyenkezve.

-Vagy úgy! Ha elfogadod, hogy a szégyenletes dolgok titkon művelhetők, idővel derék arddi lehet belőled. Ezt majd megérted, ha itt időzünk néhány napig.

- Vágóember?!- visszhangozta Sayon. - Nahát, micso-da ingyencek az itteniek!

- Hallgass! - kérte Xera.

- Miért tenném? - kérdezte a férfi harciasan.

- Azért vagy itt, hogy változtass a szokásaikon, vagy azért, mert a zöld kőre van szükséged? Hamar dönts el, kell-e több gond a meglévőknél!? Ha igen, akkor ne keresgélj tovább: gondot, bajt itt bőven találsz!

Míg ők egymásra meredve fojtott dühvel fecserésztek, a csalódott némbor összesivalogta a piaci népet. Sokszor és mind színesebben panaszolta el, minő sérelem érte az áruját visszautasító idegen részéről.

Bár jelenlétük, kinézetük eddig sem kevésbé szúrta a szemeket, most aztán minden tekintet rájuk szegeződött.

A bámész arddiak gyűrűbe fogták őket, és egyre közelebb szívárogtak. A keléses bőrű, legyekkel és kukacokkal lepetett böllér még mindig a kitépett májat markolta, körötte rovarok repestek.

Nyilvánvalónak látszott, hogy a tömeg testközelig kíváncskodik.

132 133

A kígyónyelvű asszony máris kiszemelte magának nyugtalanodó lovaikat, az aggodalmasan szütyögő Tof tot, Xera haj- és ujjgyűrűit; egy másik nő a vállára dobott szitakötőbőr palástra vágott, a férfiak a kardjára, íjára, késeire, fémcsatos szíjaira fenték a fogukat. Sayon se járt volna különkülön, az őt pásztázó pillantásokból kirémlett,

hogy a végén egy szál bőrrójtot se hagynának nála, és ha már teljesen lecsupaszították, eladnák ágyasnak, eleven vagy holt húsnak.

A lány sóhajtott. Felmérte, hogy a fegyverforgatókkal seftelő kupec vezeti a körülöttük sündörgő csürhét. Szembefordult vele, és magára gondolta harci kellékeit: pillanatok alatt szarvas sisakot, ragyogó vértékot, penge ujjú kesztyűt öltött.

Ugyanígy tett a mellette álló Sayon is.

Válluk köré lebbentették a Miriltől kapott palástot.

Bemutatójuk elkápráztatta a kifosztásukra áhítozó tömeget. Lélegzetek akadtak el, mellkasok horpadoztak, csupa-írisz, kőmerev szempárok dülledtek. Az egyforma ábrázatokra mindörökre felvésett félelemlabarázdák elmélyültek, mind többen és egyre szaporábban kezdtek pislogni zavarukban.

A derék arddiak heroikus küzdelmet vívtak magukkal.

Természetes gyávaságuk, a sejtjeikben hurcolt félsz és a szintén velük született kapzsiság csatázott bennük.

Az utóbbi győzött, és a tömeg feléjük zúdult, hogy bármi áron elvegyék tőlük a rajtuk csillogó, sok értékes láncset, mint érdemtelenektől.

Néhányan kést szorongattak, a zöm azonban pusztá kézzel rohamozott.

Ekkor Arfum és Fantagro nekiindult. Szilaj vágtaöröket róttak Sayon és Xera körül, patáik köveket öcsköltek a hőkkenten megtorpanó csőcselék arcába.

Csupán a böllér, a néember és a vezér fickó nem ijedt issza a lovak fenyegetésétől. Elvakultan nyomultak tovább, hogy birtokba vegyék a nekik járó. Szürke gúnnyájuk redői alól hernyózó pengéjű törkardokat búvöltek elő. A keléses flótás Arfum felé lendült, ám mielőtt még szügyön szúrhatta volna az övéit védelmező mént, az felágaskodott, és a nyakában ugrándo-zó Toff tébolyult kaf fantásaitól bátorítva letaposta a fegyverest, majd újabb kört rohant.

-A szerelmem! - sikított a néember, és a holttesten végigtiporva Xerának ugrott.

A lány a bal kezében tartott vívótőrrel ütötte félre a hullámos pengét. Jobbjával visszakézből arcul csapta a nőt.

Azután hátralépett, és karjait összefonva szemlélte azt, amit a tömeg is meredten bámult: a varázsgyűrűből elszabadult háromfejű sárkánygyík jóízű lakomázását.

Sayon undorodva elfordult.

A támadóknak is elégük lett.

A fosztogatás vezére visszarebbent, markából eltűnt a kard.

A csürhe messzire tágult a kiszámíthatatlanul veszélyes idegenektől, és azon távolságból már nem is látták

oly ingerlően szépnek az őket ékítő tömérdek kincset. Sayonék lóra szálltak. Toff a lány vállára mászott, két karjával átölelte a nyakát, és hosszas levezető sóhajtozást hallatott.

A herceg végigmérte a csőcseléket. Énekelte az arcon terjengő alázatos vigyorgást, valamint a behódolás egyéb jeleit. Kavargott a gyomra.

A ketrecekhez léptetve, kardjával leütötte a zárat, és kitárta az ajtókat. Utolsóul a vágóembereket engedte szabadon.

134 135

Ám sem a szolgának, sem az éteknek szánt rabok nem vettek tudomást nemes tettéről. Ott maradtak, ahová sorsuk zárta őket, úgy vélekedvén: nincs választásuk.

- Nem te leszel a hős férfiú, akinek dicső cselekedeteit dalnokok zengedezik majd az arddi kocsmákban - jegyezte meg Xera, látván a ketreclakók közönyét. - Ha úgy érzed, igazságtevő hajlamod kielégült valamelyest, menjünk tovább.

- Nem az vezérelt, hogy megénekelj vagy kigúnyolj.

- Ne haragudj. Megértem, ha csalódott vagy.

- Katonák! - visította egy rémült hang a közeli fa koronájából.

A tömeg egyetlen szempillantás alatt szétugrott, jellegtelenül, már-már láthatatlanná szürkült.

Mire a fegyveresek a piactérre érkeztek dübörgő léptű hatásaikon, teljesen eltűntek a színről a nők, gyerekek és fiatal férfiak, valamint a néhai böllérpár maradványai, törkardotól.

Az iméntig vezérkedő férfiú vissza jámborult, tette a dolgát: kántálva lelkesítette a maradék népséget a másnapi kivégzés megtekintésére, viszont mélyen hallgatott a tőle bérbe vehető kardforgatókról.

Az elrettentő módon felfegyverkezett katonák derékra kötött szőrmepalástot, szürke gúnyát és renegátbőr csizmát viseltek. Vezetőjük, egy összeszabdalt képű, testszerte hegekkel éktelenített fickó, Sayon elé rúgatatott néhezkeslován.

- Kik vagytok? - kérdezte nyersen. - Hogy merészeltek kardot tartani?i

- Qepáról jöttünk, Lamar nagyúr meghívására. Az ő kastélyába igyekszünk - felelte hűvösen a harcos.

- Lamarhoz? - hördült a faggató, jócskán meghunyászkodva. - Őt nemigen szokták látogatni!

- A magadfajták csakugyan nem - hagyta rá Sayon.

A fickó nagy nyelt, elfordítva tekintetét az idegenek csábító holmijairól.

- Merről jöttök?

A herceg szótlánul a háta mögé bökött a hüvelykujjával.

- Nemrég a hegyre küldtem egy csapat katonát. Már vissza kellett volna térniük. Nem találkoztatok velük?

- Színüket se láttuk.

- Különös - kétkedett a fickó, pillantását Xerára fordítván. - Miként kerülhettétek el egymást?!

- Talán ott se voltak - vont vállat a lány. - Vagy betemette őket a hó.

- Na, menjetek tovább!

Nem kérték magukat. Távolodóban még hallották, amint a katonák vezetője a téren nyargalászva arra buzdítja a derék arddiakat, hogy neki jelentsék, ha szomszédjuk, ismerősük viselt dolgairól, netán fegyverrejtegetőkről tudnak.

A város széle felé tartottak.

- Ki az a Lamar? - kérdezte Xera.

- Sem élő, se holt személy. Valaki, akitől az itteniek hűdésekkel félnek. Kastélyából ember még nem tért vissza elevenen. Remélem, sikerült azt a látszatot keltenem, hogy mi is Lamar-félék vagyunk.

- Jegyezzük meg e nevet, mint olyat, amely remekül hátrítja az alantas szándékot!

- Hamarosan személyesen is megismerjük a nagyurat - tudatta Sayon.

- Bemegyünk a kastélyába? - firtatta Xera.

- Tőle kell elhoznunk a zöld gyémántot, az ő akarata ellenére.

A lány nevetett. Hátrahajtott fejjel, hosszan, keserűn.

136 137

- Hát ezt pompásan kimódolták a jószok, varázslók! - fanyalgott. - Eszerint egyedül kell betörnöm Lamarhoz.

- leled tartok, holtodig - biztosította Sayon. - Emlékszel? Így szól a megállapodásunk!

- Lamartól kijössz élve, miként még senki?! Netán velem kárpótol a sorsod, amiért gyerekként nem lehetett dajkád? Pedig dadus és aranyfonállal szegett pelenka is járt volna neked! A te rangod mellé!?

- Nem kell dajkálnod engem.

- Nem?

- Nem. A Fagyott Kő Birodalmát is megjártuk, holott az a hely is arról híres, hogy oda csak bemenni lehet. Bizonyára nem véletlenül találkoztunk Mirillel.

- Azért találkoztunk vele, mert megfertőztetted magad Ahmattal.

- És? Segített a sárgavérűségen? Más dolga volt velünk.

- Jaj, Mirill bora! - sóhajtott a lány, megfélemlítve az általa provokált vitáról.

Emlékezés borzongatta érzékekkel elszótlanodtak.

Egyszers csak a városszéli fogadóhoz érkeztek.

arányt szobájukban aprócska ágy állott, még Xera

számára is rövid.

Sayon beletörődött, hogy Z alakban fog aludni, majd felfedezte a kamra sarkában elfüggönyözött sekély kőtálat. Tengeri fürdőzés, úszás után sóvárogva megmosakodott a falra szerelt kutyafejből csordogáló vízben. A közelmúltban szerzett, fájdalmas kar- váll- és hátsebeit kímélve szárazra törülközött.

Azután az arddi termetre szabott nyoszolyán összegömbölyödve várta, hogy Xera s Toff is rendbe hozza magát, és elszunnyadt kimerültségében, mire ők végeztek. Nem akarták zavarni álmát. Lábujjhegyen lopództak ki a szobából.

Sayon tüstént felrezzent a kényelmetlen ágyon, és még a folyosón utolérte őket.

Leültek a szabadban elhelyezett asztalok egyikénél, a se meleg, se langy estében. A tűzrakások fölött jókora szárnyasok, kövér négylábúak és kuporgó helyzetben felszúrt emberhízók forogtak a nyársakon. Parázsra fröccsenő zsírjuk sercegve sziszegett, és átható szagot árasztott. Így hát Sayon áttért Xera étrendjére, s jóllakott némi salátával és gyümölcssel. A vacsora befejeztéül fővenyselymességű, rubinszínű bort kortyolgattak.

Inkább egymást nézték, mintsem a környezetüket, és amikor ráeszméltek, miként bámulják s látják egyre szebbnek, egyedibbnek és mind becsesebbnek a szemközi személyt, egyszerre sóhajtottak fel: ma sem alszunk? nyögván.

- Beszéljük meg - javallotta kis töprengés után Xera.

- Korábbi útitársaiddal is átvívtad az éjt, ha megkívántatok egymást?

- Nem, ez a mi kettőnk játéka.

Játéknak érzed? - csodálkozott Sayon.

- Egyikünk sem akarhat mélyen belebonyolódni.

Márpedig ami köztünk születhetne, csakis mélységesen bonyodalmas lehet. Nem pusztá vágy kerülget minket, amit üdítően kioltana az összebújás.

- Lehet tőle szabadulni?

A lány felvonta vállát.

- Nem tudom - mondta. - Nem hiszem. Nem lehet.

- Szívem szerint belevetném magam. Ha élni akarnál.

138 139

- Ha én belevetném magam, meginogna az elhatározásom. És ha az ylimi esélyt elszalasztanám, később szörnyen bánnám.

- Szeretnélek. Máris szeretlek. A fenébe! Kardo-zunk?

Xera bólintott.

Toff visítózva átrohant néhányszor az asztalon. Nem lévén saját haja, Xeráét és Sayonét tépdeste dühében, majd hirtelen mozdulatlaná dermedt. Lehajtott fejjel,

lógó vállal, rogyant térdel, hosszan álldogált, és igazgyöngy méretű könnyeket potyogtatott, akár a megtestesült fájdalom, éreztetvén, hogy bánatában rögvést megboldogul.

Komédiázása szíveket facsart és szemnedveket szöktetett.

A szomszédos asztaloktól többen megbámulták. Kínja láttán néhány nőszemély elpityeredett.

Egy díszesen öltözött, tömérdek gyűrűvel hivalgó úr azonnal megvette volna őt, játszószerűl a hitvesének. Hallván, hogy a majomka nem eladó, ugyanis szabad, előbb értetlenül bámult, majd a kíséretében iddógáló, szedett-vedett kinézetű fegyveresekre mutatott.

- Jobb, ha eladod, mint ha ők veszik el, nem igaz!?

Sayon felsóhajtott. Lesújtó véleményt formált azokról, akiknek kevés egyszer elmondani valamit. Mint a legtöbb, tulajdon szellemi képességeire hiú-büszke ifjú, megbocsáthatatlannak tartotta a lomhaeszűséget.

- Nem adhatom el azt, ami nem a tulajdonom - közölte unottan.

A gazdag férfiú Xerához fordult.

- Tied az állatka?

-Az enyém se. Szabad. Tényleg nem tudod, mit jelent ez a szó?

-Te tudod, mit jelent, ha a nejem megkíván valamit?

- Nos?

- Azt jelenti, hogy azonnal meg kell kapnia! - üvöltötte az uraság.

- Figyelj jól! - kezdte halkán a lány. - Szabadnak lenni, azt is jelenti, hogy te döntöd el, kihez tartozol. És persze még sok mindent, de szerintem hiába magyaráznám, nem ez a gondolat, hanem a gondolat általában, a közeledbe sem ér. Ne bolygasd a kardforgatóidat, túl sokat ettek, ittak már: tompák, lassúak, semmik nekünk. Halomba hányjuk őket, veled és akarnok nejeddel együtt. Ülj vissza, s ne kívánj mindent megvenni: nem a birtoklás tesz többé!

A jellegzetes arddi vonásokkal bíró férfi lassan, vigyorgva letelepedett asztalukhoz, a velük szembeni székre.

- Hallgassatok ide! - szólt, rájuk szegezve jobb keze mindkét mutatóujját. - Moch vagyok, és ti csak azért nem rettegtek e névtől, mert most érkezvén, még nem ismeritek. Körös-körül az én harcosaim ülnek, és megvettem a városi katonákat is. Engem szolgál a környék minden fegyverese! Holnap családostól a városba telepítem leghívebb kardforgatóimat! Vagyis holnap estére enyém lesz ez a kocsmá is! Kár volt pocsékoznotok az eszemet! Azt gondoljátok: ugyan hová tehetném a híveimet, hiszen lakott az összes ház?! Holnap minden lakos ott lesz a kivégzési népünnepélyen! Ott lesznek egy rakáson az arénában, és akkor az embereim játszva kiirtják őket! Szóval tényleg

páratlan méretű kivégzési ünnepség lesz! Így aztán megüresednek a házak, gazdátlanúvá válik a fogadó is. Holnap este már ti is Hatalmasságodnak fogtok szólítani, mert ha nem, kutyamód meghaltok!

Sayon meghajolt kissé.

- Van még mondandója Kicsinységednek? - kérdezte.

- Van! - csattant a férfi. Arcán mosoly terebélyesede-
140 141

dett, az a fajta, aminőt az önnön nagyszerűségükbe szerelmes egyének szoktak vonásaikon hizlalgatni. - Gondolj bele! Micsoda ötlet! Elfoglaltathatnám a várost házról házra, de akkor bevéreződne, összebeleződne, tönkremenne egy csomó épület! Utóbb hullahegyeket kéne eltakarítani! Rengetegen elszöknének, és vinnék a kincseiket is.

- Megdicsérjelek? - érdeklődött Sayon. - Holott még nem is említetted, hogy az arénában legyilkolandó tömeg fegyvertelen lesz, nem úgy, mint a te törforgatóid.

- Igen - bólintott a fickó önelégülten. - Furmányosan kiterveltem! Nem állíthatod, hogy ostoba vagyok! Felfogadlak: légy a seregeim vezére! Ha elzavarod a környék nagyurait, beleértve a szellemvilággal mágiázó Lamart is, neked adom az egyik várat, esetleg épp Lamarét! Beköltözhetsz e nőcskével, és ha ez túlsággal nagyszájú, magas vagy sovány neked, választhatsz másikat, bármennyit a rabnők közül!

- Mi az, amiért ennyire megtetszettem neked? - firtatta Sayon.

- Ragyogó külsőd van. Ha te megjelenysz valahol, figyelni kell rád. Ordít rólad, hogy jó katona vagy, és még remekebb vezér lennél. Akkor is tudnám, ha nem mondták volna. Pár éjjel ezelőtt itt járt néhány sakálfő. Téged akartak, arcképedet mutogatták. Tudom, hogy szökött rabszolga vagy, és Ristan halálra kerestet. Vajon üzne-e világról világra, ha közönséges harcos rabszolga lettél volna, miként a szörnykatonái állítják? Elszántan kergetnek, tehát nincs két választásod. Seregeim vezéréként velük is szembeszállhatsz. Egyedül, majomra is, nőre is vigyázva, semmire se mész, hiába cipelsz két kardot is!

Xera lábfeje Sayon csizmaorrához ért. A férfi a csilláosan ezüstkéek szempárra pillantott, majd hegynyi önuralommal így felelt az arddinak:

- Köszönöm megtisztelő ajánlatodat. Reggelig kigondolom a választ.

- Rendben van - bólintott az uraság. - Addig a majomtól is elbúcsúzthatsz. Sőt, ha terhedre lesz, ne jem a nődet is átveszi, fészülő cselédnek.

- Remélem, kopaszodó hitvesed egyéb időtöltést is talál nekem, mert hamar végeznék a hajával, azután csak a

dőgunalom marcangolna, és az unatkozás szerfelett árt a jellemnek...

Ezúttal Sayon lába ért az övéhez az asztal alatt, és a lány elhallgatott.

A herceg felemelkedett, és enyhén meghajtotta felsőtestét az ostobán vigyorgó Moch előtt.

- Bocsásson meg Senkiséged - szólt. - Pirkadatig elhallgatnám világhódító terveidet, de még el kell intéznem valamit e hölgygel.

Toff megest felvísított, majd megadóan követte őket a fogadó melletti rétre, és órákon át szemlélte döntetlen párviadalukat.

evésnyi, de kényelmetlen alvás után, fogyó Hold alakúra gémberevedve ocsúdtak.

Sayon nem bírt felegyenesedni, mélységesen szolgai pózban ácsorgott az ágy mellett.

Xera nevetett rajta, majd visszalökte őt az ágyra, és végigmasszírozta görcsbe merevült testét.

A férfi eleinte szemérmes-érthetetlen szitokszókat mormolt, kisvártatva nyögécselt gyönyörűségében.

142 143

Később, immár a hátán fekve, a combjain lovagló masszírozónőre tekintett.

- Elmegyek az arénába - közölte. - Tudom, mi a véleményed.

- Dehogy tudod!

- Dehogynem. Szíved szerint leintené. Muszáj figyelmeztetnem őket. Teljesen gyanútlanok, védtelenek.

- Nincs rád szükségük. Csalódott leszel.

- Máris az vagyok: magamban csalódott. Hiába kardoztam, gyötrettem éjhosszat, továbbra is kívánlak. Menekülj a közelemből. Ősenkisége elől is szöknünk kell.

Barátságos hozzáállásunkkal biztosítottuk éji nyugalunkat, de most már futás! Nem hallod, Xera?! Rebbenj le rólam, amíg békén vagyok!

- Nem könnyű - sóhajtott a lány.

- Ne fokozd kínjaimat!

- Mintha nekem nem volnának.

- Ezt vigaszul szántad?!

- A következő szálláshelyen gondoskodjunk magunknak hálótársról, mielőtt végképp eszünket venné a vágy.

Sayon lesöpörte combjáról Xerát, és felült.

- Szerinted valami könnyíts magadon! Jelleget találka

jól kúrálná a bajt? Nem bánom, megpróbálhatjuk. Mi

több, máris türelmetlenül várom az estét! Hát persze!

Hanyatt döntök egy lányt, azután pár napig nyugodt leszek! Ilyen egyszerű. Nélküled is eszembe juthatott volna!

Nálad így működik? Lefekszel valakivel, bárkivel, akárkivel, és az kisimít bizonyos időre?!

- Nem szereted az ötletemet?

- De hiszen méltatom! Ugyan jobbára azzal szoktam ágyba, fűbe, szénakazalba bújni, akit kedvelek, de sebaj, legfeljebb majd elszakítom a vágyat a tárgytól, és főhászkodom, hogy ne támadjanak nehézségeim a nem kívánt idegennel. Esetleg nézni óhajtod, amint kúrálok vele? Vagy én nézzelek téged?

- Jól sejtettem - bólintott Xera. -Te is közel jársz az idegösszeomláshoz. Épp ennek nagyszerű gyógyszere a szeretkezés a megfelelő idegennel.

- Remek! - hagyta rá Sayon. Felpattant a kurta ágyról. - Velem tartasz az arénába?

- Vigyáznom kell rád.

- Persze! Mindig kimegy a buta fejemből!

- Ne dühöngj, herceg!

- Megint igazad van. Szólíthatlak dadusnak? Kivághatok, kiszeregetek belőled?

Az ajtó felé indultak.

Azután visszafordultak, és Togra meredtek.

A szütyögő az ágy szélén ült, tünetően lógázott lábbal, vége-hossza nincs farkát a lepedőn kígyóztatva. Hegyes körmű, fekete ujjai a térdén kopogtak. Füttyre csücsörített szájjal, ám halotri némán, tenyérnyire tágult aransárga szemmel bámult a mennyezetre. Úgy rémlett, nem tart velük, és búcsúzni sem készül.

- Hé, majomka! - sóhajtott Xera. - Semmi ég veled? Megbántottunk?

Toff mozdulatlan maradt.

A lány Sayonra nézett.

- Mondj neki valamit. Hátha tőled ijedt meg.

- Nincs megijedve. Elege van belőlünk, és nem alap-talanul. Ég áldjon, Trütty!

- Itthagynád?! - hörrent Xera. - Arddon nem élnek ilyen majomkák.

- Ez esetben adj neki bölcs búcsútanácsot arra nézvést, miként kúrálja magányát, és kivel háljon idegösszeomlás ellen.

144

145

- Mindenki rám sértődött?! - nyögte a lány. -Toffnak is velem van baja? Mit szúrtam el?

- Semmiség, csak mindent - legyintett Sayon, a folyosóra lépve.

Már lóháton ültek, és időhúzó módon vacakoltak fegyvereikkel, lószerszámmal, csizmaszárral, és minden lehetővel, amikor - cseppet se lélekszakadva - megjelent Toff.

Fejedelmi tartásban lépett hozzájuk, pontosabban Fantagro mellé, és felemelt karral jelezte: nem bánja, ha Sayon a magasba segíti. A mén nyakában elhelyezkedvén gondosan a semmibe nézett, hogy szikrányi kétséget se

hagyjon sértettsége felől.

-Az bántja őt; hogy túl mostohán bánunk véle, önmagunkkal és egymással? - tűnődött Xera. - Sokat vitáztunk? Feleslegesen fájdítjuk a másikat? Miért nem beszélsz, Toff?!

Azután ők is elhallgattak.

Naptalan, bús ég alatt, zsúfolt utcákon, hemzsező nép között léptettek előre.

A tömeg az aréna felé vonult. Úgy festett, az ünnepi alkalomra mindenki felöltötte a jobbik sárszínű ruháját, kipucolta rongybocskorát. A gyalogos nők és leányok szürke szalagot kötöttek gyéres hajukba.

A háton cipelt személyek lapos kalapot, avagy színes masnit viseltek; az egyik embervonta fogaton ülő hölgy hajában fehér virágok díszlettek, bőrcipőjét aranyos csatok ékítették.

Xeráék a küzdőtérhez közeledvén legelni küldték a lovakat és a dactartó majmot. Talajszínű kámzsás köpenyt gondoltak magukra, hogy észrevétlenül vegyülhessenek az arddiak közé.

A porondra gördített szekerekre kötözött halálraítéltek némán várakoztak. Panaszhangot, zokszót nem hallattak, az őket csúfoló gyerekekre, öregasszonyokra ügyet se vetve, tompán bámultak maguk elé.

Néhány hóhérsegéd a kivégzőalkalmatosságokon végzett apróbb igazításokat. Egyikük fejszével kopácsolt az ingatag pódiumon, társa a nyársalóeszköz élességét sokallván, annak visszatompításán fáradozott: durva köveken nyiszogtatta a szigonyhegy széleit.

A jó látási viszonyokat ígérő helyre vágyó, vadul taszítgálódó, gyakorta hajba kapó tömeg szelídítésére kirendelt katonák egy csoportja felfigyelt a tétován fel-alá járkáló Sayonra. Hangadójuk ráförmedt, hogy azonnal üljön le.

A harcos jobbnak látta, ha engedelmeskedik.

Xera letelepedett mellé.

- Kinek szólnál? - kérdezte.

- Mindenkinek tudnia kéne, mi készül.

Korosodó hölgy ült előttük, kezében hímzőkerettel.

Az előrajzolt minta akasztott arddit ábrázolt. Az aszszony a kötélén himbálódzó alak kilógó nyelvének kidolgozásán munkálkodott. A ráma szélébe szúrt, befűzött tűkben a szürke szín szebbnél szebb árnyalatait képviselő fonalak várták a sorukat. A mellette tüsténkedő fiúgyermek állította csátasorba e kellékeket, lelkesen szopogatva, lyukba húzva és elharapva a szálakat.

Alaposabban körültekinthetnék megállapíthatták, hogy a kivégzési témájú varrottasok készítése kifejezetten szokásos az ilyen jellegű - többnyire estélig tartó - eseményeken. Egyetlen teremtetést láttak, egy ifjú lányt, aki nem ka-

róba húzást, felnégyelést, avagy nép általi agyonveretést
hímzett, hanem párnahuzatot horgolt buzgón, aligha-
nem a kelengyéjéhez.

146 14?

Az előttük ülő fiú; végezvén a fonalak túbe fűzésével,
kérdőre vont a anyját.

- Mit csináltak a rossz emberek? Miért kell kivégezni
őket?

- Az egyik például hazudott - felelte komoran a nő.

- Hazudott?! - nyikkant a gyermek. - És az bűn?

- De mennyire!

- És akkor te miért hazudtál a múltkor a szomszéd-
nak? Hogy nem is te húztad le a hulla bácsiról a cipőt,
pedig dehogyisnem te húztad le! A katonáknak meg azt
hazudtad, hogy nem te ütötted agyon a hulla bácsit az
utcakővel, pedig láttam, amikor csináltad!

- Halkabban! - sziszegte az asszony. - Az a hazugság,
amin rajtakapnak. Érted? Az a rossz ember azért lesz ke-
rékbe törve, mert azt hazudta, nincs kardja, és közben a
kezében volt a kard!

- És a másik?

- Az meg ölt.

- Ölni bűn?

- Bűn hát.

- És az nem ölés volt, amikor te agyonverted a cipős
bácsit?

- Láttam valaki rajtad kívül?

A gyermek bizonytalanul vállat vont.

- Akkor nem volt ölés! - szögezte le az asszony. - Nem
ölés, ha nem látta senki. Te meg tartsd a szád, különben
nyakon váglak!

- És a többi rossz emberek? Mit csináltak?

- Rettenetes bűnöket követtek el! Például gyereket et-
tek!

- Mert a gyerekhús finom, zsenge. Néha nekem is azt
kell ennem, hogy nagyra nőjek.

- De meg is kértelek, hogy senkinek se fecsegy erről!

- És még milyen bűnök vannak?

- Az egyik disznó meg más férfi feleségével hált! De
most majd életlen késsel vágják le bűnös részeit, mielőtt
kivégeznék! És az a léha nő is megjárja! Kezdetnek jól
megcsonkítják! Megérdemelt halála lesz a következő ké-
zimunkám témája.

- Mikor kezdődik már?! - nyafogta a fiú. - Úúúgy
unatkozom! Vegyél nekem csemegét!

- Nem veszek! Nincs pénzem!

- De van! Láttam, amikor eladtad a hulla bácsi
cipőjét!

- Ne üvölts! Még meghallja valaki!

- Ha nem veszel nekem szemropogóst, akkor üvölteni

fogok! Megmondom a katonáknak, hogy hazudtál a szomszéd néniről, és nem is kellett volna őt elvinniük, mert nem is csinált semmi rosszat, és te találtad ki az összes bűneit, mert nem tetszett neked, hogy tellett neki hajszaagra!

- Agyonvágjak, büdös kölyök!

- Kapok csemegét?

- Kapsz, te kis szaros! Ne, itt a pénz, lódulj!

Sayon Xerára bámult, ám a lány arcáról mit sem olvashatott le. Mielőtt szóba hozta volna kérdését, éktelen tapsolás, fütttyögetés tört ki.

A műsoréhes közönség türelmetlenségét hallván, mozgólódás támadt a porondon.

A herceg körülpillantott. Fejtetőig felfegyverzett, gyújtónyilakkal gazdagon ellátott katonák és más kardforgatók vették körül a széksorokban tomboló tömeget.

Odalent a szürke zsákruhába bújt, óriás termetű hóhér leemelte a szekérről az első elítéltet, és a nyakbőrénél fogva magasba tartotta a férfit.

- Emberek és nők, figyelem! Most megtudjátok, mi-

148 . 149

ként végzik a hazugok! - kiáltotta a pódiumra lebbenő városi előljáró. Fehér inget, gyöngyház színű palástot, bűnözőbőr csizmát viselt, nyakában több sor aranylánc kígyózott, ujjain gyűrűk csillogtak. - A gonosztevők nem ússzák meg, mindig megbűnhődnek! Jól véssétek eszetekbe: az erkölcs mindeneld"ólött! Ez a rút féreg, ez az ember névre méltatlan alak most a szemetek láttára fog megdöglenni! Hóhé! Vágjad négybe bűnös testét!

- Nyolc! - ordított a közönség egy része.

- Égessétek meg! - üvöltötték mások. - Hadd izzon!

- Én döntöm el, hogyan döglök meg! - sivította az előljáró.

Csenevész hangját elnyomta az alsó széksorokból szálló kántálás:

-Verjük agyon, verjük agyon!

- Nyúzzuk meg! - követelték távolabb.

- Kínozzuk haláka! Minden részét öntsük tele forró vízzel! - hallszott egy erőteljes, ám kedvesen doromboló hang. - Szúrjuk ki a szemét, vagy kanalazzuk ki az ujjunkkal!

Ájtatos csend támadt.

A negédes hang folytatta:

- Dugjunk horgas tűket a fülébe! Tüzes pengét a segglukába! Heréljük ki pusztá kézzel! Tépjük le az előbőrét!

- Úgy van! Úgy van! - tombolt a tömeg, immár egy-ségben.

Sayon kézen fogta a lányt.

Görnyedt tartásban, észrevétlenül surrantak ki a sorból.

A szélen csúnyán vigyorgó, kardlóbáló katonákba ütköztek.

Szétnyitották talajszürke köpenyüket, láthatóvá téve idegen öltözküket, fegyvereiket.

A lány felemelte gyűrűs mutatóját.

A kristálykőbe metszett Nap feltündökölt. Ragyogó arany burokkal vette körül őket, elvakítva a közelükben állókat.

A sárszín arddi égbolt és az alatta élő nép sose látott efféle káprázatot.

-Vigyázzatok! Engedjétek tovább őket! - bömbölte az egyik katona. - Ezek Lamar vendégei!

Babonás tisztelettel ejtette ki az eleve halott, tehát megölhetetlen személy nevét.

De vajon arddi kultúrájú egyén mi egyebet kezdhett volna az ölhetetlenség furcsaságával!?

Bántatlanul távoztak.

A szél sokáig utánuk sodorta a bűnösök széttépetését ünneplő közönség kéjsikolyait.

1 ostantól hallgatok rád - szólott Sayon hosszas töprengés után. - Tévedhetetlenül kiismered magad a lelkeken. Ha észbe idézem szavaidat, miszerint olykor tegyem fel a kérdést: muszáj-e megbotráncoznom, valóban arra jutok, hogy nem muszáj. Meglehet, felháborodásra semmi ok. Pusztán csak nem értem az arddiakat.

- Idegen számára a gyllusiak is különösnek tűnhetnek. Gondolj bele: emberöltőnél is régebben túritek a zsarnokságot.

- Ha Ristan uralmát csak a szörnykatonák védenék, rég elsöpörtük volna őket. Amohoe varázshatalmával nem bírunk. Kívülálló talán gyávának, megalkuvónak, ostobának lát minket, hiszen lázongás nélkül viseljük nyomorunkat. Élni és túlélni próbál mindenki. Ettől kéne megváltani Gyllust.

150 . 151

- Lehet, hogy az arddiakat is szörnyű átok sújtja.

- Bizonyosan. Emberi lényeket csakis átok tehet ilyen-né, születésük semmiképp.

Elhagyták a várost.

Szürke út kanyargott előttük, porfelleg hízott a nyomukban. Fáradt tartású, csekély lombú fák magasodtak köréjük, madár se nyikkant a lankadtöld levelek közt.

A Fantagro nyakában ülő Toff engesztelődni látszott.

Tágra nyitott, enyhén nedves, aranyszínű szemével mind sűrűbben pillantott a mellette nyargaló Xerára.

Amikor a lány rámosolygott, a majomka összerezzen, és homlokráncolva eltűnődött, mitévő legyen. Úgy döntött, kicsit még dédelgeti haragját, bár csak azért, nehogy túl könnyen megbocsátónak higgyék. Nem vigyorgott

vissza, tekintetét elfordította.

A mögötte ülő Sayonra sandított.

- Elvárhatod tőle, hogy keresse a kegyeidet - hagyta rá a férfi. - Még kéreisd magad. Remélem, neked sikerül. Sajnos, én képtelen vagyok erre. Eszembe jutott, hogy féltékennyé tehetném, de ebben is megelőzött. Hozzád másmilyen kapcsolat fűzi, te talán többre mész vele. Vedd rá, hogy hagyjon fel a meghalási kényszerével. Szóba se állj vele, míg halálcsókért eped, s nem például az enyémért.

Toff lesimította kajla füleit, jelezvén, hogy ezt nem hallja.

- Látod, mit tettél, Xera? Mindnyájan kikészültünk - sóhajtott Sayon.

- Abbahagyhatnád végre - lehelte a lány. - Többé ne hozd szóba a halálcsókot. .

A férfi megállította a lovakat. Szembefordultak egymással.

- Agg asszony! Nézz rám, és kutasd át végtelen múltadat! Más is akart ennyire téged?

- Igen, és nem csak ennyire.

- S megkapott?

- Mit jelent nálad a megkapás? Azt, hogy hányszor hálhatott velem? Netán azt, hogy viszontszerettem-e őt? Mind közül Rhang fáj a legjobban. Arra vágytam, hogy halandóvá legyek, gyerekeim szülessen tőle, vele vénüljek meg.

- Feladtad volna a varázserődöt is?

Xera halványan elmosolyodott.

A következő pillanatokban nem csupán arckifejezést, de hajviseletet, öltözetet is cserélt. Kékezüst fényű, éjsötét haja csigákba bomlott, majd kontyba csavarodott, függlében tűzzománc csikóhalak díszlettek, pilláit csillámos festék fedte. Magas, tiszta homlokát briliánsokkal ékes pánt ölelte, azután sisak simult a hajára, és földig érő zöld ruháját harci vért váltotta fel.

Végül, sokadszor is ruhát cserélvén, díszeket, arcfestést, hajviseletet váltogatván, a lány Sayon szemébe nézett.

- Igen - felelte. - Feladtam volna. Egyetlen kisbabáért Rhangtól. És azért, hogy kéz a kézben, vénen haljunk meg.

- Sajnálom - mondta a férfi, felfogván fájdalmát. -

Azt reméltem, erősebb vagyok. Voltam is, mindaddig, amíg személyesen nem ismertelek. Gyakran gondolkodtam arra, hogy sikerrel járunk, és Gyllus végre fellélegzik. Ám egyre inkább érzem, mekkora árat követel ezért a sorom. Nélküled nem csak én lennék kevesebb. Bármely világból hiányzik valami alapvetően fontos, ahol te nem vagy ott.

- Ezt Salach halálakor is elmondhattad volna.

152 153

- Salach csupán testet cserélt.

- Velem is ezt teszi majd a halálcsók.

- Önző beszéd, tudom: egyáltalán nem bánom, hogy Salach milyen testet őt legközelebb. De téged pontosan ugyanilyennek szeretnék. Ez pedig nem lehetséges. Tehát ne is fecsegyünk róla. Maradj életben, és nincs miről vitázni!

- Salach nem mondta, hogy hiába próbálnád megváltoztatni szándékodat?

- Nem. Szeretted téged. Ezt a megtestesülésedet.

Amikor megérezte; hogy végzetesen gyengítik őt Amohoe távolból jövő varázspraktikái, szinte megkönnyebbült: nem neki kell közölnie veled, miként szolgál megylim csókját. Barátod volt, mégsem ujjongott a halálvágyadtól.

Arfum halkan horkantott. Fantagro némán állt, izmai megfeszültek.

Sayon a hátrafelé fülelő lovakra pillantva felsóhajtott:

-Vajon ki siet utánunk? Moch avagy Ristan katonái?

- Muszáj megtudnunk?

A mének vágtaiba ugrottak.

Száguldás közben a férfi átgondolta az előző este kapott hírt.

Ristan világok-szerte keresteti őt, arcképet is készíttetett róla. A gyűlölt ellenség tudja immár, hogy a valahá jóslat valóban nem hazudott: Sharun király fia él, és veszélyt jelent hatalmára. Örvendezett-e, mikor tudomására jutott, hogy éppen ő neveltetett harcos rabszolgát a fiúból, s vajh mit szólt, meghallván: rettegett fegyverforrázó vált belőle?!

Azóta biztosan elmesélték neki, milyen jó tanítvány volt a kis Sayon: egyetlen leckealkalmat se hagyott ki. Tizenkét évesen már mindent tudott a vérekedésről, legplábbis kiképzőit ekkorra nőtte ki. Ettől kezdve ő lett mesterük, akkor még nem is sejdítvén, valójában milyen csekély a harci tudása. Nap mint nap titkon kilógdosott a fogságból, és egy közeli ház asszonyától, akárha anyjától, írni-olvasni tanult. Rabszolgatársaival zsarnokverő seregek vezetéséről fantáziált. Meghallván, hogy a bálványozott Sharun királynak is felemás színű szeme volt, előbb elámult, majd égi jelnek tekintette a hasonlóságot. Éjjelente anyjáról és hűgáról álmodott, homálytalanul emlékezett a velük töltött, alig öt esztendőre, s egy idő után annyira szenvedett hiányuktól, hogy eltökélte: megszökik és hazatalál. Mindent kitervelt, bár nem is gyanította, merre induljon, hol lehet hajdanvolt otthona.

Mégis biztosra vette, hogy megleli a falujuk fölé magasodó süvegforma, smaragdöld hegyet, és messziről felis-

meri házukat a kertben álló V alakú fáról. Talán azért, mert oly erősen gondolt rá, egy napon Verly megjelent, titkolódzósan átadta neki a hercegi homlokmedált, és ezzel végérvényesen megváltoztatta az életét.

Ristan sejti-e már, hogy a gyermekként elhurcoltatott, gladiátorrá nevelt fiúk fogják majd legyőzni őt? Miként hihette, hogy Sharun király fia meghal az alantas bánásmódtól, avagy varázsűtés-szerűen felismerszik valamiről, és akkor ő végezhet a hatalmát fenyegető sarjjal?!

Bárminő elképzelései voltak is valamikor, rövidesen végképp kiábrándulhat azokból. Máris lecserélheti varázslóját, Amohoet, aki csak mostanában kezdett a fenyegetésre eszmélkedni, s nem harminc év előtt, Sayon születéséről-holtáról értesülvén, midőn volt oly ostoba, hogy szikrányit se kételkedjék a halálhírben; de hát ugyan ki tartana egy csecsemőtől!? Öt évvel később valamelyest észbe kapott, megtudván, hogy mégiscsak él az átkozott utód, ám képtelen volt előmágiázni a gyereket több mil-

154 155
líónyi fiúcska közül. Tíz esztendő múlva se lett volna késő megöletni a király kölykét, amikor az köszönte a rabszolgalétet és megszökött, ám csak annyira üldözték, mint bárki mást, nem neszítvén, kicsoda is ő.

Még most se volna késő végezni vele, újabb tizenöt év múltán, végre is: halandó. Persze, dühítő lenne, ha veszte folytán pocsékba menne mindama harci és szellemi tudomány, amit a nagyszerű mesterek fektettek a kiváló tanítványba.

Hát ez az. Mostantól mindez bármikor pocsékba mehet: Ristan fejvadászai koslatják a nyomát. E föld népét csak felületesen ismervén is, bizonyosra veheti: ha mindössze egyetlen szál bocskorszíjat ígérnek annak, aki feladja őt, a derék arddiak öltre mennek azért, hogy megszerezzék a jutalmat.

Vágtattak. Akárki üldözte is őket, jócskán lemaradt. Bárhányszor hátrafordultak, csupán a mögójük került fát és dombokat, a kígyózó úton felvert porfelleget látták, az ellenfélnek nyoma se volt.

A körjük terülő szintelenül fakó környezet, a szürke égbolt nem csupán a lovakat kedvetlenítette, Sayon is fáradtnak, már-már unottnak érezte magát. Ellenszerű áradó napfényre, fergeteges színekre, gyllusi nyarakra gondolt. Emlékezetébe ötlött az őt írni-olvasni tanító asszony házának verandáját befutó, aranyszínnel tarkázott, élénkzöld levelű kúszónövény, és a zöld árnyarabeszkek, melyeket e folyondár gyertyával megvilágított hajtásai rajzoltak a mennyezetre gyönyörű nyáréjeken. Továbbá eszébe jutott ama sárteke ezernyi szépsége, rút-sága, s eme képek könyörtelenül megsajgatták végtelenül régen hazavágyó szívét.

A lovak egyre lankadtabban nyargaltak, majd ügetésre váltottak.

Xera nem bánta tempójuk lassultát, szemlátomást őt is kerülgette az arddi rossz kedély. A környező fakóság elleni védekezésül színes ruhákat gondolt magára, aranyzöld rombuszmintás inget, zöld nadrágot, nyersszín csizmát. Kibontotta a vállára vetett, színejátszó szitakötőbőr-palástot.

Aztán megálltak, a mének füvet harapdáltak, a lány fanyar ízű gyümölcsöt szedett, mivel e bús föld nem termert másfélét. Sayon elfogadta kezéből a nem túl vágykeltő bogyókat, feladván illúzióit, miszerint estére fogadót lelnek, és ott tejet-vajat falhat.

Egyszerre csak azon kapta magát, hogy igézetten bámulja a körülötte járkáló Xerát. A lány kitündökölt a nyomasztó környezetből, tűzelevennek, tisztának és szenvedélyesnek érzett.

A férfi torkot köszörült, és megkérdezte:

- Ez az első életed?

Xera megtorpant, rápillantott, és felvonta vállát.

- Nem hiszem. Némely álmaim majdnem bizonyosan emlékképek, valahavolt és leendő életeimből.

- Mirill varázsora nem is volt olyan rossz. Most szívesen újra kortyolnék belőle.

- Mire kívánsz emlékezni?

- Bármire, bármelyik múltamból. Lehet megrázó, és irtózatosan fájhat is. Így hat rám e színtelen, tájtalan, lélektelen Ardd. Iszonyú régen jártam Gylluson. Meglehet, jóval szebbként emlékszem rá, mint amilyen valójában. Ha arra gondolok, hogy hamarosan visszatérek, még sivárabbnak látom e helyet. Türelmetlenül hazavágyom, egyszersmind halogatnám is a megérkezést, elvesztésedtől félvén. Immár tudom, milyen szabad voltam, amíg nem ismertelek.

Xera óriási lélegzetvétellel nekikészült, hogy visszaver-
156 157

je Sayon lélekcsapongását, bár még nem sejtette, mi vigasztalót mondhatna.

Ekkor a mellettük legelésző lovak felkapták a fejüket, és megmerevedtek.

Ők pedig tüstént a mének hátán termettek, vágára vagy harcra készen, hisz tetteleg nyomban feltalálták magukat, csupán az énelemnyilvánítással voltak nehézségeik; még a lánynak is: végeláthatatlan hosszúnak égett élete túlsággal rövid lévén ahhoz, hogy szívmutogatásban rutint szerezzen.

- Most már komolyan érdekel, ki jár a nyomunkban - szólt Sayon. Fantagro idegesen fickándozott alatta.

Arfum is szerfelett nyugtalannak rémlett. Xerának már-már erőfeszítésébe került, hogy az oldalazó, pörgő-

forgó csődörön maradhasson.

űnjünk el innen - ajánlotta a lány. - Próbáljuk ki,
varázstudó-e még Mirill palástja!

- Látni akarom, ki hajszol minket! - sziszegte Sayon.

Xera csüggedt sóhajjal ráhagyta. Arfurnra pissegett,
mire a mén mozdulatlanra csillapult.

Előbb csak az üldözők által kavart porfelleg gomoly-
gott a szeszélyesen sziklás, fakó lombú növényzettel le-
petett út fölött.

Azután a lovasok is előbukkantak a szürke fák közül.

Loncsos arddi hátrasokon ülő fejdázók és otromba
harci paripákat hajsoló sakálfejűek - Ristan szörnykato-
nái - nyargaltak feléjük.

- Összefut a számban a nyál! - nyögte a herceg a faj-
zatok láttán. - De rég öltem efféléket!

Toff, aki mindeddig visszafogta ijedelmét, fültépő si-
kolyt hallatott, majd görcsösen kapaszkodva Fantagro
sörényébe bújt, és farkával a ló nyaka köré horgonyozta
magát.

Sayon nem törődött vele. Egyetlen vállrándítással
szétterítette hátán a panyókán viselt palástot. Kézbe
kapta kardját, egyelőre a bűverő nélküli régít. Ménjét
fickándoztatva várta az ellenfelet, de ő maga is erősen
csiklandozottnak tűnt.

Xerának eszébe jutott, milyen játékos könnyedséggel,
csaknem unottan küzdött a tiszta erőből vagdalkozó
Ahmattal; később legyőzhetetlennek tetszőn, a beavatott
harcosok eleganciájával csatázott a megelégedő szellemvi-
lágiak, majd az arddi csürhe ellen.

Ám . ezúttal gyűlölet rázkódtatta testét, s ettől máris
vesztesnek rémlett.

- Hé, herceg! - sóhajtott a lány. - Tartsd hidegen a fe-
jed!

Eddéig csak történetekből, rajzokról ismerte a
szörnykatonákat. Mese, kréta nem túlzott, nem rondított
a valóságon. E négy lábúakat azért nevezték félállatok-
nak, mert felegyenesedve jártak és keveset se gondolkoz-
tak. Ormótlan tönsükből hatalmas erejű, kurta végtagok
sariadtak, spröd szőnettel borított, meredt fülű, hom-
loktalan, keskeny fejüket oldalra néző, bíbor vérerekkel
hálózott, fekete íriszű, dülledt szempár uralta. Folyton
szimatoló, lapos orruk, ajaktalan, nyáladzó szájuk, szün-
telenül villogtatott tépőfogaik félelmet keltettek a rájuk
pillantókban. Bár sakálfejűekként emlegették őket, épp-
úgy emlékeztettek tonszülött medvére, pumára, sár-
kánygyíkra, akármi rondára, mint sakálra. Csakis Amo-
hoe tudhatta, milyen petesejteket miféle magokkal kutya-
molt össze ahhoz, hogy létrehozza bizarr fajzatait.

158 159

Kreatúrái születésük percétől pusztítani vágytak. Kur-

ta kölyökkoruk során alantas harci módszereket sajátítottak el, ezekhez jobban vonzódván, mint a lovagias technikákhoz. Összeférhetetlen természetük folytán egymás közelségét is rosszul tűrték. Meséltek olyan példányokról, amelyek nem bírták elviselni és ezért széttépték önnönmagukat. Mindazonáltal olykor örömet is leltek a rájuk kényszerített létezésben: midőn faltak, párlottak - és ha szín pompás öltözékben pávázhattak.

A hozzájuk képest valósággal jóképűnek tetsző, bár lomposan ruházkodó arddi harcosok kíséretében közelgő fajzatok aranyvértet, vérbíbor selyeminget, káprázattarka bársonynadrágot, csillogó-villogó szegecsekkel ékített, combközépig érő bőrcsizmát és tömérdek fegyvert viseltek. Valamiért úgy vélekedtek, hogy az üldözöttek azért várták be őket, mert a foglyaik kívánnak lenni. Ütközésközelig engedték hátasaikat.

Fantagro és Arfixm meg se rezzent, amikor az idegen lovak megtorpantak előttük, bár azok dühösen horkantgattak, némelyük máris forrósodó parazsat fújt orrlyukaiból.

- Megvagy, rabszolga! - vakkantott sárkánykedélyű ménje nyergében a többiekénél is díszesebb csúfság, alighanem a vezérük.

Közvetlen közekől nézvést kopottasnak látszott, pazar mell- és vállvértjét, szűken mért homlokát mélyebb-sekélyebb horpadások szánalmasították. Egyik füle többől hibádzott, a másik rojtosan lebegdezett. Aranyszegecses csizmát csupán a bal lábán viselhetett, ugyanis jobb alsó végtagja mindössze térdig tartott. A lábszárhiányt valamely tetemesebb állat vaskos csontja pótolta; eme műtárgyat smaragdok, rubinok ékesítették.

-Velünk jössz! - rikkantott kásás torokhangon a vezér, kifejezetten Sayonhoz intézve parancsát, egyszerre két kardot lengetve.

- És én? - firtatta Xera.

-Te dögölj meg!

- Nem tehetem - sajnálkozott a lány. Kitűnően észlelte, miként sereglik körül őket a pengéiket meresztgető, nyálfolyató kreatúrák.

- Kit tisztelhetek benned, hős katona? - kérdezte Sayon. Újra a réginek tetszett: úrrá lett utálatán. Úgy festett, mintha mulatna magában.

- Dymu vagyok. Hallanod kellett dicső tetteimről.

Minden szökött rabszolgát elkapok. Előlem nincs menekvés. Királyom óhajára élve viszlek vissza. Ha nem hagyod, az se baj. A hulládért is megkapom jutalmamat.

- Na, várj csak! - morrant az egyik arddi. - És ha Moch többet ad érte?

- Akkor se haragítom meg királyomat, Ristant, sem uramat, Amohoet. Ez itt az ő rabszolgájuk! A lány a de-

tek lehet.

- Nekünk aztán nem kell! Moch, a mi urunk, a férfit akarja!

- Mitévők lesztek? - érdeklődött Sayon. - Tolongások megtisztelő, de csak egyvalakié lehetek. Megküzdtek értem?

- Bolondnak nézel?! - meredt rá Dymu, kacagásszerű hangot hallatva.

- Ne hidd, hogy csak neked van dicső neved! - kiáltott az arddiak vezetője. - Hlan vagyok, sokkalta dicsőbb nálad! Igaza van a felemás színű embernek! Küzdjünk meg érte! Ha mi győzünk, elkotródtok, és ő Moché lesz!

- Mit gondolsz, ő mit fog csinálni, mialatt mi megverekszünk? - förmedt rá Dymu. - Megmondom neked: gyáván elsompolyog! Ez csak csel. Enyém a rabszolga!
160 161

- És ha megfelezzük? - ravaszkodott Hlan. - Elviszszük Mochhoz, és ő megmondja, melyik felét óhajtja. Ha jól megnézed, ez nem is egy, hanem két személyi. Vagy még több! Hiszen szőke is, barna is, kék szemű és barna szemű is!

Dymu eltöprengeni látszott.

Minthogy eddig a csekély szellemű szörnykatona bölcsebbnek bizonyult az arddinál, Xera és Sayon is kíváncsian figyelte titáni agycsatájuk kimenetelét.

- Egyet tehetünk, hogy mindannyian jól járjunk - kezdte hosszas tépelődés után a rekedtkutya-hangú fajzat. - Megöljük, és megmutatjuk Mochnak. Miután ő fizetett érte, hulláját elvisszük a mi urainkhoz, és ők is meghálálják fáradozásunkat.

- Nem, nem - ingatta fejét a csigább észjárású arddi. - Moch élve akarja a fickót!

- Holtan biztonságosabb.

- Ugyan! - legyintett Hlan. - Jámbor lombevő, láthatod!

- Napestig elhallgatnálak benneteket - sóhajtott Sayon. Szeme a lányra villant, észrevétlenül összebólintottak. - Csak ne untatna az ostobaságotok!

- Öljük meg! - vakkantott az egyik szörnykatona.

- Öljük! - morrantak társai. Parancsra vártak.

Xera a fejük fölött lassúdad köröket rová, jókora sárkánymadár-féleséget figyelte.

Úgy festett, a merev penészzöld pikkelyekkel borított, hosszú testű, vézna csontú lény a fajzatokhoz tartozik. A visszataszító valamicsoda tolltalan, pengekeskeny szárnyait tárogatva, félmagasan körözött, szigonyyszerű csőrét öklendő hangok hagyták el. Furcsán sokszínű, sercegő parázsra emlékeztető, pupillátlanak rémlő szemével Sayont bámulta, mintha mindenestől be akarná inni a férfi látványát. Azután a rámeredő lányra tekintett, hosz-

szan, felkavaróan; íriszén kénsárga, enyészetzöld, lángpiros és üszökfekete csóvák villództak.

Xera hevesen vágyta kioltani azt a szemet, de lovaiknak és Toffnak se tetszett a légi jövevény. A felzaklatott szütyögő Fantagro sörényének fedezékéből kiugrva, szilajul a magasba szökkent, és meresztett körmeivel a perzselő tekintetű szempár felé kapott.

A vészes madár borotva csőrével fürgén végigvágott Toff karján, majd gurgulázón, akárha röhögne, odébb lebbent, és megvetően alálövellt egy maréknyi híg, füstölgő trágyát.

A megsebzett majomka sivalgott kínjában. Az ürüléktől eltalált útszéli bozót szempillantás alatt elhervadt.

A fejevadászok kacagtatónak találták az epizódot.

Míg ők csúfondárosan a térdüket csapkodták, Sayon helyből vágta ugratta ménjét. Xera követte a példát.

Hátukon felörvénylett Mirill palástja.

Az utánuk bámuló katonákat megbénította a döbbenet.

Ahol a menekülő lovasokat kellett volna látniuk, hogy vitézül hátba nyilazhassák őket, poros út kígyózott, tornádótölcsér száguldott, párduc szökölt, színezüst vízesés zuhogott, szivárvány hidalt, majd tekervényes lépcsősor csigádzott az égbe.

Míg ők szemképráztak és érzéksalódtak, a sárkánymadár rikácsolva röpködött köztük, penge szárnyaival karistolva-horlcsolva fejüket, hasztalan. Kudarcára unva hirtelen Dymu képébe vetődött: acélkarmai bőrt téptek, vért öccsmentettek.

A szörnyfajzat magához tért a bűvöletből, és ordítva üldözést parancsolt.

Naphosszat hajszolt, elgyötört hatásai kelletlenül lendültek előre.

162 163

Játrahagyván az ostobák seregét, immár egymást gyönyörködtették a palást varázsolta képekkel. Xera tengerben táncoló bálnának, Sayon száguldó vitorlásnak képzelte magát, majd hatalmasan karcsú, színpompás szitakötökké változtak, és összefonódó szárnyakkal vibráltak a forróságtól reszkető levegőben a türkizkék víz fölött.

Azután e jelenettől felémelyedetten újra önmagukká lettek, és kis híján kardot rántottak.

- Nem engedem, hogy így hass rám! - mondta a lány.

- Remélem, nem az elhatározásodon múlik. Az imént áldott szép hangulattal leptük meg egymást, bár csak elszólásszerűen.

A lány hátrafordult, a magasba tekintett, és azon pillanatban íjat ragadott. Parádés reflexszel lőtt - és célba is talált.

A nyomukban suhanó madárfajzat megingott kissé,

midőn a nyílveendő fűlbántó csikordulással visszapattant pikkelyes testéről. Gurgulázva felnevetett, és sértetlenül tovább követte őket.

- Szeretném megölöni - lehelte Xera. - Vagy legalább megvakítani.

- Valóban furcsául néz. Ha az a dolga, hogy a nyakunkra hozza Ristan szörnyeit...

- Nem csupán ez a dolga. Féltő, hogy... - szölt közbe a lány, de nem folytathatta.

Váratlanul jól ismert, ám nem vágyott lárma súrolta-fűlüket. Patadobogás, fémcsörgés, kiáltozás hallszott, s ők mindegyre közeledtek e hangok forrásához.

Úgy rémlett, tüstént beérnek egy fegyveres csapatot. Nem tévedtek.

A következő útkanyarulatban megpillantották az elötük nyargaló, veszekedetten üvöltözö, valaki vagy valakik hajszolásába mélyedt, kardlobáló katonákat.

Egymásra pillantottak. Xera fintorgott, és Sayon se lelkesült attól, hogy két tűz közé szorultak. Úgy rémlett, ez a nap nem múlik el harc nélkül. Pedig vér már folyt: Toff némán babusgatta karsebét Fantagro sörényének rejtekében.

Cseppnyi öröm az ürömben: legalább a spionmadár eltűnt a fejük fölül.

Ekkor újfent eszükbe jutott a palást. Megpróbálták, és az megest csodát tett velük.

Akárha a fehér kötörmelékkal borított út, a körötte szomorgó fák és a poros levegő volnának, észrevétlenül átkeltek az arddi fejeadások között.

Azután az élre lovagolván elképedtek kissé.

A csürhe különös hintót űzött.

Az aranylapocskákkal, drágakövekkel ékített, lefüggönyözött ablakú kocsi bakján lélek sem űlt. És bár senki se hajtotta a furcsán fakó és enyhén áttetsző csontlovakat, a fogat mégis száguldott. A kiszáradt bőrrel fedett csontváz paripák patái nem dobbantak a talajon. Oly nesztelenül nyargaltak, akár csak a varázsköpeny védelmébe burkolódzott Sayon és Xera: mintha ott se volnának.

Az üldözök szorgalmasan lövöldöztek a hintóra, ám a nyílveendő a kocsiról és a lovakról is leperegtek.

A lány összeborlongott. Intett társának: vágtazzanak tovább, lépjenek ki e fura helyzetből. Ménjeik csaknem a levegőbe emelkedtek igyekezetükben.

Ők pedig játszi szellő kavarta rőt levélszőnyegnek mutatkoztak, és a mögöttük maradó katonák továbbra sem észlelték odtétüket.

A cicomás batár mellé értek, s éppen kezdték lehasználni azt, midőn a félrelibbenő függöny mögöl kiemelkedő

keskeny, bőrkesztyűs kéz egyetlen mozdulattal láthatóvá tette valóságos mivoltukat, egyszersmind megtorpantotta őket.

Ugyane pillanatban a kocsi megállt.

Öreges, károgó hang mordult rájuk a hintó belsejéből.

- Cserben hagyatok volna?! Szégyenletes! Gyerünk, végezzetek a söpredékkal! Ha megérintitek a kezemet

védetté váltok a nyílvesszők ellen!

- Ki kéri segítségünket? - firtatta Sayon. - Mutasd az arcodat!

- Nincs arcom, és nem segítséget kérek. Tedd a dolgot! - kuncogott a hintóban rejtőző személy. - A formákat hagyjuk a harc utánra.

Xera nem habozott. A vadul közelgő üldözők láttán a hintóhoz rúgtatott, és a kicsiny kesztyűre simította tenyerét. Érezte annak hűvösét, gyiktorok-szerű lüktetését. A kétkező Sayon is megérintette az elé tartott kézfejet.

Aztán ámulva szemlélte, hogy a rájuk kilőtt nyílvesszők nem érnek el hozzájuk, kevéssel előttük, akárha mágikus falba ütköznének, pendülve lepattannak a láthatatlan páncélzatról.

- Rögtön itt lesznek az üldözőitek is. Küzdjetek! - szólott a varjúhang, változatlanul kuncogósan. - A híd felé indulok. Fedezzetek!

- Mi szükséged ránk, ha sérthetetlen vagy? Tovább mehettünk volna - morrant a harcos.

Mesmeg kacagásra ingerelte a vastag függöny mögött lappangó hangtulajdonost.

- Ha ismernéd állapotomat, igencsak igyekeznél, hogy kikerüljünk a pocsékságból, amíg fenn bírom tartani édököreinket.

Megint egy varázsló, sóhajtott magában a herceg, ez is fér f ú, és rögvést elhörgé az ismert óhajtot, miszerint: Csóko meg, Xera!

Dühében levágott egy arddit, majd még számosat, mert a fejevadások jöttek, tucatjával, és mind meg akartak halni. Mi másért rontottak volna rá karddal, hullámos pengéjű törrel, láncos golyóval, ágaskodó csatálóval?!

Sayon a régi kardjával verekedett, azután - Hlan és Dymu csapatának érkezén - bal kézre ragadta a majdnem-bűvöset is.

Fantagróra nem volt gondja, ménje figyelt rá, és az akarata szerint forgolódott vele, ezenközben a harci háttasokra is óvatos volt: mindig ő döftött hamarabb sodrott szarvával.

A csontlovak vontá fogat fürgén távolodott.

A herceg nem volt biztos abban, hogy szívesen követi

a kísértethintót, és mégis követte, delejezettként. Utóbb azon kapta magát, hogy élvezi a verekedést, miként hajdan, rettentő régen. Nem csupán vére, de izmai is felpeszsdültek, akárha serkentőt áramoltattak volna át rajtuk. Mi több: csaknem kéjes mámor lepte meg minden mozdulattól. Úgy hitte, három nap, három éjjel bírna lankadatlanul harcolni, és végül nem a testi kimerültség döntené le a lábáról, hanem e kétes kék válna elviselhetetlenné.

A lány is hasonlóképpen érzett. Valamennyi porcikája megelevenült, mintha friss élet járta volna át a sejtjeit, és ez féktelen örömmel töltötte el. Táncolásnak értékelte a küzdelmet. Sakálkoponyákat szelt le, szíveket döfött keresztül, szarvas sisakjával bőszen katonákat és lovakat fejt le. Részegültté tette a legyőzhetetlenség; úgy gondolta, sosem fárad el, és eszébe se jutott, ami máskor mindig, 166 167

hogy voltaképpen pusztít. Úgy élvezte az öldöklést, miként valahavolt kezdőként, időtlen idővel ezelőtt: teste mozgott, ám szelleme szunnyadt, s erről eszébe ötlött a tovatűnt, léha-édes ifjúság.

Hirtelen elfogyott előlük a föld, mintha alászakadt volna. Rémitő mélység tátongott lábaiknál. A hintó egy több törzsű, vén fakolosszus felé rohant, melynek egyik törzse átívelt a szakadék fölött. Ama pillanatban, midőn a csontlovak e hídra értek, Sayon és Xera fejében halk pukkanás hallszott, és életenergiáik a szokásos szint alá zuhantak.

A lány tompa fájdalmat és émelyt érzett, miként duhaj éjek másnapján. Sejtette, hogy az eleven hídon rázó-dó kocsiban ereje végére ért a varázsló.

Sayonra sandított: ő is kízzottnak látszott. Kijózanodásuk gyötrelmesebb volt, mint egyébkor. Végtagjaik elnehezültek, testük sziklává merevült.

Szédültükben lemasztak a földre, és szélnek engedték a lovakat. Szembefordultak a meggyérült létszámú üldöző csapattal.

Kardot tartó karjuk nem emelkedett, a vas már csak mankóul szolgált.

Sayon arra várt, hogy életének emlékképei szépen, kötelezően leperregjenek előtte.

Mögöttük, a megmenekítő átjáró közepe táján, halk nyikordulással megállt a hintó.

- Hé, katonák! - káromgott a varjúhang. - Ki kér a kincseimből? Akar valaki aranyat, rubint, zafírt, smaragdot?

Akartak, mindannyian: négy arddi és két sakálfejű. Hátasukat, fegyverüket elhajítva, az útjukban imbolygó Sayont és Xerát félresodorva, gyalogláb loholtak gazdagodni.

A csúf csata kevésnyi túlélője a nemlétbe rohant, teljesen gyanútlanul.

Ami ezután történt velük, az nem csak őket lepte meg. A végelgyengüléstől támolgó lány és a harcos is erősen csodálkozott haláluk nemén: alighogy a rohanó kapzsi elérték a kocsit, testük kiüresedett, és töppedt zsákként megrogyant. Szél kapott beléjük, s mint irigyanyi száraz falevelet, könnyedén a szakadékba sodorta maradványukat.

Eltüntetett nedveik a láthatatlan varázslót és - az ő kegyéből - védelmezőit éltették. A harmadik fickó kiszipolyozása jelentősen megerősítette Xerát és Sayont. Mire az utolsó katona is porhüvellyé szikkadt, testileg ismét a réGINEK érezték magukat. Lelkükben kiábrándultság és keserűség terjengett, mint általában, véres harcok után.

A csontlovak megmoccantak. Átgördítették a fogatot a hídon, majd megálltak a biztos talajon.

Xera utánuk sétált. A talpa alatt heverő, szürkén foltos kérgű, terjedelmes fatörzs a sziklás fenekű szakadék túloldalán is gyökeret vert, és vaskos ágakat, leveles hajtásokat hizlalt. A vénséges fa elbűvölő életereje láttán a lány még dühösebb lett.

A hintó mellé érve feltépte az ajtót. Eszébe se jutott, hogy lötytyedt zsákként végezheti.

Odabent kriptasötét volt, és ezen a betóduló fény sem változtatott. A fekete bársonnyal bevont ülésen nem ült senki, azon csupán egy sekély fenéklenyomat sejlett. Fejmagasan gyöngyfehérre mázolt arcféleség bámult a lányra: a világítón fehérellő körben száj- orr- és szemnyílások sötétlettek. A maszk vigyorogni látszott.

- Ordítánál? - kuncogta. - Tessék, ordíts! Kérd ki magadnak, amit veletek tettem. Halott vagyok, talán észleled. Ugyanoda tartok, ahová ti. Kövessetek.

- Mi dolgunk egymással? - kérdezte Xera.

168 169

Sayon még azon mélázott, mekkorát tévedett: e mágus nem csók- hanem testnedv"uggó. Ekkor a hintóhoz ért, s bepillantott. A testetlen szipoly látványa elmélyítette szótlanágát. Legott kedve támadt, hogy meglehetőst szorongassa mindkét kardját.

- Mióta követelsz magyarázatot a veled történő dolgokra? - káromta a varjúhang.

- Arra felelj, amit kérdeztem! - förmedt a lány.

- Jól van. Iquit vagyok. Meg nem mondhatnám, démon-e vagy varázsló, mert magam se tudom. Az érdekel, mi dolgunk egymással? Az bizonyos, hogy nem véletlenül találkoztunk. Máris rengeteg hasznát vettük egymás tudásának. Ugyebár én csodákat tettem, ti meg csatáztattatok. Meglehet, később még ennél is jobban járunk ismeretségünkkel!? Menjünk tovább, Lamar kastélyába. Nélkülem nem szenitek meg a zöld ikerkö-

vet.

- Nem bízom benned! - morrant Sayon.

- Helyes, mert nem is vagyok megbízható! - kacagott Iquit. - Nem törekszem arra, hogy úgy tiszteljete, mint Salachot. Megjegyzem, dicsőíthetnétek azért, amit műveltem. Öldöklő angyalokat csináltam belőletek! Mikor élveztete valamit ennyire? Ugye, hogy még soha?!

- Miből gondolod, hogy épp ilyen élvezetre vágytunk?

- Ismerem a lelketeket, mivel én is ember vagyok.

- Máris láthatnád: hárman háromfélék vagyunk. Soha többé ne merészelj az énékeinkkel játszadozni, s ne próbálj hozzánk érni!

- Mert különben mi lesz, hercegem? Megölsz? Újrahalok a röhögéstől, most azonnal! - kiáltott Iquit komoran. - Mozgás, induljunk, mielőtt a szemmadár ránk talál. Ha felbukkanna, öljéte meg!

- Nem lehet - szölt Xera.

- Próbálkozz gyújtónyíllal - tanácsolta Iquit. Sötétlő szájníllásából csigaszerű nyelv buggyant elő, majd az ajtó bevágódott és a függöny visszalebbent az ablakra. A hintó száguldvást távolodott.

Tűnődve bámultak utána, de nem volt választásuk.

Magukhoz fűttengették lovaikat, és követték a testetlen szipolyt.

1 amar félelmetes szé sé " kastély hósín sziklával ön

borított hegy tetején állott. A vakító fehérségű, csipkésre díszített bástyák kőfalai közül kör alakú, törhegyes kupolájú tornyok törtek a magasba.

A lovak kifulladtak, mire felkapaszkodtak a hatalmas várkapuhoz, melynek szárnyai szorosan egymáshoz illesztett, gyöngyházfényű sárkánycsontokból készültek. Senki sem tartóztatta fel őket, midőn Iquit begördülő hintójának nyomában a palota udvarára léptettek.

Tüstént olyan énésük támadt, mintha másik világba érkeztek volna. A várfalon belül napfény aranylott, tündököltetve a különféle életjeleneteket ábrázoló, pazar színekkel festett ablak- és ajtóüvegeket. Lábuknál selymes, zöld fű hajladozott, tenyéryn timerágok bókoltak körs-körülöttük.

Sem ő, se ménéje nem hittek a szemüknek, és ezt alighanem bölcsen tették. Az illuzórikus kertben madár, pillangó, lélek se járt, az örületes virágníllást semminő illat nem édesítette; a színarany fény nem vetett árnyéket.

A fogat döccenve megállt a fűvön, és lassan szerte-foszlott. Eltűnt az ékességekkal cicomázott hintó, az áttetsző csontlovak.

170 171

Csupán Iquit maradt jelen, és ő végre megmutatkoz-

hatott. A Sayonék színe előtt megjelenő kankalinsárga cipő, a rubinkő csatos övvel keskenyre vont derekú, méregital-zöld brokátköpeny, a puha bőrből varrott fekete kesztyű és a kerékszéles karimájú, légies tollakkal csinosított, varjúsín kalap kicsiny, sovány férfiú jelenlétére vallott. Az egyik kesztyűs kéz nyeles maszkot tartott a kalap szegélye és a köpeny gallérja közé. A kellemes vonású, ráncatlan álarcban topázkék szempár ragyogott, a dús száj rengeteg rizsfehér fogat csillogtatva mosolygott.

- Nos, így festek. Jelenleg - szólt kuncogva. - Egyelőre érétek be velem. Lamar és a többiek később érkeznek, addig egyetek, pihenjétek, mert még sokára kezdődik a bál! Mindjárt keríték egy szolgát.

Pattintott a kesztyű ujjaival.

Csontvázvékony, sejtelmesen halovány szellemlovász termett előttük, és elvezette ménjeiket. A gyanakvó alaptermészetű, idegenekkel szemben barátságtalan állatok vonakodás nélkül vele tartottak.

Toff némán Sayon karjába mászott.

Xera hosszan fürkészte a kísértetmágus élő emberi arcnak tetsző maszkját. Kedve támadt megérinteni, hát ha óhaja és kézmelege valódivá tenné azt.

-Ierd ki a fejedből: lehetetlen! - káromgott rá Iquit. -

És ne sajnálj! Nehogy még egyszer megérezzem száladmadat! Tudom, kicsit ócskább a helyzetem a tiednél, és nem áll hatalmamban, hogy változtassak rajta. De egész csinos pofikám van, nem gondolod!?tegnap kövér és fél szemű voltam, nevetséges holmokban jártam, vért köp-tem. Ma szívödöglesztően jóképű vagyok, finom a stílem és ízléses a ruházatom. Holnapra mást talállok ki.

Melyiktek bírná utánam csinálni? Talán majd te, Xera!

Haylim elügyetlenkedik valamit, könnyen közöttünk leh-
heted magad. Na, de előbb meg is kéne találnotok

Ylimet! És ti bukkanjatok rá hamarabb! Mert ha a szem-
madár megelőz benneteket, nyalka hercegedet visszavi-
szik rabszolgának, és te végignézheted, hogyan kaszabol-
ják őt miszlikbe tulajdon gladiátortársai! Azután te is
meghalhatsz, végtelen sokszor, tengernyi kín között, de
sose végleg! Könnyfacsgató, szinte látom! Ti is látni
akarjátok? Megmutassam? Nem, titeket más érdekel.

Régmúlt életeitek izgatnak benneteket! Gavalléros le-
szek: beleolvashattok néhány románcotokba. Ugyanis
nagyon nem szeretném, ha túl jól éreznétek magatokat!
Ezzel Iquit cipősarkon fordult, és fürgén megindult
előttük. A palotába vezető üvegberakásos ajtók maguktól
tárultak fel közeledtükre. A fali tartókban sudárló fák-
lyák lángja fellobbant, midőn ellépdeltek alattuk, megvi-
lágítva a művészien csiszolt csontdarabkákból rakott
padlót, az értékes sárkánybőr szőnyegeket, a gazdagon
hímzett drapériát, a szemmagasságba függesztett, hús-

vér emberi lényeket ábrázoló portrékat.

A folyosóvégi ajtó kupolás terembe nyílt. A jókora szoba pazar bútonata is sárkánycsontból és -bőrből készült, előbbiek természetes gyöngyház árnyalataikban pompállottak, utóbbiak ugyancsak saját - fémeszöld, sárga vagy kék - színükben ragyogtak.

Az ajtó bezáródott mögöttük, kulcsra, lakatra és varázsígére is. A folyvást kuncogó, mogorva Iquit kívül maradt, megígérvén, hogy a várúr és a báli közönség megjöttekor kiereszti őket.

Xera végignyúlt a terebélyes ágy tetején. Édes ízű, meleg fény aransárgállott a teremben, körteérlelő nyárvégi délután fénye, pontosan annyira illuzórikus, mint a mérész, csupatorony kastély, a gyönyörű kert - avagy maga az élet.

172 173

Sayon a lány mellé heveredett, megragadta kezét, és felsóhajtott.

- Bocsánat, nem tolakvásból teszem, csak valami valódit akarok markolni végre. Hű, milyen mocskos és izzadt vagyok! Van itt fürdő?

- Persze, s ott leled, ahol csak kívánod.

- Ezek a délibábok kellő vigaszt nyújthatnak a sem élő, se holt lelkeknek?

- Iquit vigasztalhatatlan, láthattad.

- Nem irigylem a szipolyt. Ha eljő az ideje, majd odafigyelek, hogy rendesen meghaljak.

A mostig észrevétlenül csendes Toff felnyögött. Öklömnymi, mézsárga szeme a távolba meredt.

Xera felült, magához ölelte az elszomorodott majomkát, és zsongító gyermekdalt duruzsolt a fülébe.

Sayon egy keskeny ajtó mögött megtalálta a fürdőmedencét. Elterült az aranyhalas, tavirózsás, lótoszvirágos, pezsgő vízben.

Azután szemérmatosan az ágyékára rántott egy kerekded lótoszlevelet, midőn a lány rajtaütésszerűen utána rontott, megállt fölötte, és ráivallt:

-Te most gondtalanul fürdőzöl?!

- Csak voltam gondtalan. Mi ütött beléd?

- Ne palástold magad! Már láttalak csupaszon, feküdttem is rajtad! Nem gondolod, hogy beavathatnál végre?!

- Mibe?! - nyikkant a férfi.

- Itt vagyunk e szellemjárta helyen, ahol már nem tudom, mi létező és mi csak varázsolt. Ajánlom neked, hogy a zöld gyémánt, amiért idejöttünk, igazi legyen!

Iquit ikerkövet említett: ezt se tőled hallottam! Hányszor ígérted, hogy beavatsz?!

Sayon hebegett valami kivehetetlent ruhátlanságáról és e körülmény tűrhetetlen voltáról, de a böszült Xera leintette, mivel volt még közlendője.

- Az imént ritka pocsék helyzetben voltunk, emlékszel!? És ha meghaltál volna? Megőrjít, hogy nem tudok semmit! Miként találom megylimet? Megmondod, vagy nyomatékosan vízbe fojtsalak? Tapasztalhattad: ha eléd toppan egy varázsló, és kiszürcsöli az életedet, hiába voltál a legjobb kardforgatók egyike. Olykor kis mértékben se rajtad múlik, hogy élsz vagy halsz-el

- Hát vigyázzunk egymásra! - felelte a férfi egyszerűen. - Ha bajom esne, folytasd tovább, és a segítség téged is megtalál. Ne hidd, hogy Salach kőbe véste teendőimet. Eddig mindössze annyit tudtam e kastélyról, hogy ügyesen kell meglelnünk a bejutás módját, mert az ide kerülő hús-vér személyek a konyhán végzik. Úgy sejtem, ezért botlottunk Iquitbe. Az ő védenecit aligha tekintik tápláléknak. Bár bevallom, borsószik a hátam a szipoly üres ruhájától, károgásától. És attól, amit erőfeszítés nélkül, ujjpattintva megtett velem, hogy vérengző szörnyeteggé változtatott egy ütközet idejére, és én még élveztem is, de mennyire!

- Várj, várj - csitította Xera. - Ugorjunk vissza oda, midőn ezt mondtad: ha bajod esne, folytassam, a segítség engem is megtalál. Lehetséges, hogy rád nincs is szükségem?

- Unatkoznál nélkülem. Szomjaznád szava...
Hirtelen elhallgatott, szemöldöke felvonva figyelte, hogy a lány természetes, ám türelmetlen mozdulatokkal ledobálja fegyvereit, sisakját, csizmáját, a többi felesleges holmit, és ingerlő meztelenségben elnyúlik vele szemközt a kör alakú medencében, fejét a peremre támasztva. Lábujaik csaknem egymáshoz értek.

174 175

Egyszerre eltűnt a csaknem, és Xera talpa az övéhez simult.

- Nos, herceg? Nem folytatod? Miért vagyunk együtt, ha egymás nélkül is boldogulnánk?

- Nem ezt mondtam - tiltakozott a férfi, konokul szorongatva a lótuszelevelet. - Nem tudom, miért éppen téged szemeltek ki mellém, miért nem valaki mást, netán férfi harcost. Nem értem, miért kell ennyivel nehezebbnek lennie.

Ezúttal Xera sóhajtott. Rövid tűnődés után lejjebb csúszott a vízben. Játékos lábujjai a férfi lábszárát, majd térdét simogatták.

- Ne áltass! - szólt. - Nincs kibúvó, együtt kell maradnunk. Ha megszerezném a követ és a kard markolatába illeszteném, nem történne varázslat, mert ahhoz te kellesz. Már csak az a kérdés: mi szükség van rám?

Sayon csüggedten vállat vont. Ülő helyzetbe menekült, zavartan attól, hogy lábai a mind lejjebb fészkelődő lány forró combjai közé érnek. Lótuszeplét nem eresz-

tette. Kétségbeesett összpontosítással ágyékkötőt gondolt magára, hasztalan.

- Meglehet, valamely korábbi életem főbenjáró bűnéért fizetek most - jegyezte meg.

- Úgy véled, én vagyok a büntetés?

A férfi bólintott.

- Fecsegjünk másról - javallotta. - Esetleg kapjunk kardra. Valahogy ki kéne tartanunk a józan eszünknel, a báli társaság érkezéig. Aztán majd választasz valakit, egy éjszakára, miként eltervezted.

- Mit kezdjek egy testetlennel?

- Ó, majd mágiázik, úgy juttat kéjhez. Nem képtelenség: emlékezz, minő varázs alatt harcoltunk Iquitért.

Akár őt is választhatnád. Miért ne? Szép maszk.

Xera felemelkedett a vízben. A tágra nyílt szemű férfihoz sétált, leheveredett mellé. Hátrahajtotta fejét a medence szegélyére, és halkan megszólalt:

-Valami irtózatoss erő vonz hozzád, és majd ugyanakkora taszít tőled. Kegyetlen érzés.

- Akkor ne játssz vele - tanácsolta Sayon.

Kaparászást hallottak az ajtó felől. A betoppanó szolgáló könyökkel kezelte az ajtógombot, mivel a két kezében kurta lábú asztalkát tartott. Enyhén roskadó térdekkel hozzájuk lépdelt, terhét elhelyezte közöttük a medencében, majd érthetetlen szavakat mormolva, háromszor meghajtotta magát.

Ők csak bámulták a jelenést, próbálták kivenni, mi lehet, de még akkor se tudták biztosan, fiú vagy lány volt-e, mikor az hajladozva kihátrált a fürdőből, mert szörnyen áttetszett és feltűnően fakó volt.

Vállvonogatva túltették magukat a talányon, és meglekintették a dúsan megrakott asztalt, amit a herceg - merő szeméremből - paravánként a saját hasa fölé húzott. Sayon gyanakodva szaglászta az öblös csontkelyhekbe töltött bort.

- Nemde, Iquit látomásokkal fenyegetett? Nos, nem vagyok szomszár.

- Ha fenyegetését be akarja váltani, oly mindegy, eszel-iszol-e.

-Te nem tartasz tőle?

- Azt hiszem, nem. Még nem kapta meg tőlünk, amire vágyik. Kellünk neki.

Tenyérnyi, hullámos salátalevelet vett a kezébe, elgyönyörködött annak élénk zöldjében, majd beleharapott. Szőlőt, sajtot, mézízű dinnyét, tojáspástétomot, nektárokat kóstolgatott. Smaragdoss szemmel, derűsen szemlélte az óvatosan ízlelgető Sayont, titkolni próbálva mosolyát.

176 177

A herceg nem akart ránézni, de bármerre pillantott, őt látta maga előtt, ezüstkék fényű, kígyózó tincseit,

tündöklő-zöld szemét, fojtott mosolytól vibráló, kicsiny, telt ajkait, férfitenyérbe illő mellein a döfni kész bimbókat, lapos hasát, mély köldökét, a combjai körül lebegő, kíváncsi aranyhalakat.

Sayon az ujjai közé vette a kelyhet, és a rubinszínű italra meredt.

-Tudod mit?! - sóhajtott. - Nem félek elmúlt életeim kínjaitól. Küszöm.

- Nosza.

- Oly mindegy már, ki voltam valaha, hogyan éltem-haltam. De vajon ez a bor ismeri-e mosti sorsomat?

- Ezt inkább ne feszegezd - javallotta Xera.

- Rendben. Jöjjék, ami volt!

Elkortyolták a selyemszáraz, fanyarédes italt, és hátradőlve, lehunyt szemmel vártak a látomásokra. Halották, hogy Toff a fürdőbe nyit, vízbe csobban, lótuszlevélen tutajozgat, aranyhalat üldöz, szőlőszemet ropogtat, majd hosszasan sóhajtozik, mégsem pillantottak föl, nehogy kizökkenjenek.

Ám a víziók csak nem jöttek.

Sayon kisurrant a medencéből. A kör alakú, tágas szobában fekete bőrnadrágot, őzsín inget öltött. Csípőjére széles övet csatolt. Megpróbálta a folyosóra vezető ajtót, ám az nem nyílt.

A tükörhöz sétált, levette homlokpántját, és a fonákjáról tette vissza. Hosszan szemlélte az aranymedálon ágaskodó, borzolt sörényű, dús bokaszőrű lovat, annak lábainál a kör alakú mélyedést, a zöld gyémánt helyét. Tenyerére fektette kardját, szemügyre vette a markolatgombon a medál-ábrázolat párját. Tudván, hogy e jelképek Gyllus királyát illetik, a leendő uralkodóra tekintett a tükörben. Bár kissé furcsállotta, nem került izgalmi állapotba a királykodás gondolatától.

Gyors mozdulatokkal kibontogatta rengeteg hajfonát, majd pusztá kézzel megfésülködött, hátrarázta szőke tincsekkel sávozott, sörénysűrű, sötét haját, igazított homlokpántján, és újfent megtekintette - szembeszökően megváltozott - képét.

Felsóhajtott, vállat vont, hanyatt vágta magát a szédítően magas kupola alatt terebélyeskedő ágyon, combja mellé fektette a kardot, és ujjait a markolatra fonva arra gondolt, ideje volna már, hogy a várúr megérkezzen.

Hallotta, hogy Xera kilép a fürdőből, meztelen, nedves talpakkal átsétál a termen, és megáll mellette.

- Te látod bennem a majdani királyt? - kérdezte

Sayon, nem merészelve felnézni.

- Ha kétkedsz is, király leszel. Már is az vagy - felelte a lány az ágyra ereszkedve. Elnyúlt a férfi oldalán, tenyerét annak kardot markoló kezére simította.

Mihelyt ujjai egymáshoz értek, ragacsos fejfájás rohant rájuk. Beteg-másnapos érzés volt, megkíséreltek kirebbenni belőle, de nem bírták elengedni egymást. Kintől émelyegve süllyedtek furcsa eszméletvesztés-félébe.

178 179

fogadó emeleti szobájának apró ablakán túl krém-sárga hajnal fakítgatta a feketéllő égboltot. A párkányon és az alatta álló láda tetején néhány gyertya lángja táncolt gyengéd, ölmeleg fényt sugárzón.

Sayon a hátán feküdt - Tyrusnak hívták, másvalaki volt - a combjai fölött térdelő lányt bámulta, Kala hosszú, tűzvész-vörös fürtjeit, sápadtan fehér bőrű, keskeny arcát, ingerkedő mosolyát, dombos-telt mellett, fiús derekát. Benyomásait (édes-meghitt-vadító-teljes) nem először és ezúttal se szándékosan, mert lehetőleg kerülte az önkínzást, összehasonlította az otthon rá váróval, a szúrós-szigorú-savanytí-elirtóztatóval, és átcsapott rajta a vágy: megszökni, Kalával.

És persze tudta, hogy nem lesz ehhez bátor. Reggel majd hazamegy, félreküldi a szolgálkat, mint máskor, kifogja a lovakat a kocsiból, aztán hosszan pepecsel az istállóban, belélegezve annak lüktető, eleven, forró életszagát, mielőtt leülne a hiábavalóan fűtött, dermesztő Léghörű konyhában. És amint ott leül, káráló cselédasszonyok rajzanak köré, s velük lesz szikár úrnőjük is, akit hitvesül vett valaha. S ő, mintha fecsegésüket hallgatná, távolba meredő, üres, unott szemmel néz majd el fölöttük, és fázni fog, hisz már régóta fázik ott honában.

Kala őrijítő lassan, halogatón az ölére ereszkedett, magába csúsztatta őt, elosztatva rémlátomását Teste mélyére vezette, ölelő tűzbe, édes halálközelbe, s nem csupán fogva tartotta, titokizmai játékosan gyűrűztek-táncoztak körülte, simogatták, masszírozták, kényeztették, tébolyították.

Tyrus lehunyta szemét, de nyomban fel is nézett. Látnia kellett a lány bőrének színesedését, mindegyre szépségesebbé révülő arcát, a rátekintő szempárban fénylő mosolyt és örömet.

Kala - Xerát meglepte s kissé megijesztette, hogy azonos vele - finoman előrébb billentette csípőjét, egészen addig (s még két hajszálnyival) mélyítve ültét, mígnem mindketten úgy érezték, ha élvezetüket tovább fokoznák, az már kínná változna. Tágra nyíló szemmel csodálták a másik arcán tükröződő szépe Odaadás, átengedés, összetartozás mámorra festette át lágyuló vonásaika

Nem első együttlétük volt ez, s már a kezdet sem volt szégyenlős, hiszen a találkozás pillanatában tudták: érzékeik felőrülnek egymástól. Tyrus hinni akarta, hogy ennyi az egész. Észrevétlenül fonta be őt a szerelem. Ma este azon elszánással jött a Légyottra, hogy reggel örök búcsút vesz a

lánytól, mielőtt gúzsba kötne s eluralná lelkét az esztelen érzelem.

Kala is reggelre tartogatta közlendőjét. Atyja hamarosan férjhez adja őt a biztos jövedelmű szabómesterhez. A mátká már nem ifjú, tüzes sose volt, immár vonzóvá se lesz. Mindez még kíváncsabbá teszi Tyrus acélos ágyékát. Mert ilyen férfi, mint ő, kivált az ágyban, nincs kettő.

A kíny ellazította s kigyan ringatta medencéjét, akárha sétalovagolna. Ő sóhajtozott, Tyrus felnyögött élvezetében. Fokozták a tempót, Kala felemelkedett, leült, felemelkedett, leült, egyre gyorsulón, majd kezük összekapaszkodott, szemük lelezárvult, midőn vágta csaptak. A lány csípőjének heves előre s hátra hintáztatásával, szilajul hajszoalta az acéltálot. És egyszerre csak felrepültek, az égnél is messzebb szárnyaltak, és lüktetett és dübörgött köröttük a végtelen. Kisvártatva újra ledet értek, oly lágyan, mintha hópelek volnának. Reszkető izmokkal heverték egymáson, vérük még muzsikált, és Kala arra gondolt, mégiscsak szebb lehet az élet Tyrus, mint a sötét szabómester oldalán, és hirtelen felült, hogy alaposan megnézze a férfit, akiről ilyen mehökkentő gondolata támadt.

180 181

Odakinn lópaták dobbantak, kutya csaholt, parázslott a hajnali ég.

Kala elhomályosult szemmel bámulta kedvesét, és a félalélt Tyrus úgy döntött, máskorra odázza búcsúját. Ekkor megroppant az ajtódeszka, és bűzös szagú fickók özönlöttek a szobába, és sietségük szele kilobbantotta a gyertyákat.

Durva kéz markolt a lány hajába, hátrarántva fejét.

Hűvös vas szántott keresztül a nyakán. Feltépett torkán át sziszegősen, hörögve szökött a levegő, a vér, az élet.

Tyrus testére késpengék záporoztak; mint hideg tüzek, úgy perzselték. Fetrengve üvöltött tehetetlenségében, fájdalomában, a kíny megfűtötől.

Aztán vérbe fulladt ő is. Kilobbanó tudatával látni vélte a háttérbe húzódó szikár hitvesasszonyt, az engesztelhetlent.

Sayon kiszabadította az ujjait, hogy ökölbe szoríthassa kezét.

Xera hasra fordult, és hosszan köhögött.

Miután megkönnyebbült, felszökkent és előhozta a fürdőből a kiüríthetetlen kelyheket. Nyeltek a borból, de nem attól bonogtak össze. Egymásra néztek, sápadtan.

- Mit neked?! - fanyalgott a lány ujjpattintva, korábbi fölényeskedésére emlékeztetve Sayont. - öjjék, ami volt!?

- De legalább nem mi öltük meg egymást - sóhajtott a férfi.

- Ez egyszer - hangzott epésen. - És legalább megtudtunk valami újat önmagunkról?

Sayon elvigyorodott.

- Gondolni se merek rá, hová fejlődhetett akkori szerelmi technikád!?

- Szinte énem még, mennyire élvezted - jegyezte meg Xera. Belement a játékba, hogy távolodjon az átélt haláltól.

-Te se színleltél - emlékeztette a herceg.

Visszaheveredtek az ágyra. Kezüket a levegőbe tartották, közel egymáshoz.

- Mire vagyunk kíváncsiak? - sóhajtott a lány.

A férfi vállat font, és megfogta az ujjait.

Talami szokatlan szörnyűség történt velük. Nem is, csak vele.

Hogyan? Mindketten a sajátjuknak tekintették az érzékelt tudato Egyek váltak?!

Fekete bársonyú, édes-meleg sötétségben lebegdél, mint eddig, ám újabban időnként, és egyre sűrűbben, összerándultak körötte a védelmező falak: az otthona. Irtózatosságot érzett, hogy ő a szűrő fénybe, hidegre.

A borzalomba vezető nyílás kínról kínra tágult, de még mindig messze volt attól, és remélhetőleg sosem éri el az ahhoz kellő tágasságot, hogy ő egyszerűen áthulljon, kipotygyonjon rajta.

Haha, itt marad! Itt jó: nincs éhség, szomjúság, álmoság, fájdalom, viszketés; fény és árnyék, itt távoliak és puhára szigeteltek a neszek és zajok; nincs félelem. Idebent csakis ő számít, odakinn csupán az egyik lenne a regimentnyi között. Honnan tudja mindezt? Tényleg!?

Megint szorosan rázárultak a falak, és - újdonság, piszkos trükk! - valami taszította, nyomta, préselte őt kifelé, nekifeszítette a lakóburok szűk szájának.

Nem megyek sehova! - kiáltotta volna, de a prés olyan irgalmatlan erővel tolta, hogy rádöbbsen: akarja vagy sem, rögvess a külvilágra szakad.

És akkor lesz körötte sírás, mosolygás, gügyögés. Nyomkodás, tapogatás, vizezés, rongyozás. Brr.

182 183

Kezdődik minden előlről.

Jaj, ne! Befeszítette mindkét kezét, szétvetette lábait, és kétségbeesetten ellercált a tolóerőnek. Legyőzte azt egyszer.

Kétszer. Alig néhányszor.

Odakünn élesedett a nyögdecselés, sikoltozás. Az aszszony, aki mostig jóságosan befogadta, immár tiszta erőből szabadulni akart tőle, s közben a férjét szölongatta, az ő nemzőjét, és nem dicsérőleg emlegette fel azon körülményeket, amelyek közt magzatuk megfogant.

Jövök, gondolta fanyarul, amikor egy iszonyú löket át nyomta vállait a külvilágra.

halaki sipítózva hónaljon ragadta, és kirántotta.
Azután az arcát, hunyorgó szemét törölték, és a szájába
vájtkak.

Felsírt dühében.

em iszom többet! - fogadkozott Sayon.

Xera kihúzódott az ágy szélére. Mosolygott. E szomorkás mosolynál alig többet viselt, a hasán átdobott
törülköző nem öltöztette fel jelentősen.

A termet délutáni hangulatúra világító fény ottlétük
óta mit se változott. Úgy rémlett, áll az idő. Vagy nincs,
nem is létezik.

Bántó fejfájásuk megenyhült. Súlyosodó szemhéjukat
álmoság szurkálta, mintha természetek masíroznának rajta.

Sayon arra gondolt, hogy ez az, amit határozottan
megriltott Iquitnek, a gaz varázsló mégis manipulálja ér-
zékeit. Mielőtt még felháborodhatott volna felismerésén,
vagy megszoríthatta volna Xera kezét, elaludt.

A lány visszagördült mellé, fejét a vállára hajtotta, és
őt is elnyomta álma.

Kézfogót tartottak. A vendégsereg pecsenyétől, szeszektől,
táncolástól részegült.

A fehér csipkékbe bugyolált, megközelíthetetlenre fátyolo-
zott, holtra rémült menyasszony - Jelicának hívták; Xera
volt az - a tányérja fölött könyökölt. Senki se tette szóvá,
hogy szemert sem evett, szomját sem oltotta. Egyetlen asz-
szony, a dajkája, a nénje, de a saját anyja se - még most sem,
a vég közeledtén! - lépett hozzá, hogy felkészítse őt a rá vá-
ro borzalmakra.

Amióta világra jött és cseperedett, kevés dolgot értett meg,
mivel mindetről kiderült, hogy másképpen van az, miként ő
hitte. Ha ezzel szembeszállt, megverték, büntették, alázatra
kényszerítették.

Halk beszédű, ritkán se kérdezőgető, férfifelő Leánnnyá ne-
velkedett. Midőn eljött az ideje, férjhez adták.

Yírl, a férje, akit ma látott először, akit nem ismert, és tán
sosem fog ismerhetni, mellette ült, rá se nézett, és mindegyre
azon fáradt, hogy eszméletlenülre igya magát.

hede csak, sóhajtott magában Jelica, ha elájulsz, nem
bánthatsz, amikor majd összezárnak veled közös szobába,
hogy utódod nemzz nekem, és én megfogomjak tőled, dicső
családjaink fennmaradásáért. Ekként szólt a lecke, s lám, ezt
ő szóról szóra, jelesen megtanulta.

Mindettől függetlenül továbbra félt, nem tudván, mi a
nemzés fogadás, sejtve csupán, hogy valami szörnyűséges
muszáj.

Megrálya cserepes ajkait, ezzel emlékeztetve magát tíz
napon át tartó lázas állapotára.

Tanítómestere, aki megengedte, hogy férfimódra üé meg
a lovat, ha senki más nem kítja; akitől vágtni, nyilazni
tanult, aki még azt is megmutatta, mitévő legyen, ha vala-

ki netán megtámadná, és akit persze nem ezen dolgok megtanítása végett fogadtak a házhoz, nos, Sulej két héttel ezelőtt kilovagolt vele a mezőre. Aztán nem akadályozta meg, hogy ő, Jelica, szemtanúja legyen, amint egy valahonnan elszabadult csődör - nyársára nézni maga volt a sikolyogtató borzalom! - meghágta az ott legelésző gyanútlan kancák egyikét.

A férfifélőre idomított leány csaknem elájult a szörnyű látványtól, ám ekkor azt kellett látnia, hogy az a vad állat rámered, és ajkait széjjelrántva, szilaj rohoggással felé száguld. Ekkor Jelica nem várt tovább az ájulással.

Sulej hiába vigasztalta később, hogy a mén szélesebb közeledése nem neki, hanem a kancájának szólt, a lány, közelgő kézfogójának tudatában, sejtve, hogy valami hasonló rémség vár reá is, rettegésben belázasodott. Erőst remélte, nem éri meg a napot, amelyen bemutatják jövődöbelijének.

Mire felépült, Sulejt eksapták a háztól, pedig ő talán segíthetett volna néhány tiszta, értelmes mondattal életének e válságos óráiban.

A kifulladás zenészek szünetet kértek. A táncolók visszatáncoltak a helyükre, és italt töltöttek, néhány pár a szabadba szédült Levegőzni.

Úrt zavaros szemmel felmeredt kupájáról, és újdonsült arájára csuklott.

- Lebbentsd fel fátyladat!

- Majd fellebbenti - mondta Jelica anyja, veje karjára téve kezét. - Mindjárt, ha hálni mentek, megnézheted e szűzet. Yírl szeme felakadt, pontosan a hálni szócska hallatán.

Aztán folytatta iváztatá

Jelica loppal szemlélgette, szokni próbálta férjura látványát. Az arca előtt lógó csipkeözön kissé nehezítette látását. Azért azt érezte, hogy a férfi öreg, legalább huszonöt éves. Haja barna, hátrafésült, tarkóig érő. Szeme sötét, orra nagy.

186

szája se különös, a sok bortól nyálas kicsit, de nem fogatlan. Termete normális, keze erős, ruhája előkelő, és nem is bűdös. Utóbbi nem mindegy, mert vele fog élni, közös szobában, egyazon ágyon.

Az anyja úrt karjáról az övére tette a kezét, és így szólt:

- Most menj, gyermekem. Menj, hálj együtt a férjeddal.

Idővel talán még a szerelem is megjöhe

És ekkor hatalmas láрма lett, főleg a férfiak kiabáltak: se regnyien beszéltek-kacagtak egyszerre, Yírlnek tanácsolván, mihez kezdjen, ha kettesben maradnak, és Jelica befogta mindkét fülét, hátrarúgta székét, és elszaladt, és magára zárta az ajtót, úgy törték rá azt feldühödött bátyjai.

Azután összecsuhtákyírllel.

A boldogtalan ifjú lerogyott az ágy végébe.

- hedd 1e fátyladat! - parancsolta.

Jelica a falnál állt, szorosan odatapadva, és mozdulni se mert, attól tartván, hogy támadás éri, olyatén, mint azt a kancát a mezőn.

A férfi felkelt, a feleségéhez lépett, és némileg dulakodva, eltávolította a láthatást zavaró arcfüggönyöket.

Sayon-úrt megkönnyebbült meglepetésében, amikor a könnyesre sírt, legfeljebb tizenhat éves, nem ijesztő, nem hibás, és csupán hajszálnyit eszelős tekintetű arcra pillantott.

- Né! - nyögte. - Szerencsés vagyok! Ezennel feledheted a fátylat! Többé nem kell hordanod. Pedig komolyan attól félttem, hogy muszáj lesz viseltetnem veled, főleg az ágyban. Ekkor kopogtattak. Ők pedig ijedtükben egymás felé rebentek.

- Mi van? Hogy álltok? - kérdezte úrt atyja az ajtón túl.

- Jól, papa, ne aggódj!

- Megy minden? Ahogy kell? Nincs fennakadás?

- Mit képzelsz?! - fortyant önérzettel az ifú.

Léptek távolodtak a folyosón, majd csend lett.

187

- Hát akkor... - kezdeményezetről, úgy is, mint férfi. -

Azt hiszem, letközhetnénk. Csináld egyedül, ha nem akarsz verekedést.

Jelica szétnézett, miként odázhatná az elkerülhetetlen Rajtuk kívül csupán az oszlopos nászág, egy tükrös asztal, azon egy önmaga visszképét bámuló gyertyaszál, az egyik dédapa faliportréja, két szék és egy vízzel töltött mosdótál időzött a szobában.

- Mosakodj meg - rebegte a lány.

- Nem vagyok piszkos. Na, vetközz, mert atyám mind járt visszajön faggatózni, és addigra kész akarok lenni veled Szégyenben maradok, ha közben megzavar.

- Mosakodj meg - ismételte Jelica. Gyanította, hogy Yírl kevésbé részeg, mint amennyire megjátssza.

- Akármit találsz ki, nem húzhatod egy életen át. Előbb-utóbb meg kell lennie - szólt a férfi, szinte szelíden, pedzván végre, mi lehet a mosakvási kérelem mögöt - Inkább előbb, mert reggel már jönnek is a lepedőért, és azon vércseppeknek kell Lenniük.

Ezt hallván, a régtől gyanakvó leány elájult pár percre.

Azután arra ocsúdott, hogy úrt tépdesi róla a ruhát, és közben fel-alá cipelgeti őt a szobában, vizet mereget az arcára, és szitkozódva újfent kapocsrángatáshoz lá

Jelica felidézte a Sulejtől kapott leckét.

Kiugrott a férfi markából, megragadta annak üstökét, és nagy erővel a mosdótálba, majd a saját térdére rántotta azt.

Végül az ernyedtestet kiengedte az ujjai közül, és Leporolta tenyerét. Pontosan a tanultak szerint.

úrt eldőlt a padlón, de tudatát nem veszítette el.

Megest kopogtattak.

- Készen vagy, fiam? - érdeklődött túlról az atya.

- Ó, papa.. . ! - nyögte a kérdezett elhaló hangon, csapzott fejét emelgetve.

- Jól van! Úgy hallom, nem hoztál szégyent galambösz fejemre!

- És te, kislányom? - búgott Jelica anyja. - Nagyon megijedtél?

- Jaj, mama! - szipogott a leány.

- Ennél már csak jobb lehet - vigasztalta az asszony. - Nemsokára hozzászoksz. Ki tudja, valamikor tán még a szerelem is kopogtat?!

- Jaj, úrt - sírt Jelfca, látván a padlón heverő férfi gyatra állagá - Te vérzel! Csak meg ne halj!

- Sajnálnál? - vigyorgott a szólítot

Talpra kecmereggett, két ujjal megérintette homloksebét, majd a nadrágjába törölte kezé. Egy percre hallgatózott az ajtónál. Nem hallott nesz. Az aggódó szülők odébbálltak. Többször talán nem is zavarják őket, elvégre úgy tudják, elvetette magját.

- És most figyelj rám - szólott férjileg, visszatérve a nászágyhoz. - Ugye, hogy nem tudsz semmit a feleség dolgáról?! Azon kívül persze, hogy a szerelem még bekopoghat. Minket ma ásó-kapa alapon összeházastottak. Ha eszünk van, akkor legalább megpróbálunk összebarátkozni. Ha nincs, élethosszat utálhatjuk egymást. Na?

- Legyen eszünk - választott a lány.

- Jó. Szóval, ne félj tőlem. Nem művelek veled semmi olyat, amit fájlalnál. Vetkőzz le, én is azt teszem. Megnézel, és bármit kérdezhetsz.

- Kérdezhetek? Bármit? Hihetek neked?

- Igen, pedig biztosan kéjsóvár leszek, ha meglátlak pucéran.

Jelica sóhajtván félrefordult, és hosszas küzdelem során megszabadult felső- és alsószoknyáinak garmadájától, fűzőjétől, bugyogójától. Mire leruhátlanodott, körmérete a harmadára fogyott.

188 st . 189

Vékony, hegyes mellű, színizom kölyöklány állt a szintén meztelen Yírl előtt, és kezét a szája elé kapva, gyöngyözően, megkönnyebbült-boldogan nevetett.

- Mi van?! - érdeklődött a férfi megbántottan.

- Ez minden? - kérdezte Jelica, félreérthetetlenül az ifjú - félőntudaton lévő - büszkeségére mutogatva.

- Hát! Pedig több nő is mondta rá, hogy tyúha!

- Azt hittem, te is... neked is... Láttam a lovat, és...

úrt átölelte, leült vele az ágyra, fejét a vállához húzta, ringatta a síró-nevető lányt.

- Engedd, hogy segítek feledni a sok butaságot! Engem a kocsmában műveltek ki ágyból, nem a családban, szerencsére! Fontos, hogy tiszta Lappal kezdjük, ha nem akarjuk elmérgeíteni az életünket. Nem biztos, hogy megjön a szere-

lem. Szeretők, barátok attól még Lehetünk. Nos, tehát. Itt a férfiasságom, szerszámom, farkam, bájdorongom, nemességem. Nevezd, aminek akarod. Jóval kisebb, mint egy lóé, el Lenben lényegesen nagyobb, mint például a Rodické, vagy a... Mindegy, nem személyeskedek. Nem kell félned tőle. Ha nem bírod megszeretni, legfeljebb majd hanyagoljuk, de akkor ám nem vetheted a szememre, hogy félrejárok! Amint Látod, neked nincs efféléd. Ugyanis másod van. Ha akarod, beszéljünk arról.

- És most úgy csinálsz velem, mint az a ló?

- Nem, így első alkalommal előlről közelítek hozzád, vagyis szemből. Olyképpen, hogy te lefekszel a hátadra, könnyedén ellazítod magad... Marhaság, inkább kezdjük a legelején! Nézz meg engem, Taszulsz tőlem?

- Már nem annyira.

- Taszultál?

-aj, nagyon! Amikor vedelted a bort, és az folyt le az áladon, meg forgattad a szemedet, és ostoba volt a nézésed. Most nem látlak rondának, sőt. De azért kicsit öreg vagy. És az is jó, hogy sok a fogad, és mindegyik fehér, és nem büdös a szád, bár nagyon borszagú. Még sose láttam senkit ruhátlanul. Nem hittem volna, hogy a fiúk ennyire szőrösek, még mellben is. Tudod, egyáltalán nem csúnya a tested!

- Na, várj csak! - szólt a férfi. - Úgy kéne, hogy én tegyem a szépet. Randa banyára számítottam. Eltökéltem, hogy reggelig halálra iszom magam. Sorskegyelt vagyok, nem úgy, mint az egyik cimborám, akit egy csúf szőlőkaróval nőstettek össze. Örülök neked. Te jócskán helyes vagy, alakod csábos, és a butaság is elég távol áll tőled De már a harcmódoroddal Levettél a Lábamról.

Ezzel a lány eszébe juttatta a kiváltó okot.

- Mitől lesz véres a lepedő?

- Ha szűz vagy, akkor a combjaid közti résben, amivel már biztosan találkozott valamelyik u, Zjad, van egy hártya, nem vastagabb, mint a szúnyog szárnya. Mikor azt én óvatosan elpukkasztom, akkor az nem fog fájni neked, és onnan erednek majd a kötelező vércseppek. De ha ezt az egészet nem akarod, ha ma még irtóztat, bevérezzük a lepedőt a homlokomról. Nem sűrgetlek, nem teperlek magam alá. Nem akarom, hogy úgy éljünk, mint a szüleim, meg a tágasabb családom.

- Én se! - mondta a lány, úgyként, akárha fogadalmat tenne.

- Összekényszerítettek bennünket. Azt várják, hogy megerőszojalak, verjelek, gyűlölködjünk. Ez a szokás. Am "egyszer talán, ki tudja, megjöhet a szerelem"! Te döntesz. Akarod? Máris?

elica figyelmesen nézte a férjét. Meglátta Yírl arcának, testének részleteit, finomságát.

És úgy érezte, talán valóban lehet félelem, surryi alázat és

hazudozás nélkül élni.

Ha van kivel.

190 191

Mielőtt megismerhették volna a választ, felriadtak a kastély eresztékeit megrengető zeneszóra, ajtócsapkodásra, nevetgélésre, járkálásra.

Megérkezett a várva várt Lamar.

- Ráért volna még - dűnnyögte Sayon. Felült, hátát a falhoz támasztotta, a lányt szemlélte. Elmosolyodott. - Kívánsz, kívánlak. Mi több: szeretlek.

- Meglehet, idővel én is megszeretlek. Hiszen, ki tudja, megjöhet még a szerelem!?

Nevettek.

Xera felkőnyökölt, a herceg szájára meredt, és látta azt olyként pirosolni, mintha vad csókok harapásai sebzették volna, miként Tyrus ajkát nemrég, és eltökélte, hogy többé nem ránt kardot, nem harcol ez ellen vágyja, akarja ezt a férfit, őli őt és hal érte, szenvedéllyel van iránta, időtlen idők óta, minden alakjában, a Vlagok végezetéig.

- Amikor Ylim megcsókol, arra kérem majd, adjon szememre álmot: miközben meghalok, utoljára szerelmeznék Rhanggal.

Amint kimondta, belátta tüstént: nem ez volt az odaillő beszéd.

Sayon sóhajtva felkelt, az ajtóhoz lépdelt, ám az továbbra se nyílt. Megfordult, hátát a falhoz támasztotta.

- Szerinted az átéltek azt akarták értesre adni, hogy hamarosan meg kell halnod? - kérdezte. - Mindig újra meg újra találkozunk, és valaminő végletes kapcsolatba: szerelembe vagy gyűlötségbe kerülünk. Nem ismerjük az egymás iránti közönyt. Éltünk egy testben, közös tudattal. Folyton tartozunk és törlesztünk. Tanulunk egymástól: egymást tanuljuk. Mestereim elmagyarázták, miről szól életeink fiizére. Nem titkolom: nekem még egyálta-

192
lán nem sietős eljutnom azon lelki és szellemi szférába, hol a tudat már nem vágyik testre. Földhözragadt és testfüggő vagyok, ézéki örömök vonzanak: illatok, ízek, látványok, hangok, érintések. Épp ezért úgy tekintek a haláka, mint olyanra, ami kifoszt, elvesz. Próbállak érteni, nem megy. Kérlek, Xera, kímélj meg elvesztésed fájalmától.

-Többet nem hozom szóba - ígérte a lány.

- Tégy le róla! Ha nem akarod a halálcsókot, Ylim aligha fog üldözni vele.

- Most is te beszélsz róla.

- Jó, váltsunk témát. Gyllus királynéja lehetnél.

- Nem. Akkor nem születne utódod. Vedd nőül Verlyt.

- Verly a húgom, ha csak lelke szerinti is. Az összes többi lány a felebarátom. Te vagy a nő, akit szeretek.
- Nagyon régen készülsz, tanulsz a mosti próbatételre. Meglehet, a kard, a kövek és a kalitka megszexzése nem elég, az is a próba része, hogy ellenállj nekem.
- Na, és mit nyerek, ha elveszítlek?!
- Talán nekem se jár a halálcsók, ha egyszerűen csak segítelek téged. És ha ez így túl könnyű? És ha az igazi feladatom az, hogy kitartsak eltökéltségem mellett?
- Semmi sincs előre eldöntve. Nem biztos, hogy véghezviszem, amiért útnak indultam, és Gyllus szabaddá lesz. Amit teszek, azzal megteremtem a szabadság esélyét, de még így is lehetséges, hogy Ristan és Amohoe lesz erősebb. Tőled se kívánja senki, hogy ne gondold meg magad, ha netán más belátásra térsz.

Xera nyersbőr öltözetét gondolt magára. Felállt az ágyról, a férfihoz sétált.

Csilingelő muzsikálás hallatszott a folyosóról, fejhasogató régen. A szobában aranyló fényviszonyok nem változtak. Sem Iquit, se Lamar nem jött értük.

193

- Lehet, hogy évek óta itt vagyunk - mondta a lány - Talán ki se jutunk többé.
- Már nem tarthat sokáig - sóhajtott Sayon. - Mindjárt szétszilánkolja a fejemet a csengettyűzés, üvegkalapácsozás.

Átölelték egymást.

- Tetszik a kibontott hajad - szólt Xera. - Fantagro sörényénél is jobb.

Sayon bólintott, vállat vont, szemlátomást böszült.

Közel járt ahhoz, hogy elkezdjen visszaélni a vendégjoggal, és szétpozdorjázza a bezárt ajtót.

Kínjukban néhány tánclépést tettek a szobában, majd még egy párat. Az első pördületnél a férfi vállára bódult a lány feje. Kimerevültek e mozdulatban.

enge fény feszült a föld és az ég között hakítóvá tette a halványkék égboltot, hűvössé a reggelt, és oly hihetetlenül zöld dé a várudvar fűvét, aminő zöld szín már már kínlalta a szeme

Xera - Shama nevű nőként - az omladt kőfalon ű1

Nem gyönyörködni ű1t ki oda. E környezet tökéletes szé sége régebben mindig a törékenységet juttatta eszébe. Bár vállkendőjét szorosan összehúzta magán, és átkarolta felhúzott térdeit, így is fázt

Amióta itt élt, a szitáló szél sosem ült el teljesen, és a fű élénk színét sem fakíthatta el a nyármeleg, mert gyakorta hullott eső. A kövek illesztései között páfrányok nőttek, a rócska virágok nyíltak.

Shama szeretett itt élni.

Szinte kislány volt még, amikor Adar, a férje idehozta.

Amint megérkeztek, körbeszaladt a váron, mindent szemügyre vett, megcsodál. A gyilkjárókon futkosott, a fűben hempergett, és szelíddé kalácsmorzsázta a belső tóban élő vadkacsákat.

Azután azt játszotta, hogy kiül a kőfalra, s a mélyben hömpölygő folyót figyeli.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte Adar.

-látszom - felelte.

Látta férjén a kétkedést, hogy szerinte a mozdulatlanul ülés nem túl játékos.

- Tudod - magyarázta Shama - ez a vár nagyon régi, és már rengeteg sokan éltek itt. És a férfiak akkoriban mindig csatázni jártak, hogy csökkentsék a túlzott Lélekszámot. Aztán a tömérdek lány és asszony csak ült idebenn, egyre szomorúbban, és időnként kijöttek ehhez a falhoz, és órákig álltak itt, sóhajtoztak, és nézték a vizet, remélve, hogy a folyó elhozza azt, akit várnak: a férjet, a kedvest. A Féfit. Most az ő emlékükre ülök itt, és azt játszom, hogy várok. Ez a váro a1.

f

Adar nevetett, és azt mondta: szeretlek.

Múltott az idő, Shama elővette néha a régi játékot.

- Megyek, várok egy kicsit - szólta. Kiült a falra, lábát a zöld vízű, széles folyam fölé Lógatta, és hatalmas sóhajtasokat hallatott.

Egyszerre csak véget értek a gondtalan idők. Királya háborúba szólította Adart.

Hetek, hónapok teltek tova. Shama kerülte a várófalat.

Nem kapott hírt a harcokról. Távo1 lévő férjéről tudta, hogy él. Álmaiban sűrűn látta őt. Látta a táborozó, harcoló, sebet kötöző, lovát szerszámoló, tűznél ülő, fűben alvó, könnyező Adart. Figyelemmel kísérte a férfi szakállának kinőttét, arcvonásainak megkeményedését. Észrevette, mikor elkopott szeméből a fény.

194 195

Az a Lángocska hamvadt el, amelybe ő valamikor beleszeretett, amitől Adar oly kedvesen tudott nézni rá, amivel őt érzéki tűzben tartotta.

Ebből tudta, hogy Adar megkeseredett, hitefogyottá lett, ezért gyakran beszélt hozzá, biztatta, bátorította kedvesét.

Ám idővel úgy érezte, nem győzi tovább a várakozást. Attól tartott, annyira elszomorodik, hogy mire férje hazatér, úgy fog kinézni, mint húsz év múlva.

Sűrűn végigjárta közös életük kedves tájait.

A végtelenül tcígas mezőt, amelyen valamikor naponta végigvágtáztak, és eleinte Adar engedte, hogy lehagyja őt, később már fogcsikorgatva hajtotta lovát, ám így se mindig ő győzött

Fürdött a vízesésnél, titkos szerelmezőhelyükön, ahol többször eljátszották: ismeretlenül találkoznak és behálózzák

egymást, többnyire a leskelő férfi a védtelen nőt, de nem ritkán fordítva történt: az ártatlanul úszkáló Adart ígérte meg Shama sziréntánca.

Átkelt az erdőn, és minden fánál eszébe jutott valami mú1 hatatlanul szép, hol csak egy szó vagy pillantás, hol egy nevetés. Erről pedig az, milyen jól érezték magukat együtt; Adar egyszerre volt atyja, fivére, tanítója, játszótársa és barát, ja, hagyta őt gyerekeknek, asszonynak lenni: olyannak, amilyen.

A fák közül kiérve a faluba Lovagolt, és az emberek a férjéről kérdezték, szívből hazakívánva őt. Mindegyre nehezebbé lett az emlékezés.

Egy napon elfogytak Shama álmai.

Majd egyre kevésbé tudta felidézni férje külsejét.

Komornája térdre rogyva kérlelte: jaj, csak meg ne örüljön.

Kisvártatva a várbéli nők is kezdték furcsállóan nézegetni, súgtakusmogtak mögötte. Pedig dehogy volt örült! Hiszen nem zavart másokat, nem csinált semmit, hallgatott.

196

Nem érdekelte többé olvasás, evés, festegetés, alvás; se a vadkacsák sokadik nemzedéke, kutyáik, lovaik, a bomladó kövek, a birtokuk.

Aztán egy napon kiült a várófalra.

Térdét átölelve, vacogósan gubbasztott. A magasban felhőfoslányok jöttek-mentek, majd makulátlan kékre vált az ég, szemfájdító erősen tűzött a Nap, és a bástya alatt nyargalt a zöld folyó.

Mígnem egy hajó érkezett: lágyan siklott Shama látóterébe. Megállt, és ott maradt.

Szótlán fegyveres férfiak jöttek-mentek a fedélzeten, ládákat, csomagokat cipeltek, partra vezették a topogó lovakat. Csak egyvalaki nem mozdult.

A tatban emelt ravatalon lehunytt szemű, félmeztelen férfi hevert, ujjait a mellkasára fektetett kard markolatára fonva. Sörénydús karneolbarna haja fényesen, hullámozóan terült szét a feje körül. Magas, sima homloka, ívelt szemöldöke, finom vonalú szája, ránctalan arcbőrének sápadtsága távolságtartó nyugalmat árasztott.

Fakó felsőteste tiszta volt, mosdatott tisztasággal: a szívé-nél ütött sebrőlletörölték ugyan a vért, ám a sebkörnyék lilakék fekete színei megmaradtak, virítani.

A halott férfi fényesre dörzsölt kardja jéghideg szikrákat szórt maga köré.

Shama hallotta a várbéli nép jajveszékelését.

Aztán egy katona telepedett mellé, gyászos képet vágou, és úgy viselkedett, mintha már találkoztak volna.

Arról beszélt, hogy Adar az utolsó leheletéig harcolt, hogy hős volt és ahhoz méltón, királyáért halt meg.

Shama nem felelt, nem vitatkozott. Ülve maradt a várófalán.

Tudta, hogy a fegyveres hazudik. Adar nem utolsó leheltekedő, se hős. Hogy milyen is, az majd eszébe jut, ha vissza-
197

jön. Mert nemsokára hazajön, hogy újra sokat nevéssenek, és falkányi gyerekek legyen.

Xera könnycseppet ejtett Sayon vállára.

- Mi rosszabb? Elveszíteni valamit, vagy meg sem kapni? - sóhajtott.

Ettől felrezzelve látták, hogy átölelve tartják egymást, mintha továbbra táncolnának. Kőrös-körül hars zene szólt, némileg muzikálisabb az eddigi bongatjúzásnál. Már nem a bezárt szobában, hanem hatalmas bálteremben álltak szoborpárként, és rajtuk kívül mindenki más átszellemülten táncolt. A többiek valahogy furcsán elmosódottak, valószínűtlenül légiesnek rémlettek. Fél kézzel fogták társukat, másik kezük arra kellett, hogy nyeles maszkjukat a gallérjuk fölé emeljék.

Lehelethalovány, álarcosan szolgák sűrögtek közöttük. Ha kevésbé áttetszőek, látványuk fellcavaró lett volna. Tálcajukról inni- és csipegetnivalót, cseremaszkot, váltás ékszereket kínáltak.

Sayon még nem ocsúdott mostani önmagára. Lassan tért vissza Shama emlékezetéből: a végigvágtazott mezőről, a vízeséstől. A hajó tatjáról. Megköszörülte torkát.

- Ezentúl majd úgy nézek másoka, hogy bármelyikük lehetnék - mondta.

- Ó, milyen furcsa pár! - sikkant rájuk egy meglelt női hang. - Ez a férfi egész jóképű! Habár a teljesen szőke az esetem!

Köszöntőikkel borított, bíbor-aranyszínű, csillogó ruha-poéma habzott mellettük. Fémes fényű, aranyló kesztyűbe bújtatott, lüktető kéz ragadta meg Sayon karját. A másik kesztyű felvont szemöldökű, fitos ami, lángvörös ajkú maszkot tartott maga előtt, majd ezt hirtelen másokra, jóval csinosabbra cserélte az arra járó kese szolga tálcajáról.

- Hát nem hihetetlen?! - trillázott a jelenés. Kékes nyelvkígyó csapódott elő az álarc szájadékán át, és csaknem eltalálta a jó reflexszel hátraszökkenő herceg arcát. - Tetszel nekem!

-Van esélyed - bólintott Xera. - A vénséges nők izgatják fel.

Sayon derékon csípte a lányt.

Ekkor újabb kesztyű toppant közékük. A szárcsahangú kísértés azonnal elszurrant a közelükből.

A harcos vállába markoló láncsodrony kézrevaló fényes páncélzatban folytatódott. A vértbe öltözött személy gyöngyházzsíneket irizált. Feltűnően életszerűnek ható, szűrös tekintetű, keskeny ajkú, kecskeszakállú maszkot tartott.

- Lamar vagyok - szólt. - Örülök, hogy megtiszteltetek kastélyomat. Vegyetek részt a mulatságban. Hátha ti jobban élvezitek majd. Őszintén szólva minden vigasság megfakul idővel. Én is jobban élveztem a táncot, amíg éltem. Akkoriban hemzsegték itt a sárkányok, kisebbek, nagyobbak és még annál is hatalmasabbak, csúszómászók, vízlakók, lábon járók és szárnyalók. A legdicsőbb sárkányvadász voltam. Az arddiak áhítattal ejtették a nevemet. Ma már nincsenek errefelé sárkányok. Hová lehetnek?! Hát igen, akkor még bírtam a bálakat. Az itteni népség is másféle volt, kevésbé korcs. Mindegy, étkezési célra még megteszik. Különbözik valami varázsló művelte ezt, legalábbis Iquit szerint. De sokszor mondogatom neki, hogy csinálja vissza!

- Hányszor ismétlem még: ha rajtam múlt volna, meg se történik?! - káromgott a mágus a hátuk mögött. - Képtelen felfogni! Most már annyira idegesít, hogy szívesen agyonverném!

198 199

- Mit hisztériázol?! - förmedt rá Lamar. - Emlékszem, amikor mondtad: egyszer talán lesz rá mód, hogy visszamehessünk valami testbe. Mondtad vagy nem mondtad?

- Mondtam - hagyta rá fanyarul Iquit.

- Hát akkor? Mit keresünk itt még mindig? - A házigazda nyájasan megropogtatta vendége vállát. - Ami azt illeti, örömet felölteném a testedet. Hogy is hívnak? Sayon?

- Leköteleznél, de...

- Nem öltöd fel semmijét, utóbb úgyis csak eldobnád!

- toppantott a varázsló. - Nem nyúlsz hozzá! Már el is engedted, bele se hörpölsz! Tízezerszer az elmédbe rágtam, hogy VENDÉG! Ne nézz így rá! Meg ne lássam! -

A zaklatott Iquit felkapott egy pohár vizet a legközelebbi tálcáról, és a saját álarcába zúdította, csillapítólag. -

Jaj nekem! Úgy érzem magam, mint egy babrált méhkas!

-Te folyton így érzed magad, és mindig csak dongsz!

Na jól van, ne idegeskedj már! Csak tréfáltam Sayonnal. Nem bújnék bele. Nem tetszik. Túl magas, túl sok a hajai Nagy az orra, kicsi a szeme. Ráadásul felemás. Nem kell!

- Ne válogass, már tízezerszer megmondtam, hogy ha eljön az ideje, annak is örülni fogsz, ha netán női testben leled fel magad!

Lamar a lány felé fordult. Kritikusan megszemlélte Xera vonásait, alakját. Elhúzta száját.

- Csak ezeket tudtad felhajtani? - fanyalgott.

- Teljesen félreérted a helyzetet! - kuncogott mogorván Iquit. - Nem ezért hoztam ide őket.

- Hát?! Mit is mondtál? Hogy legyek kedves a testlákókhöz. Miért is? Persze, persze: VENDÉGEK! Még sose

hoztál ide vendégeket! Mi ütött beléd egyszeriben?

- Megmentették az életemet.

- A kicsodádat?! - gúnyolódott Lamar.

- Engem. Megmentettek.

- Haha, te akkor lennél megmentve, ha nem volnál!

Na, jól van. Csinálj, amit akarsz. Vidd hátra őket a szobádba, főzz belőlük kotyvalékot, vagy szögezd a falra a gereznájukat, avagy tetováld ki varázsszelekkel és szúrd le őket, ahogy szoktad, de most már eredményt akarok látni! Csak ne motoszkálj körülöttem, mert hangyabolyos leszek tőled!

- Ha legközelebb sikerülne tisztességesen meghalnod, ügyelj arra, hogy olyan egyénként szüless újra, ki ismeri a hála érzetét! - dohogott Iquit.

- Mit akarsz ezzel mondani? - firtatta élesen Lamar.
Homlokán redők vastagodtak.

- Csak azt, amit már annyiszor, ám mindhiába: hálátlan vagy!

A házigazda felsóhajtott. Súlyos kesztyűjével újfent megropogtatta Sayon vállát.

- Ezzel öldös! - panaszolta. - Méghogy én hálátlan!

Csak mert nem örülök, hogy ilyen helyzetbe kerültem!

Vissza akarom kapni a testemet!

-Tízezer másikba bújhatnál! Tele van velük a szekrény-szoba! De te még azt is tiltod, különben jól teszed, hogy a többiek élvezzék gürcölésem gyümölcsét! Ezeket a hűvéreket is fitymállod, bár nem is azért vannak itt, hogy belebújj valamelyikükbe! Te semminek se tudsz örülni! De nem vagyok én már hozzád nőve! Majd meglátod, hogy itthagylak, ha visszakerülök a bőrömbbe! Fogom a holmit, és már el is mentem, annyit se szólok: ég veled! Tudjátok - sóhajtott búsan, Xeráékhoz fordulva - ő az iker-testvérem. Amikor születünk, szegény anyánk megszakadt, ugyanis Lamar fejével az én koponyámhoz nőtt, a válla, fara is hozzám sarjadt...

200 201

- Nem inkább fordítva?! - szúrta közbe fivére.

Iquit legyintett, és folytatta:

- Atyánk kuruzslótól varázslóig járt velünk, hátha valamelyikük szétválaszt bennünket. Mindegyikük azt ajánlotta, hamar öljön vízbe minket, miként az ölkedvencek nem kívánt kölykeket szokás, ugyanis nyilvánvaló, hogy az anyánk méhét kiválasztó beteg lélek összetűzött önmagával és meghasadt, ezért lettünk mi egy helyett ketten.

- Apánk tudta, hogy ez ostobaság! - szögezte le Lamar.

- Ha akkor vízbe fojtott volna, egészen másként alakul az életünk!

Sayon egyikről a másik lábára állt, azon tűnődve, fennhangon is feltegye-e az őt foglalkoztató kérdést, miszerint mi köze neki mindehhez!? lendéglátójának vas-

lánc kesztyűs ujjai már-már szétmorlsolták a vállát, a hátborsóztató küllemű maszkák éteriesen táncoltak körötte, a kevés szólamú, viszont üvegesen kopogó zene megeest fejszézgetni kezdte az agyát, és ő sajnálta röpké életének értékes idejét tovább vesztegetni.

Eszébe jutott iménti gondolata: ezentúl majd úgy nézek másokra, hogy bármelyikük Lehetnék. És ezzel tovább tűrt.

Xera a terem vége felől közelgő majomkát figyelte. Toil fürgén cikázott a sárkánycsont mozaikpadlón topogó cipők között. Ha valamelyik álarc rábámult a magasból, ő harciasan elvicsorodott, mígnem bántatlanul elért a lányhoz. Mellette megállva, kézzel és farokkal is átölelte őzbar-na csizmás lábát, s hangosan szuszogott kimerültségében.

- Mi ez a borzalmas rémség?! - hörrent Lamar. -

Megöljem?

- Nem ölöd meg: nem sárkány! - förmedt rá Iquit. -

Nos, hol is tartottam? Megvan: atyánk nem hitt abban

hogy hasadt lélektől származunk. Kastélyában több ikerpár is élt, ő rájuk hivatkozott, a gyógyítók pedig arra, hogy a mi esetünk más, a mi lelkünk nem a megtestesülés féktelen örömeiben vált két személlyé, hanem önutálatában kétfelé szakadt. Mégse nyomták víz alá a fejünket. Felneveltek, sajnós. Pedig merőben különbözőek voltunk-vagyunk. Ráadásul külsőre se látszottunk ikreknek. A testek közt most kényesen válogatós fivérem már kisdednek is oly ronda volt, hogy könnybe lábadt szemmel szoptatta őt a dajka. Már életében is örömtelenül fogadott minden szépet és jót, még a sárkányölést és a harminc feleségét sem élvezte. Ugyanis boldogságképtelen. Tízezerszer mondtam neki: te sose varázsolódhatsz el - nincs miből!

- Kit érdekel ez? - morrant rá Lamar, majd álarcot cserélt, és elszürcsölt egy kupányi zöldes arddi agyvelőt.

- Senkit nem érdekel - vont vállat a mágus. - De talán a palotánk pompája lenyűgözi vendégeinket!? Gyertek, körülvezetlek benneteket! Ámuljatok! Bizonyára régen szemet szűrt nektek a gazdagságunk! Látjátok a tömérdek kincset!? Nem is tudnám részletezni, mennyiféle vesz körül minket!

Ezzel megindult előttük, és ők - az unott Lamart maguk mögött hagyva - azon reményben követték, hogy végre talán közelebb jutnak ittlétük céljához.

A pazar estélyiben forgolódo, lélegzetállító gazdagon felékszerezett táncosok - férfiak és nők egyként - kíváncsian kapdostak feléjük; tapogatták, fogdosták őket, élvezvén rejthetetlen ijedelmüket. Egy roskadtra kösznyűzött maszka bandzsalító közelről meredt az arcukba. Szívesen látott volna rémületet a vonásaikon, ám ehelyett észrevett rajtuk mást. Elhomályosuló szemmel, sóváran felszisszent, és félrepördült előlük.

Xerának is Sayon szavai jártak a fejében: ezentúl majd úgy nézek másokra, hogy bármelyikük lehetnék. Tudta, könnyen Iquit és Lamar sorsára juthatott volna, végtére 202 203

ők is halhatatlanok, vagy olyasfélék. Egyetlen állókép erejéig a helyükbe képzelte magát, és összeborzongott. Felkapta és a vállára ültette az utána igyekvő Toffot, önmaga megnyugtatósára ellenőrizte kardját, majd a mellette lépdelő herceg tenyerébe csúsztatta az ujjait. A magas kupolájú termekben járva csakugyan mindenütt fennhéjázó gazdagság és bőség fogadta őket. A tékozló pompa látványa már a harmadik tornyos helyiségben rájuk hozta a csömört.

A töméntelen felhalmozott kincs a Ristan igájába hajtott Gyllus cifra palotáira, azok pöffeszkedős cicomázottságára emlékeztette Sayont. Az alig öregedő, mind egyre kegyetlenebb zsarnok puccos, nagyképű pompával édesgette magához ama nemeseket, akik nem lázadtak ellene, s azok mindmáig nem vették észre, minő pojacák-ká tette őket a tisztességükért cserébe kapott fényűző életmód.

Gyertyaszál szerű, keskeny szobába léptek, nyaktörő magasan észlelték a tetőt. A falakat körös-körül - a padlótól az égre szökkenő kupola csúcsáig - egyformán vas-kos, bíborgerincű, aranyszín címfeliratokkal ékített könyvek borították.

- Lamar könyvtára - tudatta Iquit. - Gyönyörű, nem igaz!?

- Szédítő! - hagyta rá Xera.

- Bizony! - kuncogott a mágus. - Ezek a senki emberfia által nem-beszélt-nem-értett, kiagymolt nyelvezen íródott, ebet sem érdeklő fóliánsok.

Tovább sétáltak Iquit nyomában. Kezdetben meg-megszorították egymás ujjait a csigavonal-szerűen kanyargózó folyosók ablakainál, a lépcsőkígyók tövében és az ajtók két oldalán strázsáló, maszkatlan katonák láttán, aztán felhagytak ezzel, hiszen mindenütt örök álltak; fakó körvonalú, mozdulatlan szellemek: a fegyelem és önfeláldozás sem élő, se holt szobrai.

Úgy rémlett, valamennyien harcban hunytak el. Szápadttá vénült ruhájuk őrizte az életüket kioltó sebből ömlő vér és más testvadászatok nyomait. Néhány hős harcos fekete kövületté égett, mások - bástyáról, lépcsőről, lóhátról, innen-onnan lezuhanván - pépesre zúzták magukat. Egyikük hűségese tartogatta a jobb szemébe fúródott nyílveesszőt. Mellette örökös társa fejsérülésben szenvedett ki, kardlékelte koponyájából véres agyvelő szivárgott. E házban a szolgálk voltak egyenrangúak: ők sem részesülhettek az álarcviselés kegyelmében.

Sayonék próbáltak minél kevésbé odanézni, titkon örvendvén a szellemharcosok haloványságának. Ám oda nem nézve is észrevették a bomladozó testszöveteken lakmározó férgeket, az oszlás vagy éppen mumifikálódás különféle fázisait. Iquit mesterkedésének tudták be, hogy nem éreznek szagokat. Mindazonáltal alig-alig kaptak levegőt.

- Azt hiszem, belátjátok, hogy a helyzet tarthatatlan - szólt vezetőjük. - Nem méltányos, hogy így maradtam. Miért pont én?! Mert például az örökké kedvetlen, mindentől fanyalgó, kényszeresen sárkányölő, írni-olvasni képtelen, mégis a műveltségére fennkölt Lamar megérdemelte! Rászolgáltak mindkettőnk feleségei, mivel őket mindig is csak a kalárisaik csörgése biztosította arról, hogy élnek. Hát ezt a csörömpölést most is hallhatják! Nem is vették túlsággal a szívükre a létformaváltozást. Na de én?! Az érzékeny, az életörülő, a tehetséges, bár sajnos nem zseniális mágus!? Nekem miért kell ezt elszenvednem?! Ez olyan méltatlan hozzám! Mellesleg, herceg, egyáltalán nem biztos, hogy eljutsz trónusodig. E 204 | 205

lábjegyzetet csak azért szúrtam be, nehogy azt gondold: veled nem történhet ocsmányság. Nemde, attól félsz, hogy Ahmat sárgavérűvé fertőzött?! Hihihí, nyugodt lehetsz: nem fogod kiinni Xera vérét!

- Hanem?

- Nem fecsegek itt összevissza! Mi értelme annak

hogy belepiszkáljak a sorsodba!? Kuszált az nélkülem is! Sayon zordonan szembefordult a varázslóval.

- Fecsegi bátran!

- Ugyan, minek!? Nemrég találkoztam a rusnya mádárleánnyel. Ahmatod téged keresett. Tovább küldtem őt Merikbe, mondván, már ott jártok. Ennyi.

- Nem ennyi!

- Higgy nekem. Mert mire mész, ha nem hiszel? Hogyan faggatsz ki? Megölsz? Megpróbálhatnád!

- Nem akarsz te sokkal jobban meghahi - mondta elgondolkodva Sayon. - Más célod van veleni. Ha segíthetnék neked valamiben, csak szólj.

- Nem merek biztos lenni abban, hogy te vagy a segítség.

Iquit első ízben tárt fel ajtót enkezűleg. Barátságosan meleg terembe léptek, a kandallóban mandarinsárga tűz duruzsolt. A hattyúszín falakon ezüst csillagok lüktettek. Az illatos fából készült padlót, a mahagóni bútorokat és a puritán ágyat is rendetlenül lehajigált, nyitott könyvek borították. A vacsorajelenetet ábrázoló, színgazdag ablaktábla elé helyezett, szellős rácsozású kalitkában hatalmas szemű, tollas lény hintázgatott.

- Íme, a szobám! - büszkélkedett a varázsló. Felkapott egy élénk külsejű fóliánst. - Ez a kedvencem: vele alszom el. Kár, hogy azelőtt, ráérő idő híján nem jutottam hozzá! Ugyanis ez a Hangulatok Könyve. A szépre-készség, az élet-csodáinak-örülés, a szeretet könyve. Néhol fájdalmas, helyenként cinikus, sohasem szívből keserű, lélek-cirógató-karcolászó gondolatok gyűjteménye. - Gyöngéden megvált a kötettől, és felkapta a következőt. - Ebből is mindennap olvasok egy fejezetet. Jaj, elbűvölten kedvelem ezt a képzeletszép mesélőkönyvet! Emez meg a mágiába avatott be. Amabból sajátítottam el, miként tartsam fenn a mostani állapotot, amíg a jóslat valóra válására várakozunk. Ez a fóliáns tartalmazza magát a jóslatot, ám olyan körülményes leírásban, hogy sejtésem sincs, helyesen vagy rosszul értelmeztem-e. Ráadásul a jóslat olyasmi, ami vagy beteljesül, vagy nem. Ő pedig a madaram, Xadu.

Nevének hallatán a szigonycsőrű, szivárványos tollú lény oldalvást fordult, és rájuk düllesztette - amúgy is erőst dudorodó - platinaszemét.

- Hol a tojóm, a tojóm, a tojóm? - káromta gazdája hangján, mereven bámulva Sayont.

-Tudsz te mást is - szólt rá Iquit.

- Ez a tojóm, a tojóm, a tojóm? - kérdezte Xadu, a herceg vállára lebbenve.

- Menjünk - nyikkant a mágus, visszalegyezve madarát a szabadságtisztelő-lazán rácsozott kalitba.

Miután bezárult mögöttük az ajtó, egy darabig még hallották a tapintatlan firtatózást:

- Ki tojója, tojója, tojója?

- Hát - sóhajtott Iquit a harcos felé fordulva - ha már úgyis szóba jött, talán mégsem ártana, ha nem titkolnám: ne örvendezz annak, hogy ném akarod társnőd végét. Xerára egyelőre nincs szükség: az átváltozás végbement. Ahmat szaporodni fog, általad.

- Ki tojója, tojója, tojója? - rikácsolt Xadu.

Sayon megragadta a varázsló vállát, de csak a palástot sikerült összemarkolnia, melyben még árnyéktest sem le-

206 207
ledzett. A fekete kesztyűs, apró kéz tüstént az öklére suhintett.

- Engedj el, úgysem fogsz! Jól sejtet, ha rosszat sejtetesz! Ahmat megtermékenyített, mellesleg Xera helyett, amikor megsebzett! És most törtet utánad, hogy megszerezze sarjait. Zárójelben jegyzem meg: ez fokozott apai érzületre vall, és mint olyan, dicséretes. Ott akar lenni, mikor a kicsiny madárszörnyek, téged szétrágva, - szaggatva világra jönnek, nehogy haldokoltadban végezz velük! Hát, nem irigyellek, pedig te aztán hús-vér test vagy!

- Hogy érted ezt a...?

- A rettenetes kis húszas ikrek még csupán mákszemnyiek, és máris a nedveiddel táplálkoznak. Te növeszted-hizlalod őket, tudtodon és szándékon kívül. Xera csinált veled valami csiribít, amitől a folyamat jócskán lelassult, de nem állt le végképp. Öld meg Ahmatot, hasítsd szét, alulról fölfelé, csakis a bűvös karddal, minél hamarább, és a fenyegetés elvetél! Esetleg egy zseniális varázsló is segíthet, de az nem én vagyok. Ne bámuljatok így, hullákénál is hullább tekintetű szemmel! Hercegem! Érzékeny vagy, nyugós, nyugtalan, kedélyed hullámozik? Tán még émelgyesz is olykor? Meg kellett volna ölnöd Ahmatot! De te nem tetted, merő öntetszelgésből, azt sugalmazván: akkora harcos vagy, hogy már ezt is megengedheted magadnak. Xera előtt is díszelegni akartál, életben hagyván azt, aki pedig minden lehető módon értésedre adta: ő bizony a hálálos ellenséged! Ha eljutsz odáig, hogy megütközz Ristannal, jusson eszedbe: kegyelmezhetsz a megvert ellenfélnek, de az ellenséget mindig taposd el!

- Nem hiszek neked - lehelte Sayon.

A mágus kuncogva vállat vont.

- Most, hogy már ismered végzetedet, gondolataid megkeserednek, önutálat és általános gyűlölet jár át. A nít érzelmek megmérgezik a véredet. Márpedig e méreg életelixírként hat a kis szörnyekre. Képes vagy arra, hogy e táplálékot megvond tőlük? Elég erős ehhez a te szíved? Tudsz-e továbbra is szépen érezni, örülni apróságoknak is? Persze, nem Ahmat apróságaira gondoltam, hanem az életéire.

- Majd elvállik - felelte higgadtan a herceg.

Terebélyes lengőajtóhoz értek, és az készséggel feltáruult előttük. Bár a varázsló jobb lábas cipője nyomban berúgta az ajtót, mindannyiuknak beégett a másodpercekre észlelt látvány.

Odabenn, a hodálynagy terem szürke falai közt meredt tekintetű, halálosan közönyös, szürke arddiak és gyllusi szörnykatonák ültek, szabályos, szoros sorokba rendezetten; előbbiek regimentnyien, utóbbiak legfeljebb tucatnyian voltak. Bizonyosan éltek, azonban gonoszdi varázs béklyózta őket, nehogy szétszéledjenek az éléskamrából. Az élve-eltett-megoldást alighanem a könnyebb eltarthatóság indokolta. Úgy rémlett, e témakörben Iquit nem nyit társalgást.

Egyre nyilvánvalóbban lefelé tartván, a pincéhez közeledtek. Xera elengedte Sayon kihűltnek érzett kezét.

A mélybe csigázdzó lépcsősor mindegyre keskenyült.

Már csak oldalazva haladhattak.

- Nem tudom, miért kötöm az orrotokra, de akarom, hogy tudjátok: a lenti folyosó hetedik kanyarula-

tának legvégén találtak feljáratot az istállóhoz. Most megmutatom a szekrényszobát. Mielőtt belépnénk, elmesélem, miről van szó: hosszú ideig fáradoztam azon, hogy testet szerezzek magunknak, mert Lamar is annyira vágyott vissza! Szerettem ilyenre... nem kellett! 208 209

lett! Szereztem olyat... leprázta. Hoztam emilyet, aztán meg amolyat, rettentő sokat, és mindegyikkel felsültem nála, mert ő a saját, éktelenül ronda bőrtokját akarja vissza! Senki más nem tud e szobáról, mert ha tudnának, már csak kettesben tengődnék itt Lamarral, a többiek rég testbe ugrottak volna, és vígan élnének valahol. Márpedig ezt Lamar, aki tragikusan irigy, nem bírná elviselni. Különben én se. Ha ez ideig iparkodtam is jó benyomást tenni rátok, most már nem leplezem tovább: kellemetlen természetű vagyok. Morózus, kárörvendő, pletykás, nemritkán hamis, továbbá valami megfejthetetlen ragaszkodás köt nem szeretett fivéremhez. Ja, és most például irgalmatlanul haszonlesek. Azt remélem - ha hibátlan a jóslatolvasatom - hogy kihúztok minket a kínból. Szóval, nem véletlenül kísérgetek itt benneteket. Egyébként biztosra semmit nem tudok, ugyanis a jóslatkönyvem is azon a zavaros proccnyelvezeten íródott, amelyről már szólottam, viszont sejtek ezt-azt, ösztönből. Nos, lépjeteek beljebb.

Az ajtó kinyíltott előttük.

Iquit kankalinsárga cipőjével azonos színű szőnyeg fedte a padlót. A nyomasztóan alacsony mennyezetű szoba hosszanti falainak vonalában felállított rudakon komplett porhüvelyek lógtak, miként száradni felagga- tott ruhaneműk.

A varázsló ledobta holmiját, álarcát, s ezáltal jócskán eltűnt a szemük elől. Mielőtt alaposabban szemügyre vehették volna alig sejlő alakját, a bordái között tépett sebet, elmosódott vonásúvá szaggatott-karmolt arcát, Iquit belefolyt az egyik testbe. S az, akárha felfújták volna, legott kitelt, megmozdult - és felegyenesedett előttük, mint ravasz pillantású, ritkán mosakvó, rengő hájú kalmár, oldalán tömött bugyellárisal és alig elrejtett törrel, amolyan hátba döfős fajtaival.

Mivel e burok nem túlsággal nyerte meg tetszését, sebesen átlépett a következőbe.

Máris égő szemű, kacér kacajú, mély ruhakivágású nőként tetszelgett. Meg-megriszálta gömbölyded csípőjét, körbenyaldosta málnára színezett ajkait.

Miután ezt a díszcsomagolást elhajította, fejest ugrott a következő tokba.

Magas, gondozott hajviseletű, jókora ami, csinosan öltözött gavallérrá vált, néhányszor meghajította fel-

sőtestét, pillevonzó-gyertyaláng-tekintete Xerát bűvölte, majd Sayonra villant; penge ajkait hideg mosoly fagylalta.

E porhüvelyből másikba szállt, oly játékosan, mint-ha gyermektársakkal bújócskázna.

Lírai-szőke, hullámos hajú, kristálykék szemű lovaggá lett; lerítt róla, hogy valóságos hős, ám hogy ehhez kétség se férjen, előkapta kobzát, és szenvedélyesen rezgetett bariton hangon eldalolta tulajdon sorsregéjét. Toff kinyújtott nyakkal figyelte a bűbájolást. Lassan lesurrant Xera válláról, és a testtartó állvány felé somfordált.

Egyszer csak nyekkenve tovarepült, ugyanis farba rúgták.

A szütyögő dühödten a kobzosra vicsorgott, és karrait meresztve utalt arra, mitévő lesz, ha a lovag még egyszer lábat emel rá.

Iquit kiszállt a romantikus testből, és felöltötte ruháit.

- Kár volt megpróbálnod! - káromta. - Ez az én játékom, senki másé. Tudom, miért akartál emberbőrbe bújni! Hogy beszélhess! Kit érdekel a közlendőd?!

- Szívesen meghallgatnám őt - jegyezte meg Xera.

210 211

- Így is érted. Na, gyerünk tovább! Bár sok újdonsággal már aligha szolgálhatok. A pincében tároljuk az ékszerkincseinket. A zöm most odafenn van a bálteremben, használatban. A feleségeim például rendkívül szeretik az ujjon, állcsúcson, orrnyergén, szemhéjon viselhető gyűrűféléket, főleg amióta álarcot használnak.

Egyébként nekem azelőtt nem volt bajom a többnejűséggel, de az is biztos, hogy lelkileg nem találkoztam mindegyikükkel. Különben mi a véleményetek a dologról? Ez nagyon fontos, ha Sayon véletlenül mégis király lesz. Kinézik az olyan uralkodót, aki két-három aszszonnyal beéri.

A vállukra keskenyedő lépcsősort elhagyva, fáklyákkal megvilágított, hűvös levegőjű, huzatos folyosóra érkeztek, amelyből üvegajtók nyílottak kétfelől, betekintést engedve a mögöttük lévő kamrákban felhalmozott ékszerekre.

Xerát nemigen izgatták fel a rafináltan fazettázott drágakövek, pillái alig rebbentek az elé táruló pazar látványtól. Iquit korábbi szavai tartották fogva. Dermedtre rémült szívvel tűnődött, miként támogathatná Sayont.

A férfi erőt vett magán, és nem roskadt a lelki sír szélére.

Önszánogatás helyett továbbra is azt leste-figyelte, amit egész éjjel, mindenütt, mindenkin: hol van már a zöld gyémánt?!

Amelytől végre bűvössé leend a sziklaférfi szívéből kirántott kard.

És akkor e karddal ő majd alukól fölfelé széthasítja
Ahmatot, azután tetszése szerinti módon felaprítja Ris-
tant, Amohoet, meg mindazokat, akik még ellenséges
szándékkal elébe kerülnek. A szófecsér mágusnak hála,
meglehetőst brutális hangulatban volt.

zöld gyémánt nem hasonlít az érett-szép színű
smaragdra, zöldje másféle: a kő mélyéből illanó, pisláló,
szinte szemérmes.

Ott hevert a szégyenlős ikerpár, fehér bársonypárnán,
a harmadik folyosókanyarulatban lévő, egyedül ketrecaj-
tós kamra végében álló, mellmagas márványoszlopon.

Sayon megtorpant.

- Ez tetszik neked? - kuncogott Iquit.

- Nyisd ki!

- Sajnálom, nem tehetem. Az ajtóhoz nincs kulcs, azt
bűvészet sem nyitja. A rácsok közt nem férsz át. De ha
átférnél is, a te súlyod alatt tüstént beszakadna a padló,
s mindörökre elnyelné testedet a föld. Nálam nehezebb
nem teheti be a lábát, és én csupán öltözet ruhányi súlyt
nyomok. Kardod nem elég hosszú, hogy elérj az össze-
forrt gyémántokig. Én nem segítek. A jóslat megtiltja,
hogy az ikerkőhöz érjek.

Xera felsóhajtott.

- Átkozottá válik majdnem minden, amibe varázsló
belekomplikál!

Finoman megtaszította a vállán gubbasztó, visszafo-
gottan szütyögő Toffot.

A majomka menten átsumant két ketrecrúd között.

Keresztülszaladt a kamrán, és már nyúlt is a gyémánto-
kért. Ám mielőtt köréjük fonta volna indahosszú, fekete
ujjait, meggondolta magát.

Két kezét a duzzadó párna alá csúsztatta, s e bársony-
tálcával sietett vissza a rácshoz, erről kínálta Sayonnak a
fantáziacsiszolású, a briliánsnál kevésbé tündöklő, eny-
hén könnycsepp formájú, keskenyebbik végüknél
összenőtt köveket, hogy ő érjen hozzájuk elsőként, hi-
szen azok az övéi.

212 213

Xera - meglepetéstől tartva - előhúzta kardját.

Iquit félrehúzódott.

A rácsos ajtó mögött Toff büszkén billegette kajla füleit.

A herceg a zöld gyémántért nyúlt. Mutató- és közép-
ső ujjá közé fogta, majd a tenyerére vette, fölé hajolt és
rálehel, akárha köszöntésképpen megcsókolná azt.

A varázsló halkan nyüszített izgatottságában.

A fölöttük tornyosuló palota eresztékei felzúgtak. A
pincében lengedező huzat felélénkült.

- Menjünk innen kifelé! - lihegte Iquit. - Gyorsan, föl
a lépcsőn!

Futólépésben megindult előttük, sárga cipői csaknem

összeakadtak az igyekezettől. Palástja hosszan lobogott utána, kalapjának szegélye horisolgatta a lépcsőkígyó szűk falait.

Ők pedig loholtak mögötte, jóllehet Toff teli tüdőből visítózott, csizmájuk szárát rángatta, és szemlátomást a pincében akart maradni. Xera felnyalábolta a trütyögőt, és tiltakozására ügyet se vetve, magával cipelte. Kifulladtak, mire felszáguldottak a dugóhúzószerű lépcsősoron.

Az éléskamra szintjére jutván fellelegeztek: az otti folyosót már-már tágasnak érezték. -

Futólépésben közelegtek a lengőajtóhoz, amikor az dörrenve feltárult, és egymást taposva kiáradtak rajta a kissé kába, de feldühödött éléstár-töltelékek, és rájuk pillantván tüstént tudni vélték, hogy ők az ellenség.

- Jaj, jaj, róluk megfeledkeztem! - sopánkodott Iquit, gálánsan előreengedve társait.

- Altasd vissza őket! - förmedt rá Xera.

A varázsló habozott.

Addig-addig tette ezt, mígnem Sayon összeütközött a spájzszőkevények élbolyával. Mivel azok, élükön néhány álmoságában is vérszomjas szörnykatonával, fogcsattogatva rátámadtak, a iegvakmerőbbeket leterítette kardjával.

A többiek megtorpantak, néhányukon kiütköztek a megfeszített gondolkodás jelei.

A balul járt fickók ledőltek. Alaposan meghaltak, ehhez szkepszis sem fért.

Iquit felnyögött, majd elmormolt egy varázsigét. Ennek hatására az ostromlásban feltartóztatott csürhe visszabutult korábbi állapotába.

A lányt eltűnődztették a tapasztaltak. Sayonra sandított.

A férfi jobb kézben tartotta kardját, bal markában az ikerkövet szorongatta, s kétségkívül ő is Iquiten törte a fejét.

A mágus ismét az élre állt. Elsöpörtek a dermedt étkezésobrok csoportja mellett, végigszaladtak a folyosón, és a bálterembe toppantak.

A mágus forgolódva körülnézett, azután a falnál sorakozó örök egyikére meredt, és a hercegre mutatott.

- Öld meg! - parancsolta.

A szólított előrelépett. Már éltében is remek katona lehetett, amolyan utolsó-Leheletkedő. Féregsegédlettel oldalozó testét szörnyű sebek, azokat további, még borcalmasabb sebek lepték-borították, harcban szétkaszabolt ruhája cáfatokban lógott, mindenét vér, zsigerek és azok váladékai mocskolták.

Szilaj rikoltással, kardlengetve támadott.

Sayon hárította csapásait, egyiket a másik után, és csak-

- hamar helyzetbe került. Olyan erővel szúrta szíven a hős harcost, hogy lendületében csaknem keresztülsietett rajta. A katona leroskadt, és pihegve kiszenvedett.

Azután felkelt.

214 215

Végigmérte újonnan szerzett sebét, akár egy medáliát, és újból támadott.

Xera közéjük szökkent.

-Tedd be a köveket! - kiáltotta.

Félreütötte a katona lengette pengét, és kristályköves gyűrűjét az áttetsző arcba csapta.

A feléledő sárkánygyík jóízűen belakmározta a szellemet.

Ily módon a nagyon-nagyon hősies katona valóban meghalt végre; kínjai véget értek.

Ezenközben Sayon szétpattintotta az összenőtt köveket, és a kard markolatgombján ágaskodó mén lábai alá illesztette a nagyobbikat. A másikat a homlokmedálhoz érintette, és az a neki szánt mélyedésbe simult, mintha időtlen ideje erre várt volna.

Midőn mindkét gyémánt megtalálta otthonos helyét, a kard szemvakító fehérén felizzott, kék-vörös-jégezüst szikrák pattogtak pengéjén, és azok a sziszegő szikrák átjárták és megrázták a herceg egész testét, zöld tűzzé lobbantak a varázsköveken, majd kialudtak.

Iquit a következő katonára parancsolt.

- Öld meg!

És jött az ajaktalan, csontvigyorú, ifjú harcos. Szétvetett lábbal állt meg Sayon előtt, vérekes szemmel meredt rá. Feltépett bordái mögött rángatózva lüktetett rongyos szíve. Hirtelen támadott. Tébolyult erővel rontott előre.

A herceg elegánsan félrefordult, és visszakézből szúrta szíven a szellemet.

A halovány lény felhördült, és térdre rogyott. Fejét leejtve elterült a padlón, és sóhajtvá meghalt.

A bálteremben félbemaradt a táncolás. A maszkák mind közelebb merészkedtek.

Lamar járt az élen.

- Hé! - szólt Iquithez. - Ez az? Ez már az? Megmenekülünk végre?

- Maradj csendben! - förmedt rá fivére.

Ekkor mindannyian egy emberként szisszentek fel.

A sárkánycsont mozaikpadlón heverő áttetsző test színesedni kezdett.

Egyre láthatóbb, élesebb és valóságosabb lett. Kivehetővé váltak öltözkékének elemei. Vállvértje aranylott. Egyszer csak felemelte fejét. A csupasz állkapocs és fogazat eltűnt a rásarjadó, rózsaszínű, eleven bőr alatt, a hiányzó orrporc, majd bőrbevonata is a helyére került. Mígnem az arc majdnem kicsattant az elevenségtől és

ifjúi szépségtől.

A gyengébb idegzetű szellemek, és nem csupán nők, nevetve-sírva fakadtak.

Izgatott hüppögés, jajgatás, vinnyogás hallszott mindenfelől.

Robbanásszerűen jöttek létre a történetek mélyebb jelentőségét taglaló csoportok.

Iquit ragyogott.

A katona felkelt, végigbámult magán. Arcizma se rándult.

Két kézre kapta kardját, és megrohamozta Sayont, ám a megtámadott elakasztotta pengéjét. Oly közel kerültek egymáshoz, hogy arcuk szinte összeért.

-Visszakaptad a testedet. Ép vagy. Élsz - szólott a herceg. - Menj, fuss innen, az enyészetből!

- Katona vagyok! Egyikünknek meg kell halnia!

- Öld meg! - rikkantott Iquit, ezúttal Sayonnak.

A szólított ügyelt arra, hogy az ifjú hős ne törhessen ki a moccanatlan helyzetből.

Szavait a varázslóhoz intézte:

216 217

- Mit akarsz tudni? Hogy végképp meghal-e, ha most ledöföm? Miért nem próbálsz ki te? Vagy bárki más? Gyerünk, lehet jelentkezni! Kit szúrjak szíven? Aki még él, az most ne jöjjön! Ez ám a csodás bál, az élet-halál karnevál!

- Szájhős! Mit hőzöngsz? Verekedj meg velem! - sziszegte az arcába az ifjú, a roppant bátor. - Győzzön a jobbik!

- Helyes! Szúrd már le, ne szöszölj! - káromgott Iquit.

- Nem fog felkelni többé - mondta Xera. - Mire vagy kíváncsi? Ha a varázskard segítségével visszakapod a testedet, ám ez a változás halandóvá tesz, inkább maradnál halhatatlan, így ahogy vagy?! Gyerünk, Sayon, menjünk innen! Iquit nem akarja már, hogy a jóslat beteljesüljön.

- De értitek, hogy mi történik! - mérgelődött a má-

gus. - De nagyon értitek! Időre van szükségem!

- Ég veletek, bálozgassatok!

Sayon a szabad kezével búcsút intett, majd ugyanezzel - viharos váratlanul - leütötte a halni kész katonát.

- Megölni! - rikácsolt Lamar, a maszkját eldobva.

A félnéhái sárkányvadász a hercegre vetette magát.

Magasra lendített jobbában fogazott pengéjű tört tarral. Likacsos arcában nyüvek vonaglottak, szemgödredben gyertyaláng pislákol.

Aztán meghalt, a varázskard által.

Szisszenve elszökött utolsó levegője.

Majd pedig hörgölve beitta az első légvételt.

Lamar feltérdelt.

Arca, teste volt, színpompás öltözéke. Vértjei ragyog-

tak. Kicsiny, gombóckerekségű koponyáján tizenöt-húsz, igen hosszadalmas, sirályosz hajszál lebegdezett. És bár több hajzattal nem rendelkezett, a tarság nem magasította meg a homlokát. Előreugró, bozótos szemöldöke árnyékot vetett mélyen ülő, kőszzerűen merev, kemény pillantású, fekete szempárjára. Járomcsontjai kidorodtak, cápafarokszerű orra szintén. Nem enyhén kidülledő alsó és felső fogsorán megfeszültek és vértelenné fakultak ajkai; viszont állcsontja nem lévén, ezen arc végül nem keltett markáns benyomást.

Olyan volt, amilyennek Iquit leírta. Fivére nem szépitett dajkaríkató kinézetén.

A sárkányölő végignézett magán, megcsipkedte combját, megmarkolta az ágyékát, két ujjá közé csippentette arcbőrét és kettőt-hármat csavart is azon, majd bal talpélét a jobb bokájához ütögetve, körbetáncolta Sayont, és kiszőkdécselt a teremből.

A harcba szólított katonák, látván, hogy urukban már nem tehetnek kárt, megostromolták a herceget.

Xera hiába sietett társa segítségére, kardja meg se kottyant a szellemharcosoknak, legfeljebb másodpercekre tartóztatta fel őket. A lakmározó sárkánygyílaak anynyi dolga volt, hogy pillanatokra se tért vissza a gyűrűbe. A lány töprengett. Jócskán lemaradva, de felfogta végre, Toffmiért nem akart feljönni a pincéből. Hiszen Iquit idejében megmondta nekik, hogy a hetedik folyosókanyarulat végéből feljutnak az istállóba, s onnan verekezés nélkül a szabadba kerülnek. Persze, ugyancsak a számító mágus volt az, aki aztán a falzúgatás illúzióját keltve, felcsalta őket a bálterembe, hogy próbára tegye a kard bűverejét.

A pincébe kell menniük, itt maradni értelmetlen.

Sayonnak legalább kétszer kell megölnie minden egyes katonát, hogy az békében nyugodjék végre. Ő százszor, ezerszer is ledöfheti ugyanazt a haloványt, az csakhamar felkecmereg, és veszekedetten kardozik tovább. Hacsak össze nem botlik a falánk sárkánygyíkkal.

218 219

A maszkák - többségük, ám nem valamennyien - félrehajították nyeles álarcukat, és a herceg közelében tolongtak, kardjára kerülni vágyván. A megszállottan küzdő, meghaló, majd testet öltve újra támadó katonákat félrelökdösve igyekeztek előrejutni. Közöttük taposódtak az alázatot feledett szolgák is.

Ködlő szellemlavinaként nyomultak a folyosóra hátráló Sayon után, azért epedezve, hogy az a véresen is tündöklő penge beléjük hatoljon végre.

És akit eltalált a kardvas, az boldogan halt meg a padlón.

Azután felkelt, két kezét az arcára, létező, tapintható,

langymeleg arcára szorítva visszarahant a teremben lévő, egyetlen tükörhöz, és ott sírt-nevetett előtte, és alig ismert rég-látott magára, hús-vér vonásaira. S a maszkák-ból lett emberek egymást ölelgetve örvendeztek halandó testüknek, kórusban dúdolgatva: gyönyörű az élet-halcíl karnevcíl!

1 gre lefelé nyargaltak a szűk csigalépcsőn.

Xera szaporázta elől, Sayon futott mögötte, meg-megfordulva, hogy feltartóztassa hús-vérré változott üldözőiket.

A keskeny járat jó választásnak bizonyult. Ha a nyomukban lihegő katonák közül egy-kettő elesett - penge által, avagy balesetből - a leroskadó test rövid időre átjárhatatlanná dugaszolta a lépcsősort. Aztán persze lapossá taposták az útban heverőt, és átgázoltak rajta, de így lassan haladtak.

Sayonék előnye nőttön-nőtt.

A pincébe leérve kiegyenesedtek, és még fiirgében futottak tovább. A hetedik folyosókanyarulatban megtalálták a fölfelé vezető grádicsot.

És végre lóháton ültek.

Arfum és Fantagro feszült-izgatottan ficáinkolt alattuk.

Az istállóajtó előtt Iquit állt.

Leszórta brokátzöld ruháját, rubinkő díszes övét, kilépett bántó színvilágú cipőjéből, eldobta tollas fővegét - és végül az álarcát.

- Döfj le! - kérte Sayont.

- Megint öldöklésbe kényszerítettél!

- Jaj, hát ne haragudj! - könyörgött a pőre szellem. Tenyerrel összefektetett kezeit, cafatossá tépett, alig sejlő testképét kígyóztatta. - Meg fogod tudni, mert így akarom, milyen az, amikor annyira vársz valaminek a bekövetkeztére, hogy minden gondolatod, légvételed e köré fonódik, és mire megvalósul, amire vágytál, elfelejtesz örülni, mert azt sajnálsz, hogy elveszítetted az időközben hozzád nőtt várakozást. Például, amikor majd megkapod Xerát, eleinte képtelen leszel arra, hogy férfimód megölelgesd! Döntöttem: mégis visszatesztelők! Máguséletnyi idő van még előttem, bár nem halhatatlanság. Döfj le!

Az istállóba nyíló feljárón át és a szakadatlanul verőfényes várudvaron keresztül katonák özönlöttek köréjük, húselevenek és fakók is.

- Állítsd meg őket! - parancsolta Xera.

- Jó, csak egy szavamba kerül - káromgott Iquit, továbbra is az idegbántó kígyózást végezve. - Ha a herceg ledöf. Ígérd meg!

- Állítsd meg a katonákat! - mordult Sayon.

Iquit undorodva felsóhajtott, éreztetvén, hogy nem szívesen enged az erőszaknak. Fegyvereseire förmedt, mire azok megtorpantak.

220 a 221

A varázsló tovább vonaglott. Araszoltában áttetszett és halványan füstölgött. Szétmázolt vonásai között férgek táncoltak.

- Alaposan kiborultál - jegyezte meg Xera.

- Még szép, hogy kiborultam! Nem váratlanul történt, ami történt, de mindenképp hirtelen: Most már felkészült vagyok.

Sayon eltette a kardot.

- És ha késő? - firtatta.

- Ha nem döfsz le, zsáknyi átkot zúdítok a nyakadba! Tehénürülékké, majommá vagy szörnyeteggé változtatlak! Kihullatom a hajadat, megcsúfítalak! Azt teszek veled, amit csak akarok!

- És akkor ki döf le?

- Jó, csak azért mondtam el mindezt, mert kérdezted. Nincs késő. Te még itt vagy, itt a kard, és én is itt vagyok. Döfj le!

- Seregnyi katonát megölettél velem.

- Verd ki a fejedből, hogy valamilyen gyógyító kardra tettél szert! Ezzel bizony ölni lehet, és még sokszor ölni is fogsz vele! Nehogy azt hidd, hogy ezentúl te leszel a Nagy Feltámasztó! Hogy majd temetésekre hívnak, és te felpiszkálsz a holtakat a ravatalukról! Különben nem embereket öltél, hanem katonákat. Azoknak másmilyen az agyuk, mint például az enyém, de ne ezen vitázgassunk, elvégre siettek. Döfj le! Ha megteszed, most től bármikor álmodhatsz valahavolt életeidről, meg amiről csak akarsz! Xera is! Áll az alku?

Sayon szomorúan ingatta fejét.

- Vérszem, mi!? - dühöngött Iquit. - Persze, vérszemet kaptál! Mert most mindent kizsarolhatsz tőlem! Jól van, még azt is elárulom, hogy Ahmatot Meriken találod. Hídvárosban van, téged vár, én küldtem oda. Pont Arrafelé készültök, úgyhogy útba esik. De lehet, hogy ezt már mondtam. Na mindegy, most már döfj le! Igyekezniem kell, Lamar útra kész, körül akar kocsizni Arddon, hogy lássa, mihez kezdhetne sárkányok nélkül. Szeretnék vele menni, testestől is, nem csak lelkestől. Nem vagyunk valami elbűvölő fivérpár, de akkor is jó lenne minekünk együtt maradni. Szeretnék visszaválotozni! Segíts, herceg! Bocsásd meg, hogy megölettem veled azokat a szegény katonákat! Figyeltem, hogy feltámadnak-e. Reménykedtem, de persze, nem támadtak fel. Tudom, nem tökéletes a jellemem. Nem vagyok jó. Nem is akarok az lenni. Csóválod a fejedet? Még mindig?! Mit ígérjek még? Sokkal könnyebb lenne, ha megátkozhatnálak! Na jó, csak úgy szóba hoztam. Vigyázzatok a szemmadárral, mert amit ő megtud rólatok, azt üldözőitek is tudni fogják! Immár az se titok, hogy Xera

a társad. Aki nem akármilyen nő, nem akármilyen fegyverforgató, és ráadásul nem is halandó. Tehát kénytelenek lesznek halálos komolyan venni titeket! Mind többször fogtok bajba kerülni! Szüntelenül észnél kell lennetek! Vegyétek tudomásul: nem irigyellek benneteket! Kérlek, döfj le! Ha megteszed, segítek, hogy innen egyenesen átkerüljete Merikre. Többre nem terjed ki a tudásom.

Sayon a lányra nézett, és ő bólintott.

A férfi előhúzta a varázskardot, lehajolt Fantagro hátáról, és átszúrta a póre szellem mellkasát.

Iquit sikoltva lehanyatlott.

Amikor kevéssel később talpra állt, pompázat ruhákba burkolt, dúsan felékszerezett, alacsony, kövérded teste volt. Kicsiny, kerek fejét finom szálú, kalászszerű fűhajacskák borította. Legyezőszerű pillákkal szegélyezett sötét szemében a pupilla az íriszszel egybeolvadt,
222 223

mélységes mélység sejlett mögötte. Fitos orra alatt cseresznye száj vigyorgott.

- Ugye, hogy Lamarhoz képest gyönyörű vagyok?! - kacagott selymes hangon. - Jól van, herceg, rakd el a kardot, mielőtt még óvatlanul megböksz vele valakit! Köszönöm a testemet. Ne haragudjatok rám. De belém se szeressetek, merthogy a könnyes elválást se bírom! Kezdetek vágta!

Megtették. Mire felemelték a kezüket, hogy búcsút intsenek, eltűnt körülök a napsütötte várudvar, a száz-tornyú, tündeszép palota, az átoksújtott arddi föld. Fehér falú alagútban szálltak, suhantak, álmosító nyugalomban.

első pillantásra azt hitték, Shama emlékezetében időznek.

Smaragd fűben heverték. Kékezüst vízesés zúgott mellettük, hűvös permetet porlasztva rájuk. Gyöngyfehér sziklafal gömbölyödött fölélük, réseiben hatalmas levelű páfrányok tenyésztek. Tombolón virágzó, öklömnyi gránátvörös szirmokat ontó folyondár csüngött-hintált a köveken, aranyló fény áradt a topáz égboltról. Xera felkönyökölt, és Sayon vonásaira ismerve máris tudta, hol van.

A férfi hanyatt feküdt a fűben, tekintetét lusta gyönyörűséggel váltogatta a drágaköszínekben tobzódó, ékszernél vonzóbb, eleven táj, a lány arca, a mámorosan visongó Toff és legelésző lovaik között.

Felült, végignéett vérmocskos öltözékén, sóhajtván fel-tápázkodott, és elvonult a vízesés katlanához. Sejtve, hogy Xera sem fogja kihagyni a fürdőzést, legalapvetőbb ruhadarabját az ágyékán hagyva merült el a hús vízben. Karját előrenyújtva lefúrta magát a fenéig, és lenn ma-

radt, amíg légvétel nélkül bírta.

Aztán felfeküdt a vízre, lehunyta szemét, és csak lebegett, és igyekezett semmi fájdalmasra nem gondolni, és lassan sikerült kiszorítania magából a szorongást, félszet, dühöt és gyűlöletet, s ezekkel Ahmatot, Ristant, Amohoet; Arddot és az ott átélteket; és amikor eszébe ötlött, hogy a megszerzendő kalitkát sem közönséges halandók vigyázzák, úgy döntött, kis ideig erre sem gondol.

Egyszerre csak ellazult. Kisimult, ellustult.

Váratlanul friss erő járta át a testét. Ekkor hasra fordult, és tempózni kezdett, körbe-körbe a pezsgő vizű, tágas katlanban, kifulladásig és azon is túl.

A lány egy szikláról vetődött a zuhatagvájta, hatalmas medencébe. Tágra nyílt szemmel úszkált a víz alatt, ügyelt arra, hogy ne zavarja meg Sayont. Aztán a hátára vette s megtutajoztatta Toffot, majd úszóleckét adott neki, bár úgy tűnt, a tanítvány nem épp kételtű. Amint vizet ért, tüstént merülni kezdett, még azután is, hogy majomügyesen elsajátította a fennmaradást és haladást biztosító mozdulatokat.

Ez már Sayon érdeklődését is felkeltette. Együtt figyelte Xerával, amint a szütyögő buzgó mellúszással a sziklás-köves fenékre süllyed. Mivel lépten-nyomon kimentették, Toff nem vette a szívére kudarcát. Újra és újra megpróbálkozott, haladt is szélesebben, rendszerint háromütemnyit, azután úgy a mélybe suppadt, mintha lerántották volna.

- Ez egy vasmacska - sóhajtott a lány, a tovatűnt majomka után buktában.

Kihalásztá, fejre állította, és kifolyatta belőle a vizet.

224 225

Toff köhécselt kicsit, majd keskeny, rózsaszín ajkait széthúzva elvigyorodott. Ezüstszürke karjai a lány nyaka köré fonódtak, fekete bőré, hosszú ujjai finoman fésülgették a haját:

Az úszkálásban kimerülve szárazra kéredzkedett, és kihanyatlott egy márványszín sziklára. Lezárta mézsárga tányérszemét, szétvetette gallyacska végtagjait, és az égre meresztette pohos hasát. Akkora volt, mint egy megtermettebb macska. Mióta gyűlölt ládájából kikerült, napról napra szépült, sokat izmosodott, és groteszk pókhasa a felére apadt.

Xera szeretettel szemlélte a sütkérező majomkát, és eszébe jutott: ha megest találkoznának egy varázslóval, miért ne kérdezhetné meg tőle, miként enyhíthetnének a Toffot olykor elővevő szomorúságon. De csakis akkor, ha a trütyögő se tiltakozik ez ellen. És még azt is eltökölte, hogy ő se búsítja többé a Sayon-Xera-bajvívásokra-halálcsók-témára érzékeny majomkát.

Miután mindezen elhatározásait megérlelte, gyanít-

ván, hogy a napsugaras égbolt, a nyármeleg és a békeség ragadtatja effélére, gyors pillantást vetett a parton hagyott fegyvereikre. Ruhákat nem keresett, mert mindig szertefoszlott az, amit levetettek, épp ezért lepte meg - nem először - hogy a Mirilltől kapott szitakötőbőr palástok most se váltak semmivé.

A herceg egy sziklarepedésbe dőlve hagyta a kardját. A penge és a különlegesen csiszolt gyémánt tündökölt a verőfényben.

Xera a férfi homlokpántján aranyló medáka nézett, a zöld kőre és a fölé magasodó táltosra.

- Iquit szavain gondolkodom - szólt Sayon, elcsípve a lány tekintetét. - Amit a hosszú várakozásról mondott, és azt hiszem, értem őt. Tizenöt éve készülődöm

226

arra, hogy visszavegyem apám trónját, ezen kívül más-sal se foglalkozom. Időközben alaposan megváltoztam, ma már nem az a valamikori fiú vagyok. Akkor még azt is fényesen el tudtam képzelni, miként fogok uralkodni a Ristanón aratott győzelem után. Ma már csak az érdekel, hogy meglegyen ama győzelem. A trónolás gondolata bántóan idegen tőlem. Ha eszembe jut, megjelenek magamnak, amint azon a cicomás trónszéken gubbasztok, könyökömmel a térdemen, koronás főmet a tenyerembe támasztva, vizenyős szemhéjjal, hatalmas ásítozásban, tébolyítóan unatkozva. Az a fiú király akart lenni. A férfi, akivé felnőtt, azt akarja, hogy Gyllus szabad legyen. És hogy ő maga is szabad maradjon. De vajon szabad ember a király?

Xera azon kapta magát, hogy a következő - oda nem illő, vagyis kirívó - választ fogalmazgatja: szeretlek.

E szócskát nem csupán a hallottak merítették fel belőle. Szinte fullasztó vágyat érzett a vele szemközt lebegő férfi iránt. Ahogy napjaik teltek, úgy került hozzá mind közelebb, egyre vonzóbbnak látva őt, és a szenvedély lángoltához az együtt átélt emlékélmek sem keveset tettek hozzá.

- Sose hallottam ilyet - sóhajtott. - Tényleg! hajon szabad ember a király? Erre nem lehet foghegyről felelni. Salachot kérdezted?

- Nem volt merszem előhozni kétségeimet. Nem attól féltem, hogy megharagítom. Nem akartam fájdalmat, csalódást okozni neki. Rengeteget tanultam tőle.

- Nem lehet a tanultak eredménye, hogy e kérdés felmerült benned?

- Még az is lehet - bólintott Sayon.

Elsüllyedt a tóban, jókora víz alatti köveket kerülgetett. Sokáig lenn maradt. Figyelte a feje iőlött tempózó lány

227

mozgását, nőiesen lágy vonalú hasát, az ágyékát fedő ru-

hadarabot ékítő bőrrojtok játékos lengedezését, a katlanban élő csillagmintás és csíkos halak fel-le vonulását, kergetőzését.

A mélyben is meghallotta Fantagro figyelmeztető horkantását, Toff visítását.

Látta, hogy Xera a part felé lendül.

Sayon a felszínre lökte magát, légszomjában valósággal harapott a levegőből.

A spionmadár a sziklarepedésbe szúrt varázskard markolatán ült, azon munkálkodván, hogy kivájja helyéről a drágakövet.

Toff biztonságos távolból fenyegette a parázsló szemű, szigonycsőrű fajzatot, ám az ügyet sem vetett a visítózza szökdécselő, hadonászó majomkára.

Xera szilajul úszott a tolvaj felé, sejtven, akkor sem lehet kárt benne - hisz tapasztalta, hogy nyílvessző nem sebzi - ha odaér hozzá. De talán elhessentheti.

Eszébe jutott a mutatoujján viselt gyűrű.

Az előszólított sárkánygyík néhány pillanatra életnagyságúvá nőtt. Résnyire nyílt szemmel, jóllakott-lustán böffentett párat, és máris visszahúzódott a gyűrűbe, szunyókálni, emészteni.

A lány szitkozódott. Ha lett volna szabad keze, a homlokára csap: a varázskard tán csak fogja a fajzatot!?

Két tempóval elérte a szárazitildet.

A spionmadár elrettentő pillantást vetett rá, lávaömlésszerű szemében kénsárga, pusztulatzöld, lángszín, fekete csóvákka, és folytatta kővájó ténykedését.

Amikor Xera túlsággal megközelítette, s a lélekszakadva érkező Sayon is parna szökkent, a penészszerű, tar szörnyeteg felfújta torokzacskóját, és zölden izzó paraszat öklendett az ellenségre.

A lány félregurult a füstölgő, bűzös okádék elől.

E támadást látván, Toff felsikított, és vérszomjasan előrelendült. Horgas karmaival a madár bal szemébe vágott, szétfröccsentve azt a rémületes szemgolyót.

A fajzat kínüvöltve magasba lendült.

Dühében paraszat hányt és égető ürüléket záporozott maga alá.

Sayonék a kövek mögött kerestek fedezéket.

Miután a félvakká tett rémség elszárnyalt, a herceg a kardhoz ugrott. Bár az acélosnak rémlő, horgas végű, hosszú szigonycsőr ádázza vájta-feszegette a markolatgombba foglalt drágakövet, azon egyetlen karcolás se látszott. A varázserejű gyémánt mozdíthatatlanul, örökkévalón ült a helyén.

Xera magához ölelte Toffot. A vízhez ereszkedett vele, segített, hogy a hős megfulladás nélkül kimoshassa körmei alól azt a förtelmet, ami az imént még a kémmadár bal szeme volt.

A szütyögő büszke volt és megrendült, nem egyenlő mértékben. A dicsérgető szók hatására lassan megnyugodott. Ezután már csak elvétve rándult meg a feje, s hallatott méltatlankodó hángokat.

- Menjünk tovább - ajánlotta Sayon.

Fekete-fémzöld rombuszmintás inget, oldalt összefűzött fekete nadrágot - kedvenc viseletét - roggyant sűrű csizmát, öl- kar- és csuklóvértet öltött, végül áthajította vállán a bűvös palástot.

Fantagro hátára pattant. Az óarany fényű, forróbarna mén helyben forgolódott vele, míg ő előrehajolt, és kicsavarta a vizet lapockáig érő, szőke tincsekkel sávozott, karneolszínű hajából.

Xera is hamar elkészült. Puha, jade-zöld inget, széles, fémcsatos övet, elől összefűzött, éjsötét nadrágot, térdig

228 229
érő, fűzős csizmát, platinafehér kar- és csuklóvértet gondolt magára. Jégfényű fekete haja szabadon maradt, hadd száradjon.

Arfum nyakába ültette Toffot. Vágtában indultak Híd-város felé.

legeslegvénebbek emlékező meséi szerint Híd-város úgy keletkezett, hogy a szeszélyesen kanyargózó, szilaj folyó keresztül-kasul vágta a hegyet, széles medreket létrehozva hömpöly vizének. A környéken élők eleinte a történetek után kullogtak: az újonnan keletkezett szakadék fölé - hopp! - hidat húztak. Mígnem egy napon felbőszültek attól, hogy immár az egész hegy csupa híd, ám a víz továbbra se nyugszik, újabb és újabb ágyat vág magának a csillogó, mogyorószínű kőzetben.

Ekkor úgy döntöttek, családotól a hidakra költöznek; ezentúl szünet nélkül szemmel tartják a komiszt, és azzal fogják csúffá tenni, hogy megelőzik, gyorsabbak lesznek nála. Így épült híd híd hátára, egyik a másik fölé, mellé, alá; összeköttetésükről fizrfangos átjárók gondoskodtak. Házak, paloták, boltocskák, kocsmák, fogadók, műhelyek emelkedtek a korlátok mentén, mígnem létrejött az inkább lenyűgöző, semmint gyönyörű város.

Időközben a mind bosszúsabb folyó további átjárókat mosott magának, ám áskálása már senkit nem zavart, mert minden lehetséges útját előre kiszámították és áthidalták, és az emberek szerettek azon a fából, kőből, fémből, csontokból alkotott, mesehangulatú, ezerstílusú, útvesztőféle építményen élni.

Az elkedvetlenedő vizet a főzésen, mosáson kívül arra is használták, hogy elszállítsa a városban keletkező szennyet, hulladékot, holttesteket.

Az út mellett iramló türkiz folyó mind több szemetet ringatott a hátán.

- Közeledünk - szólta Xera.

Észrevettek egy rosszul öltözött, mélán lebegő hullát.

Sayon undorodó hangot hallatott.

A lány ránézett.

- Bármerre jársz, az otti nép lelkületéről mindennél ékesszólóbban beszél a környezete. Ha roskadásig tömik a templomokat és könyvtárakat, ha impozánsak a temetők, ám az utcák, vizek, erdők mocskosak, bármily bőszen bizonygatják, nehéz elhinni, hogy a lelkek csipkefinomságúak.

- Ez is olyan hely, mint Ardd?

- Minden hely másmilyen.

Ekkor megpillantották a folyó fölé emelkedő várost.

A lélegzetállító látvány tetszett a szertelen képzeletnek, ám kissé harsánylott a szemnek. Az egyenetlen, tákoltnak rémlő korlát - a városfal - különös lakóképződményt szegélyezett-ölelt. A házak iparkodtak szomszédjaiknál jókorábbnak, díszesebbnek látszani, ezért helyenként túlértek a korláton, vakmerőn a víz fölé nyúltak, néhol a híd padlója alá kúsztak, tűhegyes tornyokkal vagy gömbölyű kupolákkal törtek a magasba. Nem létezett egyszerű kocka vagy négyzet alakú épület, a tető- és ablakmegoldások között sem akadt két egyforma. Díszítésül bármi szóba jöhetett: csiszolt kőzet, ásvány, kagyló, csigahéj, toll, kavics, fém, kidobott használati tárgy, csontok és koponyák.

Mindez messziről csillogott-ragyogott az alkonyat pazarló fényözönében.

230 231

Fekete madárraj kavargott a narancsarany-lilásrózsaszín-szépiakék égbolton.

A hídra léptettek. A szurokszínűre vénült, többretegű padlat rései közt látszott - és enyhén hátborzongatott - az alatt hömpölygő víz. A korhadó fa meg-megnyikorodt a lovak patái alatt.

Házak sorakoztak kétfelől. Egy magas, hordóforma épület körül lépcsősor tekergőzött, színesen rajzolt kristályüveg ajtói az ott élt nemzedékek ízlésváltozásairól meséltek.

A következő, kockát-kockára-jellegű építmény lakószobáit külön-külön hágcsókról lehetett megközelíteni.

A dobozos egyhangúságot az irizáló kagylóhéjjal ékes falak, a sárkányok és hősies fegyverforgatók képeivel díszített ablakok feledtették.

Mellette hivalgó palota állt, ékkőberakásos homlokzattal, fényűző bejárattal, félköríves ablakokkal, a magasabb szinteket összekötő, légies lebegésű hidacskákkal, tömérdek merész, szurka toronnyal, azok mindegyikén egy-egy színaranynak tetsző szélvarázslóval. Az ablaküvegekre különféle lények koponyáit festették, s azok sejtelmesen imbolyogni látszottak a kiszüremelő gyertya-

fényben.

A távolból látott, viharfellegszerű madárraj a városra ereszkedett. Minden párkányra, toronyra jutott néhány varjúnyi, lilásfekete tollú, héricssárga csőrű, kecses-hetyke mozgású példány. Burrogó, bugyborgó hangon lármáztak, időnként éles rikoltásokkal cifrítván a zajt. Kajla vidámságuk feledtette rendkívüli amuzikalitásukat.

A helybeliek kedvelték őket. A sorra nyíló ajtókból, ablakokból kenyérmorlsát, húsmaradékot, szelt gyümölcsöt szórtak elébük.

Sayon rádöbbsent, mennyire éhes. Toff is nagyokat nyeldekelt Arfum nyakában.

Xera szemlélődött.

A házfalakon függő tartókban lévő fáklyák fellobbantak, csaknem egyidejűleg. A lány már-már azt gondolta, varázsszóra történt, midőn észrevett egy éppen visszahúzódó, égő gyertyát markoló asszonyt az egyik ablakban, és rájött, az épületek külső világításáról ki-ki maga gondoskodik. Mivel a szomszédok ebben is igyekeztek különben lenni a másikinál, már szürkületkor fényben fürdőzött az utca; a narancssárgán táncozó lángok édes melegség ézzetét keltették.

A tekervényes út a tágas főtérré vitte őket, ám - úgy rémlett - a híd teljes népessége is odagyűlt. Tarka tömeg sétált-lődörgött a kavicssal, kagylóhéjjal, kőzetlapokkal burkolt területen. A helybeliek otthonosan mozogtak, az idegenek, átutazók, miként Xeráék is, ténferegve bámészkodtak.

A középpontban kör alakú ketrec állott, a város legnagyobb házánál is méretesebb. A feketére mázolt, kézmágasan vörösre markolászott-koptatott rácsok mögött lerongyolódott rabok gubbasztottak-heverték, vagy a rudakba csimpaszkodva ételért, italért, ezért-azért rimánkodtak.

A börtön köré vont padsoron ültek a rácson túliak hozzátartozói, ellenségei, valamint egyszerű érdeklődők, továbbá színes és bűnfélő személyek.

Utóbbiak biggyesztett ajakkal szemlélték a tömlöclakókat, némelyük csak elégedetten bólogatott, mások meredt mutatóujjal erkölcsméltató szónoklatot intéztek a bukottakhoz. Akadt köztük kettő is, akik kővel hajigálták az elítélteket; ezek munícióval megtömött zsebei úgy festettek, mint teli pofazacskók, és túlterhelt nadrágjuk

232 t.: 233

szüntelen le-lecsúszkált, a közelben bámészkodó gyerekek igaz mulatságára.

A színes emberek egyike-másika énekkel, tánccal vidí-

i

totta, borral, kenyérrel kínálta a bezártakat; egy festett

arcú szépleány széttárta blúzát, és gömbölyded melleit, telt csípőjét ringatva szolgált vigasszal. Egy kevés metü szőfogú, legfeljebb hatesztendős fiúcska átszellemülten mesélt a rács mögöttieknek, arról, amit ők a tovatűnt gyermekkorral biztosan elfeledtek már: hogyan születnek a felhők és a szél.

Az egyszerű érdeklődők tekintete azt vizsgálta, miként festenek a gaztevők, lerí-e róluk a gonoszság; azt is látni vágyták, milyen bűnhődésük: megszenvednek-e tisztessen.

Az ellenségek gúnyrigmusokkal bosszantották a becsukottakat.

A családtagok pecsenye- és kenyérfalatkákat dugdos-tak szeretteiknek.

A börtönhöz közeli kocsmá népe az utcán felállított hosszú asztal körül mulatozott. A szomszédban fegyverbolt működött, ésszerűen: a gyakorta összezőrrenő felek mégse pusztá kézzel verekedjenek.

A következő épület utcai szintjén ékszer árultak, azután pékség, zöldséges, kalapos, cipős, női és férfiszabó jött a soron.

Itt kínálta portékáját az illatszerkészítő, valamint a sajt- és halárus. Ők állandó szagcsatát vívtak, hogy félresöpörjék, elnyomják, felülmúlják egymás illatait.

Az egyik boltocskában varázspraktikákat, szerelmi bájitalt és teherbíró kenderkötelet kínáltak.

A tömlőc mögött ácsolt színpadon csepűrágók komédiáztak.

234

Midőn Xeráék ellovagoltak mellettük, vérbő szerelmi jeenetet adtak elő: a szenvedelmes férfiú térden mászkálva dalolt, és a sallangos ruhájú, körbecsúszkált nő is szilajul énekelt. Bár lázas szavaikat nem lehetett kivenni, szívettépőek voltak: a közönség könnyedzett; a leányok, asszonyok és idős urak titkolatlanul.

A fogadóhoz érkeztek. Az életöltők óta szépített-toldogatott, nehezen se meghatározható formájú épület szállásadó jellegét már messziről sejteni lehetett a falakra és ablakokra festett, hajszála egyforma baldachinos ák és borosku ák láttán.

ős P

A cingár fogadós üzletszerűen megőrült nekik, átnyújtotta "a legszebb szobánk!" kulcsát, és üvöltözve előszólította a lovászt.

Az amúgy bátor mének erőst vonakodtak az istállószolgával tartani.

A régen mosdott fickó mindössze egy áttetsző kendőfélét viselt a csípején, és csupán azért nem keltett csupasz benyomást, mert egész testét sűrű fekete bozont takarta. A szőrietébe akadt-szervült kazalnyi szalmaszál

szőkesége kevésnyit finomított vad küllemén. Ioltaképen nem is keltett volna lóevő benyomást, ha nem olyan lapos az arca, azon belül is főként a homloka és az orra, s ha mélységes mélyen ülő, valószínűtlenül keskeny szemréséből nem sárga íriszű, álló pupillájú, alattomos tekintetű szem mered elő. Ha ezek a jellegzetességei nem lettek volna, hosszú, kihegyezettnek rémlő szemfogai tán fel se tűnnek.

Sayon végigmérte a visszatetsző személyt, azután az istállóba vezette a lovakat. Szénát, abrakot, friss vizet tett eléjük, és hangsúlyosan óvta attól a lovászt, hogy a közeliükbe merészkedjen.

235

A fickó gúnykacajt hallatva Fantagro mellé pattant, és a sörényét elkapva, lóhoz-értést csillogtató felugrásra készült.

A bemutató heves hirtelenséggel szakadt félbe.

A fölínígt szolga átrepült néhány alacsony válaszfalon, két kárörvendező paripa és három flegma tehén ftilött.

Az istálló bikájának öklömnyire táguló orrlikai előtt ért földet.

A herceg nem várta meg a végkimenetelt. Fantagro nyakát megveregelve küllant a zajosodó epizódból.

Aztán kérdőre vonta a duzzadt keblű fogadósnét társnője hollétéről.

A részletes útbaigazítás alapján szinte könnyedén eligazodott az épület kacifántos lépcső- és folyosórendszerében, útközben kétszer kibukkant a száradó ruhaneművel teleaggatott padláson is - épp ahogy mondva volt neki - s végül meglelte a bérbe vett szobát.

Lelkesen benyitott, hogy vacsorázni hívja Xerát.

A lány aludt az óriási, kíváncs nyoszolyán, a majomkát ölelve, annak farkával a dereka körül.

Az inkább éhes, mint fáradt Sayon felsóhajtott. Úgy érezte, ha nem ehet, bánathalál végez vele.

Xera felrezzent a sóhaj hallatán.

- Háromszor alszik, aki gyorsan alszik - suttogta lehetnyire nyílt szemmel. - Hol voltál ilyen sokáig?

- Enni adtam a lovaknak, bikának. Mi is vacsorázhatnánk?

nem vágytak a fogadó fáklyaláng-füstös falai között étkezni. Úgy döntöttek, a főtéren keresnek csábítóbb falatozóhelyet. Toff körülöttük szaladgált.

Elsétáltak a csepűrágók mellett. A közönség áhítatos csendben versmondót hallgatott:

Bámulom tested

falra szökkent anyát: ma

két lánnyal alszom. *

Xera belesett a parányi varázsboltocska nyitott ajta-

ján. Sayon nyomban felemlegette mardosó éhét, de nem ragadta el kíváncsi társnőjét a küszöbről.

Odabenn maroknyi ami, bibircses bőré, papucsállú, fekete szövedékbe burkolódzott, sok száz éves asszony vöröseszöld kenőcsöt kavargatott egy hatalmas agyagtégelyben.

Rájuk tekintvén sárga láng villant sötét szemében.

- Akartok teafüvet kimerültség ellen? - kodácsol. - Ne-tán bájítalt? Az nagyon kéne nektek! Segítene, hogy legyőzzétek egymás iránti félszeteket. Megveszem a palást-jaitokat! Még jobbat ajánlok! Cseréljünk! A palást ellenében megszabadítalak benneteket a fájó emlékmóktól.

Xera szótlánul továbblépett.

A vénséges asszony a távozó Sayonra rivallt:

- Várj csak, fiam! Menj a kocsmába, keresd a félfejű Dorrt, és vedd meg tőle, mit téged meglátván felkínál! Igyekezz, ha nyugtot akarsz!

A szólított megállt, a ráncoktól pókhálós arcra tekintett.

- Járt erre egy Ahmat nevű madárlény? Ő jobban érdekel, mint a félfejű Dorr!

Foaor Ákos

236 23?

-Találkoztam a csúfsággal - bólintott a praktikás. -Titeket keresett, várt rátok napokig. Súlyos beteg a nyomorult! Rettenetesen hullik a tolla, töredeznek a karmai. Bírhatatlanok testi-lelki kínjai. Szörnyű szenvedtében szünten őrjöng. Meg kéne ölnöd őt. Ha újra találkoztok, légy hozzá irgalmasabb, mint eddig! Alaposan végezz vele!

- Merre ment?

- Csatlakozott egy csapat szörnykatonához. Elindult velük, hogy csapdát állítson nektek Draba boszorkaváránál.

- Honnan tudja, hogy oda tartunk?

Az asszony kavicsrágó hangon nevetett.

- Tőlem, ki másától!? Ki nem állhatlak benneteket

férfiakat! Ha ti varázsoltok, mágus a nevetek. Ha nő tesz csodákat, boszorkánynak, lidércnek, banyának hívjátok. Felfuvalkodottak, kevélyek, gőgösek vagytok! Öljétek le egymást! Ahmat is tudja, mennyire gyötrődsz! Majd segít rajtad, hogy ne húzzad sokáig! Miszlikbe tép, kiszabadítja belőled ivadékait! Hát jól vigyázz! Amohoe, a pompásan kártékony varázsló szemmel tartja lépteiteket. Bár csak fél szemmel, immár.

- Köszönöm. Ég veled - búcsúzott illendően Sayon.

- Meg se csókolsz?! - kotkodált a boszorka. Papucszerű állán szökdécselni látszottak az ujjnyi szőrszálakkal éktelenített bibircsek. - Adj egy csókot!

- Bibircsókot? - szólta Xera az ajtónál. - Hiszen azzá lesz rajtad a gyűlölt férfiak érintése. Csókemlékek borít-

ják arcodat.

- Jaj, téged is szörnyen gyűlöllek! Mindenkit utálok

rühellek! Bárcsak felköthetném magam! De hát halhatatlan vagyok! Jaj nekem!

- Ez ellen nincs főzeted, kenőcsöd?

Az acsargó nőszemély meredt köszemmel a lányra üvöltött:

- Ha lenne, akkor itt vénülnék, amíg napra nap te-
1ik?! Te akarsz a halhatatlanságtól szabadulni?! Te, aki fiatal maradtál?! De legalább nem vagy szebb nálam! Egyetlen vigaszom, hogy csúnya egyáltalán nem vagyok! Igaz, én nem is ajándékba kaptam az öröklétet, mint te! Engem megátkoztak vele! Hű, hogy tudok gyűlölködni! Micsoda pompás éné az utálat! Egészen felpezsdültem! Aztán majd vigyázzatok, ha a sárkánybékáért indultok! A rusnya férge! Mire kellhet a dögvész Ylimnek?! Különben többen akarják ám, mint nem, hogy felforduljatok! Kitaláljátok, kinek szorítok? Na?!

- A gleccser is megfagyna a szívedben - sóhajtott Sayon.

Kilépett a térre, mélyet lélegzett a friss levegőből. Bölcsen tette: két lépéssel odébb elveszett a lég üdesége. A puha testű, vízkék szemű sajt- és halárus a kifinomultságtól lábujjhegyen járó, piperkőc rózsavizessel szóháborúzott.

Mégpediglen arról, hogy szó sem lehet egymást szenvedélyesen szerető sargaik egybekeltéről. Az esetben sem tartanak kézfogót, ha a tiltott szerelmesek folyóba ugrás, kardba dőlés, továbbá méreg általi öngyilkossággal fenyegetőznek.

Képtelenség a frigyük! kiáltott a leány atyja. Inkább haljanak! bólintott a fiúé.

E pillanatnyi egyetértés miatt szégyenkezve megest le-
büdösözték és vád alá vették egymást, miszerint kinek a kölyke kigyóbb, léhább, gaz csábítóbb. Majd tovább taglalták a gyermekeik halálához megfelelő végnemeket. Xera megfenyegette őket sárkánygyík-gyűrűs mutatóujjával.

Ellépdeltek a szabó és a cipőkészítő boltja előtt. A ka-
238 239

lajos ablakában különbözőképpen ékített rézsisakok és díszesebbnél tollasabb fövegek kínálgatták magukat.

Sayon szédült az éhségtől. Toff továbbra is fáradhatatlanul rohángált. A zöldségárustól salátát, a péktől cipócskát csent. Xera szó nélkül kifizette zsákmányait.

Azután az ékszeres toppant eléjük, kiszökkenvén parányi üzletéből. Megragadta Sayon karját, és a homlokán zöldellő gyémántra meredt.

- Jaj! - nyögte. - Megveszem! Máris megveszem! Ó, jaj, ha ez az eredeti, márpedig az, akkor vissza is vonom, amit első megrendülésemben mondtam! Egyik világnak sincs annyi kincse, amennyit ez megér! Boldogult apám mesélt e jellegzetes csiszolású kőről. De te nem is érted, miről beszélek, ugye!? A gyémánt, ez a káprázatos drágakő briliáncsiszolást érdemel, az hozza ki tűzét, fényeit. Esetében nagyon ritka a fantáziacsiszolás, és az így készült kövek nem is oly értékesek, mint gazdagabban fazettázott társaik.

- Hát akkor?! - kérdezte a herceg, elhúzva markolászott felkarját.

A vibráló mozgású, cickányszerű férfi felfedezte a másikat, a kardot ékesgető követ. Izgatottságában helyben futott, két kézzel a hajába tépett, és sírva fakadt.

- Ez az! - könnyezett. - A varázserejű ikerkövek: a Szabadság és Szeretet, e két erősen elvont fogalom talizmánkövei! Fazettás körökben régóta kering a legenda, mely szerint egy napon valamelyikünk megszemlélheti ezt a különleges csiszolást, és készíthet hasonlót. A másolatkozó is amulettként véd majd minden ártótól, aljastól. Aki ilyen követ birtokol, többé nem bír vakon elmenni az élet szépsége, semminő csoda mellett. E kő boldoggá tesz, ám anélkül, hogy veszélyesen tudatában lennél boldogságodnak, így az nem szállhat a fejedbe, hogy aztán az ellenkezőjére forduljon. Vagyis ez a kő segít tiszta szívűnek maradnod. De még az is lehet, hogy ha sosem voltál tiszta szívű, akkor azzá tesz, bár ez már tényleg kész csoda lenne! Alig bírok magammal! Engem ért a szerencse, hogy elsőként megpillantsam? Láttam már más fazettás is? Ki volt az? Megvakítom, de meg is ölöm a gyalázatost!

- Jegyezd meg hamar a csiszolást, és elsőként te viseld amulettkövet - javallotta Sayon. - Rád fér a tisztulás.

- Jaj, alig bírok magammal! - nyögte a kényszermozgásos fickó, hevesen végigvakarva egész testét. - Biztosan kiütéses lettem örömömben! Látom a rengeteg időn át elejtett, varázsos kőkreket! Tényleg léteznek, és előkerültek, és ha ez való, akkor még számos csoda bekövetkezhet! Jaj, hát mégsem halt meg a Csoda! Csak nekünk, hídvárosiaknak nem jutott rendes varázslónő, nekünk egy gonoszdi banyával kell beérnünk! Hát hol az igazság? Látom a köveket! A saját szememmel! ÉN! Engedd, hogy kis ideig tanulmányozzam őket!

Toff körbeszaglásztta a helyben szaladgáló, tébolyultan vakaródzó fazettást, és nem találta megviczorognivalónak. Villámlásszerűen lecsippentett egy óvatlan parányt a vibráló férfiú pipacsszín ingéről, és a szájába tömte. Miután további falatkákat nem lelt az ékszerkészítőn, érdeklődése meghervadt, és inkább a mozgalmas életű börtönhöz somfordált.

- A kocsmába készülünk - szólt Sayon. - Légy vendégünk egy italra.

A drágaköves térdre omlott a megtiszteltetéstől. Térddepeltében vagy kétszázszor meghajolt, majd a herceg csizmáját próbálta volna csókolgatni, ám időközben az ünnepektől korgó gyomorral odébbállt.

Sayon mind reménytelenebbül gondolt a vacsorára, midőn Xera nyomában a fegyverboltba lépett.

240 241

A sárgás fénnel megvilágított helyiség padlótól mennyezetig érő polcsorain pazarul megmunkált kardok, kések, török, hajítóbárdok, -dárdák és -karikák, rettető pengéjű vívócsákányok, közelharcra használatos ütőkarmok, gyűrű- és csuklókések, messzehordó, veszedelmes íjfényverek, vérték, páncélok sorakoztak. Vaskosan csípős odör honolt a falak között; lámpa- és fegyverolajszag keveredett a dús múltú fémek jellegzetes illataromájával.

-Vennétek vagy eladnátok? - hallszott.

Gömbölyű alkatú, halántékig szakállas, csíkokban öszlő hajzatú férfiú firtatózott az egyik testpáncélzat takarásában, a polcot tollseprűzve.

- Bámészkodnánk - felelte Xera.

A férfi nem fordult feléjük, csak a válla fölött vetett rájuk gyors, kutató pillantást. Felvonta szemöldökét, és visszatért a portalanításhoz.

- Úgy látom, tehetők vagytok - jegyezte meg. -

Nem ártana, ha felfegyverkeznétek. A városon kívül hemzsegek az útonállók, de itt is bárki szemet vethet a holmitokra. Csupán a vértjeitekért és a gyémántos homlokpántért odaadnám a fél boltomat. A másik felét elvihetnétek a köves kardért cserében.

- Ügyesen kisemmíznél - mondta Sayon.

- Ne hidd, hogy rosszul járnál. Tudnék mutatni ezt-azt, aminek komoly hasznát vehetnéd a harcban.

- Nosza - biztatta Xera.

A boltos kimozdult a vakító páncélzat mögül, és alaposan végigmustrálta őket. Ledobta kendermagos poroló szerszámát, és szélesen elvigyorodott. Szép, szabályos vigyora volt, minden második foga kékeszöld lén.

-Találkoztunk már? - kérdezte ravaszul.

- Épp az imént - bólintott a herceg.

- Nem, nem! Valahol láttalak már téged! Megvan! Itt járt egy eszelős szörnyeteg, hasonlított a porseprűmre, csak jóval nagyobb és rondább volt. Ő kereste a kétféle szemszínű, sárga csíkos hajú harcost. Aztán megjelentek a sakálfejűek, és ők se másvalaki után kérdezősködtek! Téged eltéveszteni se lehet! Sokat ér a fejed, rabszolga!

- Mit csinálsz most? - kérdezte Syon sajnálkozóan. - Elfogsz?

A boltos vállat vont.

Bolyhos szőrzetű szakállát az állánál szorosan összefonva, színes bőrszíjakkal, finom madártollakkal pompásítva viselte. Pirítsárga, bő szabású ing és hervadólevélzöld nadrág lebegett kerekded körvonalú testén. A derekát ölelő, tenyérynyi széles övet színes tollazatú madarak művészi preparált tetemei csinosították. Térdig érő csizmájának oldalvarrását is madártollak tették - szerinte - díszessé.

- Rajongok mindenért, ami repül - vallotta be. - Az a hulló tollú, kampós csőrű, Ahmat nevű szerencsétlenség nem repül. A teherhordó ló, mely idáig cipelte, a városkapuban dögölt ki alóla. A szörnyeteg több ízben porrá zúzta a szomszédos kocsmá berendezését, sajnos nem pusztán kézzel, hanem az ott lévő vendégekkel. Velem például egy irgalmatlan hosszú asztalt csépelte pozdorjává. Egyetlen ép csontom se maradt volna, ha nem volnék így kipárnázva. Sejtethetek, hogy kivívta utálatomat. Remélem, beleszalad a kardodba.

- Úgy lesz. Erre törekszem.

- Szokatlan, hogy nem döngeted a melledet, miként a magadfajta fegyverforgatók általában. Mutatok nektek néhány dugott holmit, hátha találtok köztük hasznavehetőt.

Találtak.

242 243

hídkorlát melletti szellős kocsmateraszon lakomához láttak végre.

Sayon fehér húsú, olvadt-puhára sült, fűszermártásban fürdő halat evett, Xera sajtos gabonakását és bő levű, mézédese gyümölcsöket.

Toff vidáman turkált az előttük széplő tálakban, mindent megízlelt. Gyakorta átkarolta a köztük álló, kövér üvegkancsót, és a sűrű, gránátkő ragyogású borba lafalyolt. Az italszint mélyre csökkenése nem ejtette kétségbe, szipókává sodort hegyes nyelvvel az edény fenekéről is kiszivattyúzta a bársonyos szőlőlevet. Egyszerre csak galérrá gömbölyödött a lány nyakában, vége-hossza nincs farkával is odabéklyózta magát, és szuszogós álomba ájult. A kocsmái nép leplezetlenül, már-már bántóan bámulta őket - az idegeneket - és e bámészolásban nem tettek köztük különbséget. Bármikor, bárkivel beszéltek is, az általában Sayonhoz intézte szavait. Ám e szótlan fürkészősdiben ugyanannyi figyelem jutott a nőnek, mint a férfinak.

Midőn megéreztek testükben az étel, ital jótét melegét, kissé felélénkültek, és alaposabban megsejlelték környezetüket. Gond nélkül felismerték Dorrt.

A fickó valóban félfejesztett volt, koponyájának hiányzó bal fele az élet valamely vészivatarában veszett oda.

Azon oldali homloka, szeme és járomcsontja nem lévén, arca meglehetősen meredeknek tűnt. Azért, hogy ne lehessen belátni a fejébe, de az eső se áztassa el, és még az ivócimborák se használhassák azt korsónak vagy köpőtálnak, meg tán szépéztől vezérelve is, Dorr sárgaréz tetővel fedette a folytonossági hiányt. E fedőt mélyen aláomló, feketekék, dús lófarok díszítette. Szájzugait sötét, tompa fényű gyöngyök pettyezték, állát napkelte-színes gyík-

244
továció és további gyöngyök pompásították. Orrcimpáin apró, tündöklőre csiszolt, kék, zöld és sárga drágakövek villogtak. Óriási testén sok vészt megért, horpadásokkal teli, fénytelenített váll- és mellvértet, hasadozott fekete inget és nadrágot, durva bőrcsizmát, tömérdék fegyvert viselt, és legalább annyira búzlott, mint amilyen izmos volt. Bár a szabad ég alatt és a hosszú asztal túlsó végénél tartózkodott, Sayonékig értett a szaga.

Szélteben és hosszában is természetes alakú, ütött-kopott vértékben, merevre mocskolódott bőrgúnyákban feszítő társai ugyancsak veszedelmes fickóknak tűntek.

Egyikük arcát - a bal halántékától a jobb állcsontjáig ívelő - kétujjnyi széles, szörnyetegkaromtól származó, hullazöld forradás férfiasította.

Másikuk külleme is számos csatáról mesélt. Jobb kézfejét vaskampó, ezen oldali szemét kék-zöld tüzekkel játszó opálkaboson helyettesítette. Az álláról valaha lehasított bőr nem hajtott ki újra, a meztelen csont rózsaszínesen virított.

Harmadikuk többé-kevésbé olybá festett, akár a lányok álma: bozontos szőkesége, villogó tengerkék szeme, hatalmas orra, szilaj szája, bércejellegű mellkasa és osztott-táblás hasfala, de - sajnos! - csupán egyetlen lába volt, a másikat fából, fémből, fényes szegecsekből tákolták össze.

Következő társa a keverték közé tartozott. Felmenőinek sorában egészen érdekes lények is lehettek. Testileg emberfélét, fejét tekintve kutyát és bikát is formázott, borostyánsárga íriszét függőleges állású, ritmikusan pulzáló zöld pupilla osztotta ketté, harapófogó-szerűen záródó fogsorát habos nyálbevonat sárgította. Kivert-állatpillantással, inkább búsan, semmint ádázul meredt maga elé, lapos orra és színtelen ajkai mocoogni látszottak, akárha szüntelenül szimatolna.

245

Az asztaltársaság többi tagja se volt ínycsiklandóbb.

Úgy rémlett, nemrég verekedtek, esetleg egymással; némelyükön alig megalvadt vér száradozott.

Dorr lassan felállt, és elvigyorodott, láthatóvá téve parányi aranypöttyökkel szépségesített fogazatát.

Azután egyetlen, felhőszín szemének pillantását rájuk szegezve, feléjük indult, és minden lépte megdöndítette a

híd sokrétegű, vénséges padlatát. Ahogy közelgett a szembeszéllel, orr- és könnyfacsaró szaga úgy vastagodott.

Mire megállt előttük, mindketten nehézlégzettek.

Lába csaknem Sayon térdéhez ért. Nem ült le, de le sem hajolt, hogy szólítottja kénytelen legyen felnézni rá.

- Hé, te! - csattant. - Ha akarnék, rengeteget árthatnék neked! Ha úgy tartaná kedvem, ízekre szednék! Aztán a csaplárosné apróhúst sütné belőled, ha szépen kérlelném.

- Igen? - lehelte a herceg. Úgy érezte, a bűz - mint a lávafolyás - lecsorog a légsövén, ellepi a tüdejét és megfojtja.

- Igen! És a nőddel is tudnék mit kezdeni! Utána meg odavetném a maradékát a cimboráknak, hadd szórakozzanak ők is.

- Nem akarod megpróbálni? Csak ábrándozol? - kérdezte Xera, a kacérabbik árnyalatú vérfagyasztó mosolyával.

Dorr lába meglökte Sayon térdét.

- Akarsz velünk verekedni?

- Még egy sértést aligha bírok lenyelni.

- És te? - nézett a lányra a félfejvesztett fickó.

- Utálok kakaskodni. De azt a rézkupakot lerántanám a fejedről, földet és magokat nyomnék a helyébe. Aztán a nálad lévő dárdával a falhoz szegeznék, hogy helyben maradj, amíg kivirágzol.

- Úgy vélem, mi remek jót verekedhetnénk egymással - sóhajtott Dorr. - Nem vagytok nyápicok, szájhősök. A te hírneved, Sayon, egyenesen az égig ér!

- Hízelegsz.

- Nem, nem! Még sose mondtam ilyet senkinek. Különben locsogni se szoktam. Ha bejön valaki, jól leverem, aztán kész.

- Miért teszel kivételt?

Dorr nyolcra hajtogatott papírost feszegetett elő a nadrágjából.

- Ezért.

Sayon elvette és szétnyitotta a sokat gyötört, ragacsos-sá sárgult lapot. Saját arcát pillantotta meg a zsebbéli hányattatásban kissé elmosódott rajzon.

Miután alaposan megszemlélte a képet, visszanyújtotta Dornak.

A fickó gyors mozdulattal kapott érte. A herceg ujjaihoz ragadt papír szétszakadozott.

A félfejű vállat vont.

- Nem számít. Sok ilyet hagytak nálam a szörnykatonák. Jól megfizettek, hogy függesszem ki a házak kapujára. Épp indulni készültem, hogy teleaggassam a várost ezen elbűvölő képekkel, amikor beléptél. Maréknyi arany jár annak, aki elfog vagy megöl téged, tudod-e?

- Akarsz próbálkozni? - tudakolta Sayon.
- Máskor akarnék - bólintott Dorr. - Bárki mást elkapnék, leölnék, sokkal kevesebbért is! Te azonban a cimborám vagy!
- Nem tettem érte semmit - tiltakozott a megtisztelt.
- De igen! A madárszörny gyűlöl téged, és a sakálféjűekkel együtt szaglászik utánad. Akit ő halálra keres, az nekem cimborám! Ugyanis utálok Ahmatot!

246 247

- Mi is! - üvöltötték egy torokként a háttérben állók.
- Mit tett veletek?
- Semmi közöd hozzá! - morrant Dorr, lesütött fél szemével a jobblábas csizmája orrát nézegetve. Azon pedig éppen egy páncélos hátú, nagyobbacska rovar mászdogált. Fenyegető ottléte elannyira feldúlta a félfejűt, hogy az a bal lábával ráugrott a jobb lábfejeére, s teljes erőből széttiporta a bogarat, valamint saját kényesebb csontjait.
- Kínjában felkapta a kancsót az asztalról, és kiitta az abban lötyögő pár csepp bort.
- Na! - nyögte két gyenge korttyal később. - Nem kaplak el, és nem végzek veled, mert ha Ahmat gyűlöl, akkor én szeretlek! Ha nekem adod a homlokdíszedet, az esetben a képeddel sem aggatok tele a várost. És ha ezt nem teszem, nyugton alhatsz, más sem akar majd elfogni a vérdíjért. Áll az alku?

Sayon higgadtan vállat vont.

- Tőlem aggathatsz.
- Aranyat sem adsz? Két aranyért már nem aggatok.
- Aggass, ha kedved tartja - felelt unottan a herceg, majd intett a kocsmárosnak, hogy hozzon még két kancsó italt.
- Dorr hátralesett a társaságára. Látta rajtuk, hogy nem elégedettek a tárgyalás alakulásával. Köhintett, ujjai köré tekert egy fürtöt a rézfedőn himbálódzó lófarokból. A lányra meredt, pillantása megakadt a jade-zöld ing hasítékán, és elvigyorodott.
- Ideadod a nőt, nem tovább, csak amíg lehajtod a bort, és már nem is aggatok.
- Nem adhatom. Nem az enyém.
- Nem?! Hát kié?
- A sajátja.

Ezt a választ bizony se a félfejű, se a többi férfiú nem értette.

A kocsmáros kihozta a teli kancsókat.

Toff fellesett egy pillanatra, s mert a látottak egyáltalán nem nyerték meg a tetszését, borzalmasan rávicsorgott a körötte lévő idegenekre, majd ama hitben, hogy immár mindenki tudja, mihez tartsa magát, visszatért szendergéséhez.

- A gyereketek? - élcelődött a falábú óriás, közelebb lépve.

- Úgy nézz rá, mintha az volna.

- Vedd át, amíg játszózni visszük a nőt.

Sayon a lányhoz fordult.

-Választasz? Köztük van a "megfelelő idegen"?

- Köszönöm, egyiküket sem kívánom.

- Sajnálom - szólt a herceg, a körük gyülemlett fickókra tekintvén. - Úgy néz ki, hogy aggatni mentek.

Xera nem bódult el töletek.

- Xera!? - hörrent a hullazöld forradás büszke birto-
kosa, háromlépésnyit hátrálva. -Az a Xera?! A halhatat-
lan? A legyőzhetetlen fegyverforgató?

- Elhiszed, vagy kipróbálsz? - kérdezte a lány.

A karmolt arcú férfi sarkon fordult, és társai karéjában visszavonult az asztal túlsó végébe. Lerogytak a ló-
cára, izgatott siettükben alig több mint két helyre, s
összedugott fejjel pusmogni kezdtek.

Távozásukat kihasználva, a közelben őgyelgő fazettás
a herceg mellé surrant. .

- Nem akartam előbb idejönni, láttam, hogy beszél-
gettek - magyarázta, Dorrek felé mutatva. - Mostanában
a szokottnál is dühödtebbek. Pár napig itt időzött egy
Ahmat nevű madárszerű lény, és rendszeresen összever-
te őket. Ezek majd beleőrültek, hogy nem képesek meg-
248 249

ölni a csúfságot. Tucatnyi kést, kardot beletörtek, még ál-
mában is meglepték és zsineggel fojtogatták, Kampókéz
több helyen is meglékelte a koponyáját, de Ahmat nem
és nem halt meg. Sárga vér folyt a sebeiből, aztán egy-
szerre csak mindenütt összeforrt. Ekkor felkelt, és harag-
jában falhoz, padlóhoz csapdosta Dorrekát. Azt suttog-
ják, hogy Kyd, az a szép szőke, féllábú fickó, rettentően
megtetszett neki. Történt is köztük valami bizalmas, pe-
dig Kyd egyáltalán nem akarta, nagyon messze hallat-
szón tiltakozott, de hát nem volt segítség.

Míg beszélt, tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le
a homlokmedálon fénylő gyémántról. Mutatóujjával az
asztal lapján rajzolgatott, ilyként próbálván az emlékeze-
tébe vésni a kő fazettálási módját. Miután úgy vélte,
megfejtette titkát, szemügyre vette a kard márkolat-
gombját ékítő példányt.

- Sejtettem, sőt: tudtam! - lehelte áhítattal, és újfent
rákezdett kényszeres fickándozására. Mozogtában nem
bírt rajzolgatni, de úgy rémlett, már nem is akar: ujjait
ökölbe zárta, mintha félne attól, amit az asztallapon fel-
idézhetsz. -A fantáziacsiszolás sokféle formát kiadhat. De
ilyennel még sose találkoztam. Ezeken itt nem öt- vagy
hatszögek, netán rombuszok, hanem varázsjelek látha-
tók, mindkét kövön másféle. Mit tegyek? Le merjem

másolni? Hiszen jelentésüket nem ismerve, méltán tartok erejüktől.

Xera töltött a borból, és a feszült férfi kezébe adta a kupát.

- Nincs mitől félned. Az apádtól hallott legenda eligazít.

A fazettás kortyolt az italból, ám máris lecsapta azt.

- .Illyik jelet csiszoljam az amulettköbe? - kiáltott. - Kétféle van!

- Aludj rá, reggelre megálmodod a választ.

-Te ismered a választ? Segíts eligazodnom!

- Eligazodsz nélkülem is - mondta a lány. -Tőled tudom, mit kell tenned: te mesélted.

A férfi felállt a padról, de nem egyenesedett ki. Görbült háttal, gondterhelten távozott, köszönni is elfelejtett.

-Térjünk nyugovóra - javallotta Sayon.

Xera belegondolt. A bársonyos égboltra függesztette pillantását, majd a herceg szemébe nézett.

-Többé nem harcolok ellened.

- Annál látványosabb lesz a küzdelmem, immár önmagammal.

- Lehet, hogy nézni fogom az ablakból.

- Hé! - mordult feléjük Dorr. - Megvitattuk a sorso-
tokat. Futni hagyunk, menjetek! Nem lesz aggatás! Háborítatlanul alhattok, ha most megígéritek nekünk, hogy kicsináljátok Ahmatot!

Sayon felpattant ültéből, és a magasba lendítette kardját.

- Nyugodtak lehettek. Kettéhasítom a testét, alulról fölfelé, ezzel a pengével!

- Fölkel... - sóhajtott Kyd.

- Soha többé, ha ez a kard szeli félbe!

- Úgy legyen!

- Úgy lesz.

250 1 251

ire visszasétáltak a fogadóhoz, a tér kiürült, a boltokat bezárták, a bukottak álmodtak a börtönben, és a csepűrágók letették jelmezüket.

Sayon már-már ünnepélyesen lélegzett, élvezvén a folyóról felszálló levegő friss, édes illatát.

Xerát előreküldte a szobába, mondván, hogy ő még megnézi a lovakat. A lány szótlanul távozott, sejtve, mi lappang az ürügy mögött.

A herceg a hídkorláthoz dőlt, lenézett a város és az égbolt fényeitől csillámos hátú, a szívverés egyenletes ritmusában robajló vízre.

Dorr és társai jártak a fejében. Azon tűnődött, mi történt vele, mi emelte el őt arról a szintről, ahol ezek a fegyverforgatók élnek. Ötesztendősz korától durva kör-

nyezetben, alantas körülmények között élt. Abban a kultúrvilágban a Dorr-félék számítanak Igazi Férfinak, és ő teljes erőből annak is készült.

Ha nem jön lerly, mikor ő tizenöt éves lett, ha nem nyújtja át a homlokdísz, ha akkor éjjel az a sötét ruhás öregember nem fedi fel valódi kilétét, ha nem küldi őt bölcstől tanítóig, ha gladiátor marad - ha élne még egyáltalán - testi-szellemi nyomorult lenne, mint az opálcő szemű, nyúzott állú Kampókéz, a félfejű Dorr, vagy a falábú Kyd?!

Hiszen benne is hemzsegték mindama kínok, amelyeket hiúság, kisszerűség, sértődösség, erőszakosság, gyűlölködés lobbant a lélekben. Csakhogy ezek időközben lekoptak, ledönsölödtek róla; már régóta képes különbséget tenni lényeges és érdektelen dolgok között.

Amióta otthonos a saját ösztönvilágában, egyre jobban élvezi is azt. Az ott ordítózó hiú, eszelős, vérvágyó szörny elhalt; helyét megérzések, sejtelmek töltötték be. Mind finomabban érzékeli a megfoghatatlant, és mert hagyta lenni, megizmosodott a képessége, mely meglátja vele mások mélyeit, bármilyenek is azok; és egyre jobban hallja-érti, miről mesél a csend; és már azt is meri sejteni, honnan jön a varázslat.

Ha ő nem Sayon, Sharun király fia, hanem Sayon, a rabszolga, hol lenne most? Fontos ez? Lehet, hogy akkor egy életen át tartott volna, míg eljut idáig. A legtöbben így vannak vele. Mire megértik a kérdést: mi végre már zörget értük a halál. Aztán újraszületvén kezdenek elől a leketanulást.

Rádöbbsent, mitől tart, miért halogatja a lefekvést.

Iquit átkát féli.

Ha átok egyáltalán, hogy ezentúl bármikor álmodhat régvolt életeiről. Jóllehet, alszik közben, az álmodtak mégis valóságosan megtörténnek vele, s ha csak rövid percekig tart is, ezen idő alatt ő teljesen azonos a másik személlyel, annak múltjával, jelenével, olyannyira, hogy énként érzékeli őt, és mindent tud róla, miként önmagáról. Mindent és teljesen megélni, ez az! Talán ez a csoda vonza az emlékélményekhez, bármennyire fájdalmasak is azok. És persze Iquit másik átkától is retteg, amit az vagy visszavont, vagy nem.

A mágus a hosszú várakozásról beszélvén, megfenyegette őt: majd a saját bőrén tapasztalja meg, Xerával kapcsolatban, milyen a képtelenség-érzet.

Amúgy - feltéve, hogy legfeljebb egy-két esetről van szó - még mindig szerencsésebb ilyféle átoktól sújtottnak lenni, mint aminőtől Ahmat tébolyog.

Mesmeg száanalom szorította össze a torkát, miként a madárlénnyel történt összecsapások közben is, megérezvén annak kínjait. Meg kellett volna ölnie Ahmatot, ám

a küzdelem során az járt a fejében, amit Salachtól hal-
252 . 253

lott: talán egyszer majd nem az lesz a dicsőség, ha elhenceg-
hetsz: egyikünk meghalt, hanem az, ha így szólhatsz: mfnđ
ketten életben maradtunk.

És persze rettentően unta a vele való harcolást. Ahmat
nem volt számára komoly ellenfél. Őt megölni csupán
akkorka hőstett lett volna, mint gyereket vagy öregasz-
zonyt összeverni.

Az átváltozás után történtek, de még a szörnysarjak-
kal fenyegető, hajmeresztő veszély ellenére sem volt ké-
pes azon keseregni, hogy mégiscsak meg kellett volna ten-
nie, mert ha akkor a madárlény ldöglik, egészen másképp
alakul minden.

Ez a kesergő-sírdogáló-sorshibáztató gondolkodásmód
távol állott tőle. Pave karámjában, előbb Xerát védvén,
majd a szűttyögő elnyeréséért vívott harcban nem ölte
meg Ahmatot, hanem unva s szánva is őt, élve hagyta.
A hajnali tűzből menekülvén, az átváltozott szörnyet
viszont csakugyan le kellett volna döfnie.

Miért töpreng ezen?

Érezte, hamarosan találkozni fog Ahmattal. Meglehet,
korábban, mint a hamis nyelvű boszorka ígérte.

Megragadta a varázskardot, a markolatra vésett mén
és a gyémánt a tenyerébe simult. Feszültsége alig csök-
kent.

Az istállóba sietett.

Közeledtét megneszelvén, Arfum és Fantagro barát-
ságosan horkantott. A heverésző tehenek nem törődtek
vele, a bika szuszogva aludt. A többi ló bágyadtan ácsor-
gott a helyén.

A nyűtt szolga a trágyahordó kocsin pihent, nem ké-
nyelmes, nem is természetes harántfekvésben, bokájával
a feje alatt. A mélyben zúgott a folyó, a víz játékos villó-
dzásának visszfénye tükröződött a falon.

Sayon Fantagro mellé lépett, végigsimított a nyakán,
ujjait a sörényébe süllyesztette, fejét az övéhez hajtotta.
Belélegezte a mén zamatos zöld-fű-illatát, s engedte,
hogy megkísértse a csábítás: itt aludni velük, a szalmán.
Aztán belátta: erőt kell vennie magán, hogy lgaz Fé-
lelméhez, Xerához induljon.

lány álmodott, s nem csupán ezt érlékelte, hanem
azt is, hogy idegenül érzi magát a testben, amelyet a sa-
játjaként élt meg.

Lyumek hívták. Tizenöt éves, fehér bőrű, omladt húsú,
vörösesszőke kiny volt.

Nemrég egy férfi le akarta festeni, szólván: olyan a tes-
te, mint egy termékenységi istennőé. Könyörögve kérte,
hogy vetközzön le, és mutassa meg magát. Ő megtette, és
az a férfi végignyomogatta mindenütt, és nyögött és sóhaj-

tozott, hogy ő milyen párnapuha, pihelágy és tészta, finom. Tapogatta, tuszakolta, ráfeküdt és benyálkázta, de végre megfestette őt, gömbölyűségeivel, megmarkolhatóságaival, vörös prémű ágyékával; arcán a szégyenpírral és szeplőkkel. Aztán eladta a képet egy környékbeli birtokosnak, és eltűnt mindörökre.

Azóta neki, Lywnek nincs nyugta, mindenki a festményről beszél, még azok is, akik sose látták, azt kérdezik tőle, miért tette, miért hagyta, s fenyegetik, hogy beárulják otthon. Nem az a legutálandóbb az egészben, hogy az apja agyonveri, ha tudomást szerez a szemérmetlen képről, hanem a fiúk csúfolása. Azt kiáltják utána, vágják a szemébe, hogy tehén, kövér, lottyadt, okádtató; olyan a teste, mint a futóhomok, elnyeli, megfullasztja azt, aki a csapdájába esik.

254 255

Őt soha senki nem szerette, csak az a festő beszélt vele szépen.

Ezen gondolkozva, sikítózós kedvvel, dühödten hánykolódott testvérei között az ágyban. Nyikkanni se mervén, véresre rágta az ajkait, nehogy felébressze hűgait, apját. Amikor nem bírta tovább, lábujjhegyen kisurrott a házból.

Odakünn vékonyult fakult az éjszaka. A fekete égboltot szürke, kék és barackszín fények sávozták, a fűből pára szállt fel, ködbe burkolódzott a táj.

Lyw ezt a napszakot kedvelte, az erős verőfény gyulladt ra pirosította, megszeplősítette bőrét. És mert nem szerették, kigúnyolták őt leégett kinézetéért, és még azt is mondogattuk, hogy kígyófajzat, sötét lelkű, rossz, gonosz. Ő pedig nem győzött visszavágni, követ hajigálni, bosszút állni: bűnhődtetni.

Az éj volt a barátja. Senki nem látta meg, még soha.

Az istállóba rontot Bürge, a gebe - persze - megijedt tőle.

Folyton ezzel az ijedezéssel bosszantotta ő

Lyw elkapta a sörényét, és a lábát felrántva irtózatosan hasba rúgta a lovezt. Élvezettel hallgatta a durranás Megismételte a rúgást, ezúttal nem az állat okulására, pusztán csak azért, hogy még egyszer átélje hatalmát.

Aztán felkantározta a reszkető, vonakodó, ideggyenge Bürgét, a hátára vetődött, sarkait az oldalába vágta, és vad vágásban útnak indult a ködben. Igyekeznie kellett, hogy még sötétben visszaérjen, mielőtt apja felébred.

A ló nyakára hajolva, izzadságának csípős bűzét szagolva sarkával, talpélével rúgta, vágta a rozzant gehercs oldalát, mint általában titkos éjszakai útjaikon, az utóbbi időben egyre sűrűbben. Kiruccanásaikon csűrök Lángoltak fel, istál Lók égtek porrá, hásak parázslottak hamuvá, természetesen a benn rekedtekkel együtt.

Senki nem tudja, hogy ezt ő csinálta.

Egyelőre lélek sem sejti, mire képes, hatalma mekkora!

De már eltervezte, kihez megy férjhez. Az a férfi illik hozzá: hatalmas, kövér és puha, és nagy a vagyona. A környékeliek uramnak szólítják, és közben mindig kissé meghajolnak. Ha Blad felesége lesz, előtte is hajlonganak majd, de ő akkor azt is kiköti, milyen mélyre kell görnyedni. Még az is lehet, hogy térdepelni lesz muszáj a lábainál, ezt majd később dönti el.

Az átkozott Búrge tízlépésenként megbotlott Lyw megelégtelte, hogy folyton a botorka állat nyakából másszék vissza, és kegyetlenül megrántotta a kantár. A gebe majdnem szalót vetett fájdalmában, de azután ügyelt arra, hogy ne csámpáskodjon többször.

A mocskos dög, gondolta Lyw elkeseredetten, hát örökké felidegesít! Mikor lesz vége ennek?! Mikor jutok egy rendes Lóhoz, amit nem kell ütni, rúgni, ami éheztetés;szomjaztatás nélkül is kitalálja minden gondolatomat?!

Egyszer már majdnem rágyújtotta az istállót mérhetetlen dühében, pontosabban rá is gyújtotta, de felébredt az apja és a húgai, és akkor szörnyen sikoltozva együtt oltották az épületet. Ő, Lyw jajveszékelt, sápítózott a lehangosabban, hogy jaj, elégnek a szegény birkák, tehenek! Na meg az a rohadék gehercs! Közben azzal vigasztalkodott, hogy nemsokára női megy Bladhoz, és többé nem kell trágyát kotorni, ostoba állatok kedvét keresni.

A gebe lelassult, hangosan fújtatott, testét síkos hab fehérítette. Lyw ruháját átáztatta, ülepét megnyálkásította a tajték. Gyűlöletében Búrge oldalába rúgott néhányat.

Óriás sóhaj szakadt ki a lóból, azután imbolyogva, hörögve vágta az utat tovább.

Szerencséd van, sziszegte Lyw, a közelbe megyünk, pedig szörnyen megérdemelnéd, hogy egyszer végre megdolgozz a szénáért!

256 257

Még az is átfutott rajta, mi lesz, ha a hajszott állat kidöglök alóla. Remélte, hogy akkor ő nem fog nagyot esni róla, azután majd csak hazajut valahogy, és az apjának is beme-sé1 valami hihetőt.

Végre megérkeztek.

A pajta mögött állította meg Búrgét, nem akart sokat gyalogolni a házig. Egy vastag faághoz kötötte a kantárt, olyan magasra, hogy a ló ne tudjon lefelé lépni, élvezkedni. Végére nem ezért jöttek.

Bár úgy festett, a ziháló, kifordult szemű, tajtékos állat alig sem éhes, a lány dühe nem csillapult. Alárúgott egy kiadósat, és ráformedt, hogy maradjon csöndben.

Lehajolt, és futva megindult a korábban kinézett-eltervezett útvonalon. Még régebben, az első bűnhődtesnél kitalálta; miként hajtsa végre feladatát a lehető leggyorsabban, leghatékonyabban és észrevétlenül. Azóta is e fortély szerint térrykedett.

A harmadik lépésnél felüvöltött egy kutya. Aztán a másik, ez benn a házban vonított, hátborsóztató hangon. Hogy lettek ezek megmérgezve, mára virradóra?! Hiszen itt járt tegnap délután, kimondottan a kedvükért! Miért nem zabálták meg a jóféle falatokat?! Saját kezűleg szúrta Le azt nyulat, aminek a darabjait utóbb a lábasukba csempészte! Igaz, csak az egyik szomszédjuk udvarán esett a vadászat, de a nyúlhús akkor is pompás éték, ha ketrecből van, nem a mezőről.

Most mi van?! Mindig is így csinálta, módszerének működnie kell! Lehet, hogy a háziak gyanakodnak? Lehet, hogy számítanak rá? Várják? Csapdába csalják?

Berohant a csűr mögé. Ijedtében rettenetesen Liheget Levegőt se kapott, nem látott mást, csak vörösséget. Arra gondolt, nem baj a csapda, semmi se baj: ha várták őt, ezeknek annál inkább meg kell halniuk!

Már csak azt sajnálta, hogy nincs nála fegyver, csupán a tűzszerszám.

Íj lenne a legjobb. Gyújtónyíllal kopogtatna!

Az erősödő, sőt, rémisztően közelgő kutyaugatás hallatán karddal, késsel, később egyszerű trágyavillával is beérte volna.

Kutyák?!

Irtózott tőlük. Saját kutyája támadta meg temrég, és szétmarcangolta volna, ha az apja nem siet a megmentésére. Azóta mérgezte a gyűlölt ebéket, remélve, hogy hamarosan írmagjuk se marad. Ráadásul gyönyörűség voú a haláltusájuk.

Lyw futásnak eredt. Ezt nem, kutyákkal nyíltan nem száll szembe! Tapasztalatból tudta, hogy azok nem Lovak, a kor bácsolú, rugdosás nem úgy hat rájuk. Rosszul tűrik a fájdalmat, némelykor megbolondulnak tőle.

Futott, ahogy csak bírta. Ha a,úk kövérséggel csúfolták is, pusztán azért tették ezt, mert nem szerették. Ugyanis ő nem volt kövér, egyáltalán. Nagyon is gyorsan szaladt.

Az egyik kutya, hatalmas, fehér szőrű, őrzőgő bestia, mégis utolérte, és a combjába mart.

Lyur nem merte megrúgni, képtelen lévén feledni, miként ugrott neki a saját kutyája, mikor lábat emelt rá.

Sírva kérlelte az állatot, ne bántsa, hagyja elmenni őt, Le-
gyenek barátok, a lehető Legjobbak! És közben vérző combbal, száz kín közt, rohant tovább.

És az a kutya lelassult, és bár kitartóan üldözte őt, már nem akarta annyira utolérni, és bele se harapott többször.

Midőn a másik acsargó eb is a nyomába ért, neki is elihálta ugyanaz

Ekkor már kiáltozás hallszott miruiefelől, nem csupán férfi de női és gyerekhangok is, és azt üvöltözték, ordították, hogy kerítsd be! vágj elé! kapd el!

Még mindig eléggé sötét volt. Aligha ismerték fel.

Mindjárt odaér Búrgéhez:

Az pedig majd szépen agyonrúgja a mocsatos kutyákat!

Idilli elképzeléséhez képszt egy őrjöngő lovat talán a fánál.

Távollétében a száron kötött csomó kioldódna, a kantár az ágakba gabalyodna, és a cibált vas feszítgette a gebe pofáját

Az emiatti, vadító fájdalomhoz váratlan ijedtség társult: a kutyaugatás, hörgés-Lihegés hallatán Búrge nagyot rántotta a fején. A kantár elszakadt. A vas kicsúszta a szájából. Talamelyest Letisztult elméjéről a kín.

De az a rémületes lihegés, az émelyítő vérszag tovább aggasztotta.

Lytv érzékelte, hogy a megrettent Búrge ráfordu

Úgy vélte, a fenyegető tartás a kutyáknak szól.

Rohant tovább.

Lendületet vev, hogy a gehercs hátára vetődjön, és elszálljanak innen, mint a szél.

Mire ezt végiggondolta, már repült is.

Úgy érezte, az iszonyat rúgás Levitte a fejét. Alig tévedett.

Szakadt gerinccel gyanút fogott, hogy ő most meghal.

Rettegésben nagyot dobbant a szíve, nem is dobbant: rúgoa inkább. Utolsót.

Búrge vágóban távolodna a félelemtől.

Lytv halott volt.

Xera immár kívülről, a levegőből látna szétzúzza arcát, tört nyakát, kutyák kerülgette hulláját

A lány felült. legörgette magáról Toffot. Az ágytámlához dőlt, mélyeket lélegzett, hogy lecsillapodjon.

Valamikor, kislányként távokból gyönyörködött a lovakban, lendületes szépségű mozgásukban, lobogó sörényükben, a száguldás örömétől magasra csapott farkukban, de nem merészelt odamenni hozzájuk. Ha mégis lóközelbe cipelték, hogy bátorodjon, sikoltozva tiltakozott, féltében a szemhéját is szorosra zárta. Mihelyst szabadon engedték, és elég messzire került, tovább bámulcsodálta a tökéletesnek égett állatokat.

Mígnem egy napon mégiscsak odament egy kancához. Nem bírta neki ellenállni; az a karcsú testű, csuparom, kecses fejű, méléző tekintetű pej olyan szép volt, s nyíra vonzotta őt, hogy a rettegés már nem bírta bénítani többé.

Biztatták: ideje, hogy felüljön végre.

Na, azt már nem!

Mivel ehhez görcsösen ragaszkodott, kisvártatva mindenkinél az volt a becsvágya körülötte, hogy őt tanítsa lovagolni.

A buzdítás hatására felmerészkedett a magasba, a germere.

Aztán csak ült ott, sörénybe, szárba csimpaszkodva, előregörbülten, felfoghatatlan halálfélelemtől szorongva.

Míg gyerektársai könnyedén elsajátították a tudnivalókat, ő nem haladt semmit. Éjszakánta önmagát utál-gatta, gyávázta.

Végül az a kedves pej kanca megtanította őt lovagol-ni. Azóta is szerelmes, meghitt kapcsolat fűzi paripák-hoz, állatokhoz.

Ha akkoriban látja az emlékélmot, hamarabb felszaba-dult volna.

Sóhajtvá lehúzgálta a szemérmetlen hálóruhául - úgy festett, Sayon távolléte miatt hálótársául is - szolgáló tengerkék selyeminget a combjára, és felnézett.

A folyóról bederengő platina fénycsillámok játékosan ringatóztak a szobában. Az ágyat közrefogó oszlopok ol-dalán, a falakon, a kpedőn és a párnán, de még az alvó Toff arcán is ragyogó körök-karikák, szikrák, csóvák tán-coltak-hintáltak.

260 261

Kinyújtotta karját, és a tündökletek a kézfejére leb-bentek.

Másféle, sötét és nesztelen lebbenéssel is érkezett va-lami, a nyitott ablakon át. Leereszkedett a lány felemelt karjának vonalában álló márványoszlop tetejére.

Xera a sötétben is élesen látta a jövevényt, és az vi-szontszemlélte őt, féloldalas fejtartással, madármód.

Szemében parázsszikrák izzottak.

Ii., Az álmodó Toff veszélyt neszelvén, éles, fültépő trütyögésbe kezdett. Saját lármája riasztotta fel. Ha-donászva felült az ágyon, mézsárga szeme tágra nyílt, és a spionmadárra meredt.

Éppen sikítozni készült, amikor a lány lepisszegte.

Az enyhén fluoreszkáló, penészzöld szörnyeteg egyet-len szeme az elnémult majomkára meredt.

Váratlanul vetődött le a magasból.

Acélkarmait meresztve támadott.

A lány elkapta Toffot, és az ágy alá hemperedett vele.

Odalenn sóváran gondolt régi és újonnan szerzett - tőle két-három karnyújtásnyira pihenő - fegyvereire.

Átkozta magát gyanútlanágáért.

Ha már itt tartott, alaposan gyanút fogott.

Midőn először találkoztak a kémmadárral, az katona-társaságban volt. Legutóbb is így lehetett, ám akkor megvakításának kínja kötötte le, ezért nem vezette nyo-mukra a fegyvereseket.

Feltehetően most sem egyedül jár.

Aggodalom jajdult a szívébe. Hol van Sayon?!

A sípolva lélegző, rémült Toffra parancsolt, hogy ma-radjon nyugton, és kigurult fedezékéből.

A szigonycsőr tüstént felé vágott.

Maga elé rántott egy széket. Elképedten nézte végig, amint az acélcsőr szétaprítja azt.

De legalább feltartotta a tomboló szörnyet, amíg a kardjához hátrált. Két kézre fogta a markolatot, és le-sújtott.

A fajzat tolltalan borotvaszárnyával szinte hanyagul védte ki a csapást. Aztán újra rohamozott. Mindkét pénésszöld szárnyát, szigonyhegyű, hosszú csőrét és horgas karmú lábait is fegyverként használta.

Xera védekezésbe szorult. Eszébe jutott, hogy Iquit gyújtónyilat ajánlott a spionmadár ellen. Meglehet, beválna. Csakhogy nem hevert ilyesmi a szobában. Hirtelen lekapott egy fáklyát a fakól, ráfújta, és az fellobbant. A pikkelyes testű szörny szeme felé suhintott a lánggal.

A rémmadár hátrált egy lépésnyit, mintha tartana a tűztől, majd meglepetésszerűen előreszökkent, és csúnya nevetéssel a torkára nyomta s lenyelte a fáklyát.

Xera tovább próbálkozott. Előszólította a sárkánygyíkot a varázsgyűrűből, ám az csupán néhány pillanatra vált életnagyságúvá: az ellenfél láttán sóhajtva viasszá várgott a kristálykőbe.

A lány gyertyát vágott a fajzathoz, tartóstól, aztán kés-sel, törrel, papírnehezékekkel, majd a szoba falán díszlő tár akkal folatta.

A szörnyeteg kuncogva nyeldekelt a tüzet, a fegyvereket, a faliórát ingástól és minden egyebet. Lakomája nem ártott az egészségének, bár mintha kissé lelassult volna a bezabáltak súlyától.

Miután letarolták a szobát, megest átvette a kezdeményezést, és lerohanta a lányt. Szárnyainak, csőrének kardpengeként vette hasznát, és mesterien vívott velük. Az összecsapás közben olykor elrugaszkodott a padlótól, és kampós karmú, súlyos lábával iszonyatosakat rúgott Xerába.

Toff lélegzetvétel nélkül vijjogott és visított az ágy

262 | 263

alatt, látván, hogy a sebezhetetlen rémség testpikkelyeiről, borotva szárnyáról pengve-szikrázva pattan le a kard, és az ellene harcoló lány mind véresebbé, egyre lankadtabbá válik. Egyszerre csak elnémult és döntött: alkalmas pillanatban kivájjá a fajzat másik szemét is.

Xera gyorsan csüggedt. Rettegett, hogy Sayon azért nincs még mellette, mert lemészárolták őt a katonák.

Meg kell szabadulnia a rémmadártól, hogy a herceg keresésére indulhasson.

A szeme! Ha megvakítja, lerázhatja.

A szörnyeteg hamar észrevette takdkázását. Dühében megpróbálta leokádni őt mindent elemésztő váladékával. Úgy rémlett, túlette magát, mert bármennyire erőlködött, semmit sem sikerült felöklendeznie tőrszerű, fakó nyelvén kívül,

A rémség szétvetett lábakkal, előregörnyedve állt, tor-

kából ocsmány hangok törtek fel, a benseje csörömpölt. Parázs szemét Xerára szegezte, s a lány először pillantott meg pupillát a tűzhnyószerű írisz közepén. A napsárga tűpetty kitágult és berántotta tekintetét, és forogva-pörögve vitte magával, előbb fekete kútban

majd éjkék égen át, keresztűlszárnnyalt vele a nemesopál-színes, smaragdzöld és óceánkék sárteke, a képzeletszép Gyllus fölött, a néhai Sharun király palotájába, egyenesen Amohoe színe elé.

Xera az őt figyelő mágusra nézett.

- Hagyd el a rabszolgát! - szólt Amohoe mézédess hangon. - Hagyd a sorsára őt, úgysem segíthetsz rajta! - Meghalsz - felelte nyugodtan.

Amohoe nem rezzent a válaszára. Delejezően nézte őt áttetsző kékségű szemével, szőke csigás hajjal, egyenes orrúan, énekcsiklandó-telt ajkakkal; férfiszépségének teljes varázserejében. Hasztalan.

264

A lány felnevetett.

- Meghalsz! - ismételte magabiztosan.

A bűvös szépségű varázsló nem csekély meglepetésére volt ereje ahhoz, hogy elfordítsa tekintetét.

Az öklendezéssel próbálkozó kreatúrára pillantott, annak karikává pödört, csúf nyelvére, s váratlan mozdulattal lecsapta azt a kardjával.

És az a sápadt nyelvtekerics levált a tövéről, és koppanva a padlóra hullott, és Amohoenak látnia kellett, hogy csinálmánya mégsem tökéletes.

A rémmadár üvöltött kínjában, sebéből világító, epe-zöld vér ömlött. Penge szárnyaival hadonászva Xerára rontott, de a lány kivédte csapásait.

A tébolyodott fajzat alig látott a dühtől, és Toff szerint ideje volt, hogy többé ne lásson egyáltalán.

A majomka a hiányzó szeme felől került a háta mögé, s a tomboló rémség nem vette észre lélegzet- és visítás-visszafojtott, nesztelen léptű lopódkodását.

Xera az ágyhoz hátrált a szélvésszerűen kaszaboló szárnyak és csőr elől, majd felrákolt arra. Igyekezett úgy helyezkedni, hogy az ágytartó márványoszlopok is korlátozzák a spionmadár mozgásterét, érezvén, már nem sokáig bírja emelgetni a kardját.

Toff képtelen volt tovább türtőztetni magát. Feszült izgatottságában muszáj volt legalább trütyögnie.

A szörnyeteg meghallotta közelségét. Felé fordultában, villámcsapásként kapta a nyakába a halálra szánt Toffot, és az belécsimpaszkodott mindkét karjával és a farkával is, és kétségbeesetten kivájta az egyetlen szemét.

Ég veled, Amohoe - sóhajtott Xera, meglehetőst csüggedten, attól tartva, mindjárt elsorolhat még néhány ne-

vet, jóval kedvesebbeket, sokkal gyászosabban.

A szörnyeteg üvöltve, forgolódva, a szemüregéből áradt

dó zöld vért fröcskölve, vaktában hadonászott, hogy elkapja a hátán függeszkedő majomkát.

A lány zavartalanul rátámadhatott. Nem sokra ment vele. Ugyanaz történt, ami eddig: a penészzöld test szivárványszín szikrákat hányt a penge alatt, de meg sem karcolódott.

A hánykoltóff átlendült a közeli márványoszlop tetejére, mielőtt az őrző annak oldalán péppé zúzhatta volna őt.

Xera mozdulatlanra dermedt.

A vak fajzat is elcsendesedett. Lassan megfordult a tengelye körül. Fülelt és szimatolt, hogy ráleljen ellenfeleire.

E feszes csöndben ragyogóan érzékelte a rohantában ajtóستól érkező herceget.

Rémült torokhangot hallatva nekirugaszkodott, hogy kilebbenjen az ablakon.

Az elnyelt tárgyak éktelenül zörögtek benne, az óra tiktakolt. Teste nem lebbent, de még csak nem is emelkedett.

A belédőfött varázskard keresztülszaladt a szívéen, és a hátán kirobbanva, a falhoz szegezte lankadt hulláját.

Sayon kirántotta a pengét a dögből. Utálkozva az ablakhoz vonszolta, és a folyóba hajította a súlyos tetemet.

Azután körülnézett a szétdúlt szobában, és bár kevésbé jól látott a - továbbra is játékosan csillámfényes - sötétségben, mint Toff és Xera, észrevette kedveltjeinek tragikus állapotát.

Vgasztalón a karjába vette a közelében nyögécselő szütyögőt.

Igaz döbbenetere a lány a vállára vetette magát, két tenyere közé zárta az arcát, és szenvedélyes csókkal a szájára tapadt.

- Hol voltál? - lehelte, hamarabb elengedve a férfit, int az szerette volna.

-A lovagnál. Kíváncsivá tett, miért gyűlölik az istálló-

- Hát ez... - kezdte Xera, majd saját torkára forrasztotta az epésnek szánt megjegyzést, és inkább Sayon elesegében, arcában, mosolyában gyönyörködött. - Fé-

T

ettelek. Még az is lehet, hogy hiányoztál. Megcsókoljak, vagy inkább kardozzunk?

- Hozzám jössz feleségül?

- Kézfogó nélkül is megkapsz. Holtomiglan.

- Kardozzunk - felelte a férfi.

- Mit sem tanultál az álmaidból?

- Dehogynem. És ha továbbra is meg akarsz halni, in-

kább ldhagylak.

- Megbánnád.

- Már régen bánom.

- Szeretlek.

- Én is. Na és?

Toff méltatlankodó hangokat hallatva lemászott

Sayon válláról, és a fürdőbe vonult. Kevéssé aggódtak érte, a medence igen sekély vizű lévén; abba csak komoly nehézségek árán fülhatott bele.

A férfi végigsimított a lány vállán, a hasadt ing alól előkúszó vércsík forrása után kutatva. Talált sebet másutt is. Figyelte, mit érez. Nem akart torkoskodni Xera véreből, de szívesen végigcsókolta volna felsebzett karját, hasát, combjait. Elhomályosult a szeme, végtagjai elerőtlenedtek, szíve folyton félrekalapált. Rég gyanította, hogy végzetesen szerelmes.

- Fürödj meg - mondta, letéve a sérült-kislányt-dédelgető vágyáról. - Az itt történtek fényében aligha érdekes, hogy az előttünk érkezettek lovain, bár csakis a méneken, 266

továbbá a kedélybeteg bikán furcsa sebeket találtam, pontosan az istállószolga fogmagasságában. A sörény alatt sebezte meg az állatok nyakát, és a kiserkenő vért nyaldosta. Ha netán a vér nem serkent eléggé, mesmeg harapott, és igazi ínyencként a sebszéleket is rágcsálgatta.

- Arfum felrúgta?

-A szipoly lószolga Fantagro előtt villogtatta keménységét, míg át nem szállt két válaszfal fölött. Így aztán a bika alkalmat kapott arra, hogy elégtételt vegyen a gyakori szívogatásért, és úgy általában a bánásmódért.

- Szándékosan beszélsz másról?

A férfi bólintott. Hátrált egy lépésnyit.

- Menj, f"urödj meg. Igyekszem elaludni, mire visszajössz. Még a felfordulás sem fog zavarni. Ha nem alhatok, kisenvedek.

- A spionmadár szemén keresztül jártam Gylluson, szólt hozzám Amohoe. Azt kívánta, hagyjalak sorsodra.

- Ezt fogod tenni, legkésőbb az út végén. Megnyugtattad őt?

- Sayon, újfent tisztáznunk kell valamit. Kezdetől tudod, hogy az út végén meg akarok halni; ez lesz fizetségem, ezért vállalkoztam a kalandra. Nem készülök váratlan árulásra. Reszketünk azért, hogy megérintsük egymást. Engedjünk vágyunknak.

- Fogd a kardodat, és menjünk le a térre.

- Miért?

- Mert nem fogadom el azt, amivel kínálgatsz. Kevés.

- Nem lehetek a feleséged, mert nem akarlak túlélni.

Ha ezt a halál-alkalmat elszalasztom, aligha jutok még egy esélyhez. Fáradt vagyok. Mindent ismerek. Tudom,

milyen felemelően szép a szerelem. Azt is, hogy ha elvesz, hosszú időre Ardd-szürke lesz az összes világ. Engem nem lehet bármivel szédíteni, meghódítani. Én már csak Férfival érem be, és nincs sok belőletek. Te még számos nőt szerethetsz énutánam.

- A tiednél rövidebb életűeknek is legfeljebb egy jut amaz érzelemből, amibe bele szokás halni vagy örülni. Nem lesz több nő, akit így szeretnék.

- Ezért akarsz inkább kardozni?

- Ezért.

-Te máris örült vagy.

Sayon bólintott.

- Igen. Szeretnék hozzád lépni. Megszorítanám a derekadat, és fulladásig csókolnálak. De nem teszek így. Xera megtette a közelítő lépést.

- És aztán? - kérdezte.

- Kérlek! - sóhajtott a férfi. - Ne játszadozz! Te az út végén kiszállsz...

- Mellőlem is kiszálltak már néhányan... !

- Vissza kell kapnom?! Nekem kell visszaadnod mindazt, amivel az életed megbántott? Azt hiszed, megtorolhatod rajtam Rhangot? Azt hiszed, ő nem gebedt fel, amikor meghozta a döntést, hogy elhagy téged, mert nem akar előtted rommá vénülni, mert nem kívánja, hogy könnyűrületből maradj vele?! Nem szeretnék a kínjaival álmodni! Engem ne büntess a téged ért fájdalmakért! Ezért félek ettől. Amivel kínálgatsz, az nem a teljesség, csak fél világnyi, vagy még annyi sem: elvevő szerelem.

Sayon sarkon fordult, és elnyúlt az ágyon.

A lány utánanézett. Szavakat keresgélt, aztán futni hagyta azokat.

A medencébe heveredett, megsimogatta Toff bársonyos szőrű, kajla fülét, és eltűnődött a hallottakon.

Majd tisztára fürdötten az alvó férfi mellé feküdt, egész testével hozzágömbölyödött, megfogta kezét, és együtt emlékélmódott vele.

268 269

hang kinézett az ablakon túli hóesésbe. Hatalmas, puha pelyhek szálladoztak a magasból. Megültek a kopár fák ágain, fehérbe borították a nyúlánk fenyőket. Akkora csend volt, hogy hallszott zizegésük.

Felsőhajtou. Bár úgy tervezte, ma nem mozdul ki otthonról, a gyönyörködtető látvány eksábította. Reya aludt még a szobájában. Rhang felöttőzött, és kisurrant a házbó

Felkantározta lovát, és a hátára vetődő. Lendütlében fanyarul elvigyorodot eszébe jutván élemedett kora, s valahá jóslata, mellyel önmagát kesergette. I, fjan még azt gondolta, az ilyen korú emberek négykézláb járnak a vénségto?, csúztól, köszvénytől, kenyérbélen nyammognak fogatlanul; rövidlátók és tompuit szelleműek, és mert emlékezetük nem zavaja őket,

naphosszat ülnek egy zugban; és mormol fejükben az üresség.
A hajdani feltételezéshez képest ruganyosan a ló hátán
termeu, nem fájtak porcikái, emlékezete oly friss volt, mint a
köré terülő hó.

És ha már a lovon ült, feltette a kérdést: most hová?
Mindegy, csupán az számít, hogy részese legyen e csöndes,
ryugodalmas, őlpuha szépségnek.
Ménje valószerűtlen nesztelenül haladt a zajnyelő havon.
Halk, örömteli horkantásokat hallatott, orrából finom pára
pöfékel

Rharcg megest sóhajtot azon mélázván, hogy öregségére
átkozottul érzelmessé - ha nem mindjárt szentimentálissá! -
vál Sebaj, most már bizton nincs sok hátra, s mielőtt véget
ér, belátja: a tovatűnő élet kedves volt hozzá, még akkor is,
ha már régen a fájdalom csiganyálgóját húzza maga után.
Körmei hegyéig átfáztak ujjai. A sörény alá rejtette kezét,
a barátságos Lómelegbe. Születésétől nevelte ménjét, régen
együtt voltak. Adular akkor is értette volna őt, ha nem tesz
rá kantárt, ha keze, dereka, sarka se moccan; az a ló elké-
iesztően tudta, mi jár a fejében, nemritkán hamarabb kita-
na gondolatát, mint ahogy az őóenne tudatosult volna.
Ezúttal azt gondolta, ráhagyja az útirányt. volt már ilyen,
nem kétszer.

Mindig is pompás paripákat tartott. Fegyverforgatóként
nem bízana magát akármilyen állatra, hisz annak engedel-
mesnek és gyelmesnek kellett lennie, hogy segíthessék egy-
mást a harcban. Emlékezetben végiglátogatta régi lovait, és
bár a csokoládépej Adularhoz fogható tökéletes nem akadt
köztük, mindannyian szeretnivalóak, egyetlenek voltak.
Hegymagas fenyőfák alatt léptetett, amelyek közt nyáron
is észrevétlen maradt, akkor a vastag tűlevélszőnyeg nyelte el
a patadobbanások zaját Kedvelte ezt az erdőt. Napsütéskor
az ösvény és a fák palackzöld fényben fürödtek; a mosti bo-
rússágból valóságon-túli zölden tűntek ki a fenyők hó által el
nem ért ágai. A vakító mélyzöld és tündöklő fehér együttléte
szédítette a szemet, és - furcsa módon - szívet fájdtott, oly
hihetetlen, mesei szép volt.

Ez az út nem Ariához vezetett.

Utánaszámolt, mikor járt az asszonytól legutóbb. Sajnál-
ta, hogy kapcsolatuk véget ért. Még nem volt túl rajta, még
nem tudván, igazat adjon-e tulajdon önzésének, vagy daj-
káljon inkább büntudatot.

Ária néhány esztendővel fiatalabb volt nála. Mind
kettőjük számára jókor, már nem ifyan találkoztak. A nő
nemrég özvegyült meg, ő akkoriban szakított Xerával, és
bármi áron ki akart mászni a gödörből, amelybe ezzel taszí-
totta magát.

Ária elfogadta őt, rigolyáival, büszkeségével, görcseivel,
nyughatatlanságával. Hosszú időn át nem kérdezte, hová
megy, mikor jön, hagyta őt szabadnak lenni. Kezdetben az

tartotta együtt őket, hogy szükségük volt valakire. Idővel társakká váltak, megszerették egymást.

270 271

Azon ritka reggeleken, amikor Rhang az asszony ágyában ébredt, elgyönyörködött Ária írnom arcvonásaiban, selymes szőke szempilláiban, apró orrában és széles rajzú szájában csakúgy, mint a szeme sarkából szétágazó szarvakalábokban, az ajkait övező mosolyráncokban; egyszerűen abban, hogy vele együtt öregszik. Teste már nem hibátlanul feszes, hasa inkább asszonyos, mintsem lányosan lapos, II i.... homloka sem ráncatlan. Ám a, fiatalság múltával nem csúfult, csupán érlelődött, keservei nem gonoszították, jólelkűsége belülről sugárzott, szépségben tartva arcvozásai Mivel kevesen képesek így idősödni, Rhang emberi műremeknek

I

. tartotta őt.

i,.

ii Ha megszerette is, pillanatokra sem szerelmesedett belé. Bár effélét nem ü remélt, hiszen a Xera iránti, eget földet összeborító, érzéktébolyító, holtomiglan szerelme nem múlt el, még csak nem is szünetelt, csupán hátrafalazta azt a szívében.

i

"I . halahányszor tükörbe tekintett, szemügyre véve lófarokba kötött, ezüstösre fehérült haját, homlok- és szemkörüli ráncait, az orra mellett eredő és a szájához ívelő - nem is egy, hanem kettő! - barázdát, őszes borostáit, szíjasuló izomzatát, szikáruló testét, biztosra vette, hogy Xera örökifjú szeme rettenetesnek, ijesztőnek, taszítónak látná ezeket.

Ária tudott a férfi által lezárt, szenvedélyes kapcsolatról, miként a környéken mindenki. Gyakorta próbálta szóba hozni, de Rhang sosem hagyta ezt. Senkivel se beszélt Xeráról, még Reyával sem, akit - szent hite szerint - vigaszul kapott az élettől.

A szakítás után, amikor úgy érezte, nem bír tovább tengődni szerelme nélkül, naphosszat lóháton bolyongott a birtokon. Már jó ideje lerakta kardját, fegyvereit, mert többé nem érdekelte a harc, és amint egyre töprengőbb és elmélyülőbb lett, mind nagyobb örömet lelt a gazdálkodásban, ki-

272

t a szőlőművelésben, borászkodásban. A lány elküldésével is semmivé foszlott. Hidegen hagyta volna, ha tönkregy, ha földönfutó, ároklakó válik belőle.

Egyedül akart maradni kínjaival. Az erdőbe költözött, tájto1 a kastélyától, az ott nyüzsgő szolgáktól. Szerencséjére - bár akkor ezzel sem törődött - az udvarmester, akire ügyeinek irányítását hagyta, igaz híve volt, és nem forgatta ki őt a vagyonából. Rhang büszkén elmondhatta volna - ha vélttől dicsekvő fajtából származik - hogy egyes-egyedül ő semmizte ki magci De erről még önnön lelke előtt is szívó-

san hallgatót

Nemtörődöm, kedvetlen csavargásai Láttán a környezete is lemondott róla; úgy vélekedvén, egyszer majd elfelejt enni-inni, és ha leszáll a fagyos éj, a jégen tér nyugovóra - s kevés híján így is lett.

Egy csípős, zúzmarás hajnalon éppen hazafelé poroszkált az erdön át, létunt, mocskos és holtfáradt volt, és már épp félájultan csúszott lefelé a ló hátáról, amikor furcsa nyüszítést hallott az út melletti bozótból. Először azt hitte, képzelődik, majd úgy döntött, akkor sem érdekli, mi van ou, ha netán valóságos a zajforrás.

Ám az a keserves hang elfacsarította a szívét, és bosszantotta is, mert figyelmet kért, segítséget követelt, mert - ve-
1e ellentétben - egyáltalán nem akart egyedül maradni, mert világgá nyafogta fájdalmát, és ezen ő úgy felbőszült, hogy némileg magához tért, és indult megkeresni a nyavalygót, hogy szemére lobbantsa nyámnyilaságát.

A leveleket szétlapozván nehézkesen fogta fel a látványt, ám amint elkészült annak értelmezésével, hirtelen dühe kiütötte szeméből az álmodóságot, feledtette lelki hullaságát. Millió ráncsal yűrődéssel teli szederjes arcocska, könnyes ibolyaszín szempár meredt rá; a lila ínyű, fogatlan száj keservet üvöltött.

273

Az ócska zsákba dugott újszülöttet csak nemrég hozta világra és hajította el az anyja, tán egy óra sem telt el azóta. Rhang a palástja melegébe burkolta az átfagyott csecsemőt, és elindult a nő által hagyott nyomokon, azon szándékkal, hogy rátalálva kissé megfojtogassa ő Lassan Léptette 10-vát, előrehajolva figyelte az úton és az azt szegélyező bozótton maradt jeleket.

Egyszerre csak a gyermek elhallgatott.

Midőn a csendet vészjósnak érezve, a palást alá lesett, az az ibolyaszín szempár egyetesen rá bámul A ded az öklét rágta, éhesnek, ám a testmelegtől megnyugodottnak tetszett, arcszíne biztatóbbá vál Rhang sejtette, hogy leánnyal van dolga. A zsákpólyába fürkészve megbizonyosodott a telitalálatról Eszébe jutott, mennyire kívántak gyermeket Xerával, és még eszébe jutott annyi más is, ezután alaposan átgondolta a balsorsnak szánt csecsemő dolgát, és amikor rábukkant a düledező házra, mely előtt eltűntek a frissen szült nő nyomai, megtorpanás nélkül továbblovagolt.

Hazavitte a gyereket, Lótejfel táplálta - a pár napos Adular tejtestvéreként elnevezte Reyának, majd megfürdött, evett és lelkileg is összeszedte magát, mert óriási szükségük volt egymásra; együtt fedezték fel a szeretet és bizalom eddig ismeretlen tájait.

Amikor az eset után nem sokkal összetalálkozott az élet koránál évszázadokkal vénebbnek rémlő, italkedvelő anyával, úgy néztek egymásra, hogy mindkettőjük számára nyil

vánvalóvá vált: tudják. Rhang eltekintett a fojtogatástól, majd a képmutató könyörületességtől is; az asszony pedig nem hazudozott, nem mentegette magát Elfordították tekintetüket, és mentek a dolgukra. A férfi bizonyosra vette: nem kell attól tartania, hogy egy napon a nő eljön szülöttéért. Reya cseperedett, és rendületlenül apjának szólította Rhangot, azután is, hogy a környékbeli kőlykök felvilágosították

talált gyerek mivoltáról. Megkérdezte, mi igaz ebből, s a férfi beszélt neki a fagyos hajnalról, amely úgy vette kezdetét, mint mindkettőjük halálának napja.

Esténként, midőn a lánya elaludt, Rhang a tűz mellé ült, jábát a kutyára tette, s regénykönyvet írt

Történetek, életmesék szóltak meg a fejében. F. leinte úgy kavargott, akár a hóesés. Amikor már nem bírta tovább e havazás és hiányérzetének feszültségét, amikor belátta, hogy Ária és Reya szeretete sem elég a teljességhez, átengedte magát a lelkében láton kép8knek, és átélte-Lejegyezte azokat.

Amikor befejezte, a lángokba dobta művét

Mígnem egy napon a nyurguló, lányosodó Reya megállt előtte, s zavartan, ám határozottan rámedt, hogy még egyszer ne tegyen ilyet, ne pusztítsa el a mesét.

Régi titkos olvasód vagyok, vallotta be, és rengetegre tartalak!

Rhang pedig arra gondolt, szégyellhetné magát, amiért az őt szebbnél szebb módokon kényeztető életnek képtelen azt mondani: vége, nem fáj már. Mert továbbra is fáj, néha csak halkán, máskor azonban farkasüvöltöztető kinnai. Válságos állapotaiban kerülte a társaságot, nem látogatott el Ariához sem, nem akarván, hogy az asszony megest előhossa: beszéljenek sebéről, hátha akkor az begyógyul. És arról sem akart újra hallani, hogy az emberek már szörnyen sokat fecsegnek tisztázatlan kapcsolatukról, és ennyi év után, pláne az ő korukban, ildomos is lenne, ha egybekelnének.

Nem kívánt együtt élni Ariával. Az állandó jelenlét tönkretette volna barátságukat. Ám az így is tönkremen Az asszony hiába vágyta, hogy vállalják viszonyukat mindenki előtt, holtukiglan.

Végű1 emiatt szakítottak, és ő szótlanul távozott az önfeledt szidalomáradatból. Ária aligha ezt várta tőle, de erre csak utóbb ébredt rá. Bármikor elmehetne hozzá, a karjába

vehetné, s az asszony kapható lenne a köztük megszokott, vigasztaló jellegű, visszafogott szeretkezésre.

De Adular nem Ária háza felé sétált vele. Nem ú az általa edhagyott kastélyhoz, amelyben már esztendőök óta az udvarmestere lakott, immár mind kevésbé zavartatva attól, mit szólnak a népek, hogy amíg ő a palotában dőzsöl, az uraság az erdő mélyén álló gerendaházban él, remetemód, mert maga az uraság akarta, hogy ekként legyen.

A pletykavivőket mostanában más foglalkoztatza.

Az például, hogy Xera hazajött.

Meg ám, megérkezett, annyi sok év után! - hírelte egy fa-Lunyelve vénasszony.

Selymesen hosszú szőrű, fekete sörényű és farkú, hattyú-szín Lovorc jött, ragyogó vértékben, királyi szép karddal az o1-dalán, ifjabbán és zöldeskék szeműbben, mint amikor elment. Tüstént muzsikusokat rendelt a házába, meghívta közeli s távoli szomszédait, régi barátait, de még a szolgálóit is. Két nap, két éjjel táncoltak, vigadtak, tömérdek ételt italt elfogyasztotak.

Rhang belezsibbad Xera itthon van! Erre vágyou, ettől rettegett.

halamikor sűrűn előfordult, hogy együtt vállaltak megbízást, ám az is megesett, hogy külön-külön kaptek feladato és hosszú idezg nem látták egymás Összetartozásuk vége felé Xera már nélküle járta útjait, mivel őt nem vonzotta többé a harcolás, és mindinkább beletemetkezett a rettegésbe, hogy öregszik, fonnyad rondul. Nem és nem hitt a lány szavának, miszerint ugyanúgy vonzódik hozzá, mint hajdan.

De hát miért hazudott volna?! Hiszen öntörvényű, szabad lélek, sosem tett semmit a kedve elletére, s ha kapcsolatuk a terhére vált volna, azt kíméletből se tartja titokban.

Rhang kirántotta kezét a melengető sörény alól, és megál-Lította a lány háza felé igyekvő lovat.

276

Megvilágosodásként érte a gondola Xera jelleméből fakad, hogy csupán addig élt volna vele, míg örömet teli a kapcsolatban. Azután elköszön és távozik. Ha ő nem küldi el, lett volna még néhány szép évük. Szerelmes együttléteik nem barátságos szeretkezések, hanem szenvedélyes gyönyörű szerelmek lettek volna.

Nesz hallatszott. ról Lehulló hó puffan

Mivel nem rezzent a szél, azt az ágat valami más bolygatta.

Adular a fülét hegyezve halkan nyerített, horkantot

Rhang sejtette, hogy lovas közeleg, az csapott zajt, meglehet, nem is véletlenül. A jöttére,figyelmezte

Felsőhajtott. Lehunyta szemé

Elképzelte, amint élete asszonya előbukkan az útkanyarulatból, és ő azt látja, hogy Xera hosszú, keskeny arcán, ovális álkín itt ott megereszkedett a bőr, telt, kicsiny száját mosolyráncok ölelik, óriási, színejátszó, sűrű pillájú szeme körül szarkalábak ékeskednek, a válla sem a régi feszes, karcsú alakja nőiesebb, teltebb, mint amikor - iszonyat régen - elváltak. És mégú igaz, amit a hírharangok terjesztenek: vonzóbb, mint valaha, mert szépsége beéret

Ekkor megtörtént: a lány előbukkant a fák közül.

Olyan volt, amilyennek legutóbb látta, amilyen mindig is volt, és amilyen örökké lesz, ha nem történik vele jóvátévő

csoda.

Előkelő fejtartású, hullámos sörényű, mesei szép lovon ült, fehér prémpalást borult vállára, ében haját hópelyhek fehérítették.

Rhang úgy érezte, sírva fakad

- Hozzád indultam - lehelte Xera.

Nézte, bámulta a férfit, akit szeretett, és remegett a megrendüléstől.

Rhang éppoly érzéken hatott rá, mint valaha régen, első
277

. pillantásra. Mit sem veszítve vonzerejéből, jóllehet hosszú haja ezüstfehérré vál homlokát ráncok szeldelték, ragadozó-szemrése még keskenyebb, írisze aranybarnább, arca barázdált lett.

Szeretne volna a hóra dobozát prémen szerelmezni vele.

- Hozzám? - csodálkozón a

f

Ij.. Adular előrébb Lépea, pedig ő csupán e pillanatban gondolta, hogy szívesen megérintené a lány arcát. A ménnek köszönhető közelségben az illatát is megérezte, a semmihez nem fogható, utánozhatatlanul saját, érzékborzongató illato Kővetkező gondolatát is meglepőnek találta: csókolni, ölelni vágyja Xerát, a mélyülő hóban.

- Bi jóam haza, még egyszer látni akartalak.

Többé nem térek vissza. Túlságosan fájdalmas. Ha a közepedben vagyok távol tőled, az minden kínnál gyötrőbb. Ha1 Ili.... . loam, jól vagy.

- Igyekszem - bólintotta a férfi.

Nem bírta nem bámulni a kinyíló kinyújtott kezét, végigsimíthatna a haján, arcán, mutatósával körberajzolatna ajkai vonalát. Letörölhetné a szemzugában reszkető
li,... könnyecseppet. .

Nem mozdul Megbénító a veszteség.

Xera rámosolygott

- Azt beszélik, mesélőkönyvet írtál, nem akármilyen szépet.

- Neked köszönöm. Nemcsak a fájdalommal ismertem meg, fogékonnyá tettél az élet csodáira. De jó, hogy eljöttél búcsúzni! E találkozás nélkül lassabban szakadt volna meg a szívem.

I

- Az enyém is megszakad, de - szomorúbb k.; fejlet - én túléltem, vagy túlhalom. Azért is jöttem, hogy elmondjam neked idővel újrászületsz. Keresni foglak, és megtalállak. Még egyszer nem hagyom, hogy Lerázz magadról, holmi ráncok ürügyén.

- Késve tudom, de száz életre megjegyzem: szeretni csak a szerelem minden fájdalmával együtt érdemes, vagy sehogy. Amikor visszaszületek, nem leszek abban a helyzetben, hogy keresselek, mert nem fogok emlékezni rád De megismerlek majd. És ha tudván tudom is, hogy én fogok el hamarabb,

akkor sem ugrom el többé a szerelem elől. Halálugroaam, és Lezuhanam. Nem tudok megbocsátani magamnak: te bocsáss meg nekem. Szeretlek.

Adular még egyet Lépea előre. Rhang megérinte a lány arcá

Összehajoltak, homlokuk egymáshoz simult. Fontolóra vették az ötletet, hogy takín sírhatnának; de hamar elvetették, mert félrevonultan már épp elégszer megtették.

Xera kikapcsolta vállán a palástot, és lehajította.

A fehér prém szétterült a havon, és ők összefonódva elnyúltak rajta.

Búcsúszerelemzésük oly szelíd, gyöngéd és varázslatos volt, akár a tündeszép hóesés.

- Jaj nekünk! - sóhajtott Sayon. Átkarolta a hozzá gömbölyödő lányt. - Nincs menekvés ettől?

Xera reszketett megrendülésében. Még a paláston hevert, gyönyörtől olvadtan. Meztelen testét lassan belepék a szúrósan hús, majd felforrósodó hópelyhek.

A férfi arcát nézte, ráncalanná lágyult vonásait, szűk résű, aranybarna szemét - és az égboltkéék másikat. Az a lófarokba fogott jégfehér haj is szétbomlott, karneolbarnára sötétült és szőke tincsek vegyültek belé. A szíjas izomzatú, szikár férfitest kitelt, a kisimult bőr alatt ruganyos izmok feszültek.

Sayon átváltozásként érzékelte ébredését. Mintha megszületett volna, s nem kín, hanem élvezet hozta világra. Immár biztosan tudta, nem a melengető prémen fekszik a tűzforró hóhullásban, de továbbra is a nő mellett.
278 279

lett, akit az imént ölelt. Összebonongatta a gyönyörűség. Lehuntya szemét.

li.....;

-Tényleg nem mentél vissza soha többé? - kérdezte.

- De. Rengeteg évvel Rhang halála után, Reya üzent értem. Már nagyon idős volt, az apjára akart emlékezni, mielőtt véget ér az élete. Kemény próbatétel volt hallgatnom őt. Tudod, mindketten fölöttébb szerettünk téged. Rám bízta az utolsó mesélőkönyvedet, hogy azontúl én óvjam tovább. Örültem, hogy elolvashatom végre soraidat, de rettegtem is mindama élmektől, amiket majd a kézírásod látványa, a gondolataid felszakítanak bennem. Amikor kinyitottam a finom bőrbe kötöttet, meg-

i

vasalt sarkú, kapocs összefogta olvasmányt, sírva fakadtam. Mire a regénykönyv eljutott hozzám, a papír elsárgult és szétrepedezett, a tinta elhalványult, az írás ldböngészhetetlenné vált. Az a vénséges kötet már csak arról mesélt, hányszor lapozták át és fogdosták össze, hány-szor ettek és könnyeztek fölötte, nemcsak Reya, hanem az ő gyerekei, majd azok sarjai, s ki tudja, még mennyi-

en, kicsodák. Az a nagy maszatoltság és tapogatottság és forgatottság elárulta, hogy tömérdek léleknek okoztál örömet. Kénytelen leszel újabb mesélőkönyvet írni, hercegem. Ne vedd sürgetésnek, e pillanatban nem vagyok kielégületlen.

Xera kéjesen megnyújtózott, és visszasimult kedveséhez.

Eszébe jutott még valami. Kísértést égett, hogy elmondja, mekkora léptékben különbözik egymástól idős férfi és öregember, de gyanította, hogy Rhang-Sayon is tudja már, és a szerelmezéstől amúgy is ellustult, hát inkább elaludt.

Cayon félálmában arra gondolt, legközelebb a mostban ölelkezne Xerával, majd újra meghallotta Fantagro nyerítését, szintekkel mélyebbről, a nyargaló folyó mormolásán át, és rugószerűen felült.

Derengett körötte a szoba. Az ablakon túl a hajnal vörbőbor és óarany fényekkel falátgatta a dühödtkéket. Olyan énése volt, mintha kígyó tekergőzne a nyaka körül. Odanyúlt, és bár hüllőt nem lelt, a szorító énése nem enyhült.

Nem érezte a mellette alvó lány illatát. Valami elnyomta azt. Mélyeket lélegzett. Alig tisztult agyáról a kábulat. Fantagro megint nyerített odalenn. Arfum mélyebb, nyújtottabb hangon csatlakozott hozzá.

Xera felpattant az ágyon, és elfintorodott.

- Mi ez a fiistszag?! - nyögte.

Tüstént hangot hallott a fejében, a válasszal: a szörnykatonák!

Pillanatok alatt talpon termettek. Ugyanennyi idejükbe került, míg harci öltözéket, vértet, sisakot gondoltak magukra, felöltötték Mirill palástját.

Sayon felkapta kardját. Kisietett a szobából.

Xera a derékszíjára aggatta újonnan szerzett és régi fegyvereit. Felnyalábolta az idegkimerült Toffot.

A trütyögő a hátára mászott. Három sor farokkal és két karral ölelte át a nyakát. Eltökélten próbált tovább aludni, átaludni a rájuk várót, elege lévén a mégrázkód-
tatásokból.

Xera felszíjazta kardját. Arfum páni nyerítését hallván az ablakhoz futott, és lenézett.

Kimászott a párkányra, s a rézsútosan két szinttel lentebbi, kicsiny teraszra vetette magát.

Onnan leugorván majomügyesen elkapta a falból mere-
280 281

dező tartóba tűzött, aranykehellyel, szárnyas kígyóval ékes zászló selymét. A cégérállat recsegve-hasadozva tartotta testsúlyát, éreztetvén: kevésig se bírja, nemhogy sokáig.

Nem merészelt lepillantani. A talpától távoli mélyben, zátonysziklákkal teleszórt közetágyában ádáz robajjal

száguldott a folyó.

Átkapaszkodott a keményfa zászlórúdra. Azon függesz-
kedve hagyta magát nyúlni, mind hosszabbra és hosszabb-
ra, mígnem megérezte: lábujjainak hegyével a hídkorlátra
csöppent. Épp egy keskeny ablak magasában.

A nyakában csimpaszkodó Toff sopánkodásától kísér-
ve, jobb vállát előrebillentve, az istállóba vetődött az ab-
laküvegen át.

Odabenn maró, sárgás füst gomolygott. Az állatok
nyugtalanul topogtak a szalmán.

Xera végigrohant a helyiségen. Előbb Arfumot és
Fantagrót, majd a többi lovat, végül a marhákat, birká-
kat oldozta el, engedte ki állásaikból.

A füstreszegült, riadt sereglet a két csődör nyomában
a szabadba taposódott-gázolt.

Ezenközben a lány véletlenül sem bukkant a lószol-
gára, akinek pedig a rábízottak közelében kellett volna len-
nie. A tűzfészket is hasztalan kereste. Lángokat istálló-
szerte nem tapasztalt.

Az a fojtogató, mellkas- és toroktaposás jellegű, bűzös
füst ellepte az épületet. Áthatolhatatlan, tömör ködfal-
nak rémítően terjedt szét az ebédlőben, a folyosókon és a
szobákban.

Menekülők lábdobogása, kiáltozása hallatszott min-
denfelől. Sayon higgadt, csillapító hangját is hallotta.
Kissé megkönnyebbült, és tovább kutatott. Köhögve-
fuldokolva átfúrta magát egy óriási, haragossárga go-
molyfellegen. A fal tövében lelt egy tevékeny bűzforrást.

282

Menten a praktikás jutott eszébe, látván, hogy a leg-
feljebb tenyérszerű, széndarabnak tűnő tárgy csekély pa-
rázslással hatalmas ködhegyet öklend magából. Sejtette,
ha tovább kutatna, több effélét is találna.

A füst a nyelvére, torkára, légcsövére tapadt, csípősen
keserű íze volt. Köpködni, köhögni, szédelegni, megfúl-
ni kellett tőle.

Ügyes, ismerte el, miközben eltaposta a ködökádót.

Nem akarják hamuvá perzselni, csak csupán kifüstölik
őket. Végére érhető: eleven fogolyért, vagy könnyen
azonosítható hulláért busásabban fizet Ristan, mint ma-
rényi bizonytalan eredetű hamuért.

Alighogy végzett a praktikás játékszerével, tisztulni
kezdett körötte a levegő.

A lármából és a gomolyfellegek ritkultából ítélve má-
sok is keresgették és irtották a ködökádókat.

Sayon bukkant fel a lépcsősor felől. Nem üres kézzel
közelgett. Jobbjában a varázskardot fogta, baljában rém-
álom küllemű egyént szorongatott.

A lidérces személy vonakodott vele tartani. Egyik lá-
bára erősen sántított - Xera érzéklete szerint valamelyik

hátsóra.

Mindketten fuldokolva köhögtek. A herceg néhány lépésként megrázta-lóbálta a lemaradozni próbálgató fickót. Ilyenkor annak nadrágszárából boszorkajáték-széndarabok hullottak.

A lányhoz érvén Sayon elengedte az ármányosságon csípett lószolgát.

A szipoly háromkézlábra huppant. Romos hátsó vég-agját maga után vonszolva a szabadba iszkolt.

Kortyolható levegőre kívánczván, futólépésben követték.

283

Mindketten meglepődtek kissé, mikor a kijáráthoz közeledvén, egyszerre figyelmeztették egymást a palástra.

Í. Füstfelhőként lebbentek ki az ajtón.

A vörös-es-aranyló fényű, felkavaróan szép hajnali ég alatt szörnykatonák hemzsegték.

Egy kisebb csoportjuk - merő unaloműzésből - a kiterelt állatokat hajkurászta, Fantagro, Arfum és a bika pedig őket. A jutalmát követelő szipoly szolgát meglátván, a hímállatok felhagytak a fajzatok kergetésével, és őt vették üldözőbe.

A fickó jajongva menekült. Életmentő igyekezetében a lábtöréses sántaságból is kigyógyult.

A fogadó közvetlen közelében tartózkodó katonák a ldvezető ajtókat fürkészték vizsla szemmel.

Ahmat közöttük tornyosult.

A térre menekült, ijedt-bosszús vendégek pedzették már, kik füstölték tönkre álmukat.

Az épület mellett a pániklármától felserkent környékeliek gyülekeztek bámészkodón.

A kocsma felől Dorr és csapata közelgett éktelen csatazsivajjal.

- Hé, szörnyeteg! - szólt a nyurga Sayon a nála három fejnyivel méretesebb izomtorony árnyékában.

Ahmat hátranézett, ám nem látván ott az ismert hang tulajdonosát, csupán egy furcsa, feketéllő fiistömböt, nehézkesen megpördült maga körül.

- De ronda vagy mostanában! - mondta Xera, más irányból.

A madárlény forgolódott, kereste a lányt, ám csak egy sűrű felleget látott, mint oda nem illőt. Gondolta, keresztüldöfi a kardjával.

A felhő, megrázkódván, sirállyá változott. Átsuhant a feje fölött, és az egyik fajzat vállára lebbent. Amikor az felé kapott, hogy nyakát törje, súlyosan tovaszállt, mint kődarab. Homlokon talált és leterített egy katonát.

Ekkor, talán mert játszadozásra használta azt, a palást ereje kimerült, és Xera láthatóvá lett: Diadalüvöltve le-rohanták őt a fajzatok.

Sayon megmutatta magát Ahmatnak. Nézték, méregették egymást.

A madárlény tollai csakugyan elhullottak, foltokban előtűnő szürke felhámja csúful libabőrlett. Imbolyogva állt irdatlan acélkarmokban végződő oszloplábain. Szárnycsökevényéből - amely egykor a válla és felkarja volt - kisarjadt, durván rücskös szaruval borított, törserűen karmos jobb kezében kardot szorongatott. Öklömnyi sárga szemével a szörnykatonákkal küzdő Xerát bámulta sóváran, majd az előtte eltörpülni látszó férfira bömbölt:

- Gondolom, megadod magad a túlerőnek!
- Miért tenném?
- Mert legyőzhetetlen vagyok, sokkal inkább, mint valaha! Kérdezd meg azokat a barmokat! - rikácsolt a harciasan közelgő Dorrék felé intve. - És azért, mert élve kívánlak, bár csak addig, míg elveszem tőled azt, ami az enyém. Meg a kardodat, ugyanis...
- Ne jártasd a csőrödeti Harcolj! - förmedt rá a tömegből a boszorka.
- Fogd be, Cusa! - mordult Ahmat, és visszafordult a herceghez. - El kell vennem a kardodat! Miért kell elvennem tőle, Cusa? .
- Azért, hogy nekem add, te ostoba!
- Miért adnám neked?
- Mert nekem köszönheted, hogy elkaptad, őket!
- Háromszor is veled háltam! Okádatos, rémséges volt! Nem tartozom semmivel!

284 285

- Nem háromszor háltál velem, csak egyszer! - visított Cusa. - Csak egyszer, te nyavalyás, buta barom, és mondhatom, férfiként fabatkát sem érsz! A kard az enyém lesz!

Ahmat dühösen válaszolni készült.

Sayon elfordult.

- Majd visszajövök, ha befejeztétek - szólt.
- Csatlakozott a fajzatokkal vagdalkozó lányhoz. Miközben kaszabolta azokat, a rég látott Gyllusra gondolt, a gyermekkorának véget vető rettenet éjjeke, melyen elhurcolták az anyjának hitt asszony házából, és erősen gondolt arra is, hogy azután rabszolgaként miféléket tanult.

Megmutatta, hogy a soknál is többet tud a harcról és ölésről, ezerképpen képes szúrni, döfni, lecsapni, forgolódni, felugrani, s odébb szökkenni; vele szemben az ellenfél szájalmasnak érezheti magát. Cseppet sem élvezte, amit művelt, jóllehet, a szörnykatonák rohamosan fogyatkoztak.

Hallotta a trütyögő sopánkodó hangját, a mellette vívó, mindinkább fáradó lány kifulladás légvételeit. A kiál-

tozást körös-körül.

És egyszerre csak figyelte arra, hogy Ahmat - az útjába kerülő fajzatokat széthajgálva - dübörgő léptekkel rohan felé.

Megfordult, bevárta a valahá gladiátort, és összecsaptak egymással.

Gondolta, hamar végez vele, hiszen ismeri stílusát, gyengéit, verkedtek már. Számára Ahmat nem ellenfél. Rövidesen kiderült, hogy az átváltozás nem csupán a szörnyeteg tömegén növelt, de harci tudását is megtöbbszörözte.

Sayon erején felül is összeszedte magát, mégis úgy remlett, rövidesen elveszíti a küzdelmet, az életét.

Xera látta, miként lankad-fárad a szörnyeteggel hadakozó herceg, majd az is szemet szúrt neki, hogy Ahmat nem önerőből legyőzhetetlen: valahonnan varázssegítséget kap. Amint felfogta ezt, sietve ledöfte az utolsó szörnykatonát is, és Cusa felé fordult.

A bibircsókös arcú, vénséges boszorka fekete kőszemének merev tekintete a madárlény homlokára tapadt: e tekintet változtatta táltossá a lomha szörnyet.

A lány sejtette, hogy Cusa önmagától nem volna képes ekkora energiát adni Ahmatnak. A praktikás elé penderült, és rákiáltott, hogy magára vonja figyelmét.

Az asszony biggyesztett ajakkal pillantott rá. Szeméből sárga láng csapott ki, könnyedén a magasba emelve és félredobva Xera testét.

A lány sajgó tagokkal feltápáskodott. Félreküldte a hátán jajveszékélő Toffot, és visszatért a banyához.

Rápiszegett, majd tekintetét a sötétlő kőszem mélyébe fúrta, s nem csalódott gyanújában: gyors pörgő-forgó, szédelő száguldás végén újfent a gyllusi palotában, Amohoe színe előtt találta magát.

A varázsló gúnyosan rávigyorgott.

Azután két ujjal csettintett.

Xera borlalmas erejű ütest érezvén, iszonyú lendülettel a fogadó falához vágódott, és rövid időre különvált a tudatától.

Cusa pártfogásának e rövid szünetében Ahmat lelassult és elbizonytalanodott.

A kimerült Sayon ólomsúlyúnak érzett lábakon tártorgott. Tudta, csupán kardja mágikus könnyűségének köszönheti életét, azt, hogy még egyáltalán mozdulni képes.

286 287

A madárlény különös lankadtát látván, előrepatant, és mellkason szúrta ellenfelét.

Cusa elfordult a félájult Xerától. Megest Ahmat homlokára függesztette delej tekintetét.

Az átszúrt mellkasú, újbóli varázssegítséggel megtá-

mogatott szörny fájdalmas üvöltést hallatva talpra ugrott. Keresztüldöfte Sayon vállát, majd horgas karmaival elkapta a herceget.

..

Xera a gyűrűvel próbálkozott. A sárkánygyík lesütött szemmel, csüggedt sóhajjal adta értésére: Amohoeval ő nem száll szembe.

Hanem a kristálykőbe metszett Nap feltündökölt.

Színarany, fájoan éles ragyogású fénybe burkolta, elvakította Cusát.

Ekkor Sayon kiszabadította magát Ahmat horgas karmai közül.

II

A szörnyeteg felfogta, hogy akadozik, mi több, tán

!,: .

végképp elapadt az erejét többszöröző segítség. Mancsát sárga vért patakozó sebére szorítva a hídkitláthoz hátrált, és megtámaszkodott. Kínlódva hörpölte a levegőt. A banya nevét hörögte.

Cusa a szemét ernyőzve, hadonászva, mind zavartabban hadakozott a vakulat ellen.

A tömérdek fény egyre sűrűbb és aranylóbb lett, már szorosan lezárt szemhéján is átégett, már az agyában is fájt.

Hasra vetődött a kövezeten. Két kariát a tarkójára szorítva, rángatódzó testtel jajongott.

Amohoe iszonyat varázsereje hiába rázta-szaggatta, többé nem bírta lábra állítani a boszorkát.

A kristály-Nap arany tűzfénye sötét pocsolyává olvasztotta Cusát.

Xera megcsókolta a gyűrűt. A tündöklés szétfoszlott.

Sayon még egyszer összeszedte magát, és nekikészült, gy alulról fölfelé kettészelve Ahmatot.

Am Dorr és társai nem nézhették tovább ü efo ott-

A felhőszín íriszű fickó rézkupakos fején jókorát lebent a feketekék lófarok, midőn két kardot is szegezve, előrelelendült. Mellette rohant, szintén két pengét meresztve, hullazöld forradással átszelt arcú társa, valamint a vaskampó kezű, opálkabosonnal pótolta szemű férfiú - s az ugyancsak jóvágású többiek.

Gyilkosra fent vasak vágódtak Ahmat testébe, majd bizarr hegedűvonókként rángtak benne, szörnyű gyűlöletről, csúf agóniáról muzsikálván.

Sayon próbálta félretaszigálni őket, tudván, oda kell férnie, hogy Ahmat rendesen meghaljon.

Midőn a döglöttnek rémlő szörnyeteg váladékaiban dagonyázó, gyönyörében nyálfolyató csürhét szétlökődve előreküzdötte magát, a holttest azon pillanatban fordult át a hídkorlát fölé. Sárga vért fröcskölve hullott alá. Zökkenve fennakadt és csonttalanná zúzódott egy

sziklaszirten, végül egy erőteljes hullámlökés lemosta a zátonykőről. A szilaj víz elnyargalt a hullatutajjal.

A herceg végignézett öltözékén. Undorodó hangot

hallatott. Kitántorgott a korláthoz tóduló csődületből.

Már-már megölelte a hozzá siető Xerát, ám még idejében letett erről, kívül-belül mocskosnak érezvén magát.

Szó nélkül, zavart-gyengéden összeérintették kisujjuk oldalát.

A lány fütttyentésére szélesebben nyargaltak elő lovaik.

288 289

közgyűlölt madárlény legyőzetését ünneplő tömeg

mámorosan tapsolt, énekelt, a levegőbe dobálta, vállra

véve cipelgette a büszke Dorrt és hős társait. A hasonlóan önelégedett bika körülöttük parádézott a szarvára tűzött, elhalóan segítséget kéregető, bizvást póruljárt-nak titulálható, rozogává tett istállószipollyal.

Így aztán távozásuk észrevétlen maradt.

Nyargalvást hagyták el Hídvárost. Az első szárazföldi ösvényen a folyóhoz kanyarodtak.

Sayon ereje fogytán volt, feje le-lecsüggedt. Vállsebéből vér patakzott, egyéb sérülései is erősen nedvedzettek.

Amint megtehetette, a partközeli sekély vízbe merült, arcát is beletemette, majd óriás kortyokkal ivott belőle, s eljátszott a kacérul kísértő gondolattal, hogy tán elájulhatna néhány napra.

Xera letérdelt a férfi mellé. Kimosta, gyógyító kenőccsel megkente, bekötözte sebeit.

A szilaj sodrás a combjait taszigálta, próbálta feldönteni, elsodorni testét. Az ápolást befejezvén elnyúlt a vízben, és annak erejét fáradt izmainak átgyúratására használta.

Toff a biztonságos parton ücsörgött. Farka végét babrálva, ideg-elhasználtan trütyögött. Úgy festett, már nem húzza sokáig, előbb-utóbb megőrjíti a rengeteg izgalom. Csupán lovaik látszottak frissnek, elevennek. Átszellemlőn legelésztek, és gyönyörűségükben olykor meg-hempergöztek a fűvön. Arfum mézarany színű, hosszú szőrébe, Fantagro forróbarna sörényébe horgas aszatter-més-gombócok akaszkodtak.

Amint Sayon magához tért valamelyest, folytatták útjukat.

Kétnapi járásnyira voltak Draba boszorkavarától, a megszerzendő kalitka rejtőhelyétől.

Sejtették, hogy nem szabadultak meg üldözőiktől

Ristan tömegével tenyészett, kiirthatatlan szörnyekatonái a nyomukban maradnak. Ha ezret megölnek, kétezer másik ered utánuk, nyilvánvalóan Amohoe varázspraktikáinak segítségével. Utóbbi arról is gondoskodni próbál majd, hogy többé ne tévessze őket szem elől.

Ahmattól se szabadultak meg. A lekaszabolt, péppé

zúzódott szörnyeteg hamarosan regenerálja magát, és rájuk talál. Mint ádáz ellenfelük, számíthat az ártékony mágus támogatására.

Xera felsóhajtott. Eddélig mindannyiszor összebotlottak valamilyen varázslófélével, ha útbaigazításra, gyógyításra volt szükségük. Remélhetőleg ezután sem lesz másként.

És ha mégis magulua maradnának?

A mellette nyargaló herceg arcéleire pillantott, és szíven simogatta a gyengeség, és azt gondolta, ők ketten magukra hagyottan is elboldogulnak a feladatukkal. Volt már ilyen, nem háromszor. Akkoriban Rhangnak hívták e férfit. Rágondolni is fájt, a gyönyörűség fájdalmával.

Xera némán feljajdult.

Tudta, sietniük kell. De bármilyen gyorsan végrehajtják is azt, amire vállalkoztak, az ő szempontjából máris késő. Hosszadalmas élete során számoszor meghalt, mindannyiszor kínok kínjai közt, ám ez az utolsó, a sóvárogva vágyott végső meghalás - amit mostanig megváltó-könnyűnek remélt - lesz a legirtózatosabb, mert el kell válnia Sayontól.

Majd visszajövek, vigasztalkodott, újra találkozunk, és egymásra ismerünk.

Hiába gondolta ezt és efféléket, nem könnyebbült meg.
290 291

Erdőbe jutottak, hatalmas fák magasodtak fölējük.

Vöröslő lombú, lila bogyókkal borított bokrok szegélyezték az ösvényt. A lovak vágtában haladtak az enyhe emelkedőn.

Toff Arfum nyakához béklyózta magát a farkával, majd két kézzel kapdosott a mellettük elmaradó cserjék termésfiirtjei után, és a fejébe tömködté zsákmányát, de olykor a mögötte ülő, révültnek tetsző Xera szájába is dugott néhány szem édes gyümölcsöt.

Az önmarcangolásba mélyedt lány feleszmélt végre, s felfogta, mit is eszik:

Lovát lelassítva Sayonra piszegett.

- Egyél az életcserjéről - szólt. - Ne a termését. Szakíts róla leveleket. Hamarosan jobban fogod érezni magad. Eszébe jutott iménti gondolata a mindig jókor érkező segítségről. Ezúttal varázsló sem kellett: Toff hívta fel a figyelmet az erőt adó, élénkítő lombú bokrokra.

Megint Sayonra pillantott. A nyűtt herceg ráncolt homlokkal, idegenkedően rágcsálta a vérvörös leveleket. Sérült vállát lógatva, lankadt tartásban ült lován.

Fantagro és Arfum mohón a cserjéknek estek, válogatás nélkül tépdesték azok lombját és lilálló fürtjeit.

- Igéző - sóhajtott Sayon. - Hamarosan együtt legelünk.

- Máris azt tesszük - mondta Xera. - Hogy vagy?

- Köszönöm figyelmedet, félholtan. Helyzetemben mindösszesen annyi a szépség, hogy veled lehetek. Ha legalább egy éjt átalhatnék, biztos jobban tűrném a gyötretést.

- Ígérem, ma éjjel alhatsz. Vigyázok álmodra, ha kell.

- Ettől félek. Hogy álmom lesz.

Zsebre dugott két marék serkentő levelet, lenyelte a szájában lévő rágottat. Visszafordította ménjét a haladá-

292
suk irányába, s ügetésben útnak indult. Arfum követte lótársát.

Xera látta, amint a herceg tartása kiegyenesedik. Elgyönyörködött a délcegségét visszanyert férfi széles vállú, keskeny hátú-fenekű, nyurga alakjában.

Azután felfigyelt a lovak viselkedésének változásaira.

Sayon is észrevette Fantagro fulforgatását, izmainak megfeszültét.

A lány kihegyezte érlékeit. Elsőül kellemetlen, bomlásra emlékeztető szag ütötte meg az orrát. Midőn Arfumot a bűzforrás felé, a fák közé irányította, rohanvást távolodó lépteket hallott. Nem lovak vagy lovasok neszezték a cserjésen túl. Kisebb állatok lehettek, vaskos szagukból ítélve dögevők. Ménjének jelzéseiből azt olvasta ki, hogy egy vagy több holttest hever a közelben.

Elővigyázatosan a tenyerébe fogta a Hídvárosban szerzett fullánkvető fegyvert. Szabad kezét a combján nyugtatta, közel a lábára szíjazott késtartó tokhoz.

Toff aggodalmasan fintorgott, sóhajtozott, de nem volt oly izgatott, mint ha közvetlen fenyegetéstől tartana.

A varázskardot szorongató Sayon érkezett elsőként a bokrok között heverő tetemekhez. Nem szállt le lováról, lehajolva vette szemügyre a halottakat. A vonszolási nyomokból és más jelekből ítélve kissé feljebb, az úton támadták meg a három férfit. Lemészárolták, kirabolták és rettenetes módon megcsonkították őket.

Xera leszökkent Arfum hátáról. Fél térdre ereszkedett az egyik holttest mellett, és igyekezett minden apróságot észrevenni.

Az áldozatok nem harcosok voltak. Küllemükből, ruházatukból ítélve utazó kalmárok lehettek. Egyikük sem volt harmincévesnél idősebb. Mindhármukat megfosztották férfiúi szerveiktől.

293

- Nem szörnykatonák tették - szólt Sayon a magasból. - Nem is közönséges útonállók. Bosszúaktus lett volna? Nem értem.

- Semmi bosszúállás, ez nagyon is hidegvérű tett volt - sóhajtott a lány. - A támadás főként a férfiasságuk megszenését célozta.

- De miért?! - nyögte Sayon.

Xera vállat vont.

- Amikor legutóbb Meriken jártam, élt errefelé egy nagy testű, hatalmas lábú, nehezen szelídíthető, szerfelett szép és szapora állatfajta, a buja. Vadászcsapatok hajszolták a hím példányokat. Nem a szőrméje, húsa vagy csontjai kellettek a fegyvereseknek, csakis a kocsi-kerék méretű heréi.

- És? - csodálkozott Sayon.

- Ahogy Arddon az üldözött sárkányok, itt alighanem a buják fogtak el a kitartó pusztítás következtében. Ugyanis a hiedelem szerint a bujaheréből készített por visszaadja a nyomorú fickók elveszett férfiasságát.

A herceg arcáról leolvasható volt, hogy bár továbbra sem túlsággal érti a hallottakat, meglehetősen viszolyog.

A lány megest vállat vont, arra gondolván, hogy időtlen időkkel ezelőtt járt erre legutóbb. Azóta tán új szokás ütötte fel a fejét Meriken. A buják kihaltával a szeretkezés képtelen férfiak esetleg arra fanyalodtak, hogy erre képes felebarátaik legnemesb szerveit - s azal hímerejüket - megszerezvén próbálják kúrálni bajukat.

Hosszas tűnődés végén Sayon is efféle jutott. Elin-dította Fantagrót, és nem tette el a kardját.

Az ösvényre visszatérve csakhamar a kalmárok elleni támadás helyszínéhez érkeztek. A szerwadászok ugyan igyekeztek eltüntetni a gyiloknyomokat, ám az éber szem-
294

lélőnek letört ágak, saroklenyomatok, levelekre száradt vérpettyek árulkodtak a két-három napja történekről.

Hét bandita rohanta le a kalmárokat, egyikük súlyos sebet kapott az összecsapásban. A mészárlás után tíz ló együtt ponott tovább az ösvényen, ebből három nem vitt lovast. A sérült lator erdőhosszat vénett.

Szótlanul nyargaltak.

Pillanatokra sem tévesztették szem elől lovuk fültartását, hogy jókor, a náluk finomabb énekelésű állatokkal egy időben vegyék észre, ha veszély fenyegetné őket. De ha netán mégis elbáméskodtak volna, baj közeledtén akkor is jókor felocsúdnak, hiszen - szőrén lovagolván - ménjük minden izomrándulását, -feszültségét megérezték.

Azonkívül ott volt Toff, a legfőbb vészjelző. Mellette bátran alhattak volna, hiszen rájuk leskelő gonoszság esetén a trütyögő úgyszólván felvijjogja őket. Éppen a lármásága okozott gondot. Xera eltökélte, hogy csendesebb életvitelre tanítja a majomkát. Majd. A holttestektől távolodván a belakmározott szütyögő megható hirtelenséggel álomba merült.

Az újabb tetemeket nem a szaguk alapján találták meg. Az úton és annak környezetében ordító jelek-nyo-

mok készítették megtorpanásra és vizsgálódásra őket. Ez alkalommal öt fiatal férfi maradványaira bukkantak. Velük is karddal, késsel végeztek, kifosztották és megcsonkították őket, lovaikat elhajtották. A holttestek sorsát az erdőben kószáló dögevőkre hagyták.

A szörnyettét hat útonálló hajtotta végre, legfeljebb néhány órája. Meglehet, hetedik társukat sebláz vitte el, vagy amikor már - cinikus ötlet! - annyira leromlott, hogy nem bír ellenkezni, kapzsi módon tőle is elszerezték hímszerveit.

295

A lány észrevette Sayon dühét, haiagját, azt is, miként igyekszik úrrá lenni vak indulatain. Ő is átérezte, amit a férfi: az agyára lobbant vörösség hajtotta volna a könnyörtelen gyilkosok után.

Észhez térítették magukat, és mentek tovább. Nem beszéltek, nem ütöttek zajt, kedvetlenül ringatóztak lovukon. Kedélyük nyomottságán még a bíborszín levelek rágcsálása sem változtatott.

E rágcsálás azonban nem csupán visszahozta, de jócskán meg is növelte erejüket. Lovaik is szuszogás nélkül, fürgén nyargaltak előre a végtelen hosszúságúnak rémlő erdei úton.

Egyszerre csak arra neszelték, hogy valakik járnak előttük az ösvényen.

Nem lassítottak, csupán készenlétbe helyezték - amúgy is meglehetőst elől lévő - fegyvereiket. A mind markánsabbá erősödő neszekből arra következtettek, hogy lovasok által kísért fogat jár előttük.

Kisvártatva utolérték a testőrök közrefogta hintót.

Épp azon voltak, hogy megelőzzék és maguk mögött hagyják azt, midőn az élen ügető, díszes öltözkű, középkorú férfi - az őrség vezetője - megszólította Sayont.

- ié, barátom! Téged láttalak már valahol! Vagy ha nem téged, akkor arcmásodat.

- Mit akarsz? - kérdezte barátságtalanul a herceg, pontosan értvén, mire céloz a meredre pödört bajuszú főtestőr.

- Minden város tele van a képeddel. Sokat adnának érted.

-Tehát? - sóhajtott unottan Sayon.

- Tehát tudom, hogy nagyszerű harcos vagy. Megkérlek téged és ugyancsak kitűnő kardforgató hírében álló társnődet, szegődjetek mellénk Szoborvárosig. Nevezetek gyávának, bár inkább csak óvatos vagyok: úgy érzem, óriási veszély fenyegeti úrnőmet és hitvesét.

- Láttátok netán a holttesteket? - firtatta Xera, de a férfi vonásaira kiülő meglepettség máris válasszal szolgált számára.

- Milyen holttesteket? Lett volna mit észrevennünk?!

Bár semmi aggasztót nem tapasztaltam, mégis tele vagyok baljós, rossz érzetekkel. Nyugodtabb lennék, ha velünk tartanátok.

- Nem is hallottatok az itteni útonállókról?

- Dehogynem! Azt beszélnek, egy kisebb létszámú hor-da garázdálkodik errefelé, leöldösve a gyanútlan utazókat. Régóta keresik őket a szoborvárosi katonák, eddig még eredménytelenül. A zshiványok feje, lehetőleg a testüktől különválasztva, jó pár aranyat megérne! Azt is sutto-
gják, hogy nem érik be fosztogatással, ők szállítják a gyűlöletes Gaides orgiáira a bájfőzethez szükséges kelléket, a... Hm, hogy is fejezzem ki magam, a kisasszony érzékenysége-
nek megbántása nélkül?

A kisasszony legyintett.

- Láttam a tetemeteket. Ki az a Gaides?

- Jaj, hát ő az emberbőrbe bújt lépfene, mirigyláz, vagy bármely kórság! Egyáltalán nincs rangos származása, mint akár úrnőmnek és hitvesének, mégis ő parancsol ezen a vidéken! Semmiféle öröklött vagy tisztességgel szerzett jogcíme sincs erre, csak közönségesen erőszakos! Csűrhe seregei rettegésben tartják a környékelieket! Sajnos, a törvényszolgák képtelenek rábírní, hogy változtasson magatartásán, és...

Sayon homlokráncolva közbekérdezett:

296 297

- Vagyis?

- Vagyis a városi előljárók hiába kérlelik, nem hajlandó tiszteletben tartani a törvényeket! Ha szüksége van valamire, akkor azt elveszi, légyen szó bár élelemről, lábasjószágról vagy, hm, hogyan is fogalmazzam...!? Szóval hölgyekről.

- Nyomorú alak lehet ez a Gaides - jegyezte meg Xera. - Nőket raboltat, de a bájfőzet nélkül nem bír velük. Ennyi erővel miért nem jótékonykodik inkább? Szoborváros zúdítsa rá a katonáit!

- Jaj, csak ezt ne kívánd! - nyögött a kackiás bajuszú testőr. - Csúfos vereség lenne abból! Gaides emberei számolhatatlanok, és ráadásul szörnyen kegyetlenek!

- A környéklakók sem érzik felfőzve magukat, hogy kaszát, fejszét, vasvillát fenjenek? Akkor sem, amikor Gaides a lányukat, tehenüket, füstölt sonkájukat raboltatja el tőlük? .

-A nép fiai talán hajlamosabbak a felkelésre-bőlintott a kérdezett. - De jobban teszik, ha megfontolják, mert mifelénk a legsúlyosabb büntetés: életfogytig tartó tömlőc jár annak, aki embertársának életét ok nélkül kioltja!

- Okot már láttam, nem egyet - morrant Sayon. - Idáig nyolc holttestet találtunk, szégyenletesen meggyalázottakat. Úgy vélem; ti jobban szerettek túrni, mint nem.

- Ha a városnak elegendő katonája lenne...! Ha felfő-

gadhatnánk néhány rettenthetetlen kardforgatót...! De az ilyenek még a környékünket is messzire elkerülik. Ti ketten aligha birkóznátok meg Gaidesszel!?

A herceg bólintott.

- Aligha, bizony. Ugyanis ez nem a mi dolgunk, hanem a tietek.

- És ha jól megfizetnénk? - csapott le mohón a fickó. - Szólítsatok Moshnak. Úrnőm és még sokan mások nem sajnálnák tőletek sem az aranyat, se más kincseket, ha megszabadítanátok őket Gaidestől!

- Köszönjük ajánlatodat - biccentett Xera - de mostanság más dolgunk van. Ha ráérték még néhány évig elszervenadni a megaláztatást, lehetséges, hogy később valamikor visszajövünk.

- Nem érünk rá! Úrnőm a minap kötötte meg frigyét. A kézfogóra Gaides megüzente neki, hogy a hetedik nászjékét már az ő kastélyában, vele fogja tölteni! Nem engedhetem meg! Gaidesnek vesznie kell!

- Harcolj! - tanácsolta Sayon.

Mosh befordította elé a lovát, hogy megállásra kényszerítse az értetlenkedőt.

- Nem tehetem! Nem vagyok elég erős, kevés az emberem!

A herceg vállat vont, és csípőjét megmozdítva, elindította ménjét. Fantagro hanyagul nekilódult, félretaszítva a testőr tetőtől talpig nehézvértékbe burkolt, nagycsontú, bús nézésű paripáját.

- A puha törvényeitek felpuhítottak benneteket is, főként az agyatokat! És ha a szellem löttyedt, az izom se feszül! Ne csodálkozzatok azon, amit Gaides veletek művel! Írjátok át a passzust: halálért halál járjon! Meglátjátok, a bátorságotok is megjön, ha megadjátok magatoknak a lehetőséget, hogy védekezzetek az erőszak és megaláztatás ellen!

- Te ezt nem értheted! - sóhajtott Mosh. - Túl fiatal vagy, társnődről nem is beszélve. Ha bajba kerültök, továbbálltok. De nekünk maradni kell! Mi szenvedünk! Úrnőmet, bármerre menekítem is őt, holnap éjjelig elhurcolják Gaides hordái! És akkor én, miként vezető testőri rangom megkívánja: a kardomba hanyatlom! Xera leolvasta Sayon arcáról, hogy ő is közel áll a

298 299
kardba dőléshez. Azután elmosolyodott, eszébe jutván a zsenge mivoltára vonatkozó megjegyzés.

Meg se próbált utána számolni, hányszor találkozott már a Mosh gondjához tragikusan hasonlókkal. Jól tudta, Szoborvároson nem segítene, ha elintéznék a kényurat, és a főtéren tolongó nép leköpdöshetné Gaides közejük gurított fejét. Néhány napon belül újabb csürrhék érkeznének, még nagyobb pofájú vezérrel az élen, tudo-

mást szerezvén arról, hogy az itteniek fölöttébb szeretnek testileg-lelkileg megnyomoríttatni, balsorsukon jongani, panaszárban dagonyázni.

Az eddélí megismert bölcsek azt állították, hogy az idő múlásával, korának előrehaladtával mindegyre megértőbb és türelmesebb lesz. Nem lett igazuk. Amikor ezredszer ütközött ugyanazon jelenségbe, mélységes, unott fáradtságot érzett, és már meg se fordult a fejében, miként hajdan, hogy uccu neki hamar, hadd segítsen mások baján!

Legfőbb mestere és barátja, Salach tudta ennek magyarázatát; ő is számoszor átélte az ismerem-ismerem-ismerem-érzés zsolozsmázó letargiáját. És persze ő is ujjpattintva megmondta, mi végre van az ember, miért szükséges az újraszületések örökös körforgása.

Ámde Xera mind kevésbé hitte, hogy ez a szüntelen folyamat kizárólag azt a célt szolgálná, hogy az a gyarló lény mindig újat és másfélét tanulni-tapasztalni járjon vissza, s pedig azon okból, hogy egyszercsak megvilágosodás szerűen megértse, miről szól a Történet, és felnövekedjék végre a Világok tökéletességéhez.

Nem hitte, mert úgy látta, fajtája ebben kevésbé tanulékony

Vagyis a lányt nem hozta ki sodrából a siralomária.

Vele ellentétben az ifjú harcost kezdte átszellemíteni a testőr és sorstársainak nyilvánvaló cselekvésképtelensége, továbbá a személyét aranyozó-méltató szók.

Kissé lemaradt a választ áhító Mosh mellől; és Xerához fordult.

- Végül is, Szoborvárosban tölthetnénk néhány napot. Legalább időt nyerünk, és így kevéssel megtoldjuk együtt-létünket. Persze, te másként vélekszel, látom arcodon!

- Nem akarok időt húzni, ugyanis az időtöltés számomra nem nyereség. Mosh, úrnője testőreként arra vállalkozott, hogy megvédje őt, akár még a lépfene Gaidestől is. E terhet nem kell lekapni a válláról. Emlékeztetek: másért vagy úton, és ne hidd, hogy végső célodra gyakorolsz, ha minden elébed kerülő kényúr alól igyekszel kirántani a trónust.

- Az arddi arénában tapasztaltak után azt mondtam: ezentúl hallgatok rád. Ez egyszer mégis kivételt teszek.

- Salach nem készített fel arra, miként fogadd a hízelgést, hogyan hárítsd az érzelmi zsarolást? Meg kellett volna tanítania ennek művészetére, hogy óvni tudd magad, ha majd király leszel. Kisdédnél védtelenebb, aki nincs felvértezve mézesmázosság, talpnyalás ellen, aki játszva manipulálható. Ez alaptudnivaló, ha az ember sikerre, főleg, ha királynak készül!

- Most úgy beszélsz velem, mint anya gyermekével. Ezt a hangot nem szívesen hallom. Ellenben örömet a kar-

domra húznám a latrokat, és igen, a lépfene Gaidest is!

- Ne rágj több bíbor levelet!

- Ez minden? - kérdezte szemöldökefelvonva Sayon.

Xera vállat vont, nem pillantott rá. Arfum fülhegyezését, a testén végigborzongó rándulásokat figyelte. Fel-emelt kézzel csendet intett.

A fogat lelassult mögötte. A hintót közrefogó, egymással csevegő daliák elhallgattak.

300 301

Az élen ügető Mosh figyelmét a mögötte támadt síri némaság keltette fel. Csodálkozva megállította heréltjét

- és ekként megmentette mindkettőjük életét.

Néhány lólépéssel előrébb, az út jobb oldalán feltor-nyozott farakás megingott.

A vastos törzsek démoni robajjal, a lovakat félőrültségre ijesztve, cserjelombot zúzva, port kavarva az ösvényre zúdultak.

Mosht elkerülték a jókora fadarabok, de nem a rossz sorsa.

Rettegő paripája két lábra emelkedett, kacifántosan átlendült az utat szegélyező bozóton, és eliramodott a fák között. Az ötödik vágtaugrás környékén hagyta el a nyergében zötykölődő, nála is szeppentebb gazdáját.

A főtestőr mennydörgő hátaseséssel ért földet-avart.

Igaz bánatára nem vesztette el a tudatát, így látnia kellett - a heréltje képében - tovavágtató szerencsését.

És mivel csontja se tört, kénytelen volt felkecmeregni, hogy szembenézzen az eseményekkel, amelyeknek minél frappánsabb megoldása - hivatalánál fogva - reá várt.

A hintó elé fogott lovak felágaskodtak rémületükben.

Egyikük hanyatt bukott, mire társai összebotlottak vele.

A kocsi megingott, és hajtóját maga alá temetve, a benne ülő úr és úrnő iszonyosikolyaitól kísérve felborult.

A hátára zuhant állat tébolyultan küzdött, hogy talpra állhasson. A másik három ló csupán ezért nem bírta elragadni az oldalára fordult fogatot.

Mindeközben a testőrök saját paripáikkal vergődtek, nyugtatni próbálván azokat. Többnyire a pánik győzött.

A daliák sorra a porba hullván, gyalogláb maradtak.

A hintóban rekedt női személy és kevésbé öblösebb orgánumú hitvese panaszosan sikítózott, jajveszékelt.

Csupán Arfum és Fantagro nem rezzent.

A fölējük hajló lombok közül és a hátuk mögül előbb kuncogás, majd éktelen röhögés hallatszott.

- Dobjátok el a fegyvert! - rikkantott egy durva hang a magasból.

A testőröknek több se kellett: habozás nélkül engedelmeskedtek.

Vezetőjük - merészségét fitogtatón - megkérdezte:

- És ha nem?

- Akkor megdöglöttek! De előbb miskárolva lesztek! -
hangzott a válasz.

Többszólamú röhögés csendült.

Mosh kardja puffant az avaron.

Halszálkásnak rémlő hang zendült:

- Így is megdöglöttek!

A láthatatlanok ezen is jócskán elszórakoztak.

Majd szerfeletti mulattukban, valamint ész- és erőbe-
li fölényük tudatában felhagytak a rejtőzködéssel. .

- Hé! Nektek is szólt! - kiáltott a legfeketébb szemű és
vigyorú fickó, az egyik fa lombjából lefelé jövet, félúton.
Xera és Sayon magára vette a megjegyzést, mindazon-
által nem hajigálták el fegyvereiket.

A herceg féloldalt hajtott fejfel a kését lengető útonál-
lóra pillantott.

- Ha nem dobom el a kardot, orvul végzel velem?

- Oh! Oh és oh! - csúfolódott a lator. - Verekedve
akarsz meghalni?

- Ágyban, vénen és megkeseredetten fogom végezni,
töméredek idővel utánad. Fogadsz velem?

A villogó szemű, impozáns termetű férfi leszökkent a
fárról, és szétvetett lábakkal megállt Fantagro előtt.

Kését nem tette el, csupán annak fogásán változtatott.

Immár nem dobásra, hanem döfésre készen tartotta azt.

Jobbjában görbe pengéjű, ragyogóra fent kardot szoron-
302 303

gatott. Parancsot adott társainak, hogy állítsák fel a hin-
tót, és némiítsák el az abban sivalgókat, majd csúfondá-
ros vigyorral végigmérte Sayont.

- Férfi vagy? - kérdezte.

A szólított kénytelen volt elismerni magában, hogy fe-
lettébb ravasz, sőt: csapdás kérdést kapott. Ha igennel
válaszol, részint őszinte meggyőződésből, másrészt a
róla kialakítandó kép csinosítása végett, valamint azért,
mert eleve ezt várják tőle, akkor a gonosztevők menten
nekiesnek, és férfiatlanítják. Ha nemet mond, egyfelől
hazudik, másfelől száználmas portré fest magáról, és ak-
kor is nekiugranak.

Csaknem az előtte pöffeszkedő lator arcába nevetett.

- Férfi vagyok! - felelte. - Na és te?

- Gyere le a lóról, és megtudod! A végén majd kék-
szerezlek! Elárulom: ez a miskárolást jelenti! De a hom-
lokdiszedet, kardodat, vértjeidet is elveszem! Nődet, is,
bár őt csak egy-két fordulóra, azután eladom jó pénzért.
Sayon elfogadta az invitálást, és a földre szökkent.

Az összezsúrlás azonban késedelmet szenvedett, mivel
a fogatból kirángatott úr és úrnő megpillantása elvonta a
fekete vigyorú fickó figyelmét.

- Oh, oh, oh! - lelkenedett. - Kit látnak szemeim?!

Orsha hercegnő, tényleg te vagy az!? Rengeteg aranyat

kapok érted Gaidestől! Oh, oh, oh!

- Ha ezt az ohogást még kétszer meghallom, kivágom a nyelvedet! - morrant Xera harciasan. Combjára simított tenyere alatt kipróbálásra készen lapult a fullánkvető fegyver. A jobbában tartott kard hegye az égre meredt.
- Oh, oh, oh! - kacagott az útonálló, villogó tekintetét a lányra függesztve. - Érted is szép jutalmat kapok! Gaides kedveli az éles nyelvű nőket, hogy aztán megtörje és alázatra kényszerítse őket! Oh, oh, oh, tetszeni fogsz neki! Fel-
304

váltva ránt majd maga alá Orshával! Könyörögni fogtok, hogy hagyja abba, és tudjátok, miéért? Mert Gaides közönyös a fájdalomra, és az egész testét teledöfködté durvánál durvább holmikkal, még a döngölőjét is! Szörnyen fogtok sikítani, mikor majd hullára prütyköl titeket!

Orsha tébolyultan vergődött fogvatartói markában.

Xera kissé felemelte a lábát, és megpöccintette a combján nyugvó fullánkvető elsütő gombját. A hercegnő balján vigyorgó gaztevő homlokának közepére célzott. A horgas hegyű lövedék a fickó orrtövéénél firódott be, s az meglepődni képtelenül, legott megboldogult. A lány változtatott a célzás szögén. Következő acélfullánkja a kiszemelt ponton hatolt a másik bandita koponyájába, és tüsténti elhunyaszt eredményezett.

Orsha - szorongatóitól szabadulván - zokogva elszaladt a fák között.

A fülényükben mostig biztos latrokat hangyabolyszerűvé nyugtalanították a történetek.

Xera rádöbbsent, hogy négy banditát kéne látnia. Mi-re felmérte a negyedik gonosz hiányát, Sayon és a villogó szemű fickó fülbántó pengecsattogás közepette eltűnt előle a bokrok mögött.

E pillanatban nyílvessző fúródott a lány vállába.

A fájdalmasan erős ütés letaszította a lóról, és térdre döntötte. Könnyezve megpördült. Nyomban a feje fölötti lombfüggönybe lőtt egy fullánkot.

Az orvlövész üvöltve mállott le a magasból, csaknem felborítva a gazdátlanúvá vált Arfumot.

A lány talpra ugrott. Két kézzel nyúlt hátra, s eltörte a vállából meredező nyílvesszőt. Kínjában a nyelvét harapott. Lenyelte a vért. Karjába törölte könnyező szemét.

A legjobbkor nyerte vissza látását: két fegyveres rohant felé.

305

Kardjával megakasztotta őket. Érzékelte maró verítékszagukat, a magasabbik férfi fekete szegélyes íriszének kékjét, a másik fickó szája mellett a csipkésen összeforrt régi sebhelyet.

Aztán szemfényvesztő mozdulattal tévesztette meg támadóit, miközben váratlanul szúrt.

Az óceánkéek szempár elhomályosult, és kialudt.

A forradásos arcú lator nyálfröcskölte, ordítva neki-ugrott. Dühödten sietébe Xera pengéjébe szaladt. Hátról Mosh kardja merült a testébe.

Az utolsó bandita úgy döntött, elmenekül. Mire ezt elhatározta, Orsha felbátorodott testőrei közrefogták, és csaknem egyszerre vágták belé vasukat.

A lány a bokrok közé sietett. A vezérlatorral eltűnt Sayon nevét kiáltozta. Választ nem kapott, mozgást nem észlelt.

Sebe szörnyen fáj. Nyelvére tot egy bíbor levelet, és annak nedvét szívogatva, hatalmas léptekkel, dúltan járkált a sűrű aljnövényzetben, jobbra ész nélkül.

Testi kínjai hamar enyhültek, rettegése nőttön-nőtt.

Ráeszmélvén, hogy így semmire sem jut, némileg összeszedte magát, és nyomokat keresgélt.

Midőn rábukkant a fekete vigyorú gonosztevő még vérlő, de már élettelen tetemére, megállt mellette, s egy percig mélyen vette a levegőt.

Azután egy sikoltásszerű sóhajjal eltolta magától a herceg elvesztésének félelmét. Lehajolt, és megpillantotta a férfi csizmalenyomatát a puha avaron.

Elindult a gyér jeleken. A huszadik lépésnél neszt hallott szemből.

A sértetlen Sayon tartott felé, karjában az ájult Orshával.

Xera szitkozódva adta ki magából a feszültséget.

Sarkon fordulván az ösvényen kavargó csapathoz sietett. Segített visszacsalogatni a szétszéledt hátasokat, kifogni a fogátlovakat, és félrevonszolni a tört kerekű, használhatatlanná vált hintót. A felboruláskor a kocsi alá szorult, díszruhás hajtó szétzúzott holttestének eltávolításában is részt vett, belátván, hogy ez a feladat meghaladja a testőrdaliák lelkierejét.

Időközben Orsha magához tért, bár görcsösen áradó könnyein át aligha érzékelte környezetét. Ekkor nyakigláb termetű, vézna hangú férje vált meg az eszmélettől.

Mosh illő tisztelettel éberré pofozta-paskolta urát, és tudatta vele: a hátralévő úton - hintó híján - lovagolni lesz kénytelen.

Komoly szívfájdalmára kiderült, hogy a rangos férfiú sosem ült lóháton. A főtestőr letett a lelke mélyén dédelgetett reményről, és Orsha helyett annak hitvesét vette maga elé a nyeregbe.

A törékeny alakú, haloványra sírt hercegnő Fantagro marján kapott helyet, Sayon karjainak oltalmában. is vártatva mögöttük maradt az erdő.

Kisebb települések mellett nyargaltak el. Az apró házak ablakaiban, a színes kertekben és a napsütött, tágas mezőkön még elvétve sem láttak emberi lényeket.

- Rejtőzködnek - magyarázta Mosh, látván a herceg fixrcsálló tekintetét. - Gaides hordáitól való féltükben a legkisebb mozgolódást észlelve is eltűnnek, és elő se merészkednek, amíg nem veszik biztosra, hogy nincs veszély Sayon bólintott.

Orsha hattyúszín fátyollal takart feje a mellkasán pihent, a fel-fellebbenő selyem alól mézszőke tincsek kí-
306 307

gyóztak elő. A kék szín száznyi árnyalatában játszó, jégfehér csipkével szegélyezett, gazdagon redőzött ruhája nagyvonalúan látni engedte ugyancsak fehérlő, puhán pihegő kebleit. Az áttört horgolású, leheletfinom kesztyűbe bújtatott apró ujjak Fantagro sörényébe kapaszkodtak. A hölgy olykor felhajtotta a szív alakú, madártoll fehérségű arcát fedő selymet, és csillámos-kék szemét a mögötte ülő férfira fordítván, hálaszókat rebegett, majd a karját megragadván segítségért esdekelt.

Sayon védelmező ösztöne, hiúság-reflexe erősen pedzve volt.

Észrevette a mellette lovagoló Xera ironikus mosolyát, és a Mosh paripájának nyergében rázódo hitestárs metsző tekintetét is.

- Ismered a történetünket? - kérdezte Orsha. - Elmesélem neked. Valamikor régen élt egy királyné, ki arról vált híressé, hogy csupa-csupa fiúgyermeket szült, regimentrevalót. A nemes hölgyek és egyszerű asszonyok is igyekeztek követni példáját. Mígnem egy napon törvénybe foglalták, hogy csakis a jó fiúszülő képességű nők maradhatnak életben, az erre képtelen hitványakat vízbe vagy szakadékba kell ölni. Tellett-múlott az idő, s tudod-e, mi következett!? Egy napon teljesen elfogytak a lányok, kivénültek a szülőanyák. Asszony nélkül maradtak a férfiak. Amikor már nem bírták tovább nélkülözni mindazt, amit mi jelentünk: a szépséget, búbájt, lágyat-puhát, gyengédet és a forró-termő ágyéket, kénytelenek voltak elhagyni földjüket, hogy idegenben szerezzenek nőt, akár fegyverrel, akár cserélés útján. Sokan odavesztek, megnyomorodtak közülük a harcokban, és még mindig rettentően kevés asszony élt a birodalomban. Ezért az akkori király törvénybe foglalta a minket megillető jogokat: jövendőbelinket magunk választhatjuk, szülhetünk lányokat, esetleg fiúcskát is; terméketlen vagy megunt férűnket elhagyhatjuk, jószágra cserélhetjük. És teljesen szabad a többférjűség, mivel még mindig a férfiak vannak számosabban! Sejtheted, mennyire sért engem, amivel Gaides fenyeget! Mondd, hogy nem mozdulsz melőlem, amíg az a szörnyeteg eleven! Ígérd meg, hogy megölöd őt, bőrét lenyúzd és a lábaim elé teríted!

- Idegenkedem a hősködéstől - felelte Sayon.

- Gaides elraboltat engem, legkésőbb holnap, meg-

üzente! Meggyalázza testemet, és végül talán meg is öl, ha közben belém nem szeret. Nem hagyhatod! Ha megszabadítasz tőle, kedvedre válogathatsz kincseim között. Ha a kezemet kívánnád, néhány további erőpróbát kiállván, akár még azt is elnyerheted!

- Harci tudásomat, kardomat nem adom bérbe.

- Ha megvédelmezel, veled töltök egy mézédés évet, vagy többet, talán a fél életet!

- Rosszul kérlelsz.

- Mindenemet odakínáltam!

- Ha elfogadnám, még mindig nem lenne semmim.

Ugyanis nem kell, amit adnál. Egyedül nem felelhetek kérésedre. Szebbik felem és társnőm, Xera nélkül nem döntök.

- Ő az? - kérdezte Orsha, hüvelykujjával a mellettük vágázó lány felé bökve. - Neki nem rimánkodhatok! Nézd csak: jóval szebb és finomabb vagyok, tán még ifjabb is, és rangban hegymagasan fölötte állok! Neki majd megparancsolom, hogy az én érdekemben forgassa fegyverét! Te se sokat kérsd magad! Moshtól tudom: szökött rabszolga vagy!

- És? - kérdezte a herceg, azon a hangján, amelynek hallatán ildomos lett volna gondolkodóba merülni.

- És akkor én parancsolok neked, és a társnődnek is!
308 309

Azt akarom, hogy a szolgálatomba álljatok! Nem vagyok hozzászokva ahhoz, hogy nemet mondjanak nekem!

- Azért mégse mindig a kedvedre történnek a dolgok - jegyezte meg Xera. - Emlékszel még, mekkorát futottál, csak az imént?! Ha máris elfeledted, legfeljebb azt ajánlhatom, próbálj összebékülni a gondolattal, hogy Gaides érted jön, mert a magáénak kíván, és meglehet: ő a méltó párod! A hercegnő napkelte-színesre lobbant arccal felcsattant.

- Téged nem tanítottak tiszteletre, viselkedni?! Nem volt dajkád, netán anyád se?! Majd ostorral taníttatlak a hódolatra!

- Kivel?! Kit szánsz mesteremül?

Xera nem várt választ. Sarkait Arfum oldalához szorította. Az arany szőrű mén elrugaszkodott a földtől, és előresuhant.

A távolban felsejlett Szoborváros.

A lány nyitott szájjal, mélyeket lélegezve száguldott, élvezte a szél zúgását, az egyedüllétet. Vállsebe ritmikusán lüktetett, a beletört nyílhegy körül forrón áradt a vér.

Lázat, kemény kínokat ígért, hamarra.

Gyanította, hogy minden távolmaradási szándékának dacára, az eddiginél is súlyosabban belekeveredik még Orsha ügyeibe. Noha kissé szánta a legalább százképpen manipulált, ám legfeljebb nyolcvan madzagrángatást

hárítani bíró Sayont, tudta, ha ő úgy határoz, hogy maradnak és szembeszállnak Gaidesszel, bár vitatkozni, ellenkezni fog, végül persze vele tart, mert vigyáznia kell rá: a jövőendő királyra.

Ez a dolga. Ezért nem halhatott meg eddig, ezért éppen most adódott az egyszeri lehetőség, és aligha véletlenül ily magas áron. Sorsa csakis úgy lesz teljes és betöltött, ha részt vállal Gyllus megszabadításában.

Aztán a teste szétporlad, emlékei elfoszlanak.

És igencsak kíváncsi, hogy ha már eleget úszkált a semit-sem-érzésben, vajon újra megkívánja-e az élet kalandját!?

Ha ez kérdés lett volna, s ha válaszolnia muszáj, azon pillanatban azt feleli: nem, torkig teltem, sok is, elég is volt.

E gondolatra jutván megállította s legelni hagyta lovát, mígnem Sayon és a többiek utolérték.

atalmasan tekintélyes, gránitkőből emelt, eleven virágkoszorúkkal feldíszített kapurendszeren keresztül jutottak a városba. A nyomasztóan fölējük tornyosuló emlékmű falaiba vésett helységnevek és évszámok leányszerző hadjáratok és győztes csaták büszke emlékezetét őrizték.

Az átjárón túl márványkövezetű utcák kanyargóztak.

Az útburkolat réseiből folyondárindák törtek elő. A haragoszöld, tojáshejszínnel tarkázott levelű hajtások dúsan fedték a sűrűn álló, lapos tetejű, kicsiny ablakú lakóházak falait, és a parányi kertekben díszlő szerényebb-kérdőbb szobrokat. E kúszók lila fürtű, meggyszín tányérú, rózsás tölcserű és palackzöld szirmú virágai pompállottak körös-körül, terhesen édes illattal telítve a levegőt.

Xera gyönyörűnek találta a hófehér épületek, színes növények és fehérszürke kőszobrok látványát, tudván, hogy az általuk nyújtott élmény azok közül való, melyek gyorsan elnehezítik az érlékeket. Aki jóllakottan szeret élni, páratlan élvezethez jut. Ám akit nem csupán a megvan, hanem a hiány is serkent, aki olykor vágyakozni vágy, itt hamar csömörre talál.

310 311

Orsha a város másik végén emelkedő kastélyának fényűzésébe invitálta Sayont; társnőjének ágyat ígért a szolgák szállásán.

A herceg köszönte modortalanságát. A hölgyet legdélcegebb testőrének nyergébe passzolta, majd kardját a magasba emelve búcsút intett, és Xerával együtt elporzott a gyermekjátékra emlékeztetően bájos házak között. Nem jutottak messzire. Csakhamar vidáman menetelő, az utcát teljes szélességében elfoglaló csoport került útjukba, feltartva őket a fogadó felé siettükben. Lovaik lépésre váltottak.

- Megint igazad volt - szólt Sayon.
- Nem kívánom, hogy mindig belásd.
- Én kívántam ezt elmondani. Már nem csodálom az embereket, már csak csodálkozom rajtuk.
- Öreg, sokat tapasztalt személy szavait hallottam - ironizált Xera. - Olyanét, aki "ágyban, vénen és megkeseredetten" fog meghalni.
A férfi vállat vont.

- Nem muszáj beszélgetnünk.

Az előttük vigadó, tánclépésben szökdécselő népség utat nyitott nekik. Felismervén, hogy idegenek, ám nem Gaides fegyveresei, tovahaladtukban barátságos, széles mosollyal köszöntötték, édességgel, gyümölccsel és borral kínálták őket.

Midőn a menet elejére értek, megpillantották a tarka tömeg által kísért, két fekete ló vonta kristálykoporsót. Az odabenti fűzöld bársonyágyon középkorú, szép vonású, nyitott szemű asszony feküdt, bogárnagy pupillája körül borostyán írisz aranylott, porszemek dermedtek rá, megfagyottnak tetsző tekintete az alkonyuló -égbvitra meredt. A várost beszövő folyondár leveleibe öltöztetett, lila, meggybíbor és rózsaszín virágszirmokkal borított halott kőszobrát hat verítékező férfi cipelte az üvegkoporsó után.

A fogadó előtti téren elhelyezett asztalok és lócák üresen álltak. A temetési menetet leszámítva lélek se járt az utcán.

Szobájukat elfoglalva Xera hasra vágta magát az ágyon, arcát a párnába simította.

- Szerezz valakit, vagy te szedd ki belőlem a nyílhegyet! - kérte.

Sayon biztosította, hogy inkább búcsút kiált az eszméletének, kútba ugrik, vagy felköti magát, de neki fájdalmat nem okoz. Heves fogadkozásai közepette, levegőt se véve, Toi sápítózó szütyögésétől kísérve megszabadította Xerát a harci relikviától.

Azután kitisztította sebeit. Végül mellé heveredett, elcirógatta tüzelő arcából az ében tincseket, tenyerét a halántékára simította, s hosszan nézte könnyes, smaragd-zöld szemét.

- Azt az asszonyt nagyon szerették. Emlékezz majd a temetésére - mondta a lány. Szavai vacogásba fúltak.

- Most még nem halsz meg, ugye?! - lehelte a férfi.

- Most csak lázas leszek. Vigyél oda, ahol inni kaphatunk. Hűvös forrásvíztől, pincehideg vörösbortól biztosan jobb kedvre derülök.

- Mennyire vigyelek?

- Fogd a kezemet.

Mire - vánszorgásszerűen - a téren sorakozó asztalokhoz értek, városszerte híre terjedt a fogadóban megszállt

kardforgatóknak, akiknek hála, megint biztonságosan járhatóvá lett az erdő. Orsha hercegnő megmentéséről is több szó esett, ez azonban az előbbinél csekélyebb má-morgást váltott ki.

312 313

Főként férfiakból álló, viharosan tapsoló, éljenző tömeg, valóságos örömmünnepegy fogadta őket.

A kocsmáros nem győzte eléjük hordani a tiszteletük-re rendelt ajándékokat: pecsenyét, gyümölcsöt, italt, süteményt; Sayonnak táncosnőt, Xerának szép testű, zenére vetkőző ifjakat, Toffnak tücsköt-bogarat.

Miután a városi bíró zengzetes szavakkal megköszönte jó cselekedetüket, és azt kérdezte, mivel járhatna még a kedvükben, a lány nyugalmat kért és a ruháiktól megválni kész ifjak visszarendelését, bevallván: lázállapota miatt nélkülük is fülledt víziókra számít.

Ekkor nagyobbacska gyermek pattant eléjük az asztalra, s szemét forgatva-meresztve, száját csücsörítve, nagyokat fújva, rugalmasan hajladozva, szökellgetve, patogva próbálta lebilincselni figyelmüket.

A városiak körbeállták és bámulták őket, akárha különösek volnának. A fiú furcsa bemutatójától nem zavartatva többen is felajánlották: hálájuk jeléül elkészítik a halotti maszkjukat, vagy élethű szobormásukat, hogy hazatérve majd - az itteni szokást követően - ők is felállíthassák azokat a szobájukban, kertjükben.

Xera megkérdezte a gyermektől, mit alakít.

- Én vagyok a bolond szél - felelt a fiú.

A táncosnő az asztal másik végében állva forgatta csípőjét, emelgette egyik vállát, majd a másikat, olykor meg-megrázta gömbölyded kebleit, vagy halkán felrikantott.

A halotti maszk készítésében járatos mesterek összeszólalkoztak azon, hogy melyik életkorban érdemes az embernek kiöntetnie holta után is fennmaradó arcmását. Volt, aki azt bizonygatta, minél előbb, annál bölcsebb

mert manapság sose tudhatni, mikor nyüan ki az ember, és közben mennyit csonkul-csúful az arca. Azonkívül a szép fiatal vonásokról készített lenyomat kitűnően mutat majd az agg tetem mellett. Másvalaki úgy vélte, tisztességesebb, ha a halotti maszk a haldoklóról, netán a holtról készül. Ökölrázós vita kerekedett.

Tucatnyian is elfintorogták-grimaszolták, mily sajnálatos és előnytelen, olykor kimondottan torz képeket vághat az élet és halál mezsgyéjén tántorgó személy, és egyáltalán nem szerencsés, ha ilyen, nem is arc- hanem fintormást hagy maga után.

- Görcsmást! - kiáltotta egy szikár férfi, állát jobbra leejtve, nyelvét oldalt kidugva, szemét az orrhegyéig dül-

lesztve, bal szemöldökét a koponyatetőre felvonva. -
Apámat mérgezés vitte el! Még jó, hogy húsz évvel ko-
rábban elkészíttette a halotti maszkját, mert a méreg
görcseitől az arculata igencsak bizarrá vált!
Erről kinek-kinek eszébe ötlött, miként hangzottak el-
hunytjainak végső szavai, majd többen kidolgozták, ők
mit rebegnek majd, ha eljő az utolsó mondás ideje, s mi-
lyen képet fognak vágni mindehhez.
Közben észrevétlenül körbeülték az összes asztalt, jó-
kedvűen ettek-ittak, és már nem bámulták a jövevénye-
ket, miáltal azoknak csökkent idegességük.
Midőn a hangulat idilli mederbe tért, Orsha fogata
is megérkezett.
Többen fanyalogtak, mint nem, de nem is ez lohasz-
totta porig a kedélyeket.
Hanem a lóhalálában hozott hír, miszerint jön a lépfe-
ne Gaides, csürhéstől, sőt, már itt is van!

314 315

itték is, nem is.

Mindenesetre az uszályos fehér selyemruhába öltözött
hercegnő térdre borult Sayon előtt, és két kezét össze-
kulcsolva rimánkodott oltalmáért.
Mivel abban nőtt fel, hogy ő, mint a kevésszámú nők
egyike, kivételes személy, pusztán ezért is előjogok illetik
meg, fel nem foghatta, miért nem fetreng-csúszkál még
az a felemás szemszínű férfi a lábainál!? Miként merészel
büszke lenni, iránta közömbös?!

Ekkor lármás lovasok érkeztek, szilaj vágtaban, csak-
nem a tömegbe vágódva, s hangosan röhögtek az embe-
rek dermedt riadalmát.

Sayon látta az arcokon a fásult beletörődést, a lesz ami
lesz, én meghuryciskodom kifejezését.

Aztán a sötét bőrökbe burkolódzott, lompos fickókat
vette szemügyre:

Lerakta boroskupáját. Előhúzott a zsebéből egy vérbí-
bor színű cserjelevelet, és a nyelvére tolta. A lázkába
Xera is ekként tett mellette, szintén neszítván, hogy itt
ma még harcolva lesz.

A bozontos-koloncos, vadállatszagú fegyveresek lov-
kat ficánkoltatva, kardjukat lóbálva fürkészték a gondta-
lanságon csípett város lakókat, szemlátomást azon töp-
rengvén, kibe-mibe köthetnének bele.

Legtöbbjük tekintete a rájuk nyíltan visszanéző idege-
neken és a közelükben az asztal alá rejtőzött Orsha fehé-
rejlő ruhafodrain állapodott meg.

Vezérük, a lépfe-ne jelzővel tisztelt Gaides óriás terme-
tű, barna bőrű, göndör szakállú férfi volt. Birkagyapjúra
emlékeztető, vállig érő fekete haját asszonybőr homlok-
pánt fogta hátra, a nyúzatból sötét udvarú mellbimbók
meredeztek. Szeme sűrű olajban úszni rémlett, elmosó-

dott szegélyű, sötét íriszében nem látszott a pupilla. Arcbőrének kráteresen tág pórusaiban mocsok feketéllett. Homlokát, szemöldökét és orrcimpáit aranszegecsek ékítették. Biggyesztett alsó ajkán kisujj hosszúságú láncokra függesztett, diónyi aranygolyók himbálóztak. Asztalfiók szögletességű állán átdöfve ezüst lábszárcsontot és tört viselt.

Bikaszerűre izmosított felsőtestén bőrmellény hasadozott. Tarisznyányi melleinek zöldesen gennyedző bimbóit a rajtuk átszúrt golyók csaknem köldökig megnyújtották. Bőrnadrágja csomósan dagadozott, főleg csípőben és ágyékban. A derékszíjára aggatott tartókban arasznyszerű hosszú tűket, markolat nélküli pengéket tartott. Övcsatja közelében szárított férfiúi ékességek hintáztak, aligha önkéntes adományokból származók. Egyik kezében kardot szorongatott, a másikban önmagát, ölmagasan. Hetekre elegendő néznivaló akadt rajta.

Élvezte, hogy szemlélik.

Elvigyorodott, lecsusszant a lóról. Sétaléptekkel Sayonék felé indult.

A fékeforduló helybéliék mellett elhaladtában váratlanul oda-odacsapott a könyökével. Orrcsontok törtek, vér fröccsent, elfojtott sikolyok szisszentek a nyomában.

Aztán megállt a herceg előtt. Vaskos lábát feltette mellé a lócára. Térdére kényökölve előrehajolt, és kiöltötte nyelvét, hogy láttassa rejtett ékszereit.

Sayon arra gondolt, a fickó ostobán színgyanútlan: egyszerűen eszéig se jut, hogy bárki is szembeszegülhet vele. Majd megtekintette az elé tárt látványosságot.

Gaides nyelvén hosszában átöltögetett ezüstlánczsa feküdt. A keresztben átszúrt tűket apró golyók rögzítették a széleken. A penészlepedékes izomdarab hegyén feslő virágbimbót formázó briliáns díszlett.

316 317

- Gyönyörű! - fanyalgott Xera. - Biztos rettentő bátor vagy, hogy kibírtad az ékszererezést. Halkan se sírtál?

- De nem ám! - vigyorgott a kérdezett. - És a farkam is ilyen, meglátod nemsokára!

Elengedte mostig markolt ágyékát, s az így szabaddá tett kezével kikapott egy hosszú tűt az övtokból.

Kihívó tekintetét a lányra meresztve, pillarezzelés nélkül átdöfte a tűt a saját arcbőrére. Bal oldalon, a járomcsont alatt vezette be azt, és jobb felől, az állánál húzta ki magából, majd ugyanezen eszközzel folytatta a mutatványt.

Átszúrta az orrát, cimpától cimpáig.

Vigyorogva a mögötte lévő asztal felé hátrált kétlépésszel. Könyökével találmra hátracsapva leütötte az ott ért, semerre se néző férfit.

Röhögve felszökkent az asztalra. Letérdelt, és körbe-

csúszkált az ott ülők előtt. Arcokba öklözött, hajakba markolt, talakba túrt. Kancsószám védte a bort, és közben hanyagul meg is fürdött benne.

Kísérete röhgcsélt, bár szemlátomást nem meggyőződésből. Kissé unták már vezérük mutatványait, ráadásul máshol járt az eszük. Valószínűleg azon, mikor kapnak engedélyt végre, hogy lemáshassanak lovukról, és az asztalokon illatozó étkekre, italokra, a mostanra már kiszemelt nőkre vessék magukat.

Gaides újabb tűt szedett elő. A bőre alá nyomta a halántékánál, végigvezette a homlokánál, hol kibukkantva, hol visszaöltve a tű hegyét. Nem vérzett. Enyhén húslé színű, víznél alig sűrűbb váladék szivárgott sebeiből. Azután markolat nélküli pengét kapott le a derékszíjról, és átbökte a felkarján.

A következő kést a nyakába mélyesztette.

A harmadikkal átdöfte az oldalát, és - talán a máján keresztül - napvilágra bukkantotta hátul, a medencecsontja fölött.

- Érted már? - kérdezte Sayont.

A szólított igyekezett minél lenyűgözöttebben visszavágni. Torkát komisz nevetetnék kaparásza.

- Sérthetetlen vagyok! - nyerített Gaides. - Sebezhetetlen! Na, megverekszel velem!?

- Fokozd még a kedvemet.

-Te is csak olyan gyáva puhány vagy, mint ez a városnyi férfi!? Dehogya is férfiak, nyulak ezek! Na, mi folyik az ereidben? Birslekvár? Bolhaszar? Lóhúgy? Okádék? Gaides lepattant az asztal tetejéről. Néhány ugrással Sayon közelében termett, és a szoknyájánál fogva kirántotta Orshát a menedékéből.

A lócára állította a félelemtől félholt, reszkető hercegnőt. Letépte ruhája elejét, és durván megpöckölgette mellbimbóit.

- Mától az én nőm leszel! Lehet, hogy akár holnapig is! Majd mindjárt megkóstolom, milyen vagy, mert hideg bődönt nem cipelek haza!

Orsha keresztbe fektette karjait a melle előtt. Tágra nyílt szemmel maga elé meredve, némán sírt.

- Mindig büntetlenül maradsz, amikor megalázol másokat? - kérdezte Sayon.

- Meg akarsz büntetni? - röhögött Gaides. Az övcsatja mellett himbálódzó férfidíszekbe markolt. - Rögvest itt fog lengedezni a te kabalád is! Na, mi lesz!? Miért nem ugrasz nekem?!

Ezzel fogta kardját, és lenyomta a torkán, majd lassan visszahúzta a pengét.

- Ugyanígy bedugom a seggembe is, és sértetlen maradok! - dicsekedett.

Sayon csizmaorra elé köpött némi vizenyőt. Felült az

asztalra, előrántotta késeit, és egyiket a másik után a saját combjába vágta.

Xera hangosan ásított.

- Tényleg nem fáj? - firtatta szánakozó hangon. - Akkor se zokognál fel keservesen, ha tükörben, vagy az én szememmel látnád magad?

- Ezt majd később, alattam fekve, szépen elmagyarázod, hogy megértsem! - mondta Gaides. Vállat vont, ajka lebiggyedt. - Különben elég pocskul nézel ki. Égő arc, homály szem, repedező száj. Beteg vagy? Fertőzől? Sayon kiürítette boroskupáját, és felemelkedett ültéből.

- Kezdhetjük - szólt.

Gaides csúfondárosan megtapsolta merészségeért. Azután felugrott az asztal tetejére. Bűvészes mozdulattal kapta elő tüit: minden ujja közé jutott egy. Kézhátal képen vágta magát. A tűk az arcába mélyedtek. Vigyorogva körbefordult, hogy mindenki jól láthassa mutatványát. Kár volt fáradnia: a legtöbben még félve se mertek rápillantani.

Sayon utánalépett az asztalra. Néhányszor megforgatta a kardját a levegőben. Hallgatta a pengesuhogást. Gaides és társai hangosan röhögték, gúnyolták öngyilkos kiállásáért.

A herceg kiengedte magából azt a - torkát már régen kaparászó - komisz nevetést.

Táncosan előreszökkent.

Megsuhintotta kardját, és viharebesen leborotválta a Gaides arcából meredező tüket.

Visszakézből lemetszette az alsóajkáról fityegő aranygolyókat.

Ugyane mozdulattal a késpengéket is kiütötte a combjából.

Ekkor megállt, és várt.

Hagyta, hogy a kényúr felfoghassa, mi történt vele.

Miután a csürhe elnémult, és vezérük elkomorult, a herceg elkápráztatta nézőit egy lassú forgásos mozgással. Ennek befejezéseként levágta a derékszíjon lóbált férfiszerveket.

Gaides eltorzult arccal, dühödten előreugrott.

Kardja hegyével Sayon szívét célözte.

A herceg elegáns könnyedséggel fékeütötte a pengét, és még ezen lendületből próbára tette az ellenfél sebezhetetlenségét.

A varázskarddal ágyékon szúrt férfi valódi vért vérzett. Igazi kintől üvöltve, fájdalomkönnyektől vakon vagdalkozott.

Sayon nem hagyta, hogy szenvedjen.

Az asztallaptól elemelkedve, hihetetlen lassúsággal

megfordult maga körül, akár egy táncos, tán a Halálé.
Midőn a kör végére ért, Gaides feje különvált a nyakától. Elsuhant a lócákon kuporgó, dermedt városlakók fölött, és elhült kísérete közé vágódott, végül a lovak lábaihoz koppant.

A törzs iszonyú robajjal fordult le az asztakól.

Orsha a körmeit meresztve, vijjogva sikított.

Sayon végigszaladt az asztalon, és annak végéből a menekülés gondolatával játszó fegyveresek közé vetődött.

Jobbról is, balról is megragadott egy-egy kantárszárat.

Csúnyán megrántotta azokat, és legott odébb lendült. A paripák hanyatt vágódtak, megzúzván lovasaikat.

Aztán Xerával együtt lekapott néhány kardlóbáló fickót a hátasáról. Lefegyverezték, és az őrjöngő Orsha által lelkesített, feldühödött tömegbe hajították őket.

Majd Sayon felpattant egy gazdátlan náválóra, hogy meghajkurássa a fejveszetten távozó martalóchadat.

320 321

Egyszerre csak észbe kapván, megfordította a fürge kancát, és visszanyargalt a térre. Tekintete Xerát kereste.

A lány az asztalnál ült, karjában Toffal. Egymást átölelve; idegenkedően figyelték a köröttük zajló bosszúszertartást.

Néhány városlakó Gaides fejét rugdalta.

Mások - diadaléneket ordítva - fel-alá vonszolták testét a kövezeten.

A tépett ruhájú, tajtékzó Orsha a tetem mellkasán ugrált.

A tömeg kezére került fegyverekben nem volt már élet.

Hirtelen, akárha mindenkit egyazon villámcsapás ért volna, a haláltánc félbeszakadt.

Az emberek elnémultak, lehorgadt fejjel megálltak.

A hercegnő lelépett a holttestről. Vérmocskos ujjaira meredt, és azt mondta:

- Eleget gyűlölködtem. Most már szégyellem magam.

A fogadós terítőket hozott, és letakarta a halottakat.

Sayon leszerszámozta a kölcsönvett hátast.

Miután félrehajította a kantárt, nyerget, és az a szép tekintetű, sárga sörényű kanca még mindig nem mocant mellőle, a farára húzott: légy szabad! szólván.

A ló örömteli horkantást hallatott, és farkát magasra tartva, szökellő ugrásokkal elnyargalt.

Orsha a herceg elé állt.

- Most összehívatom Szoborváros lakóit, és óriási vigasságot csapunk! Köszönjük, hogy megmentettél bennünket a megalázó félelemtől, engem a megerősösköléstől! Kár volt annyira kéretned magad, hiszen a lép-fene Gaides nem is volt számodra nagy falat! Csürhéje jószerivel harc nélkül, önmagát megvert sereggént pu-

colt el! Úgyhogy velük se volt sok gondod. Meg se karcolódtál! Pedig ha megnyomorodtál vagy meghaltál volna, a szertartásmester már vésetné is a te dicső nevedet a városkapura, melyen nem tündökölhét akárki neve! Mindegy most már. Mit kérsz jutalmul?

- Csendet - hangzott a válasz. - Aludni szeretnénk.

Óhaja suttogva járt szájról szájra.

Azután hosszan fürödtek Xerával, majd elnyúltak egymás mellett az ágyon.

Összesimultak. Sayon finoman megcsókolta a lány feszülő bőrű, lázas száját.

- Reggelre rendbe jössz? - kérdezte.

Xera bólintott. Fejét a férfi vállgödrébe fúrta, s ájulásszerűen elaludt.

Odalent a téren, táncozó fáklyalángok mellett, visszafogott-halkan mulatott a soros gonoszától szabadult városi nép.

tymallatkor, távoztukban viszonozták a tapintatot.

Ezúttal ők ügyeltek arra, nehogy zajt üssenek s felzavarják a lócákon, az asztaloknál és azok alatt szendergő, ünnepbódult embereket.

A néma utcákon átkeltükben édes érintésű harmatcsöppek peregtek rájuk. A fényesülő ég olvadt borostyánszínben ragyogott. A várost behálózó kúszónövények, ébredve, lélegzetet vettek. Tenyérnyi virágaik mámorító illatfellegeteket lövelltek a levegőbe.

A lovak prűszköltek, Toff aléldozott a gyönyörűségtől.

A herceg a házfalakon függő, a keresését és feladását ekendelő, Ristan világok-szerte rettegett pecsétjével csúfitott, a Hídvárosban látottnál is élethűbben megrajzolt arcmását szemlélte, s a falragaszokon az őt - tegnaptól a feledésig - bálványozó itteniek által végzett változtatást.

322 323

Az eredeti - SAYON, A GYIIXOS! - feliratot valamennyi példányon SAYON, A TÁNCOS-ra javították. A veszélyességét, elveteműtségét, gonoszságát, satöbbiségét ecsetelő szöveget, a vérdíj ígéretet kivehetetlenné firkálták, kapargatták. Arcmása köré kövér szíveket, csókos ajkakát, szárnyas kardot, kecses virágot és táncoló nőalakokat rajzoltak.

Xera elismerőleg fűtlyentett.

- Látod!? - szólt. - Itt legott király lehetné! Vagy máris az vagy!

- Látom - bólintott a herceg fanyar félmosollyal. -

Miként azt is, hogy üldözőink kezdenek elébbünk szaladni. A falragaszok megelőznek bennünket.

- Sőt - mondta Xera.

Ménjeik lelapult füllel, félreugrásra és hátrarúgásra egyaránt készen, feszült izmokkal lépdeltek.

Sayon körülpillantott.

A háta mögött - túlzott közelségben - mécszláng színű szempár villant. Mielőtt alaposabban szemügyre vehette volna a kushadtan sompolygó, árnyyszerű lényt, az a folyondárlomb mélyébe surrant.

Gyakorta hátratekingetve, ügetésben folytatták útjukat. A kockaablakos, lapos tetejű, kicsiny fehér házak szabályosságát enyhítő zöld-ekrű levelek, a hatalmas virágok és a kertekben díszlő szobrok különös hangulatúvá varázsolták a szunnyadó várost. A lugasos kertekben kőcsaládok ülték körül a kőasztalokat, kőoszlopok és kővázák éklettek köröttük; szoborba faragott hinta lengett a fák alatt, és a légies alakú, óriási szárnyú védőszellemek kőmásai kúszónövényindákkal takarózva-álcázva vigyázták a háziak álmát az ereszek alatt.

A város végéhez közeledvén elmaradtak mellőlük a lakóépületek.

A széles út jobb oldalán húzódott a csúcsos kupolájú, ősztövérsírházakkal zsúfolt temető. A túlvilági lényekkel díszített gránitkapuhoz tolt kétkerekű kordén Gaides és az ő sorsára jutott galádjainak egymásra tornyozott holttestehei heverték szürke pokrócok alatt, elhantolásra készen. Az út másik oldalán volt a szobornegyhely. A helybéliek ide hozták azon szobraikat, amelyek már semmit se jelentettek számukra. E kertben állították félre megunt szeretteik és haragosukká lett barátaik kőmásait, a közízlés változásainak áldozatul esett kődíszeket és kőállatkákat. Az itt terebélyesedő, időtlen vénségű fák ágaira akasztották elfeledett hozzátartozóik halotti maszkjait. E roskadásig teleaggatott fák olybá festettek, mintha fiatalosan üde, vidám arcvonású, fehérszürke gyümölcsöket teremnének. A zöld lombú folyondár itt is a természet lágyító-feloldó kegyelmében részesítette a csinált alkotásokat.

A városkapuhoz érkeztek. A ridegen nagystílusú, útvesztőszerű építmény árkádjai alatt kanyargózzván megsemmíelhették a föléljük tornyosuló mennyezetre és a vaskos oszlopokon nyugvó falakra festett jeleneteket, amelyek az Orsha hercegnő mesélte történet részleteit ábrázolták. A festőt leginkább a rossz fiúszülő képességű anyák vízbe vagy szakadékba öletése ihlette meg, ezért az egyik árkádsort - még a padlót is - kizárólag rémült tekintettel fuldokló és kapálózva mélybe zuhanó asszonyok aprólékosan kidolgozott képei érdekeltették.

Azután emléktáblák következtek, felsorolva a nőszerző hadjáratokban jeleskedő harcosok nevét, azt is megjelölve, hogy az illető hány termékeny ölet hozott a birodalomnak. És persze kőbe faragott girlandok és koszorúk, galambok és hattyúk, sárkányok és más, kizárólag hősiességek által legyőzhető vadállatok, szörnyetegek domborodtak körös-körül.

Sayont felbosszantotta a kőbe formázott gőg. Éppúgy, mint érkeztek a másik dicsőségkapu kérkedő fellengzőssége, emennek túlzó cicomázottsága ugyanazt, a zsarnok Ristan gyllusi rémuralmát kiszolgáló meggazdagodottak cifraságban versengő palotáit, levelenként szobrászolt növényzetű kertjeit, a lakájlelkek arcátlan pompahajszolását és magamutogatását juttatta eszébe. E rátukmált látványosságok, amelyeknek egyetlen célja s értelme az volt, hogy arcul csapják szemlélőjüket - itt és másutt is - felbőszítették. Bár ujjait ökölbe zárta, arcvonásait keményre fagyasztotta a düh, igyekezett nem kifakadni.

Észbe idézte, hányszor beszélt erről mestereivel, hány ízben hallotta tőlük: mindaddig, míg felőrül az ostoba kevélységtől, az elérte célját; ellene csak hűvös közönnyel védekezhet.

Ez is olyasmi volt - nem az egyetlen tanítás - amivel nem bírt eggyé olvadni. Ha belegondolt, arra is rájött, miért. Az ő elrendelt sorsa, hogy elsöpörje-Gyllusról Ristant, és vele együtt mindazt, amit az elnyomó, valamint annak tányér- talp- és ülepnyalói képviselnek. Ez pedig ököllé csukott ujjak és fekete düh nélkül nem megy.

A mesterek megmutatta emelkedett síkon az ember már csupán önmagával harcol, és magamagát győzi le, mígnem egy napon a teljes békességbe érkezik. E bölcs tanítással mindössze az a gond, hogy csakis elméleti alapon lehet eljutni a megbocsátásig.

Márpedig neki nem az a dolga, hogy megbocsátgasson. Nem erről szólnak a személye köré szőtt jóslatok, a vele történtek és a rá váró események.

Ha tehát ilyen vagy efféle dicsekvőkapun halad keresztül, jogában áll haragot érezni, azon lélekét, akit mások hivalgása sért.

Lehetséges, hogy Xesa olvasott a gondolataiban.

- Nem igaz, hogy mindenkit felbőszít - mondta. - Az embereket általában lenyűgözi, ha parádés építményt látnak. Bőszülés helyett inkább a mutogatott nagyszerűség csodájára járnak, leborulnak előtte.

- És te?

A lány vállat vont.

- Ilyféle helyeken sosem éreztem jól magam.

- Nem gondolod, hogy az is csak a dühét palástolja, aki leborul?!

- Netán az irigységét leplezi? Meglehet. Mi másért volna szükség efféle építményekre, ha nem azért, hogy láttukra ilyféléket érezzünk, lelkünk árnyasabb-rutasabb oldaláról? E pökhendiségek létrehozói tán úgy hiszik, minél nagyobb egy kőrakás, annál tovább marad fenn. E hit a halhatatlanság szegény rokona: molylepke a pillangók között. Sayon felderült.

- Jól van, melletted már nem is érzem magam cinikusnak.

- Helyes - hagyta rá a lány. - Kiábrándultságban verhetetlen vagyok.

Kiléptettek a kapurendszerből.

Síkon haladtak, selymes fiívű rét terült köréjük. Bár Szoborváros mögöttük maradt, annak uralgó, sokszínűen különös hangulata velük tartott.

És élő árnyékuk, a mécszlángszemű lény is a nyomukban loholt.

Már nem rejtőzött el, mert nem volt hová, ha hátrafordultak.

Négy lábon járt, magas, girhes, groteszk farkasra formázott. Szögletesen, borulékonyan rémlőn söványlott, szinte csak csontokból állt, akár Iquit szellemlovai. Testét furcsán szőrtelen, merevre cserzett fekete bőr borította.
326 327

ta. E rémületes kinézetű gerezna alatt nem voltak izmai, Széles mancsokon surrant, nyílhegyben végződő, kötélvastag farkát hosszan maga mögött vonszolva. Lapított homlokrészű, sárga tekintetű, hosszú orrcsontú, valószínűtlenül keskeny feje démoni farkasra, vagy bármely, életen túli vadállatra egyként emlékeztetett. Jóllehet, háltni sem időzött benne a lélek - bár főként azért, mert nem született élőlény volt - kifulladás nélkül bírta az iramot, a vágatempó meg se kottyant neki.

- Azon tűnődöm - szólt Sayon - milyen mulatságos, hogy az ellenfél, akit alantásnak és dögvésznek érzek, a képes kiáltványain azt állítja rólam, hogy alantás és dögvész vagyok.

-Az ő szemszögéből nézve te testesíted meg mindazt, amit rossznak és gonosznak szokás nevezni - bólintott a lány

-Tehát lehetetlen volna egyértelműsíteni, melyik fél a jó

- Annyiféle ember vagy, ahányan néznek és ahányan szeretnek és ahányan nem. Egymást gyűlölő személyek mindig azonosan érzékeltetik a másik utálatosságát. Ezért teszed okosan, ha közelről megszemlélsz valakit, mielőtt ismeretlenül elfogadod róla mások méltató vagy dorong ítéletét. Ristan téged kiáltott ki alávalónak, bítangnak, gyilkosnak. Mégis, mennyien vagyunk, akik szerint te kedves, jó, sőt nagyszerű vagy!? "föl sem ismer nek a rólad készüls képek, ha Látnák, egymás" * Te fekete-májú aljadéknak tartod Ristant. Ám valószínűleg sejtet, hogy sokan valóban kedvelik, dicsérik és méltatják, mert az ő értékrendjét szeretik. Több száz évnyi tapasztalás kellene ahhoz, hogy az ember szakítani bírjon másokat
Fodor Ákos

fiókokba dugdosó, elítélő, ócsárló, bíráló beidegződésé-

vel? Hogy már ne megváltoztatni, hanem elfogadni vágyja a szüleit, gyermekeit, férjét, asszonyát, barátait, szomszédait; a környezetét?

Sayon töprengésbe mélyedt.

Mögöttük maradt a rét. Az erdőbe vezető út erősen emelkedett. Lassítottak a tempón, mert a meredek ösvény megziháltatta a régóta nyargaló méneket.

A csinálmány nem lankadt, nem tágított. Szívósan követte őket a fák között is.

Xera jó ideje azon törte a fejét, miként szabadulhatná tőle.

Ezúttal Sayon böngészett a gondolataiban.

- Ha megállunk pihenőre, megpróbálok túljárni az eszén - mondta.

- Egyre vigyázz: ne nézz a szemébe!

- Miért?

- Mert akkor Amohoe a hatalmába kerít.

- Mióta lépten-nyomon utánunk teremti szörnykatonáit és spionlényeit, bizonyosabban tudom, hogy meg kell ütköznöm sötét hatalmával. Mostanig időnként elfogott a kétely. Ilyenkor attól tartottam, hogy a leszámolásra történő felkészülésemet csupán azon berögződés vezérli, mely szerint a fiúnak végeznie kell szülei gyilkosaival.

- Szomorú volna, ha bölcsek, mágusok és pórok egyként ekkora feneket kerítenének egy sima kis vérboszszúnak - szólt Xera. - Neked ennél több a dolgod. Szoborvárosban sem véletlenül fordultunk meg. Szunyadó álmokat ébresztettél föl. Az ottani nép talán nem tűr meg újabb elnyomót. Hiszen látták, hogy egy halandó merészelt szembeszegülni Gaidesszel. Immár azt is tudják: ha a rettegett kényúrnak fejét veszik, csürrhéje is elfejtlenedik.

328 329

-Van még valami furcsállatos - tűnődött a férfi. - Hajdan a gladiátortársaim szólítottak Táncosnak. Később, a világokat jártamban, sok helyütt megtalált e titulus.

Lám, Szoborvárosban is ez lett a nevem.

- Még senkit nem láttam így mozogni, s bizonyára mások sem, innen származhat a mindenütt rád ragadó, nem is bece- hanem tiszrelőnév. Harci mozgásod egyszerre lenyűgöző és gyönyörködtető, elsöprő és hűvös, és átsüt rajta a visszafogott szenvedély. Midőn azt néztem, mit művelsz Gaidesszel, arra gondoltam, a Halál Táncosa vagy, a többféle közül a vonzóbbik: az Elegáns. A furcsállatosságok felsorolását folytatván: a Ristan vesztét ígérő jóslat is Táncost emleget, nemde!? "...Egy boldogítóan szép napon a testvérek erősebbike, a Táncos, végez végre a dögvész Ristannal, és a szenvedő nép felszabadul..."

Sayon látta hátrasimulni Fantagro füleit, érezte az izmait vibráltató viszolygást. Ellenőrizetlenül is tudta: a

kreatúra túl közel lopódzott hozzájuk, hogy szemmel, füllel tartsa őket.

Mivel hamarosan elérik a rossz híru boszorkány, Draba palotáját, és a tőle megszerlendő, fura lakójú kallitkát, tarthattak attól, hogy Amohoe nem elégszik meg a követésükkel, és támadást intéz ellenük.

Végtére a sárkánybéka szerfelett fontos kelléke Ylim megtalálásának. Talán a lény maga is vardzserejű; meglehet, nélküle Ylim még esőcsinálásra se lenne képes.

A fekete kísértet utánuk szalajtásával Amohoe elárulta, milyennyire elúrhodott rajta a hatalomféltség, halálfélelem. Ez serkentőleg hatott Sayonra.

Tudta már: a varázskardban megbízhat. A penge bár min áthatol, és ahogy a küzdelemben lankadván karja kő súlyossá fárad, az a bűverejű kard mindegyre könnyül, hogy neki segítsen.

Az erdőt elhagyván ligetes mezőre bukkantak. Gyermekefejnyi, kicsattanóan piros, szív alakú gyümölcsöt termő, kis termetű fák álltak a lovak szügyéig érő, sárga kalászt ringató, smaragdzöld fűben.

Xera örömteli sóhajjal szakított néhány kemény héjú gyümölcsöt. Egyet Toff markába adott, a másikat Sayonnak nyújtotta. A harmadikat a két tenyerére fektette. Hosszan gyönyörködött benne, majd ráhajolván beszívta illatát.

Azután a termést félbetörve, nyelvével kikanalazta a rubinpiros, édes-savanykás, frissítő ízű kocsonyát és puha magokat rejtő belsejét. Amint végzett, nyúlt a következőért. Ezt Arfumnak kínálta, s ménje az élvezettől lehunyt szemmel, héjastól ekopogtatta azt.

A szütyögő hanyatt feküdt a fűben. Hosszú körmű mutatoujját a szívgyümölcsbe vájva, gondosan megforgatta néhányszor. Úgy találván, hogy kellőleg elpépesítette a csemegét, a szájához emelte azt. Kihúzta belőle az ujját, és a csókédes nektár a nyelvére áradt. Hasát simogatva, kéjes nyögécseléssel nyeldekelte a zamatos levet. Amohoe kémje leheveredett a közelben.

A legelésző lovak széles ívben kerülték a rémséget.

Bármerre léptek is a pagonyban, arra szüntelenül ügyeltek, hogy szemmel tartsák a farkaslényt, és rúgás- vagy dőfészelyzetben maradjanak.

Sayonnak szerfölött ízlett a gyümölcs. Az egyik bőtermő fácska törzséhez telepedett, így elegendő volt, ha olykor alaposan odadörgölődött, s menten kövérre hízott szívek hullottak az ölébe. Neki csupán a szájába kellett facsarnia a tündérfinom kocsonyát és az abban lapuló, savanykás burokkal körülzárt, olvadékony-ízes magokat. Lovától sem sajnálta a kivételes falatot.

Boldogra ették magukat.

A rubinpiros lével összekenődött Toff szétdobált végtagokkal elszunyókált, méhek döngicséltek körülte. Arfum a fűbe heveredvén, egyre szűkebbedő szemrésen keresztül meredt maga elé. Fantagro egy fához támaszkodva, félbambán álldogált; a maradéktalan elernyedéstől ldzárólag a farkaslény jelenléte tartotta vissza.

Xera, Toff mellé dőlven, alvót játszott.

Sayon sétára indult a ligetben.

A mécszláng színű szempár éber figyelemmel kísérté lépteit. Amikor a férfi túlsággal eltávolodott, a rémlény felkelt, és nesztelenül utána surrant.

Az aludni látszó lány közelében elhaladván, érlékelte annak megélnékvét, a kezében megcsillanó fullánkvető fegyvert. A pendülést is hallotta. Zavartalanul inalt tovább.

A szárnyas végű lövedék megütötte, de nem sértette fel a testét.

A következő fullánk szemén találta, ám az is lepattant róla.

Xera lehajította löszerszámát. Úgy rémlett, Amohoe okult a spionmadár vesztéből: legújabb kreatúrája tökéletesen páncélozott.

Dehogysis tökéletesen! A varázskard ellen aligha védett!

Azt remélte, a fajzat továbbmegy, az erre számító Sayonba szalad, miáltal az ármányos mágus mesmeg kudarcot vall.

Csodavárásához képest a szörnyeteg lekuporodott, majd ugorvást felé lendült.

Bár a lány kivont karddal fogadta, úgy tűnt, ezúttal beválik Amohoe számítása.

A rémség horgas hegyű farka felkunkorodott, és saját feje fölött átívelve Xera felé döfött. Sárgán habzó, sötétzöld váladék fröcsögött belőle.

A támadó bestia a fogait vicsorította; pofájában százn yi rettenetes, ék alakú penge villogott. Széles lábfejeiből tündöklőre fent, ujjhosszúságú acélkarmok gördültek elő.

Xera szétterítette a vállán Mirill varázspalástját, és mielőtt a mérget fröcskölő fullánk, a marcangolásra teremtetett fogsor, vagy az iszonyat mancsok elérhették volna, porfelhőként odébb lebbent.

A gyiloklány hangos szimatolással kapott utána, s ő magasra szárnyaló madárként menekült. A herceg felé csalogatta a kiszagolásával lekötött fenevadat.

Midőn szárnyaiból elillant a bűverő, és süllyedni kezdett, az a nyílhegyben végződő méregfarok tüstént felé kunkorodott, célba véve őt.

Xera lezuhan. A palást végerejével tollpihévé változott, és elrejtőzött a magas fűben.

Hallotta az őt kutató fajzat szörcsögő szimatolását.

Érezte közeledtét.

Még egyszer összeszedte magát, és újfent segítségért fohászkodott Mirill ajándékához.

Azután hirtelen előemelkedett a fűből. Több maréknyi iszapként csapódott a rémfarkas szemébe.

A palást kimerült.

Xera visszanyerte valódi alakját.

Hinni se merte, hogy sikerült: a sármocsat elvakította a fajzatot!

A bestia ordítva-fetregve dörzsölte, marta, vájta a szemét. Tajtékos mérget fröcskölő fullánkja vadul teker-gőzött körötte, nehogy megközelíthessék, amíg az orráig sem lát.

Még dühödten marcangolta magát, midőn Sayon odaért, és vasmarokkal elkapta a rémség vaktában csapkolódó farkát.

332 333

És legott a szörnyeteg torkára tolta azt a mérgedző fullánkot.

A gyiloklényt egy pillanatra elnémította az irtózat.

Azután reszketve, rángva, saját mirigyváladékától görcsölve, alig se látva, előreugrott.

Meresztett karmai Sayon testét keresték. Kínfintorgó pofájából sárgászöld hab ömlött.

A varázskard átszaladt a torkán. Kurta sípolással hagyta el testét a belé lehelt élet.

A kemény tapintású, fagyhideg gerezna, kiüresedvén, a herceg lába elé zörrent, majd füstölve elemésztődött. off- nem önszántából - abbahagyta végre az idegtépő visítást. A visítást, amit mostig meg se hallottak, a rémlénnyel lévén elfoglalva.

Sayon a fűbe törölgette a kezét. Szíve szerint azon hevenyében vízbe ugrott és alkonyatig fürdőzött volna a förtelmet fröcsögő szörnnel vívott küzdelem után.

A szüttyögő már jó ideje hallgatott, mire ő is lehiggadt valamelyest. Nem nyugodott meg teljesen, nem sejtván, mire vélje a torkát markolászó, émelyítő kint, és a fejében lüktető - késdöféseknek értett - fájdalmat.

Xera észrevette a férfi válságosodó állapotát.

Leültette Sayont, átvizsgálta bőrét, ám nem talált rajta friss sebet.

A herceg nem sérült meg a harcban, és a farkaslény mérgével sem érintkezett. Láza mégis rohamosan emelkedett.

A lány Ahmat ivadékaire gyanakodott, aligha alaptalanul.

Elővette gyógyporos zacskóját, és egy ezüstkánálnyi szert a férfi szájába adagolt, majd a nyelvére helyezett egy bíborszín levelet.

Azután újra végigfiarkászta Sayon testét, bár nem tud-

ta pontosan, mit is keresgél. Nem tapasztalt felszín alatti mozgást, különös kitüremkedést, bőrszínváltozást, testtájak közti hőmérséklet-különbséget.

Visszaemlékezett Iquit szavaira.

A rettenetes kis húszas ikrek még csupán mákszemnyiek, és máris a nedveidáel táplálkoznak. Te növeszted-hizlalod őket, tudtodon és szándékon kívül Xera csinált veled valami csiribít, amitől a folyamat jócskán Lelassult, de nem állt Le végképp. ŐID meg Ahmatot, hasítsd szét, alulról fölfelé, csakú a bűvös karddal, minél hamarabb, és a fenyegetés elvetél!

Alighanem az okozza Sayon rosszullétét, hogy a mádarlány újfent él, immár felépült mindösszes szúrt-zúzott sebéből, gerinctöréséből és a vízbe fúlásból.

Feléjük közelít, s a kis húszas ikrek, érezvén ezt, nyüzsgölődve várják jöttét.

A következő találkozás alkalmával Sayon már nem szalaszthatja el, meg kell ölnie a szörnyet, vagy pedig vele végeznek - szintén Iquit szavával: - az apróságok.

És ha már ezen eltűnődött, azt is átgondolta, miért támadta meg őt - az ugyancsak halhatatlant - a spionmádár és a rémfarkas is, holott Amohoe tudván tudja: hiába öleti meg, ő néhány nap kínlódás után talpra áll.

Épp ezen néhány napnyi előnyért próbált végezni vele mindkét gyiloklány!

Ha a kártevő mágus különválaszthatná őket, mindjárt könnyebb dolga lenne Sayonnal!

A lány egyetlenegy pillanatig arra is gondolt, mi van akkor, ha Amohoe képes rá, hogy végérvényesen megölje őt!?

Ám mert a gondolat fájón belészúrt, hamar félrelökte azt.

334 335

Megszabadulni nem bírt tőle.

Miután ismét útnak indultak, visszatért a kérdéshez.

Irtózott attól, hogy Amohoe végezzen vele. Nehogy!

Ő a halált jutalmul kérte, s lankadatlanul azon fáradozik, hogy megszolgálja azt. És nem halhat meg, amíg nem kísérte trónjához Sayont! Mert ha épségben odaérnek, az azt jelenti, hogy Gylluson véget ért Amohoe és Ristan hosszas rémuralma.

Arfum - izgatottság nélkül - közelgő lovast jelzett.

Xera ugyan megbízott ménjében, mégis kardszorongatva várta a találkozást.

Két kicsi lovacska húzta kocsi tartott feléjük.

A selymesen hosszú, csontfehér szőrű, dús ezüst sörényű és farkú, parány lovak egyszemélyes, nyitott fogatot gördítettek maguk után.

A fehér szőrmével bevont ülésen szépséges fiatal nő ült. Kibontott homokszínű haja, hátracsúsztatott fátyla lágyan szálldosott a vállai körül. Csipkefodros, mélyen kivágott, lilomfehér ruhát viselt karcsú alakján, fegyvertelen volt.

Amikor egymás mellé értek, megszólította őket.

- Örököltú Xera! Sayon herceg, a Táncos! De régen várok rátok!

-Te nem lehetsz Draba...! - nyögte a harcos.

A nő elmosolyodott.

- Dehogy! Szólítsatok Heribnek! Tündér vagyok, Draba pedig boszorkány, bár őszerinte ez egy és ugyanaz! Véleményem szerint a két fogalom nem azonos! A tündérek, mint én, harmonikusabb lelkek, csekély bennük az ártó szándék, mármint a boszorkányokhoz képest. Jaj, már megint hízom! Hogy elszaladt az idő a kocsizással! Sebjaj, úgylis visszafordulok, hogy a palotába kísérjelek benneteket!

Herib keskeny arca jól láthatóan pufókosodott, válla,
336

keble, csípője rohamosan gömbölyödött. Fehér ruhája mindjobban megfeszült terebélyesedő alakján.

- Nincs nálatok valami harapnivaló? - rebegte, lerúgva szorossá hízott cipőjét.

Xera odanyújtott neki egy szívgyümölcsöt.

Herib elvette, belevájta fogait. Mohón szívta-harapdálta a finom levet és a magokat.

Mire végzett a falatozással, kövérdedsége némileg visszafejlődött. .

Ezenközben a kis lovak megfordultak a fogattal, és vad vágásban igyekeztek hazafelé.

Arfum és Fantagro lépést tartott a kocsival.

- Jaj! - sóhajtott felére csappant kebléből a tündér. - Ez rettenetes! Csak gyümölcs volt nálatok? Csak ez az egy? Muszáj volna ennem még valamit, mert mindjárt újra hízni kezdek! Pedig készítettem ám útravalót, mindig készítek, de most nem is tudom, mi lett vele! Megettem már, netán el se hoztam? Nem is emlékszem! Ha megéhezem, és rám jön a kövéredés, irtó sokat romlik a koncentrációm! Szörnyű helyzet, nem kívánom nektek! Sayon belsejét apró férgecskék, a leendő madárlények szipolyozzák, ettől van a lázassága. Herceg, hidd el, ez csekélység az én bajomhoz képesti Egyébként is, nemsokára jobban leszel Xera gyógyerejű szerétől! Társnőd gondjáról pedig szó se essék! Rajta kívül mindenki más a halhatatlanságot választaná a folyamatos meghalással-újraszületéssel szemben, ugyanis az sokkal kényelmesebb! Na, beszéljünk mindnyájunknak fontos dolgokról! Eljöttetek végre a sárkánybékáért!? Jól van, épp ideje volt, a kis szercet mostanában rémesen nyugtalankodik! Roppant támadékonnyá lett, ha csak teheti, Drabába harap, meg más, furcsa módokon is bosszúsítja őt. Ugye, még említetlen, hogy Draba a nővérem?! Ő nem büszke rám, se a rokonságunkra, lépten-nyomon engem bírálgat. Miatta
337

vagyok ilyen állapotban! Ő tette rám a sovány-kövért átkot,

és nem hajlandó levenni rólam, pedig már annyi mindent ígértem cserébe! Azt mondja, kárörvendezőn: varázsoljam le magamról a rontást, pedig pontosan tudja, hogy erre nem terjed ki a bűverőm! Illetve, nem egészen így van ez

mert egy erre járt boszorkánymestertől azt hallottam, hogy eljő a nap, amikor megszabadulhatok a hízós-fogyós nyavalyától, mégpedig akkor, ha alkalom adódván a jó oldalra álllok. Azóta szörnyen igyekszem mindig a jó oldalon állni, de vagy elvitettem az irányokat, vagy eddig még nem azon alkalom adódott, hanem másmilyen. Még az is lehet, hogy a boszorkánymester csak szédelgő volt! Nem csodálkoznék különben, manapság hemzsegnék a csalók, becsapók! A tisztességes praktikamesterek, tündérek őszinte szégyenletére! Ti értitek, miért én röstelkedem helyettük, holott nekik kéne átallaniuk, amit tesznek?! Draba szerint túl sokat fecsegek, ami persze egyáltalán nem igaz, mert az ő közelében mindig magamban tartom a közlendőmet! Ráadásul vele nem is lehet társalkodni, mivel ő egy barátságtalan, fagyos, fűt-fát dögvészező személy! Más sem izgatja, csakis az örök szépség titka! Megértem persze, hogy arra fáj a foga, bár azt fel nem foghatom, miért mindjárt örök szép akar lenni, miért nem éri be előbb pár évnyi csínossággal!? az az egyén, aki soha életében még csak helyes se volt, nemhogy szép!? Amúgy is, nézetem szerint a külcsín a belbecs hűtükre! Sajnos, Draba esetében nem lehet belbecsről beszélni, mert effélével nem rendelkezik! De inkább nem szapulom a véretem, elvégre harmonikus vagyok! Jaj, hát már megint hízom! Bocsássatok meg, muszáj előrerohannom! Csak bekapok pár falatot, és újra kényelmes lesz a ruhám. Gyertek utánam, majd a palotában várlak titeket! Ne aggodjatok, senki nem les rátoki Jöhettek nyugodtan!

338

A mindegyre gömböcsödő alakú, vészesen pofazacksósodó Herib levegőt vett, s mintha a kis lovak vontatotttól könnyült volna meg, a levegőbe emelkedett, és orkánsebesen elsüvített.

A vágótározó mének jócskán lemaradtak.

Xera felsóhajtott.

- A tündér elég érdekes. Lássuk a boszorkányt is! szárnyaló törpelovak nyomában sziklás tópartra érkeztek. A tökéletes szélcsendben is viharló hullámokat hömpölygető, haragvóllába játszó, ametiszt vízen többtornyú, szúrósan kecses vár magasodott. Úgy rémlett, mintha egyenesen a tó mélyéből tört volna fel, s avégett, hogy megsebezze azt, büntetésként valamely vétkéért.

Rémületesen ingatagnak tetsző légi híd vezetett a toronymagas szikláról a palota bejáratához. A víztükör és az égbolt közé kifeszített, áttetsző kötelekből szőtt-

csavart, lengeteg átjáró láttán a mének horkantva félrehőköltek, és semminő rábeszélés nem fogott rajtuk. Inkább ágaskodtak, faroltak, körbe-körbe forgolódtak és lefeküdtek, elviselték a szidalmat és a sarokrúgásokat, de a széllal bélelt kötélhídra nem és nem léptek.

Megpróbálták letakart szemmel átvezetni őket, ám a lovak irtóztak a süppedékeny, lengő, imbolygó padlattól, és tovább makacsolták magukat.

- Ami azt illeti, engem is iszonytat a mélység - szólt

Xera. - Salach szerint azért, mert valamikor zuhantamban leltem halálomat. Mitévők legyünk?

- Forduljunk sarkon! - fortyogott a férfi. -Végtére is,
339

az akadály leküzdhetetlen! Ha te is szédülsz, várj meg itt a ménekkel, kihozom nélküled azt a sárkánybékát!

- Nosza! - bátorította a lány.

Már látta is, amint Sayon útnak indul azon a délibábnál is áttetszőbb, vagyok is-meg nem is-jellegű hídon, és ő a biztos szikláról szemléli majd ingatag lépteit, és persze felettébb tisztelni fogja a levegőben is fennmaradós, bármin átmenős merészségét. Sőt, nyilvánvalóan nem csak a herceg iránti jókora tiszteletét, de világnagy szerelmét is jócskán többszörözi e hőstett.

Ezt végigtűnődvén, visszaült Arfumra, elfordította lovát a borzadály látványtól, és vágta parancsolt.

Amint a mén lendületbe jutott, megejt a hídhöz kanyarította őt.

És Toff éktelen sivalgásától kísértén átsuhantak a kötélszövedék és a háborodott víz fölött, amaz elrugaszkodottsággal, amellyel valamikor - Fantagro felbukkanása előtt - gyakortább haladtak.

Azután visszanézvén, Xera alig hitt a szemének.

Sayon paripája hajszálla úgy úszott a levegőben, miként Arfum.

Nocsak, nem csupán a kard származik a Csodától, hanem a táltos is!?

Majd, megpillantván a különös szárnyalást felettébb kedvelni látszó herceg mosolyát, ekként folytatta gondolatmenetét: netán a szemlélt fér, fiú is a Csodától való?!

A csúcsíves, keskeny várkapu kitárult előttük.

Lovaik puhán földet értek a palotakert fűvén, és nyomban legelészni kezdtek. Szemlátomást ismét a régi higgadtak voltak.

A kapu mindkét oldalán hatalmasra meresztett szemű, tátott szájú, regimentnyi fogú kő-sárkányok ácsorogtak, egy- és háromfejűek, átlagos testmagasságúak.

A kert középpontjában csobogó, tiszteletet követelően nagyszabású szökőkútban óriási kőkígyók és -sárkányok köpték a vizet.

Xera a medencéhez lépdelt. Mindkét kezét a buboré-

kos, pezsgő vízbe merítette, élvezte annak frissítő, bárszony hűvösét. Megnedvesítette arcát, tarkóját, és épp eltűnődött, hogy talán ihatna pár kortyot a tenyeréből, amikor a vele szemközti, legfeljebb férfimagas sárkány becsukta a száját.

Azután az a becsukott szájú kősárkány a merev nyaka miatt erősen düllesztett és forgatott szemmel a lány kezére meredt. Megbámulta a kézfejen zöldellő - hatalmas termetű, bozontos, kétszarvú mént ábrázoló - tetoválást, majd a gyűrűit, mígnem tekintete megakadt a mutatóján viselt, metszett kristálylápon.

- Jaj, de szép, hogy eljöttél végre! Érints meg a gyűrűddel! - szűrte-bugyborogta szorosan összezárt fogai között. Szájsarkaiból víz szivárgott. Az át nem engedett folyadék kezdett felgyülemelni a testében. Előbb a hasa hordósodott, utóbb mellkasa és nyaka is felduzzadt, kiöblösödött. Xera vállat vont.

- Miért tenném? - kérdezte. Igyekezett elrejteni a dézsásodó vízköpő kinja láttán mindegyre erősödő szálmát.

- A komisz Draba elvarázsolt - panaszolta vizenyő hangon a sárkány. - Gyönyörű testem volt, pikkelytelen, feszes bőré, álomi mélyzöld! Gyümölcsön, lombon élttem, ok nélkül sosem öltem embert. Ők üztek engem, hogy fóliánst kössenek a bőrömbe, talizmán-nyakéket fűzzenek a fogaimból, és a csontjaimból kalitkát készítsenek a dalolásukért foglyul fogott madaraknak. Bocsáss meg... - bugyogta, özőnszerűen kiokádva magából a felgyülemlett vizet.

340 341

Azután aggódó pillantást vetett a iólttük toronyló palota felé, futólag megsemmisítette az enyhén meglepettnek tetsző Sayont, és visszafordította tekintetét a lányhoz.

- Könyörülj meg rajtam! Idejét se tudom, mióta szolgállok e háznál, akaratom ellenére s megalázó poszton! - Hangja újfent elhörgösödött, merthogy hasa, mellkasa feldagadt a visszatartott víztől. - Ha bejutsz oda, s elveszed, amiért jöttél, Draba kőserege feléled, és szétszaggat benneteket! Érints meg a gyűrűddel, és én felébresztem a társaimat. Amikor szükségetek lesz ránk...

- Várj csak! - szúrta közbe Xera. - Az őrség is kőből van?

A sárkány buborékos hangon kuncogott.

- A kőkatona nem kér enni, s fizetésre sem vágy, nem igaz!? Draba kedveli ezt a megoldást. Kővé változtatja a szolgálait, ha épp nem használja őket, de sziklává bénítja azokat is, akiket nem kedvel, mert megharagították, nem ünnepelték, nem csúszkáltak előtte a porban. Vagy rossz kedvében csak úgy gonoszozik, bárki ártatlannal. Elnézést...! - A kőbe dermesztett alak ismét kizúdíttotta

testéből a rengeteg vizet. Köhintett kettőt, és folytatta: - Érints meg, hogy újra hús-vér eleven legyek! Úgy teszek majd, mintha még bűvölt volnék, amíg csak kell! És ha veszályba kerülsz, sárkánytársaimmal együtt a segítségedre sietek! Annyit gondolkoztam én már, mióta ide láncolt a balsors! Szabadíts meg innen! Bár eddig se sok kárt tettem benne, ezentúl csak hasznára válhatok a Vlágna! Míg beszélt, mindinkább düledt a szeme, olykor az orr- és szemnyílásaiból is víz szivárgott. Hangja mind fulladozóbbá vált.

- Hiszel neki? - kérdezte Sayon.

- Miért hazudna?

- Azért, mert jelen állapotában tehetetlen.

342

A lány a megest puffadozó sárkány mélységesen szomorú szemébe nézván bólintott.

- Hiszek neki. Megteszem, amit kér. A gyűrű elemészti, ha nem mondott igazat.

- Higgy nekem, és érints meg! - hörögte a telítődő vízköpő. - Hihetsz Herib szavának is, mert ő képtelen hazudni. De nehogy megbízz Drabábani Egyetlen szemfényvesztő fortélyának se dőlj be! Akkor se sajnáld ellökni őt magadtól, ha gyermekarcot mutat, vagy a kedvesedre hasonlít! És ha kitör a harc, a palota folyosóin is rettentően vigyázzatok, nehogy a démonikus körökbe lépjetek! Csapdák várnak rátok, ezerével! Tedd lehetővé, hogy segítsék nektek! Volt rá időm, hogy kifiirkésszem a boszorkát!

A sárkány kióklendett több hordónyi vizet. Szégyenében és a kimerültségtől lehunyta a szemét.

Mielőtt újra felnézett volna, megérezte homlokán a kristálykő érintését.

- Xera, hála néked! - lehelte. - Levetted rólam a rontást, áldott légy ezért! Ha majd szabad leszek, az első dolgot, aminek végre megörülhetek, rólad nevezem el! Legyen az étek, egy másik sárkány, vagy maga a hús-vér élelenség. Italt viszont semmiképp se nevezek el rólad, mert torkig vagyok a nedvességgel! Még az is lehet, hogy boldogságomban az egész Világot így nevezem ezentúl: Xera, Xera, Xera! Egyébként az én nevem Daron.

A sárkány ismét könnyített magán.

- Élek már, érzem - sóhajtott elfúló hangon. - Bármikor lejöhetnék innen! Siessetek befelé, s én igyekszem türelmesen várni! Jaj nekem! Gyönyörű illatok kerülgetnek, és érzem a víz langyosát! Sárkányéhes vagyok, körttem zöldell a finom fű, s nemsokára megmozdulhatok! Xera! Xera! Xera!

343

Ekkor fölbántó csattanással kitárult fölöttük az egyik emeleti ablak. Korbácshang rikácsolt rájuk.

- Mi lesz már, "vendégek"?! A gyenge fejű húgom szerint hozzánk érkeztek! Már készül a vacsora: kígyó, béka, bogárka! Herib csapra verette a legöregebb hordót a pincében, és arannyal, kristállyal terítet! Látni akarom

kiket köszönt a parádé! Gyertek befelé, persze csak akkor

ha merészek vagytok! Kizárólag a rosszaságom színigaz abból, amit rólam fecsegnek! És nem kell a szőkőkutamban pancsolnotok, idebenn olyan fürdőtermet találtok, hogy mind a huszonegy ujjamat megnyaljátok utána! Xera a hercegre nézett.

A férfi bólintott, ha kissé sápadtan is. Bátorításul markolaton fogta a kardját, és a túcsúcsos, válkopogatóan keskeny bejárathoz lépett.

A lány Daronra pillantott.

A sárkány úgy tett, mintha kőből volna: eltátott szájából víz csobogott.

Am lágyuló tekintete mind mézszárgábbá vált, és bőre sem csupán a rátapadt mohától zöldesedett.

szűrős vonalakat és formákat kedvelő Draba várának fullasztóan magas, csontboltozatos előcsarnokába léptek. Nem csak a felfelé törő, hegyes, íves, vékony, dárda-szerű alkotóelemektől állt el a lélegzetük. Haragfekete, tüdőbíbor és epezöld színek, sárkányos, gnómos, fenevadás oszlopok, ajtódíszek nyomasztottak körös-körül. A riasztó ösztövérség, a felkavaró színvilág és a kőbe fagyasztott elevenek ellensúlyozásaként csaknem életnagyságú tájkép függött a bejárattal szembeni, egyetlen nagyobb falfelületen.

344

A varázsosnak tetsző festmény tündöklő nyári délutánt ábrázolt, gondtalanul sétáló férfi- és nőalakkal, csillámlóan zöldellő fűvel, ragyogó lombokkal, nyurguló, de még szinte áttetszően finom árnyékokkal.

E kép - maga a meghittség - üdítően eltért környezetétől. A nyakszegő formák szűrősságától és a kiáltó dűhszínektől gyötört tekintet minduntalan visszamenekült hozzá.

Aprócska szolga - görbedt, töpörödött és kaszáló járású - sietett feléjük. Mivel törzse balra ferdült, fejét a másik oldalra szegte fel, hogy jobban lásson. Gyermekökölnyi koponyája volt; meleg pillantású, őzbarna szempár uralta az arcát, oly óriási, hogy cseppnyi orra és parányi szája alig fért el tőle. Fején döbbenetes, leginkább felhabosított pókhálóra emlékeztető hajféle fehérszürkéllett. Egérszínű falevelekkel ékített, fellegszürke köntöst és nadrágot viselt, cipőre nem szorult, mivel kecses lópatákon járt. Kezében tarka tollbokréta-szerűséget lengetett, azzal jelezve Xeráéknak, merre tartsanak.

Egyetlen szót se szólt, tán azért, mert bonyodalmasan lélegzett. Éktelenül recsegő belégzése olybá hallszott, akárha barbár kezek gondosan leszögezett kárpitot tépdeshéknak. Az elhasznált levegőt szívfacsaró, halálsikoly jellegű hang kíséretében bocsátotta ki magából. Furán oldalazó járásával loholvást haladt, erőpróbával ért fel a nyomában maradni.

A kanyargózó lépcsősor fordulóiban, a tekervényes folyosókon, a zafirkék kristállyal üvegezett, felkiáltójel-szerű ablakoknál, továbbá lépten-nyomon fejtetőig felfegyverezett katonaszobrok strázsáltak, nyugtalanítóan ismerős látványként.

Toff, látni se bírván környezetét, vagy előre tartván Drabától, Sayon vállára mászott, farkával biztonságosan

34

lehorgonyzott a nyaka körül, és visszavonult lapockáig érő, dús haja alá. Ott szuszogott, sóhajtozott, hegyes körmű ujjaival a férfi fülkagylóját babrálva.

- Ha visítozni kezdesz, kitekerem a nyakad! - súgta neki a herceg.

Xera a bíbor jelekkel festett epezöld kőpadlót szemlélvén észrevette, hogy a zsebben is elférő, semmilyen ivarú szolga bizonyos részeken cikcakkban szökdécsel keresztül, kínosan kerülve, hogy lóhere vagy patkó alakzatba lépjen. Ellenben előszeretettel taposott a padlót fedő többi, boszorkajelfélének rémlő mintán.

Már hosszú ideje követték a szökdécs gnómot, lépcsősorról lépcsősorra, folyosóról folyosóra, úgy sejtve, csigavonalban tekergőznek mind magasabbra a felhőkbe szűrődő palotában. Bár igyekeztek beosztóan légcserélni, mégis el-elfulladtak, egyre sűrűbben.

Végre a szolga kurta mozdulattal kitárt előttük egy ajtót, befelé legyintette őket a tollbokkrétával, majd sarkon fordulván elferdézett.

Körülnéztek a kör alakú, magas mennyezetű, bíbor falú, lőrésablakos, fekete padlójú, két fakó fényű fáklya által megvilágított, rideg szobában.

Xera undorhangot hallatott, és Sayon - egyetértése jeleül - ráhagyta.

A bút-bánatot-síralmat felidéző hangulatú helyiség közepében sárgult koponyákból rakott falú medence keletkezett. Mögötte hatalmas szívet formázó, tüdőszín párnákkal és prémekkel teledobált nyoszolya, néhány kerek lapú, halálfekete asztal és két, aligátorbőr bevonatú, karmos lábú-karfájú szék állt.

A padlót szivárványtarka kígyóképek - araszolók és karikába göngyölődtek, hullámvonalban siklók és marásra lendülők - ékítették. A festett csúszómászók meglehetősen

346

élethűnek tündek. Xerának a szoborrá altatott katonák ju-

tottak eszébe, s szemernyi se csodálkozott volna, ha azok a mesés színű kígyók hirtelen felélednek a talpuk alatt. A magas, tűkeskeny üvegablakok közepében látható, összetekeredett hüllő alakú címerben törött nyelű kopja, támadó fenevad és ekrüvel pettyezett-sávozott vörösbar-na jáspistojás ábrázolat díszlett, magához vonzva az oda-kinti ametiszt tóba vesző Nap narancs, korall és arany ra-gyogású fényeit.

Xera körbejárta a nagystílusnak szánt szobát. Ügyelt arra, bár nem tudta, mi okból, hogy kör formában fekvő hüllőre ne lépjen, majd leereszkedett a mély vizű meden-ce ló- sárkány- óriásmadár- és emberkoponyákból tá-kolt peremére. Szemügyre vette az ablakkristályhoz ha-sonló kékségű, áttetszően tiszta vízben úszkáló, jáspisto-jás színű és alakú halakat, azután közéjük merült. Ha-nyatt feküdt a fenéken, lehunyta szemét, és hosszú ideig nem lökte fel magát levegőért.

Sayon is a vízbe süllyedt, és mozdulatlaná vált.

A furcsa küllemű, kéttenyérenyi címerhalak érdeklő-dőn cikáztak körülük. Kíváncsiságukban sűrűn hozzá-juk súrlódtak, hűvös, csiklandó érzést keltve.

Már jó ideje ázdogáltak a simogató vízben, föl-le me-rülvén, amikor váratlanul ajtónyikordulást hallottak.

Mindketten a felszínre rúgták magukat.

Herib lépett a szobába, ha csakugyan ő volt az.

A homokszőke, pillangókék szemű, lapos orrcimpájú, eperpiros ajkú nő feltűnően hasonlított a nemrég megis-mert tündérre, csak hogy ijesztően, féregszerűen sovány volt.

Bár hátul tartotta karjait, keskeny testével nem fed-hette el, mit rejteget a háta mögött. A sárkány-borda-csontokból készült kalitka jobbról és balról is jócskán ki-lógott mögüle.

347

- Herib vagyok - szólt megrökönyödő tekintetük láttán.

Ám mert továbbra is kövülten meredtek kiálló csontú, lap-padt bőrű, rettenetes véznaságára, horpadt arcával bátorí-tón rájuk mosolygott. - Ne aggódjatok, semmi bajom.

- Úgy festesz, mint egy hullott falevél oldalnézetből - lehelte Xera.

- Hát igen - sóhajtott Herib, vakító-kék szemét lesüt-ve. - Kicsit sokat ettem. Már megkaptam Drabától, hogy folyton pocskra zabálom magam. Fürödjetek nyugod-tan! Nem is zavarlak tovább benneteket, csak elhagytam nektek a sárkánybékát, mert az imént irtó csúnya jelenet zajlott Draba és öközött, s attól tartok, a nővérem meg-torolja sérelmét, ugyanis azóta hiányzik kettő vagy há-rom ujjperce is.

- Hívják valahogy a... őt? - kérdezte Xera, a kalitkát tel-jes terjedelmében kitöltő, moccanatlanul gubbasztó, pis-logás nélkül bámuló varangyzöld valamicsodára mutatva.

- Úgy érted, van-e neve? Tudtommal nincs. Senki nem tudja, miért, miként került ide. Szörnyű régen nálunk van.
- És szörnyű régen ül azon a nyomorúságosan szűk helyen? - firtatta a lány, veszedelmesedő hangon.
- Jaj, nehogy felmérgesedj! - nevetett Herib. - Magától ül ott! Eleinte még ki-be járkált, kis ideig azt is kedvelte

ha cirógatják, de például az ágyamban akkor se volt hajlandó aludni, mikor még érinteni engedte magát. Ahogy telt-múlt az idő, mind gorombább lett. Engem nem bánt

de nem tűri, hogy hozzáérjek, akkor elfordul, vagy odébb megy. Drabát viszont kimondottan harapja, marja. Szerintem nem szereti őt. Amin nem is csodálkozom. Na, mindegy Ha végeztetek a fiirdéssel, gyertek vacsorázni. Mindjárt értetek küldöm a szolgálmat, Roxót.

- Azt a sarlóforma, lópatás figurát? - érdeklődött Sayon.

. - Nem, a patás Draba szolgálja. Xolan jó lélek volt, szegényke! De szeretnék segíteni rajta! Csak sajnos, nem tudok. Pedig gyönyörű férfi volt, vörös hajú, lángszakállú, sudár, erőből duzzadó, gyengéd, figyelmes! A jóság még látszik a szemén, mert azt valahogy nem sikerült elrútítani. Háromszáz évvel ezelőtt jött el hozzánk, hogy megkérje a kezemet a nővéremtől. Repestem a boldogságtól, és igenözönt akartam mondani Xolannak! Annyira sajnálom! Herib sírva kiszaladt a szobából.

Xera és a herceg elhagyta a medencét. Mire a kör alakú asztalra helyezett kalitkához értek, rendes öltözetet gondoltak magukra, nehogy megbántsák a valamicsoda énékenységét.

Azután kölcsönösen szemügyre vették egymást.

A teremtmény közelről nézvést inkább gyík- semmint varangyzöldellt. Tarajos tetejű, lapos koponyája volt, merev tekintetű, békaszerűen gúvadt, sárgászöld szeme. Pupillája hol pontszerűvé szűkült, hol vízszintes-sé, hol pedig függőlegessé vált, ezt pillanatonként, tesszése szerint változtatgatta. A fején meredező tarajok végigkúsztak a hátán, farkán is. Kurta lábai tapadókorongos ujjakban, kecstelen tányértalpakban végződtek. Hátsó végtagjai jóval hosszabbak lévén az elsőknél, fejre esni készülővé tonították a tartását. Ék alakú, hosszú, taglóerős farkán látszott, hogy nem csupán támaszkodásra, hanem ütésre is szokta használni azt.

- Szép vagy - szólt Xera, mutatóujja hegyével megérintve a lény kezét.

A szépnek nevezettet elannyira meglepte a hozzá intézett szó, hogy elfelejtette megtorolni a fogdosást.

Sayon megköszöörülte a torkát.

- Nem tudom, szerintem te némileg mutatósabb

vagy - jegyezte meg.

348 349

- De ez most nem bájtvetélkedés, nemde!? Nézd meg őt alaposan! Sima, fényes, élénkzöld a bőre, rendkívül kifejező a tekintete...

Na, és a fogazata?

- Az is kifejező - mondta a lány, a jobb megtekintetőség végett szélesen rátátott, halványzöld ajkú, marcang sárgányfogakkal teli száját szemlélvén.

Azután a pengeszerű fejtárcák tövében parányi fülnyílásokat fedezett fel.

Észrevette, hogy a tompa végű kéz- és lábujjak kevésbé ártalmatlanok, mint aminőnek látszanak, ugyanis kimereszthető és veszélyes karmokat rejtene.

Majd gyanútlan kíváncsisággal megállapította, milyen finom, selyemsál-érintésű és napsütötte-kő-meleg a sárgánybeka bőre.

Az újbóli tolatkodást is megúsza sértetlenül.

A mostig lustálkodó Toff lemászott az ágyról, a kalitkához lépett, és a valamicsoda beható tanulmányozásához látott. Szemlátomást nem tartott a lénytől, és nem érzett iránta szélsőségeset.

Még akkor se rökönnyödött meg, midőn a sárgánybeka elhagyta lakosztályát, mégpedig oly módon, mintha az a bordacsontból készült kalitka levegőből volna.

- Hamar nevezzük el őt valaminek! - ajánlotta izgatottan Xera. - Hacsak nem akarjuk folyton körülírni, iciről beszélünk.

- Nevezzük Micsodának?

- Megpróbálhatjuk, bár nem hiszem, hogy beválik.

- Szerintem vacsora után is ráérünk a névadással foglalkozni - szólt a férfi.

Mintha odakünn valaki csupán erre várt volna, kopogás hallszott.

Az ajtó felé indultak. Toff Sayonra kapaszkodott, és a 350

hajába rejtőzött. Ezt hamarost meg is bánta, mert a vizes tincsek szempillantás alatt eláztatták.

Xera két lépés után visszafordult.

Micsoda az asztal szélén ült, abban a furcsa, magas hátú pózban, és éppen a pupilláját függőlegesítette. Midőn elkészült vele, nekiállt azt ritmikusan tángítani-szűkíteni.

-Velünk jössz? - kérdezte a lány.

Nem kapott választ. A sárgánybékához lépett, és megfogásra felajánlván, elé tartotta a mutatóujját.

Gesztusa nem maradt felelet nélkül.

Micsoda zárkóztan visszaöltötte magára a kalitkát, akár egy csigaházat, és elfordította a fejét, jelezvén, hogy békén hagyhatnák végre.

- Pocsék a konyha? - kérdezte sűgva Xera.

A sárkánybéka mégiscsak rápillantott még egyszer, ezúttal pontszerű pupillával, lazább testtartásban. Az az ágszerűen tartott mutatóujj továbbra is ott lebegett előtte. Ekkor kinyújtotta a kezét két bordacsont között, és feketolta a lány ujját. Mozdulata inkább tartózkodó volt, mint goromba.

Azután magára maradt, kedve szerint.

oxo a folyosón várt rájuk.

Kissé meghajtotta magát, majd Xerára függesztette tág résű, pillátlan, szakadatlanul könnyedző, hólé színű szemét, és hátrálva megindult előttük. Karómagas fickó volt, se sovány, se kövér. Bőrét testszerte karfiolszerű kidudorodások borították, felpúposítva az alakjára feszülő, jobboldalt mattfekete, baloldalt kacsafióka-sárga ruháját. Csattogó talppal járt, cipőt nem viselt, holott jól tette volna, ha óvni próbálja hatalmas, úszóhártyás kacsalá-

351

bait. Így azok a palotában véghezvitt rengeteg hátrafelé gyaloglástól elkérgesedtek, napsárgából szutyokszínűre feketültek.

Roxo valószínűleg férfi volt egykoron. Kelttészta-liakcsos arcbőrét pihetollak szürkítették, orra kacsacsőrt formázott, ajáktalan szájának szélei lefelé konyultak, éppúgy, mint csonttalan, lógó bőrű álla.

Nem folyosókon és lépcsősorokon keresztül, hanem szobáról szobára csattogva vezette őket valamerre, csak remélni merhették, hogy a vacsoraasztalhoz. Sorstársával ellentétben, őt egyáltalán nem érdekelt, mily alakzatra, formára lép. Ezzel egyébként akkor se törődhetett volna, ha netán babonás vagy banyafélő, mint Xolan, mivel a hátrafelé loholás így is rengeteget kivett belőle. Mire a négyzet alakú, vége-hossza nincs asztalhoz irányította őket, alig maradt jártányi ereje, hogy kifaroljon a szurkakupolás, fagyos levegőjű teremből.

Ám annál az elképesztő hosszúságú, feketére fényezett asztalnál teremtetett lélek sem ült. A megfelelően drágának és előkelőnek tetsző négy arany és kristály terítéket egymástól távol helyezték el.

A bejárat mellett tornyosuló tojás alakú húros hangszert pengető csúnyácska nő hamis hangot fogott, mire a földre vetette magát, és két karját a tarkójára fonva, zümmögve előre-hátra hintáztatott.

Amikor rájuk dörrent valaki; egy pillanatig azt goniották, az a falsságot bánó zeneszolga szól hozzájuk.

- Mit akartok? - rivallt a drámai, mély hang a terem minden zugából egyszerre. Mielőtt felelhetek volna, a láthatatlan - vagy ügyesen elrejtőzött - férfi folytatta: - Vajon tudjátok-e, mit akartok? Sayon herceg! Eljöttél hát a sárkánybékáért! Ha kijutsz vele innen, minden együtt lesz ahhoz, hogy hazatérj Gyllusra, megkeresd meggyil-

kolt atyád vénséges varázslóját, és az ő segítségével letaszítsd Ristant a bitorolt trónról!

- Igen - bólintott tartózkodóan a szólított, még nem sejtve, mihez kezdhetne a hangjelenséggel.

A muzsikussal visszaült a székre, két combja közé vonta és tovább pengette a gigászi instrumentumot.

Gyönyörködte a dallamokat játszotta, azok mégsem aranyozták be a kezdődő éjszaka hangulatát.

Sayon Xerára pillantott. A lány vállat vont. Tanácstalanul ácsorogtak a mérhetetlenül hosszú asztal mellett, köröttük jól hallhatóan lélegzett a nem látható férfiú.

- Nos, herceg! - szólt a Hang, rövid hallgatás után. -

Tekints barátodnak, és kérlek, légy őszinte hozzám!

Tudsz-e arról, hogy ha élve kijutsz innen a sárkánybékával, Gylluson azon pillanattól fogva le sem nyugszik a Nap mindaddig, míg koronádat vissza nem szerezted!?

- Hallottam effélét - felelt a kérdező.

-Tehát hallouál effélét?- idézte a Hang szemrehányóan. - Így lesz! Netán nem érzed az esemény súlyát, jelentőségét?

Sayon közelebb húzódott a lányhoz, és a szája sarkából súgva kérdezte:

- Komolyan vegyem?

- Ühüm.

- De igen, érzem - szólt a herceg hangosan. - Ki vagy?

Miért nem mutatkozol? S honnan vettél merszet, hogy faggass engem?

- Na végre! Már attól félttem, inreszketős leszel tőlem való féltedben! Ha a rád bízott feladatot elvégzed, vagyis kiviszed innen a kalitkát, déli verőfény dermed szülővilágodra, s attól fogva rajtad múlik, mikor zökkenhet tovább az idő! Ennek tudatában is folytatod?

- Ezt már megbeszéltük, bár más szavakkal - morrant
352 353

unottan Sayon. - Igen, folytatom. Miért épp most hagyom abba?!

- Mert ha időt húzol és késlekedsz, az az állandósult déli napfény felperzseli földedet.

- Majd igyekszem.

- Hohó! - kacagott a Hang, mit sem zavartatva attól

hogy eleddig nem sikerült megkedveltetni magát. - Ez még csupáncsak fele a terheidnek! És az az érzésem, félváltól veszed a feladatodat!

- Ki vagy?

- Az egyetlen, aki itt és most kérdezhet.

- Akkor legyél az az egyetlen is, aki válaszolgat!

- Átkozottul büszke vagy! Légy alázatosabb!

- Kivel?! Miért? Mire fel?

- Már mondtam, hogy csak én kérdezhetek! Azt hal-

lottad-e, hogy ha Gylluson bukod el a vállalt feladatot, ha elveszted a kardot vagy a kalitkát, ha elgyávulsz vagy meghalsz, mielőtt véghezvinnéd, amire vállalkoztál, ved vész oda a remény is?

- Nem hallottam - sóhajtott Sayon.

Karja Xeráéhoz súrlódott.

A lány megfogta a kezét, és higgasztólag megszorította az ujjait.

- Ha pedig elbúsz, Gylluson letűnik a Nap, és nem kel fel soha többé! Soha többé! Örökkévaló sötétség borul szülővilágodra! Néped vakondlétre kényszerül, megbetegszik, éhen hal, elpusztul! Most gondolkozz el, azután mondd meg igaz lelkedre: mekkora vagy te ehhez? Merészelhetsz erre vállalkozni? Nem túl nagy falat ez teneked?

- Miért kéne folytatnom ezt a fecsejt? - súgta Sayon a lánynak.

- Azt akarja, hogy felbőszülj. Le- és kivetkőztetni akar.

- Kicsoda akarja?

Xera vállat vont.

- Felelj neki - javallotta. - Ismerem ezt a hangot. Hallottam már valahol.

- Mit felelhetnék e tengersok feszegetésre? - kérdezte halkán a férfi. - Tudom, zengzetes választ vár, melldöngető hősiest! Hogy igen, életemet és véretem atyám trónjáért, népem szabadságáért, de én nem tudom ezt felszólításra elszakkozni! Miért kéne ennek a mindenünnen ostromló Hangnak bevallanom féltett érzéseimet? A kétségeimet? Hiába tudom, immár, hogy elhamvadhat vagy örök éjbe veszhet szülővilágom, hasztalan próbálnak ezzel lebénítani, nem fordulok sarkon!

- Azt hiszem, épp erre kíváncsi - bólintott komolyan a lány.

- Ki ez? Felismerted?

- Eleget gondolkozhattál! - dörrent az említett. - Mi a válaszod?

- Igen.

- Ig?

- Igen!

- Micsoda igen?

- Először is: igen, gyógyítgasd magad, csodaforrás vizével, bájfőzettel, vagy amivel csak tudod, mert valami baj van a fejedd, ha ilyesmiket kérdezhetsz! Másodszor: igen, hazamegyek, és megpróbálok végezni Ristannal és Amohoeval!

- Megpróbálsz?! Te megpróbálsz, tudván tudva, hogy ez az utolsó pillanat, amikor még anélkül elmehetsz, hogy ez végzetes következményekkel sújtaná földed népét?!

- Tényleg azt hiszed, hogy most felkötöm magam, mert lefestetted a szüntelen perlselő déli napverőt és az örökkévaló sötétséget?! Mit vársz tőlem? Kétsáknai ol-

csó fogadkozást? Lángoló ígéreteket? Megfutamodást,
354 355

miszerint hoppá, ha végzetesen veszélyes, akkor inkább e10-
dalognék!? Egyáltalán nem ismersz, fogalmad sincs, ki
vagyok, miféleképpen gondolok és érzek, ha ezekkel a kérdé-
sekkel jössz nekem!?

- Te azt hiszed, önmagad lehetsz, ha ekkora s ennyi
lelket érintő feladatra vállalkoztál?! - dörrent a Hang.
Sayon felcsattant.

- Igen! Azt hiszem, ekkorát csak az végezhe aki mind-
végig önmaga bír lenni! Rettentően unom már, hogy nem
mutatkozol!

- Majd mutatkozom - ígérte jóval lágyabban a firtató.

- Láthatsz még elégszer.

- Ki vagy?

A Hang nem felelt, légzése sem hallatszott immár.

Xera felsóhajtott.

- Úgy ércem, jól válaszolgattál.

A herceg felszűkölt.

- De ki a nyavalyának?!

-Ylimmel beszéltél.

- Kivel?!

-Ylixnmel.

Ekkor halkan szusszant, majd újra megszólalt a drá-
mai mély, koros Hang:

- Uram, királyom! Segítség varázshátalmamhoz, és min-
denben számíthatsz rám!

Csend lett, csupán a pengetős hangszer játszott to-
vább a dallamokkal.

- Miért tette ezt velem? - nyögte Sayon.

- Megkóstolgatott, és végül elfogadott, épp olyannak,
amilyen vagy, és ez rengeteg, ha nem a legtöbb, uram, ki-
rályom! Ylim megvan! Ha már szólni képes hozzánk,
nem lehetünk túl messze tőle!

Sayon előbbre húzott egy keskeny támlájú széket, és
lerogyott rá. Hátrahajtott fejjel, lehunyta szemmel végig-
gondolta a történeteket. Rejtegetni próbálta a lelkében vi-
ható érzést, örömet és lelkesültségét.

Ylim létezik! Éi, szólt hozzá, már-már a kardrántásig
felbőszítette, mégsem bírta más hangon megszólaltatni
őt, csakis a sajátján.

Sayon megkönnyebbült. Lélekben vállon veregette
magát, amiért nem engedett a kényszerítésnek, és nem
fecsegett ócskaságokat.

Hallotta az ajtónyílást, de nem nézett fel. Még nem
akart megválni annak örömétől, hogy mindaz, amire
mostig készült, tényleg való, s nem mese.

Ylim, a vénséges vén varázsló, időn és téren át beszélt
vele.

És ha ő megfelel mindannak, amit eltökélt, ha legyőzi

Ristant és Amohoet, számíthat rá.

E drága, kedves családi mágus lesz az, aki majd halálba csókolja Xerát.

Mégiscsak felpillantott.

Az asztal túloldalán, vele szemközt, figyelemreméltó nőalak állt.

Sayon kis híján felsikított tőle borzadtában, ám nem tette, mert férfiember nem sikoltgat.

Még akkor sem, ha először látja Drabát.

Úgy vélte, Herib nem eléggé készítette fel őt a nővére látványára.

356 357

rabának kevésnyi vastag, iszkosősz haszállal borí-

1

tott, apródad feje volt. Lapos, aszalvány arcából kissé előemelkedett a homloka, talán azért, hogy árnyékolja csöppnyi kerek résben megbúvó mazsolaszemét. Szélesen eredő, kampós ívű sólyomcsőr orra igyekezett elvonni a figyelmet egyetlen szépséghibájáról, a száját övező mély horpadásról. E - fogatlanságot sejtető - horpadás befelé fordította keskeny, áfonyakék ajkait. Csonttalan, ám dúsan párnázott álla - mintha kunkorodni vágya - előcsúcsosodott. Szederjes színű, békát formázó anyajegy trónolt rajta, melyből három, ujjnyi vastag, koszos-fehér szőrszál eredt, s mert ezek zavaróan hosszúra nőttek, tulajdonosuk copfot font belőlük. Fonatát szürke bagolytollakkal és aprócska, fehérre szopdosott csontokkal csinosította. Utóbbiakat feltehetően a megkopasztott bagoly köpetéből válogatta össze.

Sayon hőkölését látván a boszorka gúnyosan felnevetett.

Miáltal megtekinthetővé vált odú jellegű szája, áfonyalilás, penésznyálkával bevont, buckás felszínű ínye, s háromágú, áganként szőrbojtocskával díszített hegyű nyelve.

A nevetés kissé fellazította ujjnyi mélységű, függőleges barázdákba hajtogatott arcát, s ettől az a pergamenlemező-szerűen összetorlódott bőraszalvány olybá festett, akárha szél fújná, fodrozgatná.

Sayon igaz megrendülésére a hölgy kacérul öltözött, mélyszántottnak rémlő kebleit például háromnegyedrész fedetlenül hagyta. Légies kelméből készült, csillámos hátú bogarakkal és szivárványos kígyókkal ékített, könnyű, kurta - bizalmas pontokon kifejezetten felhasított - ruhája látni hagyta tetszetősnek értett testének porcikáit, zegeit-zugait.

Jobb kezének három ujján pókhálókötés szürkéllett, ám úgy elhelyezvén, hogy el ne takarják csúszómászókat, fenevadakat formázó aranygyűrűit és tüdőbíbor festékel alkotott boszorkajel-tetoválásait.

-Tetszem neked? - kérdezte Draba merev tekintettel.

Sayon eltűnődött a válaszon. Közben megszemlélte az ajtónál görbedő, nyomorú Xolant, és a kacsacsőr orru Roxót. Gyanította, hogy a helytelen válasz torlódik a nyelvén.

- Éhgyomorra a legszebb nőre is vak vagyok - felelte némi töprengés után, reménykedvén, hogy e kitérő-halógató jellegű feleletért annyira nem varázsolják el, mint Xolant vagy Roxót.

- Hát persze! - nyikordult a banya, kettőt tapsolva. -

Hát persze, a lakoma! Herib erősködött, hogy ti másfélét kedveltek, mint amit én ékezem. Elképzelhetetlen! Az, hogy a húgocskám igyekszik mindenben különbözni tőlem, nem jelentheti mindjárt a ti másféléségeket is.

- Miért ne jelenthetné? - csodálkozott Xera.

- Még csak az kéne, hogy Heribből induljak ki! - kacagott epésen Draba. - Fogalmatok sincs, mennyi bajom van vele! Na, üljetek le! Remélem, nem bánjátok az egymástól távoli elhelyezést! Nálam szó sem lehet asztal alatti etyepetyéről! Egymást se kezezhettek, engem se fogdoshattok! Az asztalnál enni kell!

Roxo és Xolan italt töltött az előttük álló serlegekbe.

A zöld színű, lassan csordulóan sűrű, csípős füstöt eregető váladék látványa csupán Drabát ingerelte ivásra. A mindeddig hallgató Herib megkopogtatta az asztal lapját.

A két szolga térült-fordult. A korábbiaknál is díszesebb serlegeket hoztak, és metszett falú kristálykancsóból gránátpiros bort öntöttek azokba.

358 359

E nektárt Xeráék is megkóstolták, kétszer is.

A boszorka helytelenítően szemlélte ivászatukat.

- Utálom a húgomat! - tudatta. - Gondolom, tudjátok, ha nem másünnen, hát a címerünk láttán, hogy rendkívül előkelő, régi boszorkánycsaládból származunk. Kötelességeink vannak! Úri viselkedés! Kitűnés! Csinosság! Kincsmutogatás! Erkölcösség! Gyermekkerülés! Példaállítás! Meg ilyenek. Itt van mindjárt ez a görbe alak! Hát tudjátok, min kaptam őt Heribbel?!

- Ugyan, Draba, ezt már háromszáz éve hallgatom! - háborgott a sovány tündér. - Mikor unod meg végre?

- Láttál te engem valaha is férfival hetyegni?

- Rengetegszer mondtam már neked: hetyegj boldogan, cseppet se zavar! Ráadásul nincs is annál jobb. Igaz, Xera?

A lány bólintott.

- Ha még nem próbáltad, nem is sejtéd, micsoda kellemességet utasítasz el! - mondta Drabának, sejtve: ezt nyugodtan közölhetné a fallal, a székekkel, de még a húrokat pengető, világcsúf szolganővel is, akiről ugyancsak lerítt, hogy megtartóztatja magát a férfinemtől - és vi-

szont.

Roxo és társa garmadányi tálalóedényt helyezett a hatalmas asztalra.

Ezek tartalmának szemrevételezése után Xera és Sayon is étvágytalanná vált.

Az egyik, holdsarló alakú aranytálban pirosra, zöldre, feketére forrázott, ízezett, sültöt páncélos rovarok hevertek, seregnyi lábukat és csápjaikat hullamereven az égre meresztvén.

A másik fogás kör alakban elrendezett fejekből állt.

Puhára, zsírt izzadóra abált, virágszirmokkal koszorúzott állatfejek néztek rájuk dülledt vagy szomorú halakutya- rák- és bociszemmel, halálverítékesen. De volt ott minden, mi Draba ínyének ingere lehetett: állati méhlepény és emberi magzat is sokfélesítette a kínálatot.

A boszorka mégsem a sült-főtt csemegékhez, hanem az áttetsző burával fedett tálakhoz vonzódott, amelyekben eleven falatok tekergőztek, pattogtak, vonaglottak: ínycsiklandottak.

Ezek csipegetése az ügyességét is edzette. Ha nem bizonyult eléggé gyorsnak a fedő felkapásában, a kiszemelt ínycsiség megragadásában és az edény visszazárásában, a finomságok bizony szétszökkentek, -kúsztak, -másztak az asztalon, majd egyik a másikat levadászta, bekapta, szétroppantotta és elnyelte, miközben a falánk Draba hosszú körmű ujjai is bőszen hajszták a tálak közt a szétszéledteket.

Egy óriási fejű, csupaszáj gyíkot sokáig hiába kergetett, az minduntalan elcsúszmászott előle. A boszorka mind egyre bőszt, hiszen két törszerű körmét és az átharapott ujjait fedő kötéseket is elveszítette a cserkelésben.

A pompás falatról mégsem mondott le, mivel a hatalmas torkú gyík seregnyi ínycsiséget falt be az elszabadultak közül, azzal sem törődvén, hogy ekként saját jóízűségét, fűszerezettségét növeli.

Miután sokadszor is megmenekült a folyvást mellékapó Draba elől, kezdett elbizakodni. Elannyira, hogy szemet vetett a boszorka egyik sérült, zöldedző ujjára, és igyekezett belakmározni azt.

Ez lett a veszte.

Draba felkínálta a Micsoda harapásától legcsonkoltabb, legcsábítóbb ujjvégét, és az ostoba gyík ínye legott rákattant a csalíra.

Ugyane pillanatban a boszorka másik keze lecsapott. Tenyéréllal fejezte le a nyomorú hüllőt. Kéjes mozdulat-
360 361

tal felcsippentette és a torkára tolta a nyalánkság fejét, majd beszippantotta másik testfelét is.

Azután villámgyorsan benyúlt az egyik fedő alá, és előkapott egy irtózatossan nagy, fekélyzöld békát. Ujjai

közé szorította, és kedvtelve nézegette a jókora falatot. A boszorka penge ínyéhez közelített varangy szeme mindegyre dülledt, és amikor már majdnem kifordult üregéből, még mindig kiesés nélkül bírt tovább dülledni. A nyomorgatott pára ijedtében varázslathoz folyamodott.

Pillanatok alatt botzalmas fogazatot növesztett, és Draba kezébe mart.

A meglepett boszorkány felvisított, és elhajította a ravaszdi békát.

A kétéltű cuppanós hangú, hosszú ugrásokkal átszökécselt a vakítóan síkos asztallapon, és Xera széke alatt keresett menedéket.

- Na megállj! - rikkantott a boszorkány.

A kecses patájú Xolan két kézzel takarta el az arcát.

Roxo italtöltés közben lehunyta a szemét.

Sayon elveszítette napbarnítottságát az előtte zajló élethalálharcos, ki-kit-fal-be küzdelem láttán.

- Bocsnat - nyögte. Hangja is fakónak tűnt. - Kaphatnék egy edényt, amibe hányhatok?

A bosszulásban megzavart Draba a közbeszólóra meredt. A harapós varangy egészen kiment a fejéből.

- Rosszul vagy netán? - informálódott.

Sayon sápadtan legyintett.

A mazsolaszemek pillantása a homloka közepébe fúródott.

- Hüm, hüm! Hüm, hüm! Te tényleg nem vagy jól.

Nem lep meg! Aminő életeken eleddig átmentél! Nagy ég! - nyikkant Draba, hirtelen lesütött szemmel. - Micso-362

da fertő! Te is folyton csak a gyerekcsinálásra tudsz gondolni!

- Mire?! - hördült Sayon. Távokól sem férfiasan csakis arra tudván gondolni, hol marad az imént kért edény!? Úgy rémlett, a szolgák az ő óhajának nem engedelmeskednek.

A ferde Xolan épp görbejárta az asztalt, tollbokkrétájával lesepregetve a kóstolgatások során szétszéledt férgeket és egyéb ínyencfalatokat.

A kacsalábú Roxo a zöld nyákból töltögetett úrnőjének.

Herib megmoccant.

- Xolan! - szólt élesen. - Hozd be a vendégek vacsoráját!

Draba felrikkantott.

- Tudtami Tudtam, hogy külön főzetsz nekik! Csak azért, hogy neked legyen igazad! De most elmesélem, milyen vagy! - Xerához fordult, mert az étkezési szokásaitól undorgó Sayon nem nyerte meg a tetszését. - Látjátok e két szolgát?

- Megint kezdi! - hörrent Herib. Már nem látszott soványnak. A hirtelen fogyástól keletkezett ráncocskái feltöltődtek, kiteltek. Járomcsontja már nem akarta át-bökní az arcórét, keblei kéttenyérenyit növekedtek. Úgy festett, csakhamar megéhezik. - Ne terheld őket a férfi-ügyeimmel! Neked köszönhetem, hogy máig többé-kevésbé szűz maradtam, ám ezt bátran vedd szemrehányásnak, mert a hálaérzet áll tőlem a legtávolabb!

- Hazudsz! Még hogy te szűz, hahaha, sőt bruhaha! - kiáltott Draba. - Hány magzatodat kellett elemésztenem? Na?!

- Egyet se kellett volna!

363

-Te nem szülhetsz gyereket! A te származásoddal! Te úgy akarsz élni, ahogy boszorkány nem élhet!

- Tündér vagyok.

- Na ne mondd! Boszorkány vagy, akárcsak én!

-Tündér vagyok

- Mi a különbség?

- Nézz rám! Szép vagyok. Jó dolgokat cselekszem. A jó oldalon állok. Nem eszem élő húst...

- Jól van, ha olyan tündériesen nagyszerű vagy, most rögtön csinálj valamit abból a varangyból! - kiáltotta Draba.

Herib lehajtott fejjel elmélyedt egy percre. Mikor felpillantott, Xera széke mellett kutyányi béka nyeldekelte a levegőt.

- Ez volt a varázslat? - gúnykacagott nővére. - Ez?!

Nézz már rá, persze, szigorúan a jó oldalon állva! Hát úgy látod, hogy boldoggá tetted a nyavalyást?

- Mert attól lesz valaki boldog, ha te varázsolgatod?

Ha szobrot, freskót, gnómot, vízköpőt, törpét, kapudísz, szörnyet csinálsz belőle? Ha elcsúfítod, meggyalázod, megnyomorítod? Mint Xolant, Roxót, mint az összes szolgát, mint engem?!

- Vűeikedj finoman, főleg idegenek előtt! Miket fog-nak beszélni rólunk?! Hogy megállás nélkül veszekszünk

gyűlölködünk?

A hatalmassá változtatott béka rettegő tekintettel bámulta Drabát.

A boszorka rámosolygott. Ingerlően, egyenként meg-rázogatta a nyelvágait ékítő szörpamacsokat.

- Mit szólnál egy csókhoz? - kérdezte.

A varangyot íziben kiverte a hideg veríték. Óriási gleccsertócsa gyúlt alatta.

Fekélyzöld színe sárgássá sápadt. Közelebb húzódott Xerához, mintha tőle remélne segítséget.

- Kivel vagy? - üvöltött a lányra Draba.

- Ha nem bánod, ha igen: nem veled.

Ekkor az a nemrég hallott, a terem minden zugát be-
töltő; hatalmasan mély, időtlenül vén Hang kuncogott
egyet.

A boszorka elszörnyedt.

- Mi volt ez már megint?!

- Hallottad máskor is? - firtatta Xera.

- Néhány napja hallom ezt a hajtépő röhögést. Nem
tudom, mi ez, holott a válaszáért tűvé tettem a könyvei-
met, feljegyzéseimet!

- Talán a lelkiismereted - vélekedett Herib.

Gömbölyű vállán pattanásig feszült a ruhapánt.

Kövérelő mellei kibuggyanni készültek a kivágásból. A
hízástól fulladozva lélegzett.

- Xolan! - nyögte. - Siess! Hozz enni hamar!

- Még hogy a lelkiismeretem! Tudd meg, én tiszta va-
gyok! Soha nem cselekedtem a hagyomány ellenében,
nem szegtem meg származásom törvényeit! Soha nem
hódoltam a test mocskos örömeinek!

- Kár érted - szólt Sayon.

- Talán majd veled! - csapott le rá a boszorka.

Mielőtt még a herceg megbánhatta volna közbeszúrá-
sát, mindannyian figyelmesek lettek a béka lassú - saját
megrökönyödése által is kísért - átváltozására.

A kutyányi varangyból - az elvárással mit sem töröd-
ve - nem nyalka, a fehér lovat is megülő, főrendű férfiú,
sem nem nádszál derekú, ájulékony várkisasszony lett.
Nem is még nagyobb varangy.

A rettegető kétélű nyúlánk lábú, fehér tollú, hosszú
csőrű gólyává fejlődött.

364 365

Búauzóul felkelepelt, majd - az őt görcsösen valami
rondává átváltoztatni igyekvő - Drabára ügyet se vetve,
a levegőbe lendült, és csörrenetlenül átrepült a címeres
kristályüveg ablakon.

Xolan megérkezett a gyümölcscsel, sajttal, húskockák-
kal, illatos zöldségekkel és főtt gabonával, rizzsel megra-
kott tállal, és lerakta azt lavinakövérségű úrnője elé.

Herib két kézzel markolt az ételbe.

Draba legott felcsattant.

- Erről beszéltem! Illik így enni?!

És hogy ne csak dühében csapjon az asztalra, öklét
egy arra csellengő kövér pók fölött dörrentette el, majd
bekapta a lapos tetemet, és - ínycsókán - hüvelykujj-
körmével annak nedveit is felkaparta az asztallapról.

- Szóval a lelkiismereted műveli ezt! - ismételte Herib
teli szájjal hebegőn, végre fogyatkozó alakkal. - Azt kérem
tőle, hogy adja vissza régi állapotomat: legyek állandóan
se sovány, se kövér, vagyis éppoly nőies, mint valaha.

Ezt elmondván, Herib körülpillantott a teremben,
akárha a Hang tulajdonosának hollétét fiirkészné, hogy

leolvashassa vonásairól - már ha egyáltalán arccal bír a lelkiismeret - mi a válasza: kívánságát teljesíti-e, s hogy ezen kedvét fokozza, folytatta:

- Igyekszem ezután is jó maradni: mindenkor tündér leszek és nem boszorkány

-Az ugyanaz, te értetlen! - kiáltott közbe Draba. - És ne reménykedj, nekem nincs lelkiismeretem, tehát nem azzal turbékolysz!

pillanatban Xolan éktelen csörömpöléssel kiejtette kezéből a boroskancsót.

Ugyanis görbedt háta egy iszonyú roppanással kiegyenesedett.

Aztán a hökkent szolga megbicsaklott, és kis híján le-
roskadt az asztal mellett.

Mivel ekkor tűnt el két kecses patája.

Öt ujjban végződő, tetemes nagyságú emberi lábak jelentek meg alatta.

Herib felsóhajtott.

- Így is jó, voltaképpen. Ha vele kezded. Úgyis kérni akartam.

Xolan pókhálóhab haja elhullott.

Helyére lángolóan vörös sörény nőtt. Amíg az a lenyűgöző hajzat sűrűsödött, nyurgult, a sírdogáló szolga maga is megnövekedett. Szürke alapon szürke lomb-
mintás ruházata nem vett részt a változásban, így hamarosan lemaradt róla: néhol mulattatóan megkurtulván,
másutt szemérmetlenül szétrepedezvén.

Draba sikoltozott, és irtózatos erőfeszítéseket tett, hogy legalább megállítsa az akaratóval ellentétes történéseket.

Midőn Xolan morlsányi orra férfias formájú és méretű szaglószerwé változott, ám még akadtak hiányosságok, sikerült megfékeznie a gyalázatot.

A lelkesült Herib elsírta magát.

- Nem ér most abbahagyni! Nem ér! Azt akarom, hogy teljesen visszaváltozzon, hogy talpig férfi legyen, mint az emlékeimben, és én nőül mehessek hozzá! Gyerekcsapatot akarok!

- Verd ki a fejedből - szólt halkán Xolan. - Volt idő meggondolni magam. Már nem kívánlak hitvesül.

- Nem? Miért nem? Tán gyalázatosan bántam veled?
366 367

- Nem. Te nem. Csak telt-múlt az idő, teljes megalá-
zottságban. Meghalt a lelkem.

- És ha a varázslat azt is visszaadná?

- Nincs olyan varázslat - sóhajtott Xolan.

Hatalmas, őzbarna szemét elfordította Heribtől, és szomorú háttal, lassú léptekkel kiment a teremből.

A tündér elpityeredett. Eltolta maga elől a tányért, és Xerára nézett.

- Örültséget kívánunk, te is, én is! Még hogy halandó

élet!? Síríg tartó szerelem, imádó hitves, vidám gyerek-csapat!? Hallottad?! Ilyenek a férfiak! Mit irigyelsz a fogó életű nőktől? Gondolj bele! Ha valami csoda folytán azzá válnál, hirtelen szülhetnél tizenkét gyereket, a sok terhességtől kihullanának a fogaid meg a fele hajad, és a tizenkettedik kölyök megszülése közben végezne veled valami kolera vagy mirigyláz! Ez hiányzik? Vagy egy iszákos férj, aki esténte kékre-zöldre, puffadtra verne, rajtad aludna el, és reggelig ötször is leokádna?! Halandósági? Nyomorúság! Képzeld el a szerencsétlen asszonyokat! Pár kurta évtized jut nekik, ezalatt egyre csak ráncosodnak, formátlanodnak, töppednek, folyton boldogtalanok, és unalmas ostobaságokat fecsegnek egymás között, azzal foglalkozván, ki mit és miért mondott, milyen ruhát vett fel és kivel gyüzmölt, pláne félre! Hát Élet ez?!

- Most csalódott vagy, és ezért keserű - szólt Xera. - Világéletemben nagyon szerettem volna halandó lenni.

- Fenét világéletedben! - mordult rá Draba. - Csakis azutánól, hogy megkaptad a reszketve vágyott halhatatlanságot!

- Sajnos, igazad van - sóhajtott Sayon.

Herib gyors egymásutánban kétserlegnyi bort zúdított le a torkán.

Különös módon még nem szúrt szemet neki, hogy bár kétségbeesetten evett-ivott, külleme-térfogata jó ideje nem változott. Témájától sem volt hajlandó elcsapongani.

-Vagy ha - merengett tovább - halandóként olyan gazda szolgája vagy hitvese lennél, habár szolga és hitves egy-kutya, ki testileg és lelkileg is megtiporna, ha semmi se jutna neked a jóból, szépből, pompásból, ha fiatalon kiüresedve, ostoba tekintettel, a szerelmet még távolról sem ismerőn, betegségbe menekülve, mondjuk rángógörcsben, gennybőrűségben vagy vérköhögésben halnál meg...

- Hagyd már abba! - kérte Xera.

- Nem az a valami, hogy varázscsók által, hipp-hopp, meghalj! Öregedj meg, és közben élj úgy, mint más asszonyok! Az a valami! Engem ebben akadályoz meg a drágalátos Draba! Ha gyereket szülnék, nem lehetnék tovább tündér, hanem napról napra vénülnék, folyton félténém a kölykeim életét, és a férjem szerelméért is örökké aggódhatnék! Naná, hogy erre nem vállalkozol! Inkább egy gyorsan ölő csókyilimtól...

- Ki ne ejtsd még egyszer! - sikoltott Draba.

- Micsodát? - meredt rá Herib. Hirtelen elmosolyodott, tündöklő tekintetű, fehér fogú, tiszta-szép tündérmosollyal. - Azt, hogy Ylim? Ylim! Ylim! Ylim!

Nővére mindannyiszor összerándult a név hallatán.

Egyszer csak a padlón csúszkáló Roxo váratlanul elhajította a fáradságosan összefogdosott rovarszökevényeket, és az orrához kapott, mert az a kacsacsőr forma

egyszerűen fogta magát, és normális kinézetű szimat-szerwé alakult. És a szutykos, elrongyolt úszóhártyás kacsaláb is csodán ment keresztül, és az elszánalmasított, csúffá alázott szolga emberi lényé lett, az őrjöngő Draba akarata ellenére.

- Mi folyik itt ma éjjel?! - rikácsolt a tehetetlen boszorkány.

368 369

Válaszul a háta mögött szorgalmasan pengető zene-cseléd kirúgta lábai közül az instrumentumot. Az arcához kapott, majd a két tenyerére meredt, és látta azokon a saját csúfságos arcát, akár egy lárvanyúzatot.

Miután ezt a szoknyájába törölte-kente, és újra fel-emelte a kezét, megállt vele félúton, mert immár nem kellett kitapogatnia, mert már látta a feléje forduló arc-vonásain, hogy visszaváltozott: ismét olyan, mint valaha volt, az őt sújtott gyalázat előtt.

Felszökkent a székről, kissé kótyagosan megfordult, és sírva-nevetve kitántorgott a teremből.

Roxo lesöpörte a bogárhullákat az egyik aranytálról, és annak tükrebe meredt.

Lassan, mind szélesebb vigyorral süllyesztette lejjebb a tálat, hogy a nyakát, mellkasát is szemügyre vehesse, majd visszahúzta azt az arca elé.

Magas termetű, szőke loboncú, sötét szemű, korom-szakállú férfi lett.

Kinőtt, ócskává hasadozott ruhájára ügyet se vetve, Draba elé állt.

- Én pedig, bármily hihetetlen, azért jöttem valaha, hogy téged szeresselek - mondta.

- Azt még megtehetted volna - legyintett a boszorka. - Ámde elérted, hogy viszontszeresselek, és ezzel életre keltted a családi átkot vagy törvényt, egyre megy! Nézz rám: ilyené tettél! Miattad csúfultam meg! Azután szemet vetettél a húgomra... ! Azóta keresem az örök szépség titkát...

- Pedig nem szép voltál - sóhajtott merengő mosollyal Roxo. - Érdekes voltál, sugárzó, nevetős, szökkenékeny, táncos léptű, kedves. Nem hiszem, hogy emlékszel. Oly régen élsz ebben a külső-belső pocsékságban, hogy gyönyörű dolgokra egyszerűen nem emlékezhetsz.

370

- Várj egy kicsit, már csak én vagyok hátra! - vigorgott gonoszul Draba. - Mindjárt én is visszaváltozom. De akkor lerúgom a tetőt, és kettétéplek mindannyiótokat! Nem akarok szökkenékeny, kedves és sugárló lenni! Nem akarok!

- Miért nem? - kérdezte Herib, immár kissé gyanakvón.

Gyakorta bekapott egy-egy falatot, majd csuklóját a

másik kezének hüvelyk- és mutatóujja közé fogva figyelte, fogy-e már. Olykor a tenyerére véve méricskélte valamelyik mellét, máskor két kézzel mércézte, átéri-e a derekát - és mindjobban ragyogott.

- Mert így érzem jól magam! - rikácsolt Draba.

Válasza váratlanul érte az önmagába feledkezett, mind boldogabb tündért.

A boszorka, látván, hogy húga figyelme másutt jár, Xera felé fordult.

- Dehogynem emlékszem! Fiatalok voltunk, amikor eljött Roxo, és én még semmit sem tudtam a nevem iránti kötelességről és tartozásról. Nem figyeltem eléggé tanítómesteremre. Megjegyzem, Herib egyáltalán nem figyelt. Mielőtt még a szörnyű baj megtörtént volna, mielőtt Roxo hímes szavakkal lecsalta volna a ruhámat, hogy mindörökre megfosszon becsületemtől, rangomtól és minden vele járó jótól, mesterem e külsővel térített észre, csaknem az utolsó pillanatban! Képessé váltam arra, hogy varázsoljak, bár csupán korlátok között, holott én az összes Világot akartam megkapni! És akkor Roxo nekiállt Heribben gyönyörködni! Hát ezt nem hagyhattam annyiban! De jöttek még mások is, és én egyetlen pillanatra se lazíthattam, le nem vehettem a szememet a húgomról! Herib nem szeret tündér lenni! Te meg, Xera, szenvedsz a halhatatlanságtól! Ez a ti bajotok! Nemhogy példát ven-

371

nétek rólam! Én imádom a boszorkányságot, és még jobban imádnám, ha megszépíthetném magam! De azt is imádom ám, hogy az örökösen üzekedni vágyó, érzelme-
ket lopdosó, bakkecske természetű férfiak nélkül is örö-
mát lelek a létezésben! Ott van például fő élvezetnek az
ilyen alakok rúttá változtatása, na és persze, a másik gyö-
nyörűség: a finomságok élvezete!

Ezzel kiragadott egy vaskos, feketezöld pókot az egyik átlátszó fedő alól, és a szájába hajította.

A táplálék szívósan küzdött az életéért. Ujjnyi vastag, szőrös lábain előtrappolt néhányszor Draba torkából, vagy annál is mélyebbről.

A boszorka, gúnyosan nevetve, mindannyiszor elkapta a csészealjnyi pókot, és annak mérges marásaival mit sem törődve, újra meg újra visszagyömöszölte a szájába.

- Sokkal ízesebb, ha nem mindjárt ölöm meg - magyarázta hóka színű közönségének, immár a vesztest ropogtatva. Hüvelyk- és mutatóujjából karikát formált, de csücsörített is, ézzékeltetvén a falat pompásságát.

Sayon eltolta maga elől a tányért, amelyről eddig két salátalevelet és egy szelet dinnyét is elrágcsált; ezt mostanra már meg is bánta.

Draba rámeredt, pontosan a homloka közepére, és beleiurkészt a fejébe.

- Mi ez a kényesség?! - kérdezte. - Végignéztél te ennél külön dolgokat is! Meséljek? Imádok az asztalnál mesélni! Nocsak! Egyszer megpróbáltatok elrejtetni az arénában megsérült társatokat, hogy ápolgassátok, de az örök észen voltak, és megtalálták a fiút. Aztán megbüntették azon vétkéért, hogy nem volt elég ügyes, és megsérült. És más módon is kedvüket töltötték rajta, majd pedig elevenen megsütögették, ettek belőle, és nektek is meg kellett kóstolnotok a jó kis fiúpecsenyét.

Sayon a szájához emelte a borral teli serleget. Gránátvörös italcseppek csordultak az állára. Nyakán kötélvastaggá duzzadt és óriási rándulásokkal vergődött egy ütőér.

- Nem felelsz? - kuncogott Draba. -Te persze, vérmes kölyökként, hősködtél, hogy majd megmented a fiút.

Nagyszerűzésed jutalmául az örök véresre vertek, és a társad se menekült meg. Ám mert telhetetlen vagy, esetleg csak ostoba, megint több mint félig agyonveretted magad, megtagadván, hogy egyél a húsából. Úgyhogy erőszakkal megtömték vele. Hetekig okádtál, lázad volt, ezer nyavalyád; a kínzásba majdnem belehaltál, és érzelmileg azóta se heverted ki a történeteket. Simán megúszhattad volna az ügyet, ha inkább élvezni akarod!

- Nem kértem tőled tanácsot - lehelte Sayon.

- Pedig rád férne néhány okos gondolat! Csak megfogd azokat! Most például itt vagy, jól tudom, mi célból. Úgy végzed majd, mint az emlegetett ügyné! Túl sokra tartod, túlértékeled magad! Innen nem jutsz ki élve, vagyis kijutsz, ha úgy döntesz: a sárkánybéka nélkül távozol. Te most azt hiszed, hősleg rá kell vágnod: így meg úgy! Ne szólj semmit! Éljezd a kényelmet, a puha életet! Reggel állj odébb üres kézzel, és mindenképp kerüld Gyllust. Ha nem mész haza, nem kell attól rettegned, hogy elveszíted Xerát.

- Butaságot beszélsz, Draba! - mutatott rá Herib. -

Magad is hallottad a próféciát, miszerint egy napon Ylim varázsereje visszatér, és akkor a Táncossal együtt legyőzi Amohoet, és Gyllus újra élhető Világ lesz; a tömérdeket szenvedett nép derék királyt kap, és imádattal csügg majd rajta, a király pedig királynőjére talál. Szóval Sayon herceg nem mehet el innen üres kézzel! Nem az a sorsa!

- Dehogyan megy üres kézzel: viheti örökifjú-halhatatlan Xeráját. Majdan ő lesz a legbüszkébb aggastyán: fűnek-fának dicsekedhet ráncatlan, daliás nejével! Ne me-
372 373

redjetekek rám úgy, mint a kobrák! Legalább fontoljátok meg a szavaimat! Jövőtöket kétféléből választhatjátok. Feltéve, hogy épségben kikerültök a palotámból, a herceg hazamegy Gyllusra, legyőzi Ristant, de elveszti Xerát. Vagy pedig hagyja az egészet, mert minden úgy jó, ahogy van, és boldogan él Xerával, míg meg nem hal, vagy amíg a boldogság-délibábsban hinni tud. Na?

Draba magához húzta a főtt fejekkel teli tálat. Azután azt művelt azzal, amit csak akart, senki sem volt hajlandó lakomázását szemlélni.

- Ha jól választasz - csámcsogta a boszorka - érintetlenül elengedlek. Még a nyakadban lapuló majomból se csinállok valami mást, ennél is rondábbat.

- Ez legalább újszerű - ismerte el Sayon. - Nem mindjárt a megölés: előbb lebeszélni próbálsz.

- Pedig elvarázsolhatnálak. Mivel nagyon boxzadtál, amikor a gyíkot ettem, valami olyfélét csinálhatnék belőled.

- Nem engedném - szólt közbe Herib.

- Ugyan mit tehetnél ellene?!

- Csekélyebb a hatalmam a tiednél, ez igaz. Mégis szembeszállnék veled.

- Felhívom a figyelmedet arra, hogy teljesült a vágyad: nem hízol, nem fogysz. Zabálhatsz, koplalhatsz büntetlenül, egyiktől se leszel pocskék. Tehát nem kell tovább a jó-ságost játszani, a "jó oldalon" állnod. Ha erre ostobán elaffektálsz: tündér vagyok, hozzád vágom ezt a pazarul véres, nyákos méhlepényt, ezt a remek nyámnyámot! Ne légy ostoba, Herib! Olyan lettél, amilyen régóta lenni szeretnél. Most már véget vethetnénk a viszályunknak. Legyünk szerető testvérek, segítsük egymást!

- Akkor engedd el őket bántatlanul!

- Elmehetnek, de a sárkánybéka nélkül.

- Igazad van, Draba. Olyan vagyok, amilyen régóta lenni szeretnék, nem is ülök fel a hízelgésednek. Megmondom neked, mire vágyom: boldoggá tenni, ha megvigasztalhatnám Xolant, ha Xerák azzal távoznának, amiért jöttek, és ha nem kéne tovább együtt élnem veled! Remélem, megszabadulok tőled!

- Ez nem volt valami tündéres megnyilvánulás! - rikantott a boszorka, s fenyegetését beváltván, áthajította az asztal fölött a szederjes színű, nedvedző méhlepényt, egyenesen az irtózó Herib ölébe. - Tehát a halálat akarod! Nem ám nyíltan, habzó méregpohárral a kezben, hanem képmutatóan pillarezgetve, lesütött szemmel, így: remélem, megszabadulok tőled! Mintha nem tudnád, hogy ölhetetlen vagyok!

Herib lelökte magáról a szederlekvár színű kocsonyát.

Elmosolyodott, olyként, ahogy pengén villan a napfény.

- Igazán? Ölhetetlen vagy? Miért nem tartasz bemutatót, miként már annyiszor?! Tedd, ahogy szoktad! Kérd el a vendéged kardját, és mártózz bele! Nos?

Draba nem felelt. Lapos pillantásokkal, búvszavakat mormolgatva méregette hűgát. Bár meglehetősen erőlködött, semminő boszorkányság nem fogott Heriben.

Xera ivott egy korty bort, majd felállt.

- Köszönjük a remek vacsorát. Élményszerű volt, de persze csak a túlélők nevében beszélek. Találkozunk reg-

gel?

- Amikor távoztok? - kérdezte Draba, felemelkedvén a székről. - Nem, ha üres kézzel mentek. Gondolkodjatok. - Nem hiszem, hogy Sayon herceg gyakorta változtatná az elhatározását! - csattant fel Herib. - Most se fog szándéka ellenkezőjére ébredni, szerintem. Tehát figyeljétek: ha megpróbáltok elmenni, a szoborkatonák hús-vér harcosokká lesznek, és rátok támadnak, és ha ledöfitek is őket, csak az nem kel fel újra, akit a varázskard szúrt át.

374 375

Ettől kezdve figyeljétek a padlót is: nem szabad kör alakzatba lépnetek, mert akkor jajjaj! Mindama szörnyűségnek, ami bekövetkezik majd, csak egyképpen vethetsz véget, Sayon herceg: bármilyen alakot ölt is - bármilyet, érted!? - mindenképp szíven kell szúrnod Drabát! Szíven! - Miért döfi le?! - gúnynevetgélt a boszorka. - Miért tenné? Bosszúból azért, mert előszedtem azt a kölyökkori véres-szaftos ingyenkedést?

- Azt az iszonyatos emléket a mélynél is mélyebbre temettem... - kezdte a férfi.

- Nem is volt könnyű fölösnom! De van másik is, és nem csak ebből az életedből! Vajh tudja-e Xera, hogy megölted őt, nem is egyszer? Te vajon sejtet-e, hányszor ártott neked szívbéli szerelmed?! Meséljek még?

- Nem fordíthatod őket egymás ellen, te örökös ármánynok! - kiáltott Herib. - Amikor te elutasítod a szépet és kedvest, a fél világot lököd el magadtól, és az általad választott másik fele szörnyűségesen éjsötét! Ám ők ismerik a napsütötte oldalt és az árnyasat is, vagyis övük a teljes világ! Átlátnak praktikáidon, bölcsebbek nálad.

- Nem lehetnek bölcsebbek, mert buta, vak érzelmek béklyózzák őket! Szerelem?! Tudd meg, Sayon, ez a kardforgató az esküvődön ölt meg egy másik életedben! Te ott ültél pihegő keblű arád mellett, a mulattatásotokra zajló ember-vadállat viadalban gyönyörködve, amikor ez az orgyilkosnő egyszerűen agyonszúrt téged, boizadó hitvesed és vendégeid szeme láttára! Más esetben legalább szemtől szembeni harcban kaptál tőle végzetes sebet, és te rázuhanál, és rajta haldokoltál, majd nagy sokára ki is szenvedtél, de közben összevérezted, és gyötördött alattad! Gondolom, ezt se tudtad!

- Miért nem a valahavolt buta, vak szerelmeinkről beszélsz inkább? - kérdezte Sayon.

- Honnan veszed, hogy voltak ilyenek...?! Honnan tudhatnál effélét?

- Majd én mesélek nektek! - lelkesült Herib, Sayon komor homlokára függesztve tekintetét. - Egy ízben herceg fiaként születél. Hatesztendő gyerekherceg voltál, midőn megismerted veled egykorú apródodat és annak húgát, Xerát. Akkor persze másképp hívtak benneteket.

Együtt cseperedtetek, vívtatok, lovagoltatok, úsztatok, színházaztatok. Te felhőtlen vidámságot, tiszta életörömet tanultál tőlük, és közben lekopott róluk a faragatlanság. A kislány férfias ügyességre tett szert a fiújátékok során. Te írni-olvasni tanítottad őket, apródod beavatott a fafaragás titkaiba, a kislány maga kitalálta mesékkal kápráztatott. Midőn tizenhárom éves lettél, szüleid városi tanítómesterekhez küldtek, rettentő messzire, hogy el-sajátítsd a főúri tudnivalókat. Nagyon sok év múlva kerültél haza, megváltozott körülmények közé. Te minde-
nekelőtt kíváncsi voltál egykori barátaidra. Üzentél ér-tük, hogy látni vágyod őket...

Draba közbemordult:

- Ha mesélni akarsz nekik, kísérd őket a szobájukba, heverj közéjük, és zúdítsd rájuk szenvedelmüket, de már is figyelmeztetlek: nem lesznek hálások a történetért.

- Nem is a hálájukért hoztam szóba, hanem mert oly megrázóan szomorú...

- Szerinted pont ez érdekli őket? Most épp a szív-tépetést, ríkatást kívánják? Miért nem arról mesélsz inkább, milyen gonosz béka volt e lány, persze, nem Xeraként. Most persze nem gyújtogat, nem mérgez embert, állatot! Mondhatom, nem finnyáskodtál! Megjegyzem, büdös lelkű féregként inkább tetszettél nekem, mert most alig se állhatlak!

376 . 377

Sayon meghajtotta magát a Xerára dühödött némben előtt.

- Pitymallatig elhallgatnálak, ám most pihennem kell.

Tudod: reggel harcolni fogok. Hálából, amiért választást kínáltái, viszonzom kedvességedet: te is választhatsz. Ha úgy döntesz, elengedsz békével, aludj jól. Ám ha úgy határozol, hogy ránk ereszted boszorkányságaidat, ehhez azt a ruhádat öltsd magadra, melyben szívesen meghalnál. Ennél kissé zártabbat, gyászesethez illőt javallok.

- Meg fogsz döglenni! - köpte Draba. - Száz halállal pusztíttatlak el! És mert különben nem hinnél nekem

most azt akarom, hogy a nyakadban lapuló majomból menten legyen...

Ekkor megint felkuncogott az a mindenünnen hallatszó, borlongatóan mély Hang.

És a heves szívdobogás közepette rettegő Toff hajszáj-ra olyan maradt, amilyen volt.

7 ltek a szív alakú ágy csúcsos végénél.

Ültek, érinteni se mervén egymást, nehogy emlé-álmodni kezdjenek, kivált olyasmiről, amit Draba felka-part.

Ültek, félvén elaludni, gyanítván: a boszorka egyéb-re se vár. Bár Herib azt ígérte, vigyázza álmukat, nem és

nem kockáztattak.

Sayon nem engedte el a kardját, és nem hunyta le a szemét.

Xera mereven egy pontra nézett a fájdalmas ízléssel berendezett szobában. Őrségbe parancsolt érzékszervei semminő neszt, moccanást nem mulasztottak el észrevenni.

378

A sárkánybéka mozdulatlanul, éberén ücsörgött szoros ketrecében.

Csupán Toff hortyogott gondtalanul, keresztben elterülve a nyoszolyán.

- Nagyon felkavarodtál? - kérdezte a lány.

- Ilt mitől - bólintott a herceg. - Salachtól elindulván még azt hittem, bármire felkészültem. Azóta minden éjjel, mikor a fejem lehajtom, azt gondolom, engem holnapról többé nem lehet meglepni, mert már mindennel találkoztam. Ebben naponta tévedek. Te azt mondanád, itt se véletlenül fordultunk meg.

- Nem is. Herib vágyódva várta jöttünket.

- Jöttünknek hála, végérvényesen elvesztette Xolant.

- Semmi se végérvényes, és aligha minket hibáztat ezért.

- Draba kimondta azt, ami néhányszor megfordult a fejemben. Igaza van: kíváncsabb és egyszerűbb volna harc nélkül távozni innen, s holtomig veled kalandozni, bárhol, csak ne Gylluson.

Xera nem válaszolt. Sayon arcélét nézte.

A férfi lassan felé fordult, és smaragdzöld szemébe pillantott.

-lelem maradnál? - kérdezte.

- Igen. Megkönnyebbülnék.

- Én is. Egy időre.

-Túl rövid időre - sóhajtott a lány.

- Igen. Legyünk teljesen őszinték. Ha elárulnánk önmagunkat, csak azért, mert vonzóbbnak tetszik ez a változat, azon pillanatban haldokolni kezdene a szívünk.

Xera megérintette a férfi kezét.

- Nem kell bűntudatot érezned azért, mert megfordult a fejedben a gondolat. Meglehet, most fizetünk távolabbi vétkeinkért. Szeretném, ha megcsókolnál, de nem teheted, itt nem. Szeretnék azidők végezetéig veled

379

maradni, az út végén mégis meghalok, mert ezt választottam. Most ennyi jutott nekünk.

- Ha elveszítelek, hiába érem el mindennél fontosabbnak hitt célomat, senki nem lesz nálam boldogtalanabb.

Mivel vívtuk ki mindezt?

- Nem lesz időd arra, hogy boldogtalankodj. A királyok roppant elfoglaltak. És hallottad a jövődölést: végül hozzád méltó királynőre találsz.

- Kötve se hiszem.

- Majd a kézfogód másnapján ott termek, mint szellő, harmatcsepp, szitakötő vagy pillangó, s a füledbe súgom: na ugye!? Hamar rendbe jössz a halálom után. Így kell lennie: nagyon kívánom neked.

Sayon sóhajtvá elmosolyodott.

- Rettenetes ez a hely. Az sem csekély csapás, hogy nem alhatunk. Ráadásul, mire megvirrad, vigasztaló szókkal megőrjítjük egymást.

- Nem csupán aludni, még málézni is félek. Erőtlen vagyok egy újabb emlékéalomhoz.

A férfi bólintott.

- Megértem. A minapiból se tértem még észhez. Azóta is ott fekszem veled a hóra terült prémen, és nem merek moccanni, mert akkor véget ér az élet.

-A szörnyetegség, amit Draba felemlegetett... - kezdte a lány.

Sayon megszorította az ujjait, mintegy arra kérően, ne folytassa.

- Nem az egyetlen volt - mondta. - Ha nem jön Verly a családom történetével, akkor is megszöktem volna az arénából, Gyllusról. Tizenöt éves korom tájt már tudtam, ha ott maradok, előbb-utóbb lázadást szítok, és ezzel öngyilkosságba vezetem a hozzám szegődőket is.

- Várj csak! Hazaérkezésed hírére seregnyien fegyvert ragadnak majd, hogy elsöpörjék Ristant. Harcok lesznek. Számíthatsz áldozatokra.

- Ennek az áldozatnak már lesz értelme. Amannak nem lett volna. Az még nem a Ristan elleni küzdelem ideje volt.

Xera eltűnődött.

- Ha befolyásolhatnám a halhatatlanságnak véget vető csókot, a Világodat megszabadító utolsó kardcsapáshoz időzíttetném, észrevétlenre kérvén azt. Könnyebb lenne harc közben elesni. Hideglelős leszek, valahányszor elképzelem a lélekhalállal felérő búcsúzást. Megtörtént ez már köztünk, midőn, nem is egyszer, elköszöntünk egymástól Rhanggal.

- Még mindig azt mondom: nem muszáj az a csók.

Draba jól látja visszaszító férfilelkemet: igen, örömet lennék majdan a legbüszkébb aggastyán, aki fűnek-fának dicsekszik ráncatlan, daliás nejével! Miként az a vénség is boldogan lennék, aki mellette megőszült kedvesének hátpúpjában, ráncaiban, bibircsókaiban gyönyörködik.

Toff álmában is észlelte, hogy megest a zavaró témához kanyarodtak. Szütyögve, morogva meghánykolta magát a hátuk mögött.

A sárkánybéka nem nyilvánított értelmet. Dülledt szemmel, unott nyeldekéléssel szemlélte-hallgatta őket, amiként bármi mást is ekként tanulmányozott volna, ha történetesen bármi más leledzik a szobában.

Sayon fanyarul felnevetett.

- Mulatságos, ahogy az életedért könyörgök neked, mintha biztosra vehetném, hogy Draba rövidesen feléledő hadán is átvágjuk magunkat, és azután diadalmenetben, sértetlenül megyek haza veled, mintha nem ölhetnének meg lépten-nyomon!

- Azért vagyok melletted, hogy ne essék bajod.

380 381

- Ezt szépen mondtad, sőt: megható ünnepélyesen - fintorgott a férfi. - Ha nem tartanánk attól, hogy elal- szunk másképp, aligha beszélgetnénk most...

Xera a szavába vágott:

- Ha nem fenyegetne a veszély, hogy Draba megles, megboszorkáz vagy bűbájjal megszeizi a varázskar- dot, akkor most szenvedélyesen szerelmeznénk.

- Emlékezz Iquit szavaira! Nem biztos, hogy nem ér- ne csalódás!

- Nincs átok, nem fogant meg! Nem lettél képtelen!

Akarod tudni, mennyire férfi vagy?

Sayon megköszönte a torkát.

-Tegnap, tavaly, mielőbb tudni akarom, de nem most!

A szárazítildön már biztosan ébrednek a madarak. Ha- marosan indulhatunk. Gondolod, hogy Xolan tényleg elment, átkelt a leheletszerű hídon?

A lány vállat vont, lehunyta szemét.

- Nem hiszem. Ő is megvárja a hajnalt. Az is lehet, hogy azóta beszélgetett Heribbel, és másított szándékán.

- Te hiszel ebben? - csodálkozott rá Sayon.

-Aki nem férfifejjel érez, bármiben hihet, és annak az ellenkezőjében is. Xolan és Herib régóta cipekszik. Egy- más iránti tartozásukat vonszolják magukkal, életről életre. Ezt vagy most oldják fel, vagy legközelebb.

- És?

- És egyszersik sikerülni fognak egymásnak.

- Ránk is sor kerül valamikor?

- Hogy összesikerüljünk?

- Igen, hogy összesikerüljünk - bólintott Sayon.

Xera a választ fontolgatván csaknem sírva fakadt.

Mégis csak megfogták egymás kezét.

Nem volt idejük megbánni az érintést, oly sebesen zu- hantak át a Herib által felnyitott, másik életbe.

ristram herceg szolgát küldött régi barátaihoz, azon ű.zenettel, miszerint hazatért, és kíváncsi rájuk, legyenek alko- nyatkor a találkahelyen.

Odafelé lovagolván izgatottan remélte, nem csak ő tudja, hol van az a hely, éppennyire emlékszik Say és Ebben is. Per sze csak az esetben, ha nekik is oly rengeteget jelent a hajdani barátság.

Neki csupán túlélni segített, épségben átvészelni az elmúlt éveke Tanítómesternek szólítandó jellembajosok és lélekbete-

gek zúdultak rá, egyazon szándékkal: avégett, hogy kiforgassák ömmagából, megváltoztassák lényegét, előljék érzőidegeit, és ezt - ugyancsak egyként - életre nevelésnek, uralkodásra való felkészítésnek nevezték.

Ha majd túl lesznek az első nevetgélős, félszeg ölelésen, tán versenyfutáson is, amelyet a fürge Say fog megrryerni, mint általában, alighanem említést tesz a bús esztendőkről, de nem fogja részletesen elmesélni az őt ért bántalmakat, mert örülni, feledni akar, emberi szavakra, bizalmas közelségre, Ebben korárett, képzeletizgató meséire vágyik: oly társaságra, melyben nem kell folyton a háta mögé pislognia.

Hosszabbodó árnyékok között nyargalt az erdei ösvényen, hegynek fölfelé.

halaha e csúcson hírhedett sziklavár magasodott, mígnem - így beszélték - egy haragvó szélvihar és annak igazságosztó villámcsapásai ledöntötték falai A rettegett gyűlölt várúr - Tristram dédapja- a romok alatt maradt, ám senki nem hitte, hogy meg is halt, mivel a gonoszság örökkévaló. Ezen tény miatt szevemfélő emberfia többé nem is merészkedett fel oda. Éppen a kúértő gonoszról terjengő legenda vonzotta az épület maradványaihoz a gyerekherceget és társait. Itt zavartalanul tölthették a napot, lélek sem háborgatta őket; itt - különös módon - madár se járt:

382 383

A leomlott épület mögötti, magas kőfalakkal körülzárt, futórozsával és örökzöld oszlopfákkal beültetett kert - a szomorú sorsúként emlegetett dédanya sétáló- és elbúvóhelye - ép-ségben maradt. Az elvadudt rózsza és a többi; nyárhosszat virágzó futónövény elrejtette a rozzant kertészházikót, a gyermek Tristram, Say és Ebben titkos talirlkaszobájá

Az ifjú herceg ide, az elbúvókertbe igyekezett.

Ahogy a várromhoz közelgett, úgy élesedett meg emlékezete. Meghökkenítő pontossággal tudta, mikor ér a hideg vizű, szaladós patakhöz, mekkora és milyen alakú köveken kell átgázoltatnia lovát, a harsányzöld páfrány- és mohapárnácskakkal benőtt, feketére vénült kőhid túlsággal keskeny lévén ijedező hajlamú hátságának.

Innen huszonöt Lólépésnyire érkezik a - régóta pusztán csak jelképes - bejárathoz, majd a külső várudvarra, ahol már leszökkenhet a földre, hogy saját lábán folytassa útját

Most is, miként gyermekként elannyiszor, felfegyelt arra, hogy az erdőt elhagyván mögötte maradt a madárdalolás, mégsem töprengett ezen, mert döbbenetesen, torokszorultan, Légszomjasan türelmetlen volt

Siettében átugrana lovát a romköveken és a közöttük sarjadt nővérryeken. Nyargalvást közelítette meg az elbúvókertbe vezető rejtékajtó Csak hajszálpontossá élesedett emlékezetének köszönhetően lelte meg a kerítést beborító, tenyérszerű kék virágokat illatoztató, dús lombú folyondár mélyén a három szál deszkából összeillesztett, elkészülte óta nyikordulás nélkül, né-

mán nyíló ajtót, s azon át - bár le akart szállni róla - szokatlanul felbátorodott lova besiklott vele a furcsa varázsú kertbe. Párás, meghitt melegség vette körül a belépőt, különös test meleg/éle, mintha a kőfalak közé zárt tömérdek növény egyetlen élőlény volna, s éfrpen magába fogadná őt. A gondolat megborzongatta a férfi érzékeit, már már felizgató, kellemes borsódzással.

A kaviccsal és hullou levéllel borított sétaúton körbejárta a kerte

Lova mögötte baktatott. Lépteik nem ütöttek zajt, még halk neszt se keltettek, ám ez egyiküket se borzolta fel.

Alighogy bejutott e kertbe, legott a bűvhatása alá került.

Így esett ez régen is.

Csupán egyvalami változott: a méretek. Mostanra felnőtt a sudár oszlopfákhoz, a tekergőző növényekhez, már nem érzékelte elképesztően óriásinak azoka A szegélyező fal is alacsonyabbra ereszkedett, de azóta maga a Világ is kisebbedett; az emberek is akkorára zsugorodtak, amekkorák, és mind kevesebb bálványznzharóra akadt köztük, mi több, jó ideje már egyáltalán nem vágyott bárkit is bálványozni.

Apjára, kit gyerekként félve tisztelt, immár képtelen volt fel nézni, s nem csupán azért, mert másfél fejrcyivel magasabbra

Az atya árnyékát elhessentve, visszatalált a kertbe, mely épp ez okból viselte titkos nevét: valóban elbújtawtt; falain kívül lehetett hagyni minden fájót, zavaró

Fasétált a sárga, zöld és barnás moháktól színes, madártoll fehérségű kőpad mellett Emlékezett a pad lábánál pipiskedő koboldszoborra, s az on is állt, napszíttá halványan, lábujj-hegyre emelkedőn, karjait előrercyújtván, almányi szemekkel kimeredve hagymát formázó sapkája aló

De ott voltak körötte - félig meddig folyondárlomb alá rejtőzötte - a többiek is: kőmadarak, méltóságteljes kis- és nagymacskák, továbbá a félfekvő testtartásban töprengő, kutyatestű, emberfejű szerzet. Valamint cikorryásra faragott oszlopok, növénytartó korsók, madáritató tálak, vízirózsás, -Üliomos medencék.

Semmi sem hiányzott, leeljebb az időközben elvesztegett, ifjonti esztendő.

És persze a valódi barátok.

384 385

j,, .. Benézett a kertészházikó tenyérnyi ablakán.

Nem csak madár nem járt az átkozott hírű helyen, rovarok se tanyáztak itt, ezért a találkaszobába hajigált holmikat - vödöket, fonott kosarat, metszőkést, ásót, madzagot - nem rögzítették egymáshoz pókhálók, és mert a szél is óvakodó e ordulni, por sem szürkéllett azokon. Ugyanott állt a Say alkotta, x-lábú asztal, rajta üres tálak és serlegek, körötte három szék.

A roggyant deszkapadló kibnyomtalanul tiszta volt, és az apró üvegablak éles voniukkal tükrozte vissza Tristram ar

t, a mostanit: a gyermekherceget.

ill. Megörült a kis ablak emlékezetének, és eszébe jutottak
Ebben felkavarí meséi. Majd arra gondol, vajon ő képes-e
visszaidézni barátainak küllemé

Máris mepillantotta az üvegben Say egyenetlenül kurtára
farigcsált, tuskésen égnek meredő, halványbarna haját, ovál
dad arcát, aprócska, kék szemét, hegyes végű, ellaposodó cim-
pájú orrát, dús, rövid, halovány száját, kígyóvékony, izmos
termetét. látta fogaváltó-csorba vigyorát, elmélyedő homlok-
ráncolását, és megjelent előtte a játékos verekedés hevétől beva-
dult fiú villogó szeme, hullámszíni Látszó orrkagylói.

Azután Ebent hívta az emlékezés tükrébe, s a kúlány ott
termett, szemlesütött, félszeg mosolyú törékenyen, ugyancsak
csapzottan nyírtun, láthatatlan-világos szemöldökkel és ptllák-
kal, mandulaszeműen; mozgékony-széles ajkúan, tejfogakkal
teli szájjal; majd néhány évvel idősebben, barnára sötétült,
hosszabbra nyúlt hajjal ismét felbukkant, a búcsúzás pillana-
tából.

Tristram elmosolyodot Elfordult a házikótól, visszasétált a
padhoz, és leült.

A Nap a hegy mögé süllyedt, a közelgő éj fakitgatta a le-
vegőt.

- Gyertek már! - sóhajtott hangosan a férfi. - Mindjárt sö-
tét lesz.

- Ne fordulj meg - hallotta a háta mögül.

Szíve szerint sebesen megpördült volna, de nem tette, mert
a fátyolozott, halk hang oly szelíden kérte.

- Ebben? - lehelte. - Gyertek elő! Időtlen régóta vágyom ar-
ra, hogy kissalak benneteket!

- Say nirrcs it

- Hanem.

- A közeledben van, azt hiszem.

- Gyere már elő, vagy hadd forduljak meg!

- Nem lehet!

- Mindent lehet! Mi van Sayjel?

- Kastélyotok pincebörtönében megtalálod őt, ha még nem
kínozták halálra.

Tristram a ma asba tartotta két kezé

g

- Most meordulok! - közölte, s megtette.

Mindketten megrökönyödtek egymástól, felismervén: nem a
valahavolt gyermekeként vannak itt Férfi és nő találkozo

A lány hátráit kétlépésnyit, és szorosabbra vonta az arca
elé húzott kendő

Bájtalan, porszínű ruhát viselt, ám az nem leplezte el kar-
csúságát A vonásait takargató, lehangolóan fakókék kelme
alól kivillant a sápadt bőré, magas homlok és néhány odakí-
gyózott, fénylően barna hajtincs. A hajdan láthatatlan szem-
öldök megsötétült, lágy ívűvé szélesedett A mandula formájú
szemrésben barnálló írisz oly lélegzetállítóan melegbarna volt,

amilyenre a déli napfény festi át a fekete lovat, Létezzetelen,
nevesincs, tüzesen tündöklő barnasággal.

Mindezekon kívül Tristram megtekinthette még a lány
kendőt tartó, hosszú ujjú, kecses, ám munkától máris vénülő
bőrű kezé

- Megölelhetlek? - kérdezte, visszaszorítva türelmetlenségét-
386 387

gét, hogy teljesen lír,ssa Ebent, és mihamarabb mindent meg
tudjon Sayrő

A lány még két lépést hátrál Úgy festett, rögtön elnyeli őt
az illatos rózsalomb.

- Ot nap múlva férjhez megyek - suttogta.

A herceg felnevetet

-Attól még megölelhetlek! Nem teszek kárt benned Ezért
a kendő, a szűzieskedés? Mert kézfogód lesz? Te biztosan bol
doggá teszed a férjede Emlékszem rád, az a fajta vagy, aki
mellett öröm az élet. Ismerem a szerencsés i,út?

-Apádhoz kell nőüi mennem,

Tristram szürke arccal óriásit nyel

- Erre még visszatérünk. Mi van Sayjel? Mit keres a töm-
lőcben?

- Szembeszegült a kérőmmel.

- Szeretted apámat?

- Te igen?

- Nem én megyek hozzá.

- Én sem önszántamból.

- Nem? Nem becsvágyad, hogy hercegné legyél?

- Ha te akarnál vinni, veled elmennék, kislánykorom óta.

- Ugyan! - sóhajtott zavartan Tristram. - hedd el a füg-
gönyt az arcod e1ot! Látni akarlak, pontosan az elválásunk
percétől fogva.

- Én látlak téged, és nem csalódtam. Némelyik vonásod ke-
ményebbnek sejtet, mint amilyen valójában lehetsz. Sok csaló-
dás érhetett, szomorú a szemed

- Legutóbbi csalódásom éppen e találkozás.

-Azt hitted, olyannak maradtunk, amilyenek voltunk? El
hitted, hogy ha megjössz, folytatódik a gyerekkor, ahol abba-
hagytuk? Anyád halála óta itt minden megváltozott. A falu-
beliek azt mondják, leköltözött innen a gonosz szelleme, de a
családban maradt, mert az apádba bújt.

- De majd most te az anyám leszel - nyögte rekedten a
férfi, kínban attól, hogy belegondolnia is fáj - Miért nem
szöksz el, ha nem akarod?

- Ha nem leszek ott a kézfogón, Say meghal. Gnum herceg
börtönben tartja őt, tudván, nélküle nem megyek el innen.

- Ühüm - bólintott Tristram. - Ha kihozom Sayt, lesz ho-
vá bújnotok? Egyáltalán, akarod, hogy megtegyem?

- Ugye, nemrég érkeztél? Kedves tőled, hogy rögtön ide vág-
táztál. Most menj haza, és kérdezősködj. Járj nyitott szemmel.

-

- Nem kérek tőled semmi Neked kell tudnod, mit akarsz tenni. Ami engem és Sayt sújt, csupán egyetlen a regimentnyi sújtás közül; a sújtottak is számosabbak nálunk. Magán a Bajon csak egyképpen segíthetsz.

- Tudom, már sokan a fülembe súgták, hogy tépjek atyám örökébe.

- ó ötlet - bólintott a lány. - Tedd meg, és ha nem kell atyád arája, nem muszáj őt örökölnöd.

A herceg őtöt Lépen előre.

Ebben nem hátrálhatott tovább, útját állta a rózsaszövény. Megértvén a férfi tekintetét, magától dobta félre kendőjét.

- Ki bántott? - nyögte Tristram az arca láttán.

Fülsértő zörrenésre riadtak vissza az emlékálomból.

A sárkánybéka kalitkástól lökte le magát az asztakól.

Toff felült, és még csukott szemmel, tiszta erőből vijjogni kezdett.

A padlóminták megelevenedtek. Ezernyi színes lágyó sziszegett, vonaglott a lábaiknál.

388 389

Felpattantak az ágy tetejére, ám a kígyók oda is úta

nuk másztak, fenyegetően tekergőztek és feléjük csapdostak.

Xera kiengedte a gyűrűből a háromfejű sárkánygyíkot.

Annak megpillantásakor a csúszómászók visszatarodtak a padlóra.

A falánk varázslény, utánuk vetődven, űzőbe vette őket, és zajosan lakmározott belőlük.

A felborult kalitkában heverő Micsoda nem tűnt nsubtalannak, nem is volt oka erre: a hullók még a környékét is messzire kerültek. Felfogván, hogy a gyűrűből előkerült óriásgyík elbír a kígyókkal, visszateremtette magát az asztalra.

Minek láttán a harci öltözékbe burkolódzással elfoglalt Sayon szeme kissé elkerekedett.

Xera nem csodálkozott, miközben gyilkos fegyverzetet, vértet gondolt magára, felöltötte kétszarvú sisakját, pajzsot ragadott, és Mirill palástjáról sem feledkezett meg.

A sárkánygyík megtisztította előttük az ajtóhoz vezető utat.

Kígyótlan, halálfekete padlón rohantak végig.

Az elnémult Toff a saját lábán követte, majd lehagyta őket. Az asztalra mászott és megragadta a nála nagyobb kalitkát.

Micsoda egy vállrandítással lepattintotta magáról a csonttrácsokat, és elkapta a majomka kezét.

Mindketten a földre szökkentek. Együtt szaladtak tovább Xeráék előtt; mintegy vezetvén őket.

Amint a kalitka leroppant a sárkánybékáról, a szoba

közepén felforrt a víz. A tojás formájú, barnás színű halak ekru-sávos jáspiskövekként szóródtak szét a teremben. Ugyanekkor a sárgult koponyák kiváltak a medence fa-ából, és fura-fátyolos testhez jutottak. Ködszerű alakok nyargaltak, lebegtek, siettek a folyosó felé: lovak, sárkányok, óriásmadarak, újraéledő harcosok: Draba ősellenelei. Megreccsentek a vár falai, a tűkupolák és a díszes tartóoszlopok. -

Rázkódott, zúgott, vijjogott az egész épület.

A fali tartókba tűzött fáklyák lángra lobbantak, vörösen reszkető, túlvilági fénnel árasztván el a palotát.

Odakünn megrendült és leomlott a külső várfal.

A kővé bénított kapusárkányok megelevenedtek.

Daron utolsót vízköpött, majd megrázkódott.

Kilépett a medencéből, és az imbolyogni látszó palotába indult.

Siettében könnyűszerrel átszakította a túlsággal keskeny ajtót és annak környezetét, egyfejű sárkány alakúra igazítván a bejáratot.

Mármoros társai a nyomába szegődtek, tovább tágítván a várfalon szakított nyílást. Morogva, torokreszelgetve élesztgették hangjukat, tűzokádó képességüket. A szétforgácsolt ajtó darabjain és az útjukba kerülő örökon köszö-rülték a körmeiket. Minden egyes fogukra vágytak egy-egy katonát.

Megelevenedtek a folyosókra kövült strázsák, és éledeztek az oszlopokba dermesztett többiek, a különféle gnómok, rémségek. Mindannyian zord-fekete öltözetet viseltek, mellkasukon és hátukon Draba családi címere díszelgett. Ennek formája célkörre emlékeztette Xerát. Ezért a lány kézben tartotta a fullánkvetőt is.

Lábdobogás, fegyvercsörgés zaja versengett a düledezés lármájával.

Sayonék a kijárat felé igyekeztek.

A katonák azt keresték, ki az ellenség.

Az elégtételt kívánó sárkányok befelé tódultak.

390 391

A koponyákból lett ködalakokhoz más szobákból előtörő fátyollények is csatlakoztak.

A láthatatlanul figyelő Draba rikoltása megrázkódtatta az amúgy is rengő épületet:

- Ki engedte szabadon ezeket?!

Választ nem kapott, nem is várt. Kardjukat meresztő rémeire, katonáira rikácsolt:

- Megölni! Mindenkit megölni!

A gémberedett fegyveresek ereiben eláradt a tűz.

Szemük felvillant. Támadásba lendültek.

Rengetegen voltak, és egyre többen lettek, mert az ablakmélyedésekből és a teremajtók melletti posztokról, a padlócikornyákból és a csata témájú falfestményekről,

a kupolák mintázatából és a távolabbi szobákban lévő oszlopokról még mindig áradtak-jöttek.

Egyiküknek sem jutott eszébe, hogy örvendjen életének, nem vágytak kirohanni a rózsaszínülő hajnalba. Mihelyt felzubogott a vérük, agyukban egyetlen refrén dalolt: ölni, harcolni! Ölni, harcolni!

Xeráék mindenfelé vagdalkozva, a démonikus köröket átugrálva-kerülgetve futottak lefelé a felhőszurkáló toronyból. Toffot és a sárkánybékát maguk közé vették, és igyekeztek ott is tartani őket, hogy vigyázhassanak rájuk. Draba érlékelte, merre járnak, a legkeskenyebb folyosón és a legtekervényesebb lépcsősoron is. Kurta parancsokat ordított, eléjük és utánuk menesztve harcosait. Bősz fegyveresek rontottak rájuk mindenfelől, lassítva haladásukat.

Olykor kénytelenek voltak lekanyarodni a lépcsősorról, hogy az útjukba kerülő szint tágasabb - a tébolyodott fályák fényeitől lángolni látszó - folyosóján verekedjenek meg a rájuk zúdult katonákkal, egyéb szerletekkel.

Xera rohamosan fáradt.

A kétségbeesett küzdelemhez felöltött térd- és könyökvértjei hegyes, nyolcélű pengéket meresztettek, a karjára fűzött pajzsból is acélszögek meredeztek.

A halálé lett, akit megrúgott, vagy karral, könyékkel megütött, ám a legyőzöttek holt állapota csupán rövid ideig tartott. A kétszarvú ló koponyájából készült sisakkal felöklelt, a karddal átdöftött, lefejezett vagy kettészelt, a fullánkvetővel leterített katonák is újra meg újra felkeltek és támadtak.

A lánynak a lába alá is figyelnie kellett, nehogy démonikus körbe szaladjon, és Sayonért aggódva az ő lépteit is szemmel tartotta, gyakorta vigyázzt kiáltva neki.

A herceg kiszámíthatatlan ugrásokkal és forgásokkal haláltáncolt a mindenünnen felé rohanó, rávetődő fegyveresek között.

Nem hagyott hátra holttesteket: a kardja által levágott, földre terült ellenfél ropogva-csikorogva szétmálolt, maréknyi kőzúzalékká porladt.

Némelykor - a megfelelő pillanatban félreszökkenve - a veszedelmes körök valamelyikébe csalta támadóját. Azután viszolyogva bámulta, miként próbál kimene-külni onnan az eredeti formáját viharosan levedlő, rovarbőrűvé zsugorodó-csupaszodó harcos. Mire ez sikerült neki, már szemert se hasonlított hajdanvolt önmagára, s Sayon eltaposta a csizmaorra elé mászó, rengeteg-lábú, torz férget.

A remélnél gyorsabban lankadó herceg felfigyelt arra, hogy a sárkánybékát széles ívben kerülik a rohamozó gnómok és katonák.

Majd azt is észrevette, hogy az sűrűn hátrafordulva,

sárga tányérszemével őt bűvölve jár előtte, mintegy vezetvén lépteit. Ígyképpen nem csupán kör alakzatokat kerülgettek: Micsoda másféle mintákban sem bízott.

392 393

Mivel a kalitlakót követvén csakhamar visszatért az ereje, Sayon megneszítette, hogy a boszorkányos padló-cikornyák okozták korábbi, szokatlan gyengeségét.

A fogyhatatlanul seregellő ellenfél számosszor keverte őket csüggesztő helyzetbe. Az igen távoli kijárat felé igyekeztekben sűrűn beszorultak egy-egy terembe, feleslegesen letérülvén útirányukról.

A várvédők sorait ritkító, csaknem a varázskard hatássóságával harcoló háromszarvú sárkánygyík mind jóllakottabbnak és pukkadozóbbnak tűnt. Különösen a gnó-mok csigázták elképesztő étvágyát. Minél ortelmesebb volt az útjába toppanó palotaőr, annál jóízűbben falt belőle, majd a végérvényesen széttépett test maradványait szertehajigálva sietett tovább.

A szobamedencék falaiból kitört fátýollények - ahogy szintről szintre haladtak lefelé - fokozatosan visszanyerték egykori állagukat, mígnem valóságos ló- sárkány-óriásmadár- és harcostestet öltöttek. Ezenközben bírok-ra keltek az ellenük parancsolt katonákkal, rúgván, harapván, marcangolván és miszlikbe kardozván azokat. Az általuk megöltek sem keltek fel többé, de a közülük el-esettek is holtak maradtak.

Xera tántorgott a kimerültségtől.

Még legalább háromszintnyi lépcsősor volt előttük az előcsarnokig, és bár mostanra kibontakozott, ki kívül van, és a sárkányüvöltésből azt is sejteni lehetett, hogy Daron jóvoltából odalenn is gyérül az ellenfél, elnehezülő léptekkel vonszolta magát lefelé.

Ütései, rúgásai viharosan erőtlenedtek, kardcsapásai-ból ijesztő gyorsan fogyott a lendület.

Szeme homályosult. Már mindenütt köröket látott.

Furcsa, szökdécs ugrásokkal haladt.

A körülötte szaladgáló Toffnak még jókor feltűnt a lány állapotának hanyatlása. Aggodalmasan vijjogva, szütyögve felkapaszkodott Xerára. Zsebmetsző módjára tűvé tette a ruháját, majd villámló mozdulattal a fogai közé erőltetett néhány zörgősre száradt, vérbíbor levelet. Azután a nyakába mászott, és mindkét oldalról megragadta egy-egy hajtincsét.

Az életcserje drogja hamar hatott. A frissülő Xera megértette, miért rángatja őt a majomka, olyfélén, miként ő szokta ménjét, és engedelmeskedett az irányítás-nak. Ekként kihagyta az erejét elszívó padlómintákat, épp azokat, amelyeket előző este Xolan is óvatosan kerülgetett.

Kisvártatva magához tért némelyest. Baljával hátra-

nyúlt Toff mancsáért, és hálásan megszorította azt, majd a következő pillanatban, ugyane kézzel fullánkot lőtt a fali kárpitból rárontó, csupa-torok gnóm egyetlen szemébe.

De máris rávetődött a következő rémség; ez csaknem csontvázszerű volt. Ijesztően hosszú csápoknak rémlő, nedvedző karjaival a lány után kapott, szája óriásira tártult.

Mielőtt még elérte volna Xerát, a sárkánygyík közöttük termett, és csúnya hang kíséretében magába hörpölte a támadót.

Örökkévalóságnyi időbe tellett, mire lejutottak az előcsarnokba.

394 y; 395

dalent bénító látvány fogadta őket.

A harcias viseletben lévő, őrző Draba gonosz varázslata jég tombba zárta a sárkányokat, Heribet, de a kardot szorongató, véres öltözékű Xolan és Roxo testét is.

- Nektek befellegzett! - förmedt Sayonra a boszorkány - Dobjátok el a fegyvert! Nincs értelme tovább küzdeni! Lejegellem a cinkosaitokat!

Szavát meg se hallották. Folytatták a harcot a regimentnyinek rémlő katonával.

Forgolódás közben egymás szemébe kerülve, el-el-szörnyedtek. Mindkettőjükön szúrt, vágott, harapott és karmolt sebek éktelenkedtek, saját vérük és idegen testnedvek folydogáltak-száradoztak rajtuk.

A belakmározott sárkánygyíkba nem fért több palotőr.

Kettőt böffentve bánatosan Xerára sandított, és visszavonult a gyűrűbe.

A következő pillanatban a Draba felé sompolygó Toff is jég tombba dermedt.

Azután Sayon és Xera is fázni kezdett.

Tagjaik gyorsan merevedtek, fagyosodtak.

A sárkánybéka a boszorkányra függesztette áthatóan sárga tekintetét.

Draba háromágú nyelvét kidugva és kunkorgatva, kacarászó hangok kíséretében viszonzta a kalitkátlanná vált teremtmény komor pillantását.

- Mi van, rusnya béka?! Mindjárt teljesen védtelen leszel! És akkor felfallak! Már szörnyű rég fenem rád a fogamat! Most elégettem meg a rád vonatkozó tiltást! Készülj, máris izzadhatsz, retteghetsz! Hadd ízesedjen a húsikád!

Míg ő rikácsolt, megrepedeztek körülötte a jég táblák.

Előbb Herib lépett elő börtönéből, majd megmozdultak a sárkányok, Daronnal az élen. Azután Xolan és Roxo is kitört a fagyottságból.

Toff félhangosan szütyögni kezdett. Gőzölgő víztócsa

gyülemllett alatta.

Draba sikoltozott dühében, de bármennyire erőlködött is, képtelen volt visszafagyasztani őket.

És még hangosabban tébolygott, látván, hogy a szélesben feketülő padlóról eltűnedeznek az ábrák, az ártékony cirkulumok is.

A sárkányok lerohanták katonáit.

A hüllőszerűvé dermedt, lelassított Sayonék is újra élvezhették a testükben áramló melegséget.

A fáradtság is visszatért tagjaikba. Hangosan, szaporán vették a levegőt.

A vörös hajú, lángszakállú, sudár Xolan kardlengetve lódult a boszorkány felé.

Herib sikolya állította meg.

- Ne! Ne közeledj hozzám! Nem akarok elveszíteni!

- Pusztulnia kell! - felelte a férfi, és lendült volna tovább.

E pózban ragadt le, mintha lép nyűgöznél.

Sejtvén, ki művelte ezt vele, méltatlankodón Heribre meredt. Szemrése összeszűkül, őzbarna szemében dühedt-sárga láng villódzott.

- Drabát senki más nem győzheti le, csakis a Táncos! - szólt a tündér.

- Honnan veszed ezt az állatságot?! - gúnykacagott a nővére.

- Emlékszel arra, mikor egy Salach nevű bölcs férfiú járt nálunk? Vendégül láttam őt. Te csúfolódtál vele, minden módon undorgatni, bosszantani próbáltad. Tőle tudom, régtől fogva, hogy egy napon, remélem a mostin, ár-
396 . 397

talmas hatalmad véget ér, mert legyőz a Táncos! Emeld fel a kardodat, Draba!

- Bolond lennék! Sayonnak semmi dolga velem.

Mindjárt elmegy.

- Nem!

- De igen, elmegy! - vigyorgott a boszorka. - Elviszi a békát, mit bánom én!? Már legyőzött! Már nem tudok kit kiállítani ellene! Seregem végmaradékát öldökszik a sárkányok. Menj, Sayon, nem állok utadba!

Herib a herceg lábai elé vetette magát.

- Segíts, Táncos! Nem hagyatsz vele a sorsomra! Azt akarom, hogy Xolan halandóvá öleljen! Hogy szabadok legyünk végre, hogy éljünk! Ha nem végzel Drabával, öl meg engem! Döfj át a varázskarddal, csak itt ne hagyj vele! Elég volt a gyötrelemből!

Mielőtt a kérélt megmoccanhatott volna, felcsattant Roxo:

- Ha ez az alak ilyen gyáva, majd én megküzdök Drabával!

- Ne! - sikoltotta Herib. - Kérlek, ne! Ne ölesd meg

magad! Most kezdődhetne az életed, miként Xolané s az enyém is! Táncolj, Sayon!

A herceg Xerára nézett.

A lány bólintott.

-Táncolj, Sayon! - kérte ő is.

gyan, mi értelme volna!? - kiáltott Draba. - Meg-

őlnél egy törékeny, gyenge nőt?

Körülötte többen felsírtak nevettükben.

Daron elhajította a mancsai között sanyargatott, meglehetőst élettelen, a végtagjait lógató katonát, és a boszorkára tekintett. Aranysárga írisze kisebbedett, függőleges pupillája mindegyre szélesült. Feketéllő, ijesztő tekintettel kitátotta száját, palotarengető torokhangot hallatott, majd forró lángnyelvet lövellt a banya felé.

A címeres harci öltözékbe bújt Draba felemelte lógatott kardját, térdeit kissé megrogyasztotta, enyhén előrehajolt, és Sayonra meredt.

- Gyere! - mondta csalogatón, úgy döntvén: addig is, míg kitalál valami életmentőt, inkább a félholt harcos jöjjék, mint a lángokádó sárkány. Az imént felvett, furcsa pózban sűrűn hajlítgatta térdeit, ujjaival hívogató mozdulatokat tett. - Gyere, te szerencsétlen féreg! Gyere, próbálj megölni! Bár ez még senkinek se sikerült, miért ne próbálkozhatnál te is!? Ha már annyira unod az életedet!? Mit akarsz tőlem, te nyomorult halandó? Miért képezed magad akkorának, hogy végezhetsz velem?

- Harc közben is tudsz beszélgetni? - firtatta Sayon előrébb lépven, kardját fellendítve. - Mozdulj! Kérdezted, tetszel-e nekem. Lehet, hogy nem szúrlak szíven, ha visszaváltozol azzá, akit hajdan Roxo szeretett.

- Nem tudok visszaváltozni! Nem is akarok! - üvöltött Draba.

Kisterpeszes, topogó tartásából kitörve, hirtelen a herceg felé dőött.

A Táncos könnyedén félrepördült, majd visszakézből felhasította a szipirtyó közelebbi könyökét és térdét.

398 399

Draba megmerevedett, zöldesen vézző sebeire bámult, és nem bírt hinni a szemének.

Arcszíne haragoslilává sötétült, majd valósággal elfeketült.

Megest rohamozott, és újfent mellé szúrt.

- Gyűlölöm azt, aki valaha voltam! - ordította torl arccal. Sayon eltökéltségének láttán lágyított a hangján, előrehajolt és kigyózva hajladozott. - Utálom, rühellem azt az érzelmeinek, testi vágyainak kitett, nyavalyás, döglékeny földönfutót! Szép így is lehetek, bármikor, ha akarom! Figyelj csak!

Elmosolyodott, rettenetes, groteszk mosollyal.

A herceg úgy döntött, máris véget vet kínjának, ám ez

a mosoly valósággal lemosta a banya ráncait, és eltüntette görbedt, görcsös tartását.

A következő pillanatban, ha kissé elmosódottan is, másvalaki állt ott.

Is Sayon döbbsen bámulta-csodálta Kala hosszú, tűzvész-vörös fürtjeit, sápadtan fehér bőré, keskeny arcát, ingerkedő mosolyát, dombos-telt melleit, fiús derekát. És bűbájosan lépett előrébb, hogy megérintse a régmúlt életből előbukkant lányt.

A lányt, akit Tyrusként észvesztve kívánt, akivel mély-séges gyönyörben merült a halálos végű bűnbe.

Xera a gyorsan fakuló, Kala-ságát mind nehezebben fenntartó Draba kardja felé tántorodó férfira kiáltott:

- Ne dőlj be neki! Öld meg!

Draba idegenszerű célnahangon felvihogott, és a férfi felé szúrt.

A felocsúdott Sayon kitért a kardja elől.

Kettőt fordult és nekilendült, hogy szíven döfje a szipinyót.

Kardja megdermedt a levegőben.

Jelica állt előtte, a kisírt szemű, hamvas-szép kölyök-lány egy másik múltból.

Azután Xera toppant elé, ében haján hópelyhekkkel, fehér prémpalástban, azon időből, midőn Rhangként szerette őt, majd az elbűvölő Shama tárta felé karjait.

- Nem ölhetsz meg! Én egyszerre vagyok mindaz, amit szeretsz - lehelte Draba. - Mellettem holtodig boldog lehetnél. Lépj közelebb! Még, még, még!

Xera közéjük pattant, félretaszítva a boszorkánykard felé delejezett Sayont.

És ekkor Draba megint testet cserélt.

Sarkain kuporgó, síró gyermek lett belőle, szívettépően zokogó. Fájdalma lefogta a nekiszegezett pengét.

És mert nem bírta hosszan egyféle maradni, egyszerre csak a magas, sötét hajú, széles homlokú, óceánkék szemű Tristrammá változott, immár Xerát is bűbájosan.

Herib már jó ideje sikította: ne, ne, ne!

Midőn az alig levetett és az épp felvenni készült alakok között a boszorkány valóságos teste észrevétlenül helyet változtatott, és kardja az ígézettnek tetsző herceg torka felé szúrt, Táncolj kiáltott Herib.

És Sayon előreszökkent.

A foszladozó Tristram és az erősödő vonású Ebben közé pattanva félresuhintotta a nyakát kereső pengét, és szíven döfte Drabát.

A boszorka még akkor is ama hitben vigyorgott, hogy sikerült: elvakította s megölheti Sayont, amikor kihördült, elcsuklott belőle az élet.

Azután elrettentő kinézetű teste semmivé vásott, a felidézt Tristram és Ebben alakjával együtt.

Azon a helyen, ahol mindörölwe a padlóba olvadt, haloványan előtűnt a családi címer a fekete kövön, akárha a ruhájáról málladt volna le.

400 401

A kimerült herceg térdre rogyott.

Lehajtott fejjel, fulladozva kapkodta a levegőt.

Xera letérdelt vele szemközt, homlokát az övéhez támasztotta. Ujjaikat összefonták, hátha így erőt ádhatnak egymásnak.

Arra eszméltek, hogy Herib jajgat fölöttük, a rémült

Toff a ruhájukat cibálja, s Daron elkeserítően üvölt.

Felnéztek.

A ledöntött bejáraton és az összeomlott külső vártalon túl, azon a lengeteg, érzéksalódásnak rémlő hídon szörnykatonák serege áradt a palota felé.

E pillanatban Sayon arra gondolt: nincs tovább, feladja.

Xerát pedig ama kétségbeesett kérdés foglalkoztatta, vajon a varázskard, amely elbírta Gaides és Draba öletlenségével, orvosolná-e az ő baját.

Mindketten erejük végére jutottak.

Képtelenek tovább harcolni.

Kalandjuk most véget ér.

Herib a lány mellé ereszkedett, és a falon függő, hatalmas festmény felé fordította a fejét.

Xera bólintott, hogy érti.

Talpra tápáskodtában kettőt fütttyentett.

Felkapta Toffot és a sárkánybékát.

Arfum és Fantagro menten előtűntek termett, és ők a lovakra kecmeregtek.

A többbit a tündérre bízta.

Ménjeik nekirugaszkodtak.

A többször megcsodált, varázsos tájképbe lendültek, és bevágtattak abba a holt színekre is ragyogást lehelő, önmagától szépséges, ártatlan nyári délutánba.

Elnyargaltak a gondtalanul sétáló férfi és nő mellett, s azok utánuk fordultak egy pillantásra, majd csevegve folytatták útjukat.

A lovak frissen haladtak a csillámlóan zöldellő fiivőn, a finom árnyékokat vető, ragyogó lombok alatt.

Már-már fellélegeztek. Megmenekültek. Rögvést kifújhatják magukat, bekötözhetik egymás sebeit.

Ekkor meghallották a nyomukba szegődött sárkányok szilaj üvöltését, lábdobogását.

De nem csak Daronék jutottak át.

A szörnykatonák is utánuk tódultak.

És egyszerre csak véget ért a meghitt bájú liget.

A keskeny sétaút szakadékba torkolt.

A lovak ágaskodva faroltak vissza a sziklaperemről.

Daron és a vele érkezett két sárkány felsorakozott előtűnt. Szembefordultak az ellenféllel.

Rettenetes lángcsóvákat lövelltek, visszarémítvén a fajzatok megtorpanó hátasait.
Ám hiába segítették őket, Xeráéknak nem volt hová menniük a semmibe nyúló szikláról.
Nyelvükre tolták az utolsó két bíbor levelet.
Majd felvették a harcot az üldöző sereggel.
És már az sem vigasztalta őket, midőn észrevették: elapadt az áradat, Herib lezárta végre az átjárást, több fajzat nem juthat át.
Mivel máris rengeteg átjutott.
A reménytelennek ígérkező hadakozás közben Xera leesett a lováról.
A tüskés buzogánnyal rátámadó szörnykatona is a földre csusszant, és újra suhintott.
A lány pajzsa ezt az ütést is felfogta.
A fullánkvetőjéből kilőtt acélhorog leterítette a gyiloklényt.
402 403
Mihelyt ez kimúlt, jött helyette másik három.
Egyikük csuklókéseket viselt. Két karját táncoltatva-suhogtatva fenyegette a feltápáskodással elfoglalt Xerát, majd oda-odasújtott.
Bár a lány a csapások többségét kivédte a pajzsával, így is számos helyen megsérült, mire megszabadult a fajzattól.
Már a bíbor levél rágcsálása sem enyhített kimerültségén, kínjain.
Arfum mellette keringett, törhegyes szarvával megsebezni és szétzavarni próbálván a katonák lovait, készen arra, hogy a hátára vegye gazdáját.
De Xera képtelen volt lóra szökkenni.
A javarészt háton fekve, fenéken csúszva vívott küzdelem hevében a sziklaperem széléig jutott.
Rémülten lepillantván úgy ítélte meg, hogy az alanti völgybe vezető, mélyszürke kőzetfal ezen a részen nem is oly járhatatlanul meredek. A vízmosás száraz medrében velük együtt a ménnek is leereszkedhetnének.
Ha megszabadulnának a fajzatoktól.
Megpróbált felállni, hogy felmérje a csatahelyzetet.
Ekkor egy szörnykatona vele szemben, csaknem a feje fölött ágaskodtatta fel lovát, vakítóra fent hajítókését a neki háttal harcoló Sayon felé suhintván.
Xera végerejét összeszedve pattant fel a földről, és talán a Haláltól kölcsönzött lendülettel emelkedett a magasba.
Pajzsát a herceg felé sikló kés útjába lökte.
Az orv tettében meggátolt fajzat dühödten megsarkantyúzta lovát, hogy eltapossa a lányt. Társa kardlengetve vágtázott mellette.
Előbbi Xera pengéjébe sietett.
A másik tovább nyargalt, hogy hátba döfje a tőle há-

rom vágtaugrásnyira hadakozó, gyanútlan Sayont.
A lány elkapta a mellette elsuhanó szörnykatona lábát. A loncsos szőrű harci mén tovább rohant.
A gyiloklány lemaradt róla.
Zuhantában Xera mellkasába vágta kardját.
Azután két rúgással a sziklaperem széléhez taszította a térdre rogyott lányt.
Az ellenfelek nélkül maradt Daron észrevette, mi történik. Üvöltve feléjük lódult.
Xera elsütötte a fullánkvetőt.
A fajzat, két szeme között az acélhoroggal, halálordítva a lányra borult.
Átfordultak a peremen. Gurulni, majd zuhanni kezdtek.
Xera élt még, tudata pislákol.
Amikor először ütközött a sziklafallal, a holtában is belécsimpaszkodó szörnykatona teteme került alulra, tompítván az ütés erejét.
Azután külön-külön repültek tovább.
A következő becsapódást a lány úgy érelékelte, mintha rettegő hangszer volna, s amitől irtózott, bekövetkezett: húrjai recsegve szétszakadoztak.
Ismerte már a halálpillanat ízét, hangulatát.
És e pillanat eljött végre, kioltván az összes kínokat.
A sziklaperemen álló Daron a nevét bömbölte.
Látván a mélybe zuhant lány testhelyzetét, megértvén, hogy halott, elkeseredésében utána hajigálta a keze ügyébe akadó fajzatokat.
Azokból kifogyván, lendületesen lefelé indult a vízmosásban.
Sayon felfigyelt a sárkány dühére, s felfogván annak okát, fájdalmában térdre roskadt.
Azután rohanvást a mélybe lódult, nem törődve a lába alatt görgő, csúszkáló kövekkel, a lejtő meredekségével, a mellette ereszkedő Toff sopánkodásával, a hát-
404 405
rahagyott ellenféllel, de még a sárkánybéka holléte sem érdekelte.
Egyszer már holtan lelte a lányt, az Ahmattal vívott öngyilkos szándékú küzdelmének másnapján. Már akkor is - őt kevésbé szeretőn - hiába tudta, hogy állapota nem maradandó, megrémült és kétségbeesett. Felnyalábolta, a rétre vitte lélegezni se látszó, halottfakó testét, és szorongva görnyedt fölötte, mígnem megkönnyebbülhetett: észrevéve bőrének lassú színesülését, leheletnyi életrebbenéseit.
A nehézkes, nagytestű Daron előbb ért Xerához.
Felkapta a lányt, és sűrűn meg-megcsúsztatva, egyensúlyát veszítve, tovább ereszkedett vele a vízmosás gurulékony, omlatag kövein a mind közelebb völgyben kéklő tó felé.
Sayon nyugalmat parancsolt magára. Olyféle higgadság szállta meg, mintha szíve, lelke jéggá fagyott volna.

Fájt e nyugalom, késélesen.

Érzékelte, hogy odafönn elcsitult a harci zaj, az ottmaradt sárkányok jóvoltából.

Ménjeik követték őket lefelé a láb- és nyaktörően lejtős ösvényen.

Micsoda sem veszett el, bár kétségkívül rosszkedvűnek rémlett. Fantagro hátán kuporogva, sötét tekintettel meredt maga elé.

Cayon megfürdött a kristályosan kéklő vízben.

Megmosdatta a lány testét is, majd a zöld füre fektette. Eligazgatta bicsakló végtagjait, elsimította arcából a haját. Szemhéját, orrkagylóit figyelte, látja-e rajtuk a várva várt rebbenést. Sebeit számlálgatta, várván, hogy azok kevesbedjenek, gyógyuljanak.

Szüntelenül tett-vett körötte, úgy érezvén, muszáj őt gyakorta megérintenie, nehogy elmulassza a pillanatot, amelyben élete visszatér.

Daron búcsút üvöltött a iönti sziklán álló társainak, azután megszemlélte távozásukat.

Sayon biztatta, menjen el velük.

A sárkány elmesélte, miként halt meg Xera, a herceget védelmezendő, majd kijelentette: megvárja felépülését, mert köszönettel tartozik neki, s addig is, míg ez bekövetkezik - ugye, bizwsan bekövetkezik!? - vigyáz rájuk, hogy Sayon is alhasson.

Válaszul fanyar fintort kapott, a férfinak ez jutván eszébe az alvásról.

A lovak a közelükben legelésztek. Arfum sűrűn feléjük pillantott, és ez elgondolkodtatta a csodára várakozó herceget.

Vajon a mén hányszor élte át ezt Xera mellett? Hány ízben történhetett velük efféle?

És Arfum még mindig nem biztos a varázslat megisméltódésében. Aggódik, retteg, miként mindenki más.

Toff se moccant a lány mellől. Letelepedett a nyakánál, és fejét az arcához hajtva, görcsös tartásban hevert. Tőle szokatlanul, megindító csendesen viselve félszét, szorongásait.

Tellett-múlt az idő; amire vártak, feléjük se járt.

Egyszerre csak a majomka megelégelte a kínzatást.

Hirtelen felpattanva Fantagróhoz lódult. Bár Micsoda elszántan kapaszkodott tapadókorongos ujjával, lerántotta őt a ló hátáról. Kezét megragadva, a lány holttestéhez vonszolta a szeretet, mintha tőle remélne megoldást.

Azután a sárkánybéka csak ácsorgott Xera mellett, egyik lábáról a másikra billent, sárga tányérszeméből értetlenség áradt.

Toff huhogott, hadonászott, ugrált előtte.

406 407

Sayon türelmetlenül ráivallt, hogy nyughasson.

A szütyögő elnémult. Óriási szeméből hatalmas könnycsepp buggyant elő.

A férfi elszégyellte magát. A vállához húzta, megölelte a majomkát.

Eszébe jutott, miként került hozzájuk Toff.

Gondolatban végigjárta - rövidnek érzett - közös történetüket, és bár aligha azért, hogy a szívét sanyargassa, azért az sanyargott. Csupán néhány napot töltöttek együtt Xerával, nem éveket, fél életet, mégis elválaszthatatlanná váltak közben.

Micsoda felhagyott a lábváltogatással, és megmozdult. Elindult a réten, öklömnyi leveleket tépdesett.

A szütyögő kibontakozott Sayon karjaiból, és segített cipekedni a sárkánybékának.

Daron felhagyott a kedvetlen legelgetéssel. Tekintélyes méretű, farsúlyos, mélyzöld testével Xerához baktatott

leroggyant mellé, sóhajtozott.

- Nem lehet kibírni benneteket! - nyögte a herceg.

- Ne törődj velünk - legyintett a sárkány. - Nem leszünk véleménynyel rólad, ha könnyet ejtesz. Kőbe zártan tömérdeket gondolkoztam. Mindannyian neveltetésünk foglyai vagyunk. Születésünkkel kezdetét veszi a beidegzésünk. Később meg majd nem győzzük levakarni magunkról a ránk kérésített szerepjelmezt. Kicsi koromban rögzítették bennem, mivel jár a sárkánylét. Beléd azt sulykolták, miként viselkednek a talpig férfiak. Sír nyugodtan, nem minden úgy igaz, ahogy tanultad.

- Mit old meg, ha könnyezem?

Daron vállat vont.

- Meglehet, Xera nem pattan fel tőle. De ha olykor kiadod magadból a fájdalmat, akkor nem hurcolod végig az életeden, ezen és az eljövendőkön. Érzelmeink azért vannak, hogy átéljük azokat, ugyanis gazdagítanak. Az átéletlen, elásott érzelmek betokozódnak, megmérgeznek.

-Azért nem ejtek könnyet, mert lesz még ennél jóval fájdalmasabb is, amikor, nemsokára, Xera valóban meghal.

Daron szomorú nevetést hallatott.

- Most nem fáj? - kérdezte.

A herceg bólintott.

- Nem fáj eléggé? - firtatta a sárkány.

- Nagyon fáj.

- Valaki netán azt parancsolta neked, hogy csakis egy bizonyos fájdalomszint fölött könnyezhetsz?

- Miért akarod, hogy sírdogáljak?

- Te szeretnél sírdogálni, és szintén te tiltod ezt magadnak. Sokan nem tudnak különbséget tenni érzelmeik és indulataik között, pedig mennyire más a kettő! Jól van, úgy látom, nem érdekel. Csevegjünk egyébről.

Daron elhallgatott, várta, hogy Sayon felvessen egy

neki tetsző beszédtemát. Mézsárga szemével a jókora lapukkal megpakoltan közeledő majomkát figyelte.

A sárkánybéka üres kézzel, közömbös ábrázattal lépkedett ügybuzgó inasa mögött.

Xera mellé érkezvén, intett Toffnak, hogy szaladjon, mossa meg a leveleket a tóban.

Azután néhányat - a hozzá készséggel lehajoló - Daron szájába tölt, s az szorgalmasan rágni kezdett.

Micsoda pedig nekiállt izzadni.

Sayon nem hitte volna, ha nem látja: a béka elhatározásból verítékezett.

Csillogó, zöldesarany váladék ütközött ki a testén, még a farka végétől a homlokáig vonuló, pengeéles tarakok is gyöngyöztek.

Midőn úgy találta, hogy kellőleg megizzadt, elvette offtól egy levelet, azzal leitatatta válláról a nedvességet, és az
408 . 409

ígyként kezelt növényi részt Xera keresztüldöfött mellkasára simította.

Nyugodtan dolgozott, annak tudatában, hogy fontosat cselekszik. Bizonyos sebeket a Daron által készített levélpéppel fedett be.

Xerával végezvén ujjpattintott Sayonnak.

A herceg engedelmesen végigdőlt a fűvön. Hagyta, hogy a béka tegyen vele, amit csak akar. Hamarosan őt is elborították a csillámos zöldarany verítékkal kezelt levelek és a sárkánynyálas csócsalék.

Vigasztalásképpen arra gondolt, Micsoda biztosan tudja, mit cselekszik, végtére - ha jól gyanítja - nem akármilyen varázsló segédje.

Rövidesen megkönnyebbült. Szűrő, égető, sajgó testi kínjai csillapultak, sebei nem véreztek tovább, fejében elhalt a lázasság közeledtét jelző lüktetés.

Észrevétlenül elaludt.

Késő éjszaka neszelt föl, távoli, szerelmetes madárfüttyögetés hangjaira.

Felült, és körülpillantott.

Lábánál hamvadó tűzrakás parázslott. Karja mellett feszes húsú gyümölcsök kövérlettek, alabástrom színű csontkancsóban bor illatozott.

Az érlékelhető közelségben lévő lovak nem látszottak, a sötétség elbújtatta őket.

Daron őrködött. Sayon kivette markáns arcélét, figyelmes állású fülének, gömbölyded farának körvonalait.

Xerával nem történt változás. Fakón, hidegen, moccsanatlan-holtan hevert a fűben, Mirill palástja alatt.

Toff a lány nyakához gömbölyödve szunyókált. A sárkánybéka a majomka mellett hasalt.

A herceg feltérdelt, két kézre fogta a kancsót, és möhön kortyolt belőle, attól sem zavartatva, hogy néhány

csepp ital az állára pötytyen, a nyakába folyik, és hűvösen végigmászik a törzsét elborító flastromok között. Azután, az erős bortól megszedülten, végignézett sebein, és megállapította: csoda, hogy él. Ezt zömmel Xerának köszönheti. Belegondolt, és nem rebegett köszönetet. Hanem mellette térdelve, minden porcikájában az elvesztése miatti kétségbeeséssel és kinnal, előrehajolt, és fejét a földre simítván, elengedte könnyeit: sírva fakadt végre.

Egyszerre csak újra meghallotta az éjszakai madár párját hívó-kereső trilláját, csattogó, szép hangú füttyeit. Lélegzetét is visszatartva várt, érkezik-e válasz.

Csend volt, parányi talpakon surranó, halkan motoszkáló, nyugalmas éji csend.

Válaszolj, foházkodott Sayon, és ha válaszolsz, Xera élni fog!

Megint felcsendült a kérlelő, csalogató, vágyódó dal-lamfutam.

Rövid, lelkes énekszó felelt rá.

mikor felpillantott, zafirkék ég gömbölyödött fölé, oly fényesen világos, hogy már-már áttetszett.

Vajon, ha az égbolt áttetszenék, mi válna Látkatóvá mögötte?

Homlokráncolva tűnődött ezen, sejtén, hogy a válasszal jóval gazdagabb lenne, holott máris jócskán gazdag. Nemde, gazdagságnak nevezhető, ha az ember ál-mából ocsúdva boldognak ézzi magát?!

Felemelte a fejét. Enyhén fájt a nyaka, emlékeztetvén az alig múlt harcolásra. Sajogtak izmai, hasfala megfeszült. Meglátta a sárkányt.

410 411

Az óriási fenekű, de mértékkel potrohos, gyönyörűsége-sen zöld Daron mellette ült, rákerekedő, mézsárga szemmel, és az ő mosolya láttán szót se szólt, csak felemelte a kezét, és görbe körmű, zöld ujjaival lágyan végigsimított az arcán.

A könyökénél heverő Toff is rámeredt, és helyből a levegőbe szökkent, a férfimagas sárkánynak is a feje fölé, majd dült szütyögésbe, sivalgásba fogott.

Xera felült.

Mirill - takaróul ráterített - palástját és a testét ellepő levélflastromokat nem számítva, meztelen volt. Cirógató napfény áradt rá a hihetetlen kékségű égről.

Tőle néhány lépésnyire azúr tó terült el.

Emlékfájdalom hasított a csontjaiba. E vízfelület ké-pével zuhant alá a szikláról.

Eszébe jutottak a történetek, és elrémült.

Hol van Sayon? Túlélte-e?

Megfordult.

A férfi mögötte feküdt, Toff zajongásától meg-meg-

rándulva, mély álomból, nehéz kábulatból ébredvezőn, saját palástja alatt, szintén ruhátlanul.

Xera hozzásiklott, és szorosan a testéhez simult, akár ha arra készülné, hogy felvegye alakját. Élvezettel érezte feszes bőrének simaságát, melegét, illatát, vonzerejét.

- Ugye, nem álmodom!? - lehelte Sayon, nem mervén kinyitni a szemét.

- Ép vagy?

- Rettenetesen hiányoztál. Nem csak nekem, minden hívednek. Nagyon szeretünk, Xera! Ekkora szeretet hogy is maradhatna nélküled?!

- Van itt más is, hatalmas és letagadhatatlan! Ugye, hogy Iquit nem is átkozott meg?! Még egy kicsit közelebb megyek hozzád!

- Ha csak egy hajszálnyival jönnél közelebb, utána máris köteles lennék megkérni a kezedet.

- Ahhoz azért legalább két hajszálnyi közelség kéne. Sayon hümmögve felkőnyökölt a lány mellett. Bűvölten figyelte arcvonásait, kékeszölden ragyogó szemét, vágyódó mosolyát.

- Kardozzunk? - kérdezte.

- Soha többé.

Daron a torkát köszörülgetve elhőmpölygött mellőlük, igyekezetében - úgy hallották - nyikorgott kissé. Toff a sárkány után szökdécselt.

Sayon a lány szájára hajolt.

Gyengéd, ízlelgető, kíváncsi csókba kezdtek, ám lassan elfulladtak annak édesétől, és még vagy ezernyi, szebbnél szebb íztől.

Levegőért kapkodván egymás szemhéján, nyakán, mellén folytatták a csókolást, kószolást. Lassan fékcso-dorták, -simogatták a levélkötéseket, és amikor a palástot lehajítva a másik testére gyönyörödtek, el se képedtek azon, hogy sebhely nélkül gyógyultak, mert ennél is felkavaróbb varázslatnak érzett, ami most történt velük.

Sürgetően kívánták az összeolvadást, mégsem nyargaltak a vággyal. Egymást ölelésük szónál pontosabban mesélt érzelmeikről.

Nyújtották, odázták, szebbítették élvezetüket. A fejükben zúgó vértől addig se hallották a közelgő elválás miatt mind feketébben rájuk terülő szomorúság bús hangjait.

Azután sokáig heverték egymáson, oly szorosan összetapadva, mintha egyetlen élőlény volnának, miként azok is voltak: másik felükkel betelni képtelenek.

Xera kedvtelve nézte az alatta fekvő férfi élénkvörösre, csaknem kontúrtalessé csókolt-falt-marcangolt szá-

412 413

ját, elsimult vonásait, önnön színénél világosabbá fényesedett íriszét: az aranybarnát és az égbéket.

Belélegezte Sayon érzékörrítő illatát. Meztelen bőrén érezte szívdobbanásait, hasfalának és mellkasának légvételenként emelkedő-süllyedő mozgását, gyorsan újra-éledő, követelő vágyát.

A herceg bámulta a fölé hajoló lányt, és oly fájdalmasan, ingerlően szépnek találta, aminőnek rajta kívül senki más nem láthatta, nem a szerelem szemével csodálván őt. Tudta, többé nem élvezheti ezt, ha elveszíti Xerát, mert nincs más rajta kívül, aki ily tisztán és természetesen nekiajándékozhatná a Teljességet.

Képtelen volt elfogadni a gondolatot.

- Olyan lett az arcod, mintha fátyolon keresztül néznélek - mondta.

- Ellágyultam volna? - mosolygott a lány

- Tündérien emberszerű vagy. Mindörökre megbossorkányoztál. Azt kívánom, csakis akkor hagyj el, ha már nem szeretsz.

- Ha ezen múlna, a Világok Végezetéig veled maradnék.

- Beérném ennyivel. Nincs senki más, csak te, ki képes arra, hogy ágy- és szívbéli dolgaimat csodává emelje. Ha ezt a szerelmet meg akartad volna tartani magadnak, vagy el akarnád venni tőlem, nem adtad volna nekem.

- Mi a közlendő? A szándék világos: sanyargatni vágysz. Közlendőd az volna, hogy ha már így a karjaidba omlottam, tegyek le a halákol?

- Én talán enyhébben fogalmaztam volna, de igen: ez a közlendőm.

- Véneted a szívemet!

A férfi bólintott.

- Aligha vigasztal, hogy a magamét is. Biztosan neked van igazad. Ha másképp történe, miként eltervezted, ha életfogytiglan egymással maradnánk, ugyan miről hárfádzanának majdan a dalnokok? Mitől érezném úgy magam, hogy mindjárt leugrom a hídról?

A lány válaszolni készült, de torkán forrt a szó, midőn a herceg arcáról odébb pillantva, furcsa lényt vett észre a fűben.

Előbb ösztönös mozdulattal a testükre rántotta a palástot, és legördült Sayonról. A következő pillanatban már dobálható kavicsok után kutatott maga mellett.

A furcsaság - akkora, mint egy macska - egyetlen kerek, füzöld íriszű, öklömnyi pupillájú szem volt - semmi több - és őket bámulta. Könnycseppforma testét hosszan száladó, puha, fekete szőr borította; leheletszerű madárlábakon álldogált.

Rosszalló nézésük láttára lustán-kihívóan megsuhogtatta fémes fényű, fekete hártyszárnyait, és kecsstelenül elszállt, akár az eldobott kő.

Xera felült, mellényt és ágyékkötőt gondolt magára.

Körülpillantott, megvan-e a varázskard. A zöld gyémánt

sziporkázása villámcsapásként hatott rá.

- Hol van Micsoda?! - nyögte.

tóparti cserjés mögül bugyborékolás, trütyögés
hallszott.

A lány megkönnyebbülten futásnak eredt, neszítvén: a
sárkánybékának nem esett baja.

Futott, örömet lelvén abban, hogy csontjai épek, és
nem érez fájdalmat. Ezúttal gyorsabban felépült, mint
eddig bármikor, elmaradt a - megszokhatatlanul szoká-
sos - lázzal és gyötrellemmel terhes iábadozási szak -
vagy ha mégsem, akkor áldott álomban vészelte át azt.

414 415

Gyanította, kinek köszönheti könnyűségét.

Legott alkalmá nyílt, hogy köszönetet rebegjen.

A sárga levelű, zöld termésű cserjéket megkerülvén
három örvényt pillantott meg a tavon. A bolygatott víz
még karikádozott az elmerült alakok fölött.

Xera odaúszott. Amikor megközelítette a helyet, ahol
az elbújtakat sejtette, hirtelen megmoccant a felszín.

Három pár gyönyörű békaszem dülledt rá.

Beledöbbsent hasonlatosságukba. Toff csészealj méretű
aransárga, Daron mangógyümölcs formájú mézsárga és
Micsoda békaszerűen elődomborodó sárgászöld szeme
meredt rá derűsen, kevéssel a vízfelszín fölött.

Ekkor ő is lemerült, annyira, hogy csak a szeme lát-
szódjék ki.

Az odaérkező Sayon is csatlakozott a játékhoz. Míg
légvétel nélkül bírták, nevetésüket is visszafogták.

Elsőként a Daron tenyerén tartott szütyögő dugta ki
a fejét, hogy hápogva-kapkodva üdére cserélje használt
levegőjét, majd a sárkány és a béka is előbukkant. Utób-
bi iparkodott méltóságteljesen, titkon fulladozni, de ez
abban a pillanatban kiment a fejéből, midőn a szemma-
dár a vízre lebbent, és őket bámulva megállt azon.

A jelenés láttán a béka az összes taraját felborlolta,
dühödt torokhangokat hallatott, és marékszám hajigálta
a vizet az ellenségesnek érzett lényre, majd lemerült,
hogy aláússzék és a mélybe rántsa azt.

A szercet, csigolyakarmolászó kacajt hallatva, odébb
suhant a felszínen.

Daron tűznyelvet lobbantott utána.

Úgy rémlett, a kémmadár lángálló.

Xera hasztalan vájta pillantását a fűzöld szempárba,
az öklömnyi pupillák legsötétebb fenekéig, nem látta
meg Amohoet.

E felfedezés - különös módon - nem nyugtatta meg,
inkább ármányt gyanított. Ha Egyszem csupán közönsé-
ges felderítő, és nem a varázsló erejével felruházott gyi-
loklény, akkor vajon kit fog a nyakukba zúdítani?!

Azután a sárkánybékára tekintvén, az ő szemének

mélyébe fúrta tekintetét, s mintha tüstént veszekedettten bujálló-zöldellő, vad kertbe került volna. Zöld és óarany színű fényben, fűszeres levegőben úszott, és amikor a lombok széttárultak előtte, fehér ruhás, magas, hajlott hátú idős férfit pillantott meg, emberi vonzerejének teljében lévő.

Az aggastyán mohlepte kőpadon ült, térdei közt gepárdtestű, koboldos arcú, vigyorgó lény kuporgott. A zúzmárás hajú, kerek fejű, topázkék szemű, alig-alig rancos férfiú varázsos mosolyt ragyogtatott az őt lélegzet-visszafojtva csodáló lányra, majd elfoszlott.

-Ylim - lehelte döbbenet Xera, s csappant biztonságérzete menten hatalmasat nőtt.

A békához tempózáva végigsimított annak fejtarajain, cimpátlan fülnyílásába súgta: köszönöm, és szerfeletti örömeiben épp Daront, Toffot, Sayont, a méneket és az összes vlágot készült magához ölelni, mikoron borzalmas dolog történt a cingár lábaival a víz tetején álló, pimasz tekintetű szemmadárral.

Semmi sem zörrent, moccant: a figyelmeztetés elmaradt. Egyszem hetykén rájuk meredőn ácsorgott a felszínen, midőn váratlanul csotrácsos kalitka zárult köré.

Hiába vergődött, celláját hánykolván, fogságából nem szabadulhatott.

Egyszerre csak felhagyott az ide-oda vonaglással, de a pislogástalan-meredt bámulással is. Szemhéja lassan, ámde bővölt-bizonyosan leereszkedett, cérna lábai kibillentek alóla.

416 417

A spionmadár elaludt.

Ketrece fellebbent a vízről, elsuhant a legközelebbi fáig, és felakadt az egyik ágra.

A szemtest mit sem értékelt mindebből.

Ha a leskelődésében megvakított, távol lévő Amohoe megpróbálkozott is csinálmányának felébresztésével, látnia kellett: az övénel jókorább varázserővel áll szemközt.

Daron hümmentett, és titokzatosan megjegyezte:

- A dolgok törekszenek kiegyenlítődni.

Sayon mély lélegzetet vett, majd közlendőjét megtartva, a víz alá bukkott.

Bár mesterei - köztük Salach - azt mondogatták róla, derék tanítvány, ő nem volt elégedett magával. Máig nem hitte el, hogy annak idején azért sérült meg a Gyllus körüli varázstér, mert a Jó és a Rossz kívánt egyensúlyba kerülni, mivel a dolgok törekszenek kiegyenlítődni, miként most is elhangzott.

Feladta a töprengést. Erőtéljes karcsapásokkal, lendületesen úszott a mélyben, örvendvén frissességének. Hirtelen eszébe jutott, hogy - ha a próféciaának hinni lehet - Gylluson már két nap óta késik az alkonyat.

E gondolatra a felszínre rúgta magát.

A sárkánybékára nézett, tekintetét annak szemébe mélyesztve, ugyanazon élményre vágyón, amely az imént oly áhítatossá tette, megsuttogtatta Xerát.

Ekkor őt is felkapta az a zamatos ízeztől, zöld és óarany fényektől delejes áramlat, és keresztülsuhant vele az összefonódott lombokon, és letette az alacsony kőpadon ülő, fehérizzóan ősz, kerek fejű, kristálykék szemű, verőfényes mosolyú idős férfi előtt, akihez jönni vágyott, akit réges-rég ismert - vagy ismerni vélte - a Világok-szerke keringő legendákból, mesékből.

Őszintén meglepte az agg varázslóból áradó tisztaság, derű és méltóság. Különösen azért, mert a szíve mélyén máig hibáztattaylimet a Gylluson történekeért.

A sugárzóan kék szempár láttán hihetetlen, jóleső megkönnyebbülés emelte föl a lelkét, és bizonyosan tudta: csakhamar beszélni fognak erről és annyi más, hasonlóképpen fontosról.

Ylim nem érezte szükségét, hogy megszólaljon.

Ült, mosolygott és áthatóan Sayont.

Azután eltűnt.

A sárkánybéka elfordult, és a parna úszott.

- Mi volna, ha most útnak indulnánk? - kérdezte a herceg.

Xera bólintott, és nem hozta említésbe, hogy az éj közelg, ez eszébe sem jutott. Úgy érezte magát, akárha heteken át henyélt volna, tettvágy feszítgette, legyűrhetetlenül.

A lovak sem tiltakoztak, amikor magukhoz fűtlyentették őket. Toff és Micsoda zokszó nélkül a hátukra mászott.

- Jó utat, fényes diadalt! - búcsúzott Daron.

Összeölekezett a lánnyal, aztán feltette őt Arfumra, karcsú testét felényi súlyúnak sem érezvén, mint amikor holtként cipelte. Fejük azonos magasságba került.

- Köszönöm - sóhajtott, lelkesültségével betelni képtelenül. - Köszönöm, amit adtál nekem. Rengeteget gondolkodtam, mit nevezhetnék el rólad, de mindig eszembe jut valami még xerásabb.

- Ne vacakolj ezzel - legyintett a lány.

- Dehogynem! Rettentően lényeges ez nekem! Búcsúzóul szeretnék valami nagyon kedveset mondani, de nem tudom, miként fordíthatnám le sárkányérzelmeimet. Kíváncsi vagyok, maradj meghitt viszonyban a Csodával! Légy boldog, itatódj át a szerelemmel és részegülj tőle! Ne siess meghalni, bármily régen élsz is. Tőled, általad is

418 419

szebb a tömérdék-arcú világ. Te az a lány vagy, azon ritkák egyike, ha nem az egyetlen, aki még a fogfájós sárkányt is nyugodtan megsimogathatná!

Sayon irigyen felnyögött.

- Dalnoknál ékebben szóltál! Sajnos, nekem nem jutnak eszembe ilyen pontos, Xerához illő képek! Se baj, ha nem bánod, majd téged idézgetlek.

-Te is hiányozni fogsz, valamelyest, Kétkedés Hercege - nézett rá Daron. -Te még gyakorolgasd az életet. Sayon elvigyorodott.

- Nekem még nem megy olyan jól, mint közös kedveltünknek?

- Nem eléggé adod át magad, és ez olyasmi, mintha falon keresztül akarnál ölelkezni. Az élethez ugyanúgy viszonyulj, mint a szerelemhez. ledd azt könnyebben, természetesebben, merészelj könnyezni, mámorosodni. Kedvesgesd, míg élvezitek egymást, és szépen engedd el, ha távozni kíván.

- Ha most azt mondd, sokadikként, hogy ne a lég hozzám való viszonyán akarjak változtatni, hanem az enyémen őhózzá, mert nincs más ép ésszel járható út, miszlikbe kardozlak!

A sárkány vállat vont.

- Bármennyire retted és unod is, egyszer még el kell fogadnod ezt, mint minden igazat. Nem ingerellek tovább, indulok. Hazamegyek végre!

- Te is hiányozni fogsz nekem, némelyest - vallotta meg Sayon.

Elváltak, épp ama fa alatt, melyen a szemtestet fogva tartó kalitka függött.

A csinálmány küzdelmesen ébredezni próbált, ám bűbájjal ragacsolt szemhéja nem moccant. Nem láthatta a hatalmas fenekű, rövid nyakú, mélyzöld sárkány távoztát: lomha ügetéséből kibontakozó, suhanásszerű, könnyed röptét. Miként nem követhette figyelmével a vágóban távolodó Xeráék tovatűntét sem.

álló éjjel, majd naphosszat nyargaltak, mind magasabb és egymáshoz szorulóbb, egyre átértettebb tisztelet követelő hegyfalak között.

Kurta pihenőkre álltak meg, éhüket, szomjukat talált gyümölcscsel szelídítették.

Botorkálásra fáradt lovaikon hajlott korú délutánban érkeztek Sziklaváros alá.

Az öblösen följük terebélyesedő, filigrán palotával koronázott, keresztül-kasul átfúrt, likacsossá faragott hegyben élő nép a városba vezető út menti szurdokban, háromszögletű hantok alá temetkezett.

A tehetősebbek sírjai fölött kristálykőből készült emlékművek magasodtak; embernagy, széttárt szárnyú pilangók, átszellemült arcvonású tündérek, elrettentő küllemű óriásmadarak vigyázták az elhunytak háborítatlanságát.

A szegényebb sorúak is háromszögű földkupac mélyében nyugodtak. A hantnál az elmúlt életből felidézett je-

lenettel hol érzékletesen, hol kissé otrombán megfestett, legfeljebb tenyérnyi kristálylap emlékeztetett a néhaira. Az ábrázolatokból kiderült, hogy némelyeket az étel-ital élvezete, vagy a családimádat, másokat a harc iránti vonzódás, vagy a földművelés szeretete, néhány kivételes személyt a magasztos életvitel jellemzett.

A varázslatos színeket szikráztató késő délutáni fények egymást kergetve csillámlottak-játszottak a kisebb és nagyobb kristálytáblákon.

420 421

A temetőt elhagyván a zúzott kővel borított ösvény a hegy belsejébe kanyarodott.

A sziklafal gyakori átfurkáltságának jóvoltából a gerendából és kőből emelt, sajátos kinézetű lakóhelyekkel szegélyezett út a remélnél világosabbnak bizonyult, itt-ott térré terebélyesedett, több helyütt szeszélyes kanyarulatot vett, miközben enyhe csigavonalban a csúcsra, a szírtén magasodó palota felé tartott.

Sziklaváros lakossága is fölfelé igyekezett. Kiöltözött férfiak és asszonyok vonultak az úton gyalogláb, lovon vagy szerényebb hátszállaton, fogaton ülve. Várakozásteljes-vidáman nevetgéltek, barátságosan integettek és kiáltogattak egymásnak.

Frissen mosdottan illatozó, szalagos hajviseletűre csinosított, ívelőre színezett szemöldökű, vérvörösített ajkú; hálósövet- és csipkefodrokkal gazdagított, fekete és bíbor ruhába bújtatott, legfeljebb nyolc-tíz éves lánykák bandukoltak a menettel. Eleiknél kevésbé lelkesnek látszottak; némelyek elgondolkodva, mások rémült arccal, néhányan leszegett fejjel vagy épp ellenkezőleg: dacosan magasra szúrt állal lépdeltek. Szokatlan, imbolygó sarkú cipőjükben sűrűn meg-megbotlottak. Úgy tetszett, legtöbben először viselnek földig omló holmit: vagy felkapták a ruha alját - térdig, csípőig - vagy illedelmesen bukdácsoltak a lábszáruk körül tekergőző kelmehullámozásban.

Xera szemügyre vette a zavartan viselkedő szüzeket.

Valamennyiük szemhéját olyként árnyékolták-festették, hogy szemük tágranyíltabbnak és hatalmasabbnak tűnjék, tekintetük csodálkozóbb hatást keltsen. A duzzadt vonalúvá rajzolt, vérvörös ajkak jobb sarkában fekete pillangó-tetoválás éklett, azon oldali halántékukon színpompás tollazatú madár szárnyalt. Kúposra, sisakszerűre tornyozott hajukban hatalmas szalag, ezüst csillagok és holdak, arany napok és uszályos csóvjú üstökösök pompállottak.

Sayon szóba elegyedett a mellette lovagoló férfival.

Megtudta tőle, hol találják a fogadót, valamint azt is, hogy a cifra tömeg rajongott uralkodóját és mágusát, Caboshont ünnepelni igyekszik az arénába. Ezen alkalmakkor a leghűségesebb alattvalók életáldozatot kínálnak

neki: nyilvánosan elégetik vagy kizsigerelik magukat. Az érdemtelenebbek a lányukat hozzák el, hogy a varázslófedelem közülük válasszon táncos ágyasokat a következő ünnepig. A szülők szörnyen izgatottak, és azért fohászkodnak, hogy Caboshon szeme megakadjon gyermekükön, mert a hálótermét megjárt lányok jóval kelendőbbek lesznek, és kérőjük szerényebb hozományt követel majd értük.

Az ő szépséges szemefénye-virágszála is ott lépdel a menetben, büszkélkedett a férfi, rámutatván az egyik nyolcévesre.

Sayon hümmögött.

Midőn a hegylakó azt firtatta, ellátogat-e társnőjével az arénába, mert ott mutatóványosok és csepűragók is fellépnek, továbbá a hagyományos tortadobálás sem marad el, megint hümmögőleg válaszolt.

Kedvét fokozandó, a férfi közölte, hogy birkózás, táncolás és sárkánymegülés is lesz, és mivel Caboshon hős harcosai néhány nappal ezelőtt tucatnyi szörnyeteget ejtettek foglyul, Sziklaváros legkiválóbb harcosai ma életre-haláka megküzdene azokkal.

A herceg továbbra sem mutatott eufóriát.

A hajszálvékony fátyolos körszakállat viselő férfiú vigyorogva vállat vont.

- Úgyis eljöttök, tudom! A fogadó minden ablaka az arénára nyílik, és rettentő hangosan szoktunk ünnepelni.
422 423

gaza lett, elmentek.

Amint megsejlelték a sziklafalba vájt, csekély mértékben sem otthonos szálláshelyet, kipróbálták a - szintén a hegy részének tekinthető - szürke prémekkel tarkított, mégis kőkemény ágyat, és felfogták, mily kitűnő hangvezető a hegy, sóhajtván letettek a korai lefekvésről, és - dobpergés iránt - a fogadónál lejjebb fekvő arénába indultak. Bár szép szóval, majd vacsorát ígervén is hívták Toffot és Micsodát, azok nem tartottak velük, hanem titokzatoskodó ábrázattal a rideg szobában maradtak.

Xera finom madártollakkal borított, rövid palástot gondolt magára, szellős saruját combig érő csizmára cserélte, de továbbra is dermedezett.

Sayon is meg-megborzongott kedvelt fémszöld-fekete rombuszmintás ingében és oldalt összeszűjázott fekete bőrnadrágjában.

Fehérezüst, szemcsés váladékot gyöngyöző, vagy tiszta vizet izzadó, szürke sziklafal magasodott, görbült, hullámzott köröttük, abból lépten-nyomon ajtók, ablakok nyíltak és erkélyek öblösödtek elő. Az apró kövekkel burkolt úton lovak patái dobbantak, kocsikerekek csikordultak.

Bár a változatos pontokon fürt-vágott réseken, nyílásokon át betündököltek a csillagok, és tízlépésenként férfi-

magas, kövér gyertyák ragyogtatták narancsos fényű lángjukat, furcsán rángatózó-vonagló árnyakat élesztvén, és még vidámnak tetsző denevérek is röpködtek mindenütt, Xeráék nem és nem bírták meghittén érezni magukat.

- Újra meg kéne fontolni a sárkánybéka nevét - vetette fel a lány.

- Hallottad Heribtől: hosszú-hosszú időn át egyáltalán nem szólították sehogy. Most már talán így is kibírja, míg Ylim ránk talál, és elárulja, mily néven tiszteljük inasát.

- Már ránk talált. Draba palotája óta velünk van. Lát-tad őt, ugye?

Elérték a lépcsőzetesen emelkedő, köríves, zsúfolt nézőtér felső szélét.

A koponyazúgató dobpergés erősödött, és nem hagyta megnyilvánulni a többi - hasztalan fújt, ütött, pengett - hangszert.

A herceg bólintott.

-Vonzó öregember - mondta. - Mégsem hoznék érte élet- vagy szűzáldozatot.

- Nem is kívánná. De ha te mégis, szerfelett erősködnél, nem gátolná meg áldozatodat.

- Ezt azért mondod, hogy felkészíts a most rám váróra?

-Tudom, hogy felkavart, amit az ünneplésről hallottál. Sayon nem felelt.

A nézőtér körül felállított asztalok környékén tömérdek étékfélét kínáltak. Kettő- négy- és százlábúak pirultak nyársakon, parázson zöldség sült, kolbász sercegett, szalonna pöndörödött, jókora kondérokba húsos gabonakását mérték.

Xera fulladozott a sűrű szagoktól. Sietett átevickélni a jobbára állva, főként kézből lakmározó, pecsenyezsíros állú-könyökű tömegben, arra biztatva Sayont, hogy maradjon le s falatozzék nyugodtan, amit csak szeme-szája megkíván.

A férfi vett egy tüzes fűszerezésű kolbászkát, azt harapdálván érte utol a gyümölcsárusnál válogató lányt.

Megragadtak egy-egy szőlőfürtöt, és a hízott, mézsárga szemeket ropogtatva helyet kerestek maguknak, lehetőleg sor szélit, hogy zavartalanul távozhassanak, ha netán hamarvást eltelnének Sziklaváros kultúrájával.

Alighogy elhelyezkedtek, ezernyi óriásgyertya lángja lobbant a küzdőtér körül.

424 425

Megpillantották az aranyszínű ruházatba bújtatott szolgaseregtől övezett, négy atléta által cipelt lefüggönyözött hordszéket, amelyen a rajongott Caboshon utazott felvirágozott páholyába.

Midőn megérkeztek vele, az uralkodó áttelepedett hatalmas trónusára, és tekintetét jóindulatúan körbesugarazva köszöntötte a nevét sikoltozó, tapsoló, öröm-

ájult népet.

Sayon hosszan, odaadón köszörülgette a torkát. Gyaníthatóan közlendője támadt, ám azt végül megtartotta magának.

Caboshon összesen kopaszodó, puffadt arcbőrű, golyva tokájú, főként szélkében terebélyes férfi volt. Színarany lapocskákból készült, földig omló palástot viselt, a homlokát ölelő aranypántot ákombákomnak rémlő varázsjelek borították.

Az éltetés csillapultával kígyószerűen magas, vékony férfi lépett elő, s - uralkodója nevében - rövid beszédet mondott, arról biztosítván a sziklavárosiakat, hogy ezután is jólétben, igazságosságban telnek majd napjaik. Kemény, mély hangja erőlködés nélkül betöltötte a teret

és a legtávolibb zugokba is eljutott.

Szavai kezdettől lebilincseltek hallgatóságát.

A küzdőtér közepén ácsolt színpadon térdeplő - általa Magasztosoknak nevezett - fehér ruhás alakok önkívületben örvényelve fogadták nekik címzett méltatását. Ugyanők, nem sokkal később, Caboshon iránti nagyrabecsülésük kifejezéséül meghozták életáldozatukat, ennél különbet - halandó pórok lévén - nem tudván ajándék-ul adni a mindenek fölött bálványozott varázslófejedelemnek.

Egyikük térdre roskadt, és földöntúli gyönyörűséget tükröző mosollyal többször meghajtotta magát a díszes páholy felé, majd két kézre ragadta hosszú pengéjű törét, és azt lassan, élvezettel a tulajdon hasába tolta, nyomta. Mikor már csak a markolat látszott, jobbra és balra is körbeforgatta testében azt a pengét, azután jókoray t írt le vele. Ezenközben egyetlen jajhang sem hagyta el fagyott mosolygású ajkát. Mindazonáltal a kín egyre görcsösebb vonásúvá torlította arcát.

Forrón gőzölgő, nedvesen csillámló zsigerei a színpad deszkáira toccsantak. A felsértett belekből kilövellő váladék és az átvágott erekből zuhatagzó vér hamar beborította azokat.

A Magasztos arccal az áldozati anyagba borult, és néhány gyengébb-erősebb végtagrándulás kíséretében megszűnt élni.

Társai magukon kívül fetrengtek, üvöltöztek mellette.

A Sayonék előtt ülő középkorú férfi félhangosan megjegyezte hitvesének:

- Nekem még sokat kell érlelődnöm, hogy erre méltóvá legyek.

- Nagyon is sokat - felelte az asszony.

Sor került a második Magasztos bemutatkozására.

A zömök, idősödő nő mindenekelőtt meghempergett valamilyen gyúlékony folyadékban, majd lelkesült ordí-

tással kérte Caboshont, engedje meg neki, hogy rajongása jeléül feláldozza hitvány, bűnös életét.

Kisvártatva lángra kapott a kezébe adott fáklyától.

Lobogott a haja, felmeresztett ujjai és az egész teste.

A Magasztos énekelni próbált örömeiben, ám dalát nyikorgássá csúfította a fájdalom.

Egyszerre csak futásnak eredt, néhány pillanatig aranyló és narancssárga tűzcsóvának tűnt, majd a földre vetődván, eszeveszett hempergésbe kezdett.

A tűz feketévé rágta, végül lezabálta a bőrét.

426 427

Midőn hamvadó izmai - röpke időre - ülő helyzetbe rántották felsőtestét, már nem élt.

Sayon kitapogatta maga mellett és megszorította Xera kezét.

A gálanap utolsó Magasztosa következett.

Az élemedett korú, testes férfi társai áldozatától átszellemülten, uralkodójának nevét sikoltozva szökdécselt, táncolt a lábainál heverő holttestek körül.

Miután kellőleg kifulladt, a páholy felé fordulván leborult néhányszor, majd jobb mutatóujjával a szemgödrébe vajt.

Kifordította és kitepte szemgolyóját, a balt a jobb után.

Megcsonkított arccal, véres-ünnepélyesen maga elé meredt. Immár kevésbé megfontolt lassúsággal kést húzott elő, s a pengével három komor mozdulatot tett.

Mire a kés kiesett az ujjai közül, átvágott torkából és csuklóiból elpatakzott élénkvörös, buborékos vére.

A Magasztos fogvacogva elterült a színpadi deszkákon.

Hosszan haldoklott, túl sokáig. Görcsösen vonaglott és zavarodottságában olykor felkelni próbált.

Talán hallotta a kirobbanó tapsot, ütemes caboshonozást.

Azután illő kegyelettel megtakarították a színpadot a különféle szennyeződésektől.

A deszkákra szórt forgácsot vízzel öntözték és felseperték.

Végezetül szeszt locsoltak szét és meggyújtották azt. A kékeslilás lángok táncosan végigszaladtak a színen, és ellobbantak.

Ekkor a küzdőtérre vezették a kislányokat.

Az érett nővé festett, fésült, tetovált gyerekek hajlandozva forogtak, pörgölődtek, nyújtóztak, futkároztak és vonagló léptekkel fel-alá sétáltak. Szemlátomást gondosan gyakoroltatták velük e mozgássort.

Ilyképp megcsillantván magukat, egyenként fellibben-tek a színpadra.

Lágy hangú zenére kísértő sziréntáncot lejtettek.

Hogy mennyire sikeresen, az akkor derült ki, mikor a

deszkákról lefelé jövet megtudták, balra vagy jobbra kell-e kanyarodniuk.

Azon kevesek, akiket jobbra fordítottak, fellélegezhetek: szüleik gondjai kevesbedtek; gyermekük fényesen elfog kelni a következő - immár hosszabb időtartamra szóló - leánykavásáron is.

Azután a páholyba kísérték őket, és Caboshon közelről is szemügyre vette, megtapogatta, arcon csipkedte a festékrétegek alatt mind sápadtabb választottjait.

Xera a hajlott korú, betegeskedőnek rémlő férfi mozgulatainak érdektelenségét figyelvén azt kívánta, ne csalódjon feltevésében, miszerint a fejedelem elfogadja az eleven adományt, de nem él vele, mert erőtlen.

E vágygondolatot súgva megosztotta Sayonnal is.

A herceg sajnálkozólag rápillantott, elhúzta száját, és nem felelt.

Ha szólt volna is, úgysem értik, mert újfent kitört a dobpergés. Minek szüntével csepűrágók penderültek a színpadra. Pezsgő játékok megsajgatta a szíveket, nevetésre s orrfúvásra ingerelt.

Varázsló követte őket a színen, pelikánokat teremtet elő palástja ujjából; záporosított fakasztott, majd egy vilámlással megszüntette azt. Borrá változtatta a vizet és vízzé a bort, ez utóbbiért egyáltalán nem kapott tapsot.

Xera pedzeni kezdte, hogy alhatnának.

Ekkor az a kígyó vékonyságú, kemény hangú férfi bejelentette, hogy - miként az már oly rég hagyományos -

428 429
Caboshon nevében kész fogadni a panaszosokat, elégedetlenkedőket.

Ezzel letelepedett a színpadra cipelt asztalnál.

Két atlétatermetű testőr állt mögé. Jobbján és balján egy-egy siheder korú, kövérded ifjú - lány és fiú - foglalt helyet.

Megérkezett az első panaszos, és felrótta uralkodójának a pocsék időjárást, szomszédja bárdolatlanságát, valamint az őt sújtó, főként húsevésre begörcsölő, kínzó gyomorbetegséget.

Végezetül a Caboshont képviselő férfi arcába vágta a tenyerén tartott, ínycsiklandóan pirosuló paradicsomtortát.

Azaz csak próbálkozott, ám a két siheder fiirgébnek bizonyult nála. Lenyúlták a levegőben suhanó ínycsiklandó tortát, majd kézzel tördelvén, magukba tömték azt.

Mihelyt végeztek, és megtörölték a szájukat, színre lépett a következő sirámos.

Ő répatortával érkezett, és az bántotta, hogy a nagyobbik fiának már nem jutott házhely Sziklavárosban, ezért azon kívül kell építkeznie, miáltal oly nyomorultul éni magát, mint akit kisemmiztek az otthonából, mert milyen ember az, aki nem a hegy belsejében él?

Bánata áténettebb lehetett, mint az előtte szólóé, neki ugyanis sikerült a tortát a kígyó alkatú képviselő arcába zúdíttatni, mi több, kissé még szét is kenegethette azt, mire a két tortafigó szolga megszerezte tőle a csemegét. Az atléták egyike fehér vászonnal tisztára törölgette az enyhén fintorgó panaszfalat.

Már jött is az újabb elégedetlen, tenyerén csábosan zöld-fehérellő uborkatortával. Mielőtt még bajainak felsorolásához látott volna, a degeszre telt falánkokat másik két, szerfelett kiéhezett ifjú váltotta fel, hogy az előadás egyet se zökkenjen.

A tortadobálós műsor is osztatlan sikert aratott a hegylakók körében.

Sayont eltűnődöztette a módszer. El kellett ismernie, rokonszenvesebbnek találta ezt, mint például egy véres kimenetelő, kaszás, vasvillás felkelést.

Majd a Magasztosokon elgondolkodván, próbálta a helyükbe képzelni magát. Megkísérelte átérezni azon igyekezetüket, hogy minél elborultabban és rögzöttebben rajonghassák varázslófejedelmüket, hogy képesek legyenek önként és gyönyörűséggel, szörnyűséges módon elpusztulni érte.

Az ide vezető, hosszadalmas út sem akármilyen, hisz csakis tiszta életvitelű egyének alkalmasak emez áldozatra. Az erre önjelöltek évtizedeken át, éjt nappallá téve imádgatják Caboshont, letesznek seregnyi bűnös dologról, úgymint lakomázás, ivászat, pipaszívás, szerelem, bárátság, őszinteség, önállóság.

Ehelyett fixrtonfurt böjtölnek és vizet isznak, nő- vagy férfigyűlölnek, ájtatoznak, képmutatnak, és legalább ketős erkölcsűek. Brr.

Sayon nem is folytatta, máris tudván: ez bizony nem neki való elhivatás.

Összebonongott, majd felfigyelt arra, hogy épp egy kocsikerék méretű, vajkrémes tortát mázolnak szét a kemény hangú férfiú szálldosóan tiszta, fahéjbarna haján, azonos színű körszakállán, valamint a ruházatán.

Ez a kivételes édességfalat odarántott néhány önfeledt falánkot a nézőtérrel.

A két testőr eleinte karokat csavart hátra, térdre roskasztott és taszigálódott, majd ezt feladván, tehetetlenül figyelte, hogy a tucatnyi begerjedt tortakedvelő krémmentesre nyalja, szopogatja bágyatag védencét.

Ezután a sárkánymegülés következett.

430 431

Szépségesen sárga szemű, már-már kövérre hizlalt, mohazöld pikkelyű háromfejű ballagott a színre.

A hátára csatolt, kapaszkodófüles bőrheveder mögött díszesen öltözött ifjú ült feszes háttal, két karját üdvözlésre tárva, derékig érő napszőke haját rázogatva, tenyér-

nyi homlokúan, éjkék szeműen, női szíveket vélhetőn. Először körbesétáltatta - szemlátomást nagy becsben tartott - sárkányát a küzdőtéren. A második kört lomha ügetéssel kezdték, hírvivő sebessel végezték. A harmadikat szélvihanó vágásban, homokot és fűrészport kavarva tették meg.

Majd a jóképű ifjú, kinél csak a sárkánya volt szépségesebb, meghajtotta magát, és megérdeklődte, ki vállalkozik Téboldy megülésére.

Seregnyien jelentkeztek, főként férfiak, minden korosztályból. Érkeztük óta azzal fenyegetőztek, hogy hamarosan pikkelyén illik meg a sárkányt, és bátorításként tömérdeket ittak a kocsmárosoknál.

De azt a vészes párát csak nem bírták megsárkányogolni, mert amint idegen pattant a kapaszkodófüles heveder mögé, az a fenséges külsejű, mohazöld háromfejű a nevéhez méltóan ugrándozott, pattogott, hánykolta magát, és ha a rajta csimpaszkodónak ez mind kevés volt a lezuhanáshoz, hát akkor veszekedetten hanyatt vágódott, vagy felhemperedett, teste alá temetvén a kísérletezőt.

A sok kudarc láttán Sayon kísértést égett, hogy megpróbálkozzék a sárkánymegüléssel. Végére is, mennyivel hitványabb ő, mint a napszőke legény!?

Aki bizonyára nem azzal kezdte, hogy hopp, megülte a sárkányt, hanem előbb hízelgette s becézte, kedvenc falatkáival kezesítette, hogy elnyerje bizalmát és napról napra közelebb mehessen hozzá, mígnem egyszer csak fémfényűre simogathatta-fényesíthette mohazöld pikkelyeit, s mindeközben észrevétlenül eggyé nőtt vele.

Voltaképp Téboldy pontosan azt cselekszi az idegenekkel, amit a legtöbb nő tenne, azt észlelvén, hogy egy ismeretlen férfi, üdvözlés gyanánt, nekifutásból rápattan. Mire Sayon idáig eljutott, véget ért a látványos multság.

A szívtipró alkatú fickó visszaült a heveder mögé, s két kézzel szórta csókjait az érte sikoltozó közönségnek.

Téboldy sárkányüvöltött egy fenségeset, mindhárom fejéből bíborszín lángnyelvet lobbantott elő, majd tömérdek hátsóját ringatva, kiballagott a küzdőtérrel.

Midőn Sziklaváros leghősiesebb harcosai felsorakoztak, hogy megvívjanak a foglyul ejtett szörnykatonákkal, a herceg és Xera a fogadóba indult.

A tömeg üvöltéséből, pfújolásából, tapsolásából és - egytorkúnak rémlő - hördüléseiből, a hol szilajodó, hol gyérülő dobpergésből kitűnően kihallották, miként áll a küzdelem.

Mire a szobájukba értek, az összecsapás a végéhez közelgett, és Caboshon nagylelkűen kegyelmet adott a kevésnyi életben maradt fajzatnak.

Döntése megosztotta a hegylakókat. A bőszen vesszenekezőket a kígyószerű férfiú és most táncoljatok! kiáltása térítette józan eszűkhöz. A dob elnémult, és végre szóhoz jutottak a húros, fúvós hangszerek.

Sayon és Xera elnyúlt a hegyből kifaragott, prémekkel borítottan is barátságtalan ágyon. Villámgyorsan felébredtek a másik testközeltől.

Hajnalgig nézték, csókolták, itták és ölelték egymást a lágyan táncozó gyertyavilág mellett, kendőzetlenül szólván énéseikről. Köröttek vadászó denevérek suhangattak, és összebújasra, együtt kerengőzésre csábító zene szólt.

432 433

keresztül-kasul kivájt, átfurkált és belakott hegy túloldalán kijutva tágas, füves-cserjés, széljárta lapályra érkeztek. A túlnépesedett Sziklavárosból kiszorultak itt építették hajlékaikat. Szülőhelyük stílusától elszakadni képtelenül, nem a más vidékeken szokásos formájú házakat, hanem újabb hegyet emeltek, mintegy a régi folytatásaként. A toldást az anyahegyből kitermelt kövekkel kezdték meg. Türelmes szeretettel lakályosították, terebélyesítették és magasították sziklaműveket.

Sayon visszanézett a válla fölött.

Caboshon légies palotája lebegni látszott az egérrágta hegy csúcsán, a Nap körbetündökölte, vibráló-valószerűtlenné ragyogta körvonalait.

- Itt sem hiába jártunk? - kérdezte Xera.

- Megint sokat tanultam a fajtámról - hagyta rá a herceg. - Mikor jutunk át Gyllusra? Iajon ugyanolyan lenyűgözőnek és egyedinek fogom látni azt a földet, mint amikor, szörnyű rég, otthon éltem?

- Két nap múlva elérünk egy átjárót.

- Eddig még egyszer se vettünk igénybe átjárót, mégis átjutottunk egyik világból a másikba.

- Midőn tükörajtón kerültünk át, végveszélyből illantunk; egy ízben Iquit segített. Hiába sűrgetsz, nem vagyok varázsló. Ha nincs két nap ráérő idő a legközelebbi átjáróig, ezt Micsodával beszéld meg.

Sayon bólintott, és megkopogtatta az előtte kuporgó, tapadókorongos lábaival Fantagro nyakához ragadt sárkánybéka hátát.

- Remélem, figyeltél, és nem kell újra elmondanom, mi a kérésem.

A szólított mélységesen fáradt, életunt pillantást vet-

434

tett rá, kettőt kvákogott, és előrébb húzódott a lovon, jelezvén: vizolyog a tapogatástól.

- Jó kis varázslósegéd! Ylimmel is így fogsz viselkedni?

Tengersok dolgotok lesz, ha igaz, hogy a dolgok törekszenek kiegyenlítődni, mivel otthon förtelmesen túlsúlyban

van a Rossz! Ami engem illet, megteszek minden tőlem telhetőt, de az ármánynok Amohoeval nektek kell megbirkóznotok! Ha ilyen mogorva maradsz, Ylim mesmeg úgy járhat, mint harminc éve! Tudom, Salach elmagyarázta, hogy akkor Ristan aljas szándékának kedveztek a csillagok. Ellenben majd most aztán! Na, például ez a cefetül kedvező csillagállás veszi el tőlem Xerát. Persze, a hölgy menni vágy, én pedig, ha javát akarom, elengedem őt, hisz ez a szerelem! Emlékiratomban ezen eseményt mégsem a boldogító csillagzat alatt történtek címszónál fogom említeni! Nem siránkozásból vetettem fel ezt, csupán kételemnek adtam hangot, végtére Daron nem alaptalanul nevezett el a Kétkedés Hercegének. Vagyis: jobb, ha nem vársz arra, hogy a csillagok rendezzék a sorsunkat, neked is tenned kéne valamit. Kezdetnek juttass át Gyllusra! Jóllehet, beszédének volt sodrása, mindazonáltal nem hatott.

Micsoda kedvetlenül gubbasztott előtte.

Az Arfum nyakában ücsörgő Toff szánakozó pillantást vetett Sayonra.

Xera szót se szólt.

Átkeltek egy pazarszép völgyön, rájuk se hederítő lovak, őzek és más, derűsen legelésző állatok között. Ménjeik hasáig ért a finom szálú, élénkzöld fű, rétszerte kék és piros virágok tárták szirmaikat a Nap felé. Tenyérnyi pillangók és szitakötők lebegtek, dongtak a virágok körül. Ez a látvány eszükbe juttatta a Miriltől kapott palástot, mely most is a vállukra vetve hullámozott, bár bűverejét

435

legutóbbkor csappantnak érezték. Meglehet, a következő alkalommal végképp kimerül belőle a varázslat.

Xera döntött: bár nem eltevős hajlamú, a szitakötőbőr köpenyt akkor is megőrzi, ha az közönséges ruhadarabká válik.

Elteszem emlékebe, gondolta.

Mit csinálsz?!

Észbe kellett idéznie, hogy meghal, nemsokára.

Rettenetes fájdalom döfött a zsigereibe. Azután furcsa, mélyről jövő belső reszketés kapta el. Érzékei elhomályosultak. Életlenné vált körülte a rét, előtte a kecses fahíd, alatta a köves medérben vágózó víz. Elhallgattak a madarak. Szétfoszlottak az illatok.

Nem akarok meghalni, élni szeretnék: Sayonnal.

Ez a kívánság már régóta keresgette, csak épp mindeddig sikerült megszökni, elillanni előle.

Hát most befészkelte magát. Ott volt a csontjaiban, a belső szerveiben, az agyában.

Végtagjai kihűltek. Fázott.

A lovak a hídon átlépdelvén, enyhe emelkedőn folytatták útjukat.

Sayon hazavágyó gondolatokat dédelgetett. Összevettette az emlékezetében élő képet a köré terülő tündeszép tájjal.

Emlékezett az anyjának hitt asszony falujára, azon hely minden zegzugára. A települést oltalmazó smaragd-zöld hegy fiíveire, a kistermetű páfrányok szeldelt szegélyű, lágyan hajladozó leveleire, a tavasszal nyíló s a nyárhosszat pompálló virágok színeire, illatára. Mikor elrabolták őt onnan, hetekig hurcolták a birodalomban. Vagy a túlsúfolt szekéren szorongott hozzá hasonlóan éhező, lázas, kimerült gyerektársaival, vagy az után támolygott-botorkált, a fogat végéhez erősített rúdhoz kötözve, tudván, ha felbukik, a kocsit húzó lovak addig vonszolják, mígnem véres masszává kopik; ekkor majd az örök levágják és az útszéli árokba hempergetik hulláját. E kéjteli kiruccanáson szemlélhette meg Gyllus némely tájait. A gladiátorrá idomításával telő évek során fogolyként tartották: a lábát se tehetette ki az arénában lévő mocskos szállásról, ezért titkon illangatott el onnan, felfedezni a környéket. Legközelebb akkor tett hosszabb utat a birodalomban, midőn megszökött a rabszolgaságból, és hosszan bolyongván, átjárót keresett, hogy eltűnhessen a Ristan bitorolta sártekéről. Egyszóval nem dicsekedhetett azzal, hogy alaposan ismerné Gyllust.

Feledhetetlen képeket őrlött. Finom szemcséjű, sápadt homokkal borított tengerpartét: a kristályosan átlátszó víz a látóhatár széléig homokszőkéllett; a mélyben fennkölt ábrázatú, hatalmas teknősök lapátoltak és végessze hossza nincs, szivárványos kígyók siklottak a ragyogóan tarka, fürge halak között.

A sárga, barna és arany színek árnyalataitól cirmos kőhegyek közé ékelt, elképesztően kéklő tóra is jól emlékezett. Ivott friss vizéből, majd úszott benne, s amikor lemerült, rég elsüllyedt városra bukkant odalenn, és órákon át lebegett fölötte, a lapos tetejű házakból ki-be úszkáló halakat szemlélvén, arra várva, hogy rögvest lovasfogat bukkan fel a kanyargózó úton, vagy szembeúszik vele néhány városlakó.

Álmaiban többször bejárta szülőföldjét; a levegőben is. Olyannak látta fentről, mint a harlekin-opált: tüzes villódzású kék és zöld színek kápráztatták.

Ha sikerül eltörölni Ristant, körülnéz végre Gylluson.

Visszamegy a faluba, ahol első éveit töltötte. Felkeresi az aranylótengert és a vízmélyi várost, hegyeket és völgyeket, falvakat és palotákat. Élethosszat tekeregni fog, hogy
436 y 437

lássa, ízlelje, szagolja s beigya Világát, mely biztosan páratlanul szép, esetleg tökéletes is. Teljes azonban nem lesz többé, Xera nélkül.

Lovaik térítették magukhoz őket.

Arfum meghökölt, Fantagro két lábra ágaskodott.
A sárkánybéka eltűnt Sayon elől. Nem esett a földre,
hanem áttette magát egyik helyről a másikra. Midőn a
herceg a méneket rémítő veszélyt keresve körülnézett, a
békát a háta mögötti szikla tetején látta viszont.
A támadó a szemközti, nyomasztó magasságú szikláról
érkezett.
Csaknem akkora volt, mint a kőfal, melynek csúcsáról
elrugta magát.
A félőrültre ijedt Fantagro levetette Sayont, és elme-
nekült.
Az elējük vetődött szörnyetegben Ahmatra ismertek.
A madárlény hullott tollú, fekélyes bőrű, taszítóan
csúf testét elevenen falta az enyészet. Tálkányi, epesárga
szemében téboly vibrált.
Kétszer-háromszor jókorábbnak rémlett, mint leg-
utóbbi találkozásukkor. Hídvárosi sebeiből, töréseiből
heg és sántaság nélkül gyógyult, nem azoktól pocskéklott.
Eszelős, veszett düh áradt belőle. Hörögve lélegzett, a
tüdejéből visszatóduló levegő csípős szagúan, nedvesen
fröccsent elő az orrnyílásaiból.
- Széttéplek! Megöllek végre! - üvöltött, acélkarmos
oszloplábaival toporzékolva. Kövek gurultak, záporoztak
le az ekként rengetett hegyről.
Sayon kardot rántott, támadóállásba helyezkedett, és
nem nevette-zokogta el magát, holott tragikomikusan el-
törpült a fölé tornyosuló madárlénnyel szemben.
Xera leszállt a lóról. Marokra kapta kardját, bal kezé-
ben a fullánkvetőt szorongatta.
Zúgó feje azt kongatta, hogy valamit sürgősen észre
kéne vennie.
Gyors pillantást vetett maga mögé, a sárkánybékát ke-
resve, súgást, segítséget remélvén tőle.
Micsoda rá sem hederített. Mereven figyelte Ahmatot.
Írisze napsárgán izzott.
A szörnyeteg alig hasonlított hajdani önmagára. Im-
már nem értett szájalmasnak.
Sűrű, vaskos, átható gyűlölség áradt belőle, szilárd fa-
lat vont köré, talán áttörhetetlent.
Ez nem Ahmat! kongott Xera fejében.
Ekkor a rémség, meg se moccanva, fékehajította a
lányt.
És - továbbra se mozdulva - pusztán csak az akaratá-
nak erejével, utánavágott egy hatalmas követ.
Xera jókor félrehemperedett a felé zúgó szikladarab
elől. Fegyvereit még röptében elveszítette, de úgyse
vette volna hasznukat.
A tébolygó madárlény akarata félresöpörte a lendüle-
tesen támadó Sayont is, majd a levegőbe emelte, s iszo-
nyatos erővel a sziklafalhoz csapta.

Látván, mily könnyedén elboldogult velük; hisz máris nyögécselve, szanaszét hevernek, lehiggadt kissé. A hegyomlasztó toporzékolással felhagyván, gerinckaristoló hangon kuncogott egyet, és előrébb lépett. Úgy vélte, legalább ennyire élvezné azt is, ha saját kezűleg folytatná a gyilkolásukat.

A herceg félájultan feküdt a szikla tövében.

Nem merészelt megmozdulni, mert a testét sanyargató fájdalmak azzal rémítették, hogy minden porcikája szanaszét roppant, és nem sietett erről megbizonyosodni. Eddéig ismeretlen, dermesztő félelem hízott a lelkében: ez a valami, ez a nem Ahmat erősebb nála, legyőzi őt.

438 439

Megkereste a madárlény bénító, magára a Halálra emlékeztető tekintetét, és azon a fakadt-epe-sárga írt-szen át megpróbált az agyába pillantani.

Xera felocsúdott végre.

Jobb kezét felemelve, a gyűrűtől kért támogatást.

A sárkánygyík csupán egy pillanatra tűnt elő teljes életnagyságban, majd szomorúan elfordult, és visszaveszett az ábrába.

A kristálylapra metszett Nap feltündökölt, s miként nemrég Cusát, körberagyogta Ahmatot. Körberagyogta, tetőtől talpig, csupán oda nem ért el, ahová célozták.

A vakulat mindössze a fajzat szemét kerülte el, akárha árnyékoló védené azt.

A lány alig merte hinni gyanúját, pedig nem is volt mit csodállani azon. Tekintetét a szörnyeteg döγκút-sötét pupillájába fúrta. Szédítő zuhanásba kezdett.

Végül megpillantotta Amohoet.

Különös módon a varázsló nem viszonzta figyelmét.

Egészen másfelé, valami rettenetesre bámult. Elrettentijedtnék rémlett.

A támogatóját vesztett Ahmat bizonytalankodni látszott.

Fenyegetően üvöltött, topogott. Akaratát próbálgatta, de azzal már nem tudott kárt tenni bennük.

Xera megfordult, a szörnyeteget búvölő sárkánybékára nézett, és kissé felvonta szemöldökét.

Felkászálódott, összeszedte fegyvereit, és Sayon mellé térdelt.

- Ép vagy?

- Nem tudom.

A lány megtapogatta a vállát, tenyerét végighúzta a gerincén, majd könnyedén szájon csókolta a férfit.

- Felkelhetsz, nem törtél össze. Ahmat nem kap több varázsségiiséget. Öld meg a fajzatot!

Miután Sayon sajgó tagokkal talpra kászálódott mellette, megezt a madárlény döγκút-fekete pupillájára meredt.

Azon át újfent megpillantotta Amohoet.

Az elgyöngült mágus lassan térdre rogyott, majd négykézlábra ereszkedett. Szemét nem bírta elfordítani attól, akit nézett. Nem bírta, jóllehet erőst küzdött, hogy szabaduljon ama tekintet kíméletlenül szoruló fojtóhurkából. Xera sejtette, hogy két varázsló összecsapásának tanúja. Meglehet, hajdan, amikor Amohoe áttörte a Gyllust oltalmazó varázsteret, hasonló küzdelem zajlott a mágusok közt; akkor a sötét szándékú győzött, mert őt pártfogolták a csillagok. Meglehet, azért érte vereség Ylimet, mert minden varázslónak szüksége van arra, hogy időnként olyféle kudarcok ériék, aminők az emberi lényeket nyomorgatják, különben érléketlenné válnának?!

Ahmat rádöbbsent, hogy magára maradt, a kölcsönvarázserő elfoszlott.

Mi több, azt is felfogta, mily ostobaságot művelt Amohoe eszelős szolgáljaként, miként törte-zúzta Sayont, akit pedig nem roncsolhat szét, amíg ki nem szedte belőle ivadékait.

Kíméletesen kell megölnie őt, és végre - mióta vágyja látni felizgató haláltusáját! - Xerát is.

Felüvöltött. Szarukérges oszloplábait szétvetve kardot rántott, és lerohanta a férfit.

A herceg, látván, hogy az a bénító, halálos gonoszság odébb lebbent Ahmat szeméből, könnyedén fogadta a támadást.

És bár valamennyi porcikája sírt-ordított az iménti tördeltetés fájdalmaitól, táncolni akart, és ezt el is érte: táncolt, megfeledkezve kínjairól.

440 441

Könnyedén mozgott, forgott, szökellt és lendült, úgy emelgette kardját, akárha az mozgatná a kezét. Hamarosan átjárta az élvezet.

Xera a sziklafalhoz dőlt. Jobb talpát feltette a kőre, sütette arc bőrét, nyújtózkodott, kéjesen szemlélte a küzdelmet.

Ahmat sokkal jobb volt, mint hajdan. Elsöprő erővel verekedett, ám továbbra is oly otrombán mozgott, hogy szinte fájt nézni.

Épp ezért a lány nem is a madárlényt, hanem a Táncost figyelte, az ő mozdulatainak fölényes szépségében gyönyörködött.

Sayon, újra a régiként, játéknak tekintette a hadakozást. A mulatságot megelégelvén, úgy döntött, véget vet a megmérettetésnek. Felhagyott a csaknem csúfolódó védekezéssel, és támadásba lendült.

Rohama a sziklához szorította a monsthumot.

Csak néhány pillanatig érzett kísértést, hogy hátralépjen, kiengedje a szörnyet a szorításból, és a kimerülésig folytassa vele a táncolást.

Eszébe idézte Mirill szavait.

Meg kellett volna ölnöd Ahmatot! De te nem tetted, merő öntetszorgásból, azt sugalmazván: akkora harcos vagy, hogy már ezt is megengedheted magadnak. Xera előtt is díszlegni akartál, életben hagyván azt, aki pedig minden lehető módon értésedre adta: ő bizony a halálos ellenséged! Ha eljutsz oda-ig, hogy megütközz Ristannal, jusson eszedbe: kegyelmez-hetsz a megvert ellenfélnek, de az ellenséget mindig taposd el! Sayon csupán egyetlen lépésnyit távolodott a szörnye-tegtől.

Két marokra kapta a varázskardot.

Villámló mozdulattal kiütötte a rávetődni készülő faj-zat kezéből a pengét.

Ugyane mozdulatból - a levegőbe emelkedvén - alul-ról fölfelé kettéhasította Ahmatot.

Azután hátraugrott, hogy a sárga váladékot fröcskölő test ne órá omoljon.

A kettévágott szörnyeteg külön-külön darabjai futot-tak, tántorogtak egy kísértetkört, majd összetalálkoz-ván, leroskadtak, csaknem egyszerre.

A rettentő omladék viharos gyorsan megszottyant, összezsugorodott, mígnem kétmaréknyi sárga hamuvá töppedt.

Sayon közeledett hozzá, hogy csizmája orrával szét-szórja a néhai szörnyeteg porát.

Ekkor az a sárga hamukupac megrebbent, majd való-sággal szétrobbant.

Szürkén fénytelen fekete madár bukkant elő a porból. Horgas csőrét csattogtatva gyászosan káromgott, vérfolt színű szeme parázslott.

Xera kiáltani készült.

A herceg meghallotta, mielőtt megszólalt volna.

Lechapott a karddal, és alulról fölfelé szétszelte a ma-darat.

Ez a tetem nem porladt hamuvá.

A sárgán vérző, meredt lábú hulla a földön maradt, fakó tollak röpdöstek körötte.

A lány fellélegzett.

E pillanatban a sárkánybéka és Sayon is rosszul lett.

Micsoda kettőt hördülve lefordult a szikláról, amelyen mostig ült.

Élettelen teste Xera lábaihoz zuhant.

A herceg úgy érezte, belülről fojtogatják. Légszom-jában térdre roskadt. Tenyerét a mellkasára préselte, mintha ekként levegőhöz segíthetné tüdejét. Száz fá-tyolon, vagy sűrű ködfalon át észlelte a sárkánybéka

442 443

halálát, és megint átjárta lelkét az imént megismert, halállal határos, irtóztató kudarcérzet.

Azután a belső szervei tótágast álltak, és kifelé töre-kedtek a nyelőcsővé át.

Négykézláb vonszolta félre magát.

..mikor nem sokkal később - a kis húszas ikrektől megkönnyülten - előkecmergett a menedékszikla mögül, megakadt a szeme a sárkánybéka testén.

Az a test körös-körül hullámozott, mintha tágulni-terebélyesedni vágyna.

Xera mellette térdelt, kezét a vergődő teremtmény fölé nyújtva, segíteni vágyón, hozzáérni mégse merészelvén, nehogy belebabráljon a mágikus folyamatba.

Mert az már tisztán látszott, hogy a kezdetkor még nem az, aminek látszikként emlegetett kalitlakó nem halt meg, csupán súlyosan kimerült. Végtére varázslófölötti küzdelmet vívott a madárlénybe bújó Amohoeval. Meglehet, eddigi külalakját is megelégette, s elhatározta, változtat azon.

- Legközelebb figyelmeztethetnél, mielőtt másítasz magadon. Kivált, ha az megint ilyen ijesztő módon fog történni - sóhajtott a lány, a hánykolódó béka fölé hajolva. - Máris hozzám tartozónak érzek, és a hideg leldes, mióta lefordultál a szikláról. Bármivé leszel is, nem fogok meglepődni. Majd ha jobb állapotba kerülsz, megbeszélhetjük, te mit gondolsz a varázslókról. Szerintem némelyiknek túlzott az ügybuzgalma, s ez okoz rengeteg kavarodást. Remélem, az iménti összecsapás eredménye végleges: Amohoe mindörökre legyöngült, vége van. Nézz már rám, te minek nevezzelek!? Hadd lássam a szemedben Ylimet! Ha nem te magad vagyylim!?

Xera a mellé ereszkedő, sápadt férfira tekintett.

-Túl vagy rajtuk? - kérdezte.

Sayon fáradtan bólintott. Nem bírta nézni a térdénél vonagló békát. Ő bizony megérintette: homlokától a talpáig végigsimította a tenyerével.

Ekkor, mintha az ő keze nyitotta volna fel, az a rángatózó test széttáruult, s abból, miként egy levetett ruhából, új lény bújott elő a napvilágra.

A jövevény kétszer akkora volt, mint elődje. Csupasz, zuzmózöldes bőre nyálkásan csillogott, akár az újszülötteké. Gepárdszerű, széles mancsú, behúzott körmű végtagokon, négykézláb állt, egyelőre meglehetőst bizonytalanul. Csupasz feje majomra és koboldra egyaránt emlékeztetett. Elnagyolt formájú, gömbölyded koponyáját nem fedte se szőr, se toll. Terebélyes, vitorlajellegű fülei lesimultak. Öklömnyi, enyhén dülleteg, ám ábrándosnak tetsző, zöld-arany színű szemmel meredt a világba, parányi orrkagylói szimatoló-fürkészőn lüktettek, előcsúcsosodó álla kiemelte keskeny ajkú, kavicsfogakkal telizsúfolt száját.

Sayon hümmögött, azon tanakodván, mi kitérőt-tapintatosat felelhetne, ha netán azt firtatnák tőle, tetszetősnek találja-e a teremtményt.

Xera nem tépődött szemernyi sem. Előbb a mutatóujja hegyével, majd az egész kezével végigsimított a lény

hátán, és mert nem berzenkedett, az arcán is. Kígyóselymesnek és elevenül langyosnak érezte zuzmózöld bőrét. Azután odahajolt hozzá. Orrukat összeérintve megzaglászták és vonzónak ítélték egymást. Micsoda érzélemdúsan szuszogott.

A lány hirtelen szájon csókolta a fura koboldot, és nem kellett megbánnia, mivel tettét nem követte megtorlás. Toff is melléjük sündörgött. Körülszimatolta, megtapogatta a lényt.

444 445

A herceg enyhén szédelegve szemlélte őket. Belső szervei kissé még forrongtak, nyelőcsőve égett, akárha ecetet ivott volna, fejében szél fütyült és ezernyi csengőcske bongatjúzott. Lábai imbolyogtak alatta, de jó jelnek ígérkezett, hogy Fantagro előmerészkedett a búj-kálásból, és erőt énekeltette megfutamodása miatti szégyenkezését.

Sayon mindjárt a mén hátára is lendült, bár rozogaságában csak második nekifutásra járt sikerrel.

Élvezvén, hogy ülhet, megállapította: csenevész testi állapotba került.

Megérte. Ahmat hullá, s nem támad fel többé, bájtalan apróságai megsemmisültek; Amohoe száz életre megkeserülte, hogy a madárlény testébe bújgylkolási szándékával.

A herceg képzeletében megjelent a gyllusi királyi palota egyik cicomás szobája.

Az ármánynok varázsló az oszlopokkal övezett, lefátyolozott ágyon feküdt. Szíve furtonfurt félrekalapált, tüdeje sípolt; a lélek már háltni se kívánczozott belé. A kétségbeesett Ristan a haldokló mellett térdepelt, és mindkettőjük kezét tördelve rimánkodott gyógyulásáért.

Rémüldöző udvaroncaik - az ülepnyaló nemesurak - a folyosón tolongtak, tucatnyi fület tapasztván az ajtóra, hogy rögtön tudják és fellélegezhessenek, ha a kórságos Amohoe javulni kezdene, mert az nem lehet, hogy meghaljon, élvégre a Gonosz halhatatlan. És különben is, élet-halál szükségletük a mágus egészsége, mivel csakis ő tarthatja távol a gladiátorherceget. Ha Sharun király öldöklő rabszolgává pallérozott, bugris fia hazatér, nekik befellegzett.

Sayon elvigyorodott a vágykép láttán, majd - némileg felocsúdván - körülnézett.

Xera ekkor pattant Arfum hátára - s mily fürgén, lendületesen!

A férfi gyönyörködőn, egyszersmind irigylettel nézte sudár termetű, épkézláb, friss mozgású kedvesét.

- Csókold meg a koboldot! - ajánlotta a lány, elcsípven tekintetét. -Túl azon, hogy finom énés, még fel is dob.

A herceg legyintett. Sürgetőbbnek vélte, hogy meg-

ossza vele az imént látott - szerinte - megejtő látomást. Mély lélegzetet vett, és épp Amohoe végállapotának ecsetelésébe fogott volna, midőn külön intelem nélkül a levegőbe emelkedtek.

Az a többször megjárt, fehérés falú torok beszívta s tovaröpítette mindnyájukat.

osszas röpülés-száguldás-zuhanás vége táján, vékonyodni látták a ködből szőtt falat, majd az teljesen eltűnt körülök, és ők tovább süllyedtek.

Alattuk nagyobbodott és tágasabb részleteire nyílt a kezdetben még harlekin-opálszerűen kék-zöld tűzű szín-pompában játszó táj.

Amikor Sayon feleszmélt, különös, mozdulatlan levegőjűnek, elvarázsoltnak tetsző, verőfényes helyen találta magát. A lovak a közelben szöszmötöltek, Toff egy felfordított kő alatt kurkászolt, dohogásából ítélve sikertelenül. Xera és Micsoda mellette ült. Őt nézték, a lány titkolatlanul, a gepárdtestű, koboldfejű lény legfeljebb neszítetően mosolygott.

A herceg felkönyökölt. Változatlan hangosan csengettyűztek a fejében. Egyéb kínjai Meriken maradtak. Körülpillantott, és hevesen megdobbanó szívvel felfogta, hol van.

446 447

- Gyllus! - nyögte. Nem egyszerűen gyanakvó, hanem biztosat tudó tekintetét Micsodára függesztette. - Értem már. Azért nem hoztál át, amikor kértem, mert te tudtad, hogy Ahmattal még találkozunk kell!

A szólított ragadozó módjára, szemvillanás alatt szökött talpra, s Toffénál is hosszabb, csupasz farkát felgörbítve, nesztelenül elsurrant.

Sayon feltérdelt.

Elhagyott házak dűledeztek körötte. Az ajtók és ablaktáblák legtöbbje szétszáradozott, a beroskadt tetők részeiből fák nyújtóztak a magasba. Folyondárlomb zöldellt mindenfelé, s miként egyik - Xerával közös - életálmában

itt se jártak madarak, rovarok; szél se rezzent, por se szitált.

- Emlékszem - suttogetta. - Amikor Ristan szörnyetegei végigzúdultak hazámon, felégettek és elpusztítottak minden eléjük kerülőt, a túlélőket szétkergették. A földönfutóvá tett emberek megpróbáltak visszatérni otthonukba, de Amohoenak ez nem tetszett, ezért sok települést átjárhatatlan, nem látható fallal vett körül. A hazavágyók hosszú ideig köröztek valahavolt lakhelyük mentén, e védőfalon áthatolni képtelenül. Látták halottaik vénültét. A holttestek, talán az őket felfaló férgek híján, nem oszlottak szét, hanem megráncosodtak, összezsugorodtak, és lassan eltűntek a viharosan terjedő növényzet alatt. Valamikor nem kétszer próbáltam bejutni ehhez hasonló szel-

lemvárosba, persze, hasztalan. Most viszont, úgy tűnik, nagyon is belül vagyok.

Talpra állt, Xera kezéért nyúlt.

Megszorították egymás ujjait, és útnak indultak a házak között. A kúszónövények és kisebb-nagyobb cserjék zöldje jótékonyan eltakarta a régen történtek nyomait. De amikor a küszöbvet átlépve, az épületek árnyékosabb belsejébe léptek, láthatták: vacsorakor járt itt a Halál. Egy feltűzött hajú, derékig levetkőzött asszonyt a vízzel töltött mosdótál mellett szúrtak szíven a fajzatok. A tálba fröccsent vércsepp parányi pöttyökre bomlottan, virágszirmokként terült el a víz felszínén, porszem, bogár azóta sem hullott rá. A tiszta törülközőt szorító, kifacsarodott helyzetben heverő asszony ráncosra, töpörödöttre vénült, anélkül, hogy közben élhetett volna.

A konyhai asztalon törékennyé szikkadt a kenyér, sóványra izzadozta magát a szalonna, a hagymaszeletek szalmatörékké öregedtek, és kása tikkadt a tálakba.

A felborítgatott székek a lábaikat meresztették az ott honukban lekaszabolt emberi lények fölött; e különös aszalványok némelyike gyerek lehetett, ők úgy mazsolásodtak aggastyánná, hogy elébb fel se nőhettek.

Az egyik épületben szeretkező párra bukkantak: egyetlen lándzsa szögezte egymáshoz az összetapadt testeket. Őket legalább észrevétlenül lelte meg végzetük, és így teljesíthették holtig tartó, hű szerelemről tett esküvésüket; szüntelen ölelésben, együtt aszúsodtak meg.

A következő ház ajtaján valahá tulajdonosa lógott. A szörnykatonák szúrták fel oda, mégpedig az ő kezéből kicsavart vasvillával. Belül lefejezett asszony feküdt a frissen felsikált padlón. Az átvágott nyakból kilövellt rengeteg vér feketebíbor púderre porladt a kínosan ápolt deszkákon. A félrehajított fej ferdén, kócosan támaszkodott a falhoz, a fénytelen szempárból fájo szomorúság áradt. A bölcsőben összeaszott csecsemő hevert.

Megnéztek még néhány épületet, a régvolt pusztítás, dúlás, fosztogatás iszonyú emlékeit. Legyilkolt állatok fonnyadt tetemeit kerülgették. Némelyik kertben mosott ruha csüggött a kötelet benőtt levélszövényben.

A lánynak tűnt fel hamarabb, hogy megmoccant a levegő. Gyöngye szellő kórászolt a lombok között, meg-

448 449
táncoltatta a nyurga fák tetejét, sárgult leveleket lopdosott az ágakról.

Azután a mind dühödtebb Sayon is észrevette, hogy a szellemvárosról elhárult a gonosz varázs.

- Menjünk! - szólt, s lováért fűtlyentett.

Nyargalvást haladtak.

A ragadozótestű kobold vitorlányi füleit csattogtatva, könnyedén loholt mellettük párnás macskatalpain.

Ritkás erdőn vágtaztak keresztül, a gyér lomb alig adott árnyékot. Az állandósult déli verőfény perlselőre forrósította a levegőt, bágyasztotta az élőlényeket. Sejtetni sem lehetett, valójában mely szakaszánál tart a nap; úgy rémlett, megállt az idő.

A fák fogytával az út tágas mezőre kanyarodott. A magas fűben bekötött fejű, félmeztelen férfiak kaszáltak, takarékos, szép mozdulatokkal fordítgatván szerszámot tartó felsőtestüket. A lovasok közeledtére félbehagyták a munkát, de a villogó pengéjű kaszát nem engedték el. Viselkedésükben kíváncsiság és félelem egyként érzett.

Ide látszottak a közeli falu apróbb-nagyobb házai, azon túl az örökzöld fákkal borított domboldal. A bérceen komor hangulatú, négyszögletes vár magasodott.

Az egyik kaszás félszegen intett nekik, és ők viszonyozták a karlendítést.

Aztán az a férfi letette szerszámát, és hadonászva futásnak eredt feléjük. Társai lassú léptekkel, tétován követték.

A herceg megállította lovát, majd a futvást közeledő napszámoshoz ügetett.

Midőn összetalálkoztak, a feketére napsütött, ráncosra cserzett bőrű, magas férfi visszafarolt vagy háromlépésnyit a méntől, és kötelességszerűen fejet hajtott a lovas előtt.

Majd hunyorogva, szemét ernyőzve Sayonra bámult.

- Honnan jöttök? - kérdezte.

- Az erdőből.

- Nem tudom, higgyek-e neked. Ez az út csak egyfelől: innen járható. Az erdőből csak visszajönni lehet.

- Vagy?

- Vagy valamiképpen átjutottatok a holt városon.

A herceg bólintott.

- Átjutottunk. Megszűnt a védőfal, vége van.

Az avarszín kendővel bekötött fejű, szürke szemű férfi nem mert felderülni. Tekintete, megfeszülő testtartása árulkodott örömről.

- Kik vagytok? - firtatta.

- Nem kell félned tőlünk. Látom, nehezen titkolod, mennyire lelkesít, hogy szétfoszlott a védőfal.

- Hát persze! Ott van az egész családom! Apám, anyám, nagyszüleim, öcsém ott veszték! Harminc éve hevernek szanaszét, némelyikük arccal a föld felé, hantolatlanul! Ez rettenetes!

- Menj, temesd el őket.

- Nemcsak a temetésre, hanem bosszúra is vágyom, ugyanolyan rég! - A napszámos beidegzetten körülnézett, hívatlan fülek hallhatják-e szavait. A dombtetőn komorló várra tekintett, és visszafordult Sayonhoz. - Minden reggel úgy ébredek, hogy ma megbocsátok a gyilkosoknak. De ahogy telik a nap, egyre több méltatlanság, fájdalom

ér, mert itt még ma is urak azok, akik segítettek Ristan hordáinak, akik megölették a családomat és másokéit. Azóta se múlik el hét akasztás, karóba húzás nélkül. Tegnap tömeges kivégzést rendeztek. Félnék! - Fejét a bérc felé billentette. - Egy réges-régi jóslat azt mondja: mikor majd megtorpan a Nap az emelkedőjén, és úgy marad, ez fogja jelezni, hogy elérkezett a változtatás ideje. Rengetegen vagyunk, akik rettentő hosszú ideje csak erre várunk.

450 451

A férfi féltérdre ereszkedett Fantagro lába mellett.

A többi kaszás immár a közelükbe ért. Látván társuk térdepeltét, ők is leereszkedtek a fűre, ott, ahol épp jártak.

- Mindenütt a te arcképedet látjuk, Sayon herceg! -

mondta a szürke szemű férfi. - Velünk, az időtlen ideje rád várókkal, a te híveiddel akarnak elfogatni téged! Vagyont ígérnek a fejedért! Ostobán azt hiszik, megcsúfolnak, amikor gladiátor- vagy rabszolgahercegként emlegetnek, pedig csak a mi szívünk szerint becéznek téged! Igen, te vagy a rabszolgák és napszámosok, a szenvedők és igában tartottak, a nép hercege, a Szabadságherceg: rád vártunk! Amióta a Nap nem moccan a delelőről

biztosan tudjuk: hazajössz, hogy vezess minket, és elűzzük végre Ristant, Amohoet és a többi zsarnokot. Tudd meg, jobban vártunk, mint a tavaszt, mint az esőt, vagy akár a kézfogónk napját!

- Álljatok fel - kérte Sayon, töprengvén, mit feleljen.

A szólítottak egyike se moccant. Tudván, hogy engedetlenek, alázatosan lehajtották fejüket. Félelemmel csontvelőig átitatván, rögződött bennük, hogy büntetés, verés, megaláztatás várja őket, ha ellenszegülnek a jobb ruhát viselő, pláne lovon vagy hintón ülő személy parancsának.

A herceg felsóhajtott, ismervén ezt a gyűlöletes érzést.

- Álljatok fel! - ismételte. - Kezddetek leszokni e testtartásról! Nem tudok mit ígérni nektek. Jövőtök főként rajtatok múlik. A királyi várba tartok, hogy letaszítsam Ristant a bitorolt trónról. Ha elbukom, tudni fogjátok, mert örök sötétség zuhan földünkre. Természetesen győzni kívánok! Ti se maradjatok itt térden, inkább úz-zétek el a helybéli zsarnokot! Gurítsátok le a dombról azt a várat, úgy látom, igen utáljátok!

A szürke szemű napszámos feltekintett. Napszíttá arcát mosoly szálkázta.

- Számíthatsz ránk. A kovácsmester jó ideje, mély titokban kardot, tört, kopját is készít. Csak a jelre vártunk. Remélni se mertük, hogy te magad leszel a Jel. Vigyázz az életedre, Sayon herceg! Ha erre mentek tovább, útonútfélen katonákra számíthatsz. Nem csak mi vártunk rád, a trónbitorlót és talpnyalóit is a visszatérted izgatja. Az egész környéket ellepték Amohoe korcsai. Vegyes,

ember-fajzat seregek őrzik Ristan palotáját. Ugyannyira hemzsegnek körötte a testőrök, hogy ha leejtené a koronáját, az nem koppanna, mert katonacsizmát érne. Persze, nem ejti le, mert épp azt félti mindennél inkább. A férfi a faluvégi házak felé nézett. Erőst porzott az út arrafelé.

- Átkozottak! - nyögte. - Megláttak odafönről! Jönnék a korcsok! Tűnj el, nehogy elkapjanak! Jaj, nem jutsz így el palotádig! Cserélj ruhát, takard el arcodat! Ilyen férfi, mint te, nincs még egy! Könnyen rád ismernek! Sayon előkapta kardját, s azt felemelvén, gyors búcsút intett.

Fantagrót megfordítva, visszavágtázott az útra. Mire Xera mellé ért, felöltötte vértjeit, szétterítette vállán a varázsköntöst, fejét a kámzsába bújtatta.

A lány is ekként tett. Toff eltűnt Arfum sörényében. A kobold lehúzódott az árokba.

A szörnykatonák rikoltozósan, kardlengetve közeledtek terebélyes, durva szőrű, dübörgő járású csatalovaikon. A színejátszó szitakötőbőr palást oltalmába vonult herceg és a lány nem adta jelét, hogy megrettent volna tőlük. Ügetésben haladtak, enyhe vérszomjjal várván a találkozást.

Úgy vélték, nagyjából tizenöt korcs fog kibontakozni a porfelhőből. Talán megbirkóznak ekkora fölénnyel. Ám ez csak az első tizenötnek ígérkezik a tömérdekből.
452 453

A szürke porfelleg nőttön-nőtt.

A fajzatok az utolsó hajszálon fogták vissza hátasukat. Az élen lovagoló szörnyeteg Sayonra förmedt.

- Mutasd magad! Le a csuklyát!

- Félsz valakitől? - érdeklődött a herceg nyugodtan.

A kérdezett rávicsorgott, és fenyegetőleg felé sújtott a kardjával.

- Hogy kerültök ide? Arról nem vezet út!

- Hiszen itt vagyunk! Nem hagyom, hogy tovább rettegj, árthat a beleidnek! - mondta, hátralökve az arcát árnyékoló kámzsát. - Engem kerestek. Gyertek, fogjatok el! Nem hagyott időt a sakálfejű zsigerállapotának további romlására. Amint az kardlóbálva felé rúgtatta lovát, elegánsan előrehajolt, és szíven dőfte a fajzatot.

A katonák dühöngve rájuk rontottak.

Xera levágott két ellenfelet. A harmadikat, midőn az a nyergéből hozzágörcbült, hogy leszúrja őt, arcul csapta a gyűrűvel. A sárkánygyík kiobbant a kristálykőből, és felalta a rémséget.

A lány még a nít látványon fintorgott, amikor egy támadó pengéje végighasított a karján. Ezt a fickót a másik kezében tartott fullánkvetővel, meglehetősen közről lőtte homlokra.

Sebzett jobbát megbénította a kín, ezért továbbra is acélhorgokat lődözött, azon iparkodván, hogy távol maradjon a karddal hadakozó katonáktól.

Egy sérült fajzat a földön mászva mögé került.

Xera a szeme sarkából észlelte az orv fegyveres rohamát. Megszorította lovát a combjával.

A többi Arfum vitte véghez.

A két patával szemközt talált sakálfejű viharosan lehatolt, zokszóra se volt ideje.

A lány felkarja erősen vérzett, miként sebe tán még sosem. Hamarjában leszakította az ingujját, és szorosan a csontig érő mélynek rémlő vágás köré tekerte azt. A keline végeit áthurkolta egymáson, majd meghúzta a fogával, s közben kénytelen volt a sárkánygyíkra hagyni a csatázást.

Az elhullott szörnykatonák harcias természetű lovai irányítatlanul futkostak, tipródtak a forgatagban. Lép-ten-nyomon társaiknak ütköztek, összerúgtak, egymásba haraptak. A hátasok közötti különháború közepette több fajzat a földre zuhant, és gyalogosan kényszerült folytatni a küzdelmet.

Az egyik sakálfejű láncos golyóval támadt Arfumra.

Midőn az acélszemek a mén nyaka köré tekeredtek és megszorultak, a korcs lendületet vett, hogy földre rántsa a lovat.

Xera próbálta fellendíteni zsibbadt karját, bár a kardmarkolat már-már kibágyadt erőtlenedő ujjai közül. Félúton járt, és úgy rémlett, máris elkésett.

Váratlanul előpattant a sörényben lapuló Toff.

Ijesztően sziszegett és rikoltozott, horgas körmeivel a fajzat képébe mart.

Nem érte be ennyivel, még jobban előrevágódott, és fogait a meglepett katona torkába vágta.

A lánchurok szorítása enyhült.

Arfum kifordult a fojtásból, és eggyé sodort, törhegyű szarvait a szörnyeteg homlokába vágta.

A lány körülpillantott.

Sayon és a sárkánygyík az utolsó ellenfél leküzdésénél tartott, ki-ki a maga módján.

A zuzmózöld kobold az út szélén hevert, gepárdlábait előrenyújtva, hanyag tartásban. Zöldarany szeme, de pillája se moccant. Szobornyugalommal szemlélte az összecsapást.

454 455

A mezőn át a napszámosok igyekeztek feléjük, ám már nem volt kit lekaszabolniuk.

A kifulladt herceg Xerára nézett.

- Súlyos a sebed? - nyögte, bíboran átvértett kötését

színtelen arcát látván.

A lány legyintett.

A lélekszakadva érkező kaszások megtorpantak előtte.

- Királynénk leszel? - kérdezte a szürke szemű férfi.

- Ő máris királynő - mondta Sayon. - Az enyém.

A falu felől újabb csoport katona közelgett.

-Tűnés! - nyögte Xera.

Fejére húzta a kámzsát, búcsút intett, és sarkát a ló oldalába nyomta.

Arfum vágtába ugrott. Fantagro utánalódult.

A kobold is felkecmergett, és követte őket.

em keveredtek küzdelembe az újonnan érkező sakálfejűekkel.

Lehúzódtak előlük a mezőre, és nyargaltak tovább.

A fajzatok legott megfordították nehézkes hátasaikat, és kardcsörgetve a nyomukba zúdultak.

Az ádázul rikoltozó, csaholó rémségek előbb csupán elreménytelenedtek az üldözöttek képtelen iramú távolodtat bámulván. Kevéssel később eltátották folyton nedvedző, ajaktalan szájukat, észlelven, hogy a menekülők lovai nem érintik a talajt, afillótt suhannak.

Az erősebb idegzetű korcsok nem csüggedtek. Kardjukat eltéve, íjat rántottak.

Mielőtt azonban egyetlen nyílvesszőt is kilőhettek volna, az űzöttek semmivé foszlottak. Akárha nem is valódi személyek, hanem a bennük hízó félsz csalképei lettek volna.

Az elbizonytalanodott katonák alatt megzavarodó harci hátasok lelassultak, megtorpantak, összebotlottak, dühösen rugdalóztak.

A szörnyetegek egymás torkának estek értetlenségükben, azon vitázván, léteztek-e, vagy csak a képzeletüket szédítették a villámszerű paripákon tovatűnő emberalakok és az őket kísérő zöld testű, csupasz, furcsa lény.

Xera szélcipelte virágsziromfelhőként, Sayon légörvényként száguldott keresztül a forróságtól tikkadozó falun.

Élvezték Mirill palástjának varázslatát, a láthatatlanságot. Úgy döntöttek, így folytatják útjukat, amíg a bűvérő végképp ki nem merül a szitakötőbőrökből.

A lány változatlanul fájlalta a karját. A szoros kötés véget vetett a vérzésnek, immár meg kellett volna lazítani azt, ám erre most nem nyílt alkalom.

A településen átvezető utat nyomonisos viskók és kérkedő homlokzatú házak szegélyezték. Élőlényt faluszerre nem láttak. A helybéliek felszívódtának az árnyék-talan hőség éppúgy oka lehetett, mint a bérceen gubbasztó palotából csapatokban lezúdult katonáktól való irtózás.

Az utolsó házat is maguk mögött hagyták.

Az út kettéágazott.

A jobb oldali a dombtetőre kanyargózott. Hogy a várúr el ne vesse a hazavezető irányt, ha netán, részegségből vagy más oknál fogva, elveszítené tájékozódókészségét,

az utat ővező fákon lemeztelenített, vérmocskos, száz-
képpen meggyalázott tetemek himbálóztak. A lakmáro-
zó madarak halotti tort ültek az akasztottakon.

Sayonék balra fordultak.

A hosszas nyargalás során több települést is érintet-
tek. Élő emberrel egyik helyen sem találkoztak. A falvak-
hoz közeli fák megcsonkított holtakat, levágott fejeket
termettek, nem gyümölcsöt.

456 457

Mindenfelé fajzathordák hemzsegték.

Az észrevétlenné tevő palást lankadatlanul bírta va-
rázserővel, ám a lovak kimerültek. Hangosan ziháltak,
mind gyakrabban botladoztak.

A herceg ügetésre váltott, és végigsimított Fantagro
nyakán. Arra gondolt, vajon melyikük fogja jobban saj-
nálni, ha véget ér az utazás.

Az urán is, minden napot veled kezdek, sőt, reggelen-
te a hátadon ébredek majd, ígérte magában, gyászos-ün-
nepélyesen.

És némán megígért még ezt-azt, immár nem a mén-
nek, hanem a kivégzetteknek és a bujkálóknak, a szarka-
lábas szemű, szürke tekintetű napszámosnak és önnön-
magának. Végül még Xerának is fogadalmat tett.

Azután hangosan megjegyezte:

- Próbáljunk megpihenni valahol, mielőtt a lovak fel-
lázadnak.

-Vagy én - suttogetta a lány, alig várva, hogy üvöltözve-
lűktetve fájó karsebével foglalkozhasson.

Kissé szégyenlette gyengeségét. Legutóbb szörnyű ré-
gen, röpke életét féltő halandóként szenvedett így köny-
nyebb sebtől. Igaz, fegyverforgatóként töltött, hosszadal-
masra nyúlt élte során ritkán volt része a mostihoz fog-
ható viszontagságokban. Ezen üldöztetési, kísértetél-
ményes, édes-gyönyörű utazáshoz képest mind ez idáig
renyhe nyugalomban tengődött.

Átporoszkáltak egy kisebb erdőn. Pihenni engedték a
palástot, bár gyanították, hogy az a Vlágok Végezetéig
bírná varázslattal, bár csak akkor, ha a kobold is a közel-
ben jár.

Ő pedig ott járt, macskatalpakon surrant mellettük, és
nem mutatkoztak rajta az elcsigázottság jelei.

Az erdő elfogytával nagyobb település bukkant eléjük.

Összenéztek, és mert mindannyiuknak szükségük volt
éteke, italra, de főként nyugságra, úgy határoztak, meg-
nézik a fogadót. .

Némi tűnődés után sóhajtozva ruhát váltottak. Kerű1
jük a feltűnést jelszóval mindketten férfigúnyát gondoltak
magukra

Azután végigpillantottak egymáson, és elkeseredtek.

Sayon durva szövésű, szürke holmikba burkolódzott,

szembeötlő sörényére és homlokdíszére sátornyi kámsát borított, kék szemét fekete kendővel kötötte át, Toffot és a kardját otromba palást mögé rejtette.

- Nos? - kérdezte, Xera fintorgását látván.

- Hagyjuk - sóhajtott a lány, sejtven, saját tükörképét látja a férfiban, hiszen ő is tetőtől talpig szürkébe, terebélyesbe és pocskéba bújt. Az arcukba húzott csuklya csupán az orruk hegyét hagyta szabadon.

Micsoda fejcsóválva végigmérte őket.

Egyszers csak lovaik átváltoztak és felszerszámozódtak. Az aranyszínű Arfum rozzant fakóvá lett, a forróbarna Fantagro szőrehullott-színtelen ekevonóvá robusztusodott.

Ők pedig feszengtek az alájuk varázsolt kemény nyeregben. Úgy érezték, szükségtelenül széles terpeszben, bizonytalanul ülnek.

A faluba lovagoltak az elrútított, szarvatlanná tett méneken.

Micsoda eltűnt mellőlük, így nem kellett kiállania neheztelő pillantásaikat.

- Először gebegelek, pedig nem ma születtem - panaszkodott a lány. Végigdőlt Arfum nyakán, és megsimogatta a fejét. - Bocsáss meg.

A falut alkotó nyomorú kalyibák közül nemigen rítt ki a fogadó. A kőből és fából tákolt, roskatag épület gazdája behatóan megbámulta őket.

458 459

Sayon megkérte, tisztességgel lássa el a lovakat.

- Széna az van, amennyit csak akartok - morogta a férfi.

- Kár, hogy mi nem azon élünk, mindjárt fényesebben éreznénk magunkat. Még abrak is kerül. Szabad szobám is akad, sőt, mindhárom szobám szabad. Kinek szottyan kedve utazgatni manapság?! Ha enni akartok, vigyétek le az igényeiteket. Nincs hús, semmilyen, még kukac és hernyó sem! Az utolsó tyúkot, galambot is elvitette tőlünk.

Itt rövid szünetet tartott, hogy balra és hátra mutasson begömbített hüvelykujjával, jelezvén: arrafelé leledzik ama népszerűtlen egyén, aki szárnyasokat raboltat.

Majd így folytatta:

-Tojáást kaphattok, megmentettem néhányat. Egyet el kell raknom Nardnak a jósláshoz, hetet magamnak, hogy megegyem. Na jó, egyet-egyet megsüthetek nektek. Az asszony majd készít mellé kását vagy pürét.

A férfi kocka alakú fejét kevésnyi dérszínű hajpihe fedte. Barázdált homloka kiöblösödött mélyen ülő kavicszürke szeme fölé. Ez alatt karikák feketéllettek, nem kettő, s ezek a lótagat gyászörök bús kifejezést adtak arcának. E bánatosságot hangsúlyozta nyakba konyuló bajusza, legömbülő sarkú, keskeny szája, ugyancsak lógó, piszkosszürke öltözeke.

- Aztán fizetni tudtok-e? - kérdezte. Közben szorgal-

masan porciózta a zabot és hintette a szénát az alacsony mennyezetű istállóba kísért lovak jászolába. - Biztos van dugott pénzetek, ezek a girhes férgek koplaltak meg érte! Különben itt most éjszaka van, bármennyire süt is a Nap, úgyhogy ne izgágázzatok. Ja, csak méhsert adhatok, abból viszont sokat kell inni, hogy rakoncátlan kedvetek kerekedjék. Másmilyen ital mifelénk nincsen, mindent elvittek még a tyúkok előtt. Na de majd...! - fűzte hozzá sokatmondóan, mutatóját magasra meresztve.

Tekintetét is oda függesztette, hová az uja mutatott. Odafele valami neki tetsző látomást tapasztalt, mert vigyorra biggyesztette mindkét szájugát, és halkán kuncogott. Azután - immár útban a szobájuk felé - megpróbált belesni csuklyáik alá. Különösen Sayon fejfedőjének mélye vonzotta.

- Idevalósiak vagytok? - kíváncsiskodott.

Hümmögő feleletüket hallván újfent tüzetesen végigmérte őket, bosszankodván attól, hogy mit se lát belőlük.

- Hová utaztok? - társalgott tovább.

Nem kapott értelmezhető választ.

Úgy rémlett, kölcsönösen bizalmatlanok egymás iránt.

Azután magukra hagyta vendégeit a szobájukban, rövideseme ígervén a vacsorát.

- Körül se pillants - tanácsolta Xera, de ekkorra Sayon már meg is tekintette az odút.

A deszkákból tákolt ágyat szalmabelét folyató matrac és néhány nyűtt pokróc kényelmesítette. Ezen túl még egy szék és egy mosdótál gazdagította a berendezést.

Kisvártatva a fogadósné - a férj gyengén nőiesített, csekélyebb mértékben bajuszos változata - beadott az ajtón egy kancsó vizet, ilyenként tökélyessé téve otthonosságukat.

A lány megszabadult a karját szorító kötéstől. Kissé furcsállotta, hogy a lucskosra vériett ingdarab eltávolításakor felszakadt a seb, mivel annak már félig-meddig gyógyulmak illett volna lennie.

Néhány pillanatra elrémült a gondolattól, hogy netán méreggel vagy fertőző kórsággal kezelt volt az őt megvágó penge, s akkor ő nemsokára rosszul lesz és meghal kicseit, pedig ilyesmire most nincs idejük.

Fintorogva megmosakodott a kancsónyi vízben.

Sayon térült-fordult, további vízadagokat szerzett a gazdától, jöllehet a fogadás, annak neje s a csapszékben
460 461

időgálók helybéliek meglehetősen csodállották mosakvó természetüket, kertelés nélkül szokatlannak, kacsáskodásnak és mulanatonak nevezvén azt.

Tovább vigadhattak, amikor a tisztára lubickolt külön-cök vacsorázni érkeztek.

A két jövevény a sekély légterű kocsmán átívelő hosszú asztal túlsó, kíváncsiaktól mentes végénél telepedett

le. A magasabbik személy - fejét féltvén a plafontól - csaknem kétrét görnyedve kelt át a helyiségen. Miután leült a lócára, és a rajzos papírlapokkal telecsirizelt falhoz dőlt, elfedvén az erősen kerestetett gladiátorherceget és társnőjét ábrázoló képek egyikét, hátrább tolta arcából a csuklyát, így aztán az orrhegye és az elharcolt szemét takaró kendő néhány részlete is láthatóvá vált. A fogadósné egy tálka gyümölcsöt tett eléjük, hogy azt csipegezzék, míg étkük elkészül.

A nyugább egyén bönél is bővebb palástjának mélyéből hol egy erőteljes férfikéz, hol egy ezüstszürke szőxszettel borított, rettentő körmű, fekete végtag nyúlt elő a málna- és eperszemekért. Előbbi a csuklyába raskogatta, utóbbi a palástba teszegette a bogyókat. A kisebb termetű, karcsúbbnak tetsző idegen bőrkesztyűs kézzel szemezgetett. Az ő arcából sem látszott egyetlen vonás sem.

Az idegenek akkor se dobták el a kámzsát, midőn mézsörüket megkapván, szájukhoz emelték a kupát. Az érdeklődőknek forrt az epéjük, bármit megadtak volna a láthatásért. Kínjukban szaporán nyeldesték a sörítalt, és ennek köszönhetően hamarosan felbátorodtak.

Mire a kocsmárosné három rúd gyertya kíséretében - melyek segítségével az arcuha boruló árnyat kívánta szétoszlatni - felszolgált a Sayonék étkét, a falunép csaknem megfélemlített a lefüggönyözött különökről.

Összehajolt fejjel, lázas izgatottan pusmogtak, némelyük kimondottan az öklét lengette a tyúktolvaj irányba.

Gyakorta szóba került, hogy Cameo mikor jön végre!?

Ilyenkor egy-két szempár féltőn az idegenek felé fordult, mintegy méricskélvén, mennyire veszélyesek.

gyszerre csak nyílt az ajtó, s az iddogálók kebeléből örömsóhajtás szakadt elő.

Három férfi vonult a terembe.

Egyikük gyermek-apró volt, eltúlzott csontozatú, átható tekintetű arccal. A törpe a mellette lépdelő, halovány vonású, csaknem ráncatlan bőrű, opálos szemű agastyán kezét szorongatta, vezetvén a vakot.

A harmadik érkezett hajlottan járt, hogy feje ne súrolja a termetéhez alacsony plafont. Piszkos fekete köpeny lebegett sötét bőmihába bújtatott, izmos alakja körül.

Dühödten göndörödő, itt-ott őszülő, fekete körszakállá eltüntette ajkait, enyhített orrának hatalmasságán. Lángoló tekintetű, éjkék szemmel nézett körül, és rögtön az érdekelte, kicsodák a kámzsások.

A falunép hangsúlyos tisztelettel fogadta az újonnan jötteket.

A magas férfi kérdésére készségesen elmagyarázták, hogy nem tudják, kik lehetnek az árnyékos arcúak, de nem gondolják őket szaglároknak, mert akkor beolvadni,

nem pedig kitűnni igyekeznének.

Márpedig ezek rikítanak; éheztetett lovakon jöttek, kacsászatát csináltak a lavórból, a nagyobbiknak valami furcsája van a palástjában, a kisebbik holtbiztosan néma, esetleg süket is, de még az is lehet, hogy tisztára együgyű szegény, és alighanem azért rejtőznek a kámzsa

462 463

mélyében, mert kivert szeműek és éktelenül rondák, pedig mennyire mosakszanak!

Feltűnésmentes kinézetük elemzésének hallatán

Sayon a lányéhoz érintette csizmaorrát.

Xera halkan kuncogott. Féketolta a kásamaradékot, kortyolt a mézsörből.

A Cameónak szólított szakállas férfi megfogta a vak ember könyökét.

- Mit érzel felőlük, Nard?

A kérdezett a levegőbe szimatolt. Úgy nézett rájuk hályogopáros szemével, akárha látna, s a csuklyák sem állhattak fürkész tekintetének útjába.

- Egyáltalán nem kell tartanunk tőlük - szólt szemlélődése végeztével.

Azért Cameo, a kocsmanép áhítatának tárgya, továbbra is gyanakvó maradt. Társaival az asztal másik végéhez ülven, úgy fordult, hogy szemmel tarthassa őket. Sayon tűnődött, hol találkozott a vele egyidősnek sejtett férfival. A viharkék szempár fogva tartotta figyelmét. Alighogy elhelyezkedett, Nard a tojáskérte: jósolni akart.

Azután szétkente a tikmonyt a durva asztallapon. Mutatóujjával írt bele néhány kört, és a kisujjával is beleforgatott. Utóbbit leszopogatta, megfontoltan ízlelgette. Iak szemével hosszan szemlélte a sárgán sávozott kenetet, mielőtt megszólalt volna.

- Mit akartok tudni? - érdeklődött.

A fogadás balra és hátra bökött a hüvelykujjával, majd tenyerélét elhúzta a torka előtt, és ezután kérdőleg tekintett Nardra.

- Nos? - sürgetett a jövőmondó, a jelbeszédet nem észlelve.

- Azt akarjuk tudni, mi lesz már végre!? Azt beszéljük

464

Amohoe döglődik, az örökifjú Ristan negyvenévnit vénült egyetlen napon. Ők és hízelgőik ijedtükben mindenkit felköttenének. A forráság nem enyhül. Hol van hát a Herceg?

- Eltűntek a holt városokat burkoló védőfalak. A Herceg megérkezett. Itt van a közelben, érzem! - szólt Nard. Cameo az asztalra sújtott az öklével.

- És ha elkapták a koresok? Mi van akkor, ha őt is fel-

kötötték, másokkal együtt?

Nard a fejét ingatta. Mosolygott.

- A Herceg kiváló harcos. És Ylim vigyáz rá.

-Ylim, Ylim! - fanyalgott a fogadás. - Sharun királyra is ő vigyázott!

- Vitatkozni akarsz, vagy jósoldatni? - firtatta az öregember.

-Akkor jósold, de valami jót! Ne kelljen úgy éreznem, hogy jobb lett volna megenni azt a gyönyörű tojást!

- Még megeheted - vont vállat Nard. - A Herceg ép-ségben itt van. Hamarosan bejut Ristanhoz, és...

Cameo ökle döndült az asztalon.

- Hogyan? Azt mondd meg, hogyan jut be!? Rengeteg katona hemzseg a palotában! Lassan már moccanni se bírnak egymástól!

- Már említettem - sóhajtott lankadón a vak - hogy Ylim a Herceggel van...

A szakállas férfi megest elveszítette a türelmét.

- Meg a lány, az a Xera, tudjuk a falragaszokról! És akkor? Majd ők hárman leverik a teljes testőrséget?

- Ez a hármas felállás azért mégsem olyan, mintha te és még ketten... - kezdte az egyik helybeli.

Cameo egyetlen pillantással elhallgattatta a közbeszólót. Lenyelte sörét, kézfejebe törölte a bajuszát, és megérintette az elbúsultnak látszó Nard vállát.

465

- Jól van, nem zavarlak meg többé! De értsd meg, rettentő feszült vagyok! Holnap támadunk! Nem várhatunk tovább, mert hiába az álcázás, bujkálás, előbb-utóbb felfedezik a seregeket. Azonkívül, ha tovább várakozunk, az emberek legyengülnek az éhezéstől, bizonytalanságtól. Nard, azt mondd meg, támadhatunk-e holnap éjjel, sötétedés után!?

- Milyen sötétedés után? - mordult a fogadás.

- Óriási szükségünk lenne sötétségre! - makacsolt

Cameo. - Nard! Nem tehetnél valamit?

- Nem vagyok varázsló. De holnap éjjel sötétbe borul az egész palota és a környéke. Ebből tudni fogjátok, hogy odaért a Herceg. Ez a királyi várat beborító éjsötétség lesz a jeladás számotokra. Ha meglátjátok, támadhattok! A kocsmárosné az asztallap fölé hajolván a mázománnyra bámult, majd mindkét kezét csípőre vágva, villógó szemmel Nardra förmedt.

- Honnan tudsz te ilyeneket az én tojásomból?!

- Ha nekem nem hiszel, legalább a becses tojásodban bízzál - javallotta az öregember. - Holnap éjjel véget ér a szenvedésünk. A Nap is elhagyja végre a delelőt. Azután hatalmas vihar jön, és tisztára mossa Gyllust a szennyről.

- Hatalmas vihart majd aratás előtt ígérj! - rikkantott Cameo.

- Dehogyis! Lefekszik a gabona! - tiltakozott valaki.
- Hallgass, paraszt! Még bőven ráérsz izgulni a lefekvő gabonáért! Miért nem azért idegeskedtek, hogy még a támadás előtt megtaláljuk a Herceget és társait?! Mert tudnunk kell egymásról, különben kudarcot vallunk! Mi nem bírunk el Amohoeval, a Táncosék pedig nem győzhetik le a tengernyi katonát!
A fogadósne nem vette el a kezét a csípejéről.
- Na, és mi van akkor, ha a Herceg nem kíváncsi a ti szedett-vedett, csűrhe seregetekre, mert van neki sajátja? Ha cifra páncélosokkal jön? Vagy legalább olyan katonákkal, akik nem kaszával és vasvillával, dugiban kovácsolt késsel, karddal háborúznak? Mi van, ha ti túl büdösök lesztek neki?
Cameo elvigyorodott. A könyökénél elkapva, a térdére rántotta a gyengén vonakodó asszonyt.
- Emlékezhetnél, többször elmondtam már: ismerem a Herceget! És bár nem láttam tizenöt éve, nem hiszem, hogy Lényegileg megváltozott volna!
A nő bíbor arccal lecsúszott mellé a lócára. Nála is céklaszínűbbé lett férje felsóhajtott, és eltekintett attól, hogy elégtételt követeljen a térdre ültetésért. Féltett asszonya mellé telepedett, átölelvén annak vállát, és csatlakozott a feszült figyelő társasághoz.
Cameo vigyorgott. Körbenyalta ajkait, előre-hátra hajladozott ültében.
- Na, mi van? - kérdezte, tudván a választ.
- Mesélj róla! - kérték kórusban.
- Már rengetegszer meséltem a Táncosról. Semmi újat nem mondhatnék. Eszemben sincs untatni benneteket!
- Jó, de mit értsünk azalatt, hogy Lényegileg nem változott? Mi a lényege? - firtatta a Chetnek szólított, törpe termetű férfi.
Toff elunta magát a sötétben, távol az étkektől. Kidugta kezét a palástból, kitapogatta a gyümölcsöstálat, és berántotta azt a rejtekhelyére.
Azok, akik látták a jelenséget, kicsit megborcongtak. A szakállas férfi felvonta mindkét szemöldökét, tekintete villámkéken lobbant.
- Mesélj végre! - nógatta Chet.
Sayon emlékezett már a fiú Cameóra.
Fontolgatta, hogy hátraveti a csuklyát.
466 4(7)
Ekkor Xera megfogta a kezét az asztal alatt.
Toff hangos csámmogással falta a málna- és eperszemeket a herceg palástjában.
A fogadósne rosszalló pillantást lövellt feléjük.
Cameo mesélni kezdett.
- Amikor akkora voltam, hogy a mostani térdemig értem, korcsok jöttek a falunkba, és minden ötesztendő

fiúgyereket elhurcoltak, és azokat is, akiket annyi időnek gondoltak, és még azokat is, akik valamiért megtetszettek nekik, és Gyllus-szerte ezt művelték, mivel erre kaptak parancsot. Akkor még csak kevesen suttozták: azért történik mindez, mert Sharun király fia él, megmenekült, amikor szüleit meggyilkolták, őt keresik a kisfiúk között, hiszen ha életben hagyják, visszaveszi atyja trónját.

- És? - türelmetlenkedett valaki.

- Már ezerszer hallottad! - morrant Cameo, majd folytatta: - Szóval nem is sejtettem, miért hurcoltak el anyámtól. Pedig ha tudtam volna, hogy tőlünk, ötévesektől reszket a hatalmas varázsló!? Iszonyatos sokan voltunk abban a gyerekmenetben: nyálasra bömbölt, korbáccsal, kardvasal hajszolt, betegeskedő, örökéhes kölykök. Szörnyűre fordult életünknek egyetlen mozzanatát sem értettük. Ott volt a Herceg is. Sokan meghaltak az út végére, mi túlélünk a borzalmat. Ugyanoda kerültünk, közös szálláson hátunk az arénában. Hamar felfigyeltem rá. Szeretett gyakorolni, míg én utáltam az egészet. Ő nem vesztette el a fejét a küzdelemben, engem hamar vakká tett a düh. Ennyiből már kitalálhatjátok: egész szívemből rühelltem őt. Xera elengedte Sayon ujjait, hogy a férfi felfedhesse az arcát, ha kívánja.

- Rühelltem, amennyire egyik fiú képes utálni a másikat. Nem mertem belekötni, tudván, erősebb, ügyesebb nálam. Távolról szemléltem sikerességét. Nem törekedett arra, hogy másoknál pompásabb legyen, hogy tiszteltesse, megkedveltesse magát. És mégis, vagy épp ezért, a legtöbben kedvelték, felnéztek rá, még az örök is komolyan vették. Nem hiszem, hogy ő ezt észrevette volna, zárkózott magánvilágban élt. Nem szájhősködött, sosem verekedett azért, hogy megfélemlítsen másokat, és kényesen érzékeny volt az igazságosságra. Ezzel a vonásával tömérdek bajt szakított a saját fejére. Sokszor eljutott odáig, hogy most aztán végeznek vele az örök. De azok valahogy mindig meggondolták magukat. Egyszer halottnak vélték az özszevert Táncost, néhányszor a mesterek avatkoztak közbe, féltvén legjobb tanítványukat. Ugyanis, sajnos, valóban ő volt a legjobb, és nem például én, és oly lenyűgözően mozgott, hogy vérzett a szívem az irigységtől. De idővel megbocsátottam neki mindezt, és még a jól csengő becenevét és a különbözősét is, nagyjából akkor, midőn rájöttem: sosem leszek olyan lélekerős, mint ő. Azután egy éjjelen lelépett, búcsúzás nélkül otthagyt bennünket, pedig akkorra már sokan vele tartottunk volna, ha magával hív; ha azt mondja, öngyilkos sereget szervez és nekiront Ristan hadainak, mert még meghalni is jobb, mint rabként élni. Erősen vallatóra fogtak minket, mit tudunk a hollétéről, és akkor hallottuk először pedzeni azt, hogy talán a Táncos a megölt király fia, Sayon herceg. És ezt hall-

ván mi biztosan tudtuk, hogy igaz! Mert, és most válaszolok Chet kérdésére, az az ő lényege, hogy hercegi jellem! Ezért nem fog vakító páncélokba bújt, haccárés katonákkal ideállítani, s ezért nem fogja bűdöselleni a mi kaszás, vasvillás, titokban fabrikált fegyverekkel harcoló seregeinket! És ha vigyázunk az életére, mikor bemegy a palotába, sose bánjuk meg, mivel jó király válik majd belőle, hiszen, mint mondtam, szerfelett kényes az igazságosságra.

A fogadósne cöcögött.

468 n 469

- Ha majd beleül a hímesbe, csecsésbe, hamar elfelejti, hogy a rabszolgaszálláson nőtt föl! Hisz csak egy láncolt bokájú bugris, mint bármelyikünk!

- Szóval te elfelejtenéd önmagadat? - nyögte a férje. - Ha naponta tejszínt, vaját, húst ehetnél, többé nem jutna eszedbe, milyen az éhség? Ha szabadon élhetnél, ki menne a fejedből, milyen volt folyton félni?

- El én! - nevetett hetykén az asszony - Elfelejteném! Egész nap ruhát próbálnék, és fésültetném magam, és minden pecsenyés tálhoz átöltöznék, és sűrűn ellenőrizném, mily szépen tele van a kincstár! Kár érted, Cameo! Holnap éjjel a korcsok megölnek és kiszürcsölik az agyvelődöt!

- Mondd már, másnapra te szabad leszel! - legyintett a férfi. - Engem meg ne sajnálj! Évek óta erre készülök! Mitévő lehetnék magammal, ha túlélném a harcot?

- Ha komolyan halni kívánsz, nem vagy szerencsés - jegyezte meg Nard. - Túl fogod élni! A palotában maradsz, a királyi pár közelében. A fiaitok folyton versengeni fognak egymással, hogy eldöntsék, ki a jobb lovas és a kiválóbb kardforgató, ki beszél ékebben és ki bánik méltóbban másokkal.

- Badar beszédi - legyintett Cameo.

Felpattant ültéből, és a kámzsásokhoz sietett.

Az asztalra hajolt a narancsos lángjaikat ringató gyerityák fölött, hogy közletről szemügyre vehesse arcukat, mert ottlétük nyugtalanította őt valamiért.

- Még a gyűrűs szakállad - óvta Xera.

-Tehát nem vagy néma, tán együgyű se! Mutasd meg magad!

- Ne kötekedj már, Cameo! - jajdult a törpe. - Még szinte semmit se beszéltünk meg abból, amiért jöttünk, és már rég ideje volna visszaindulnunk!

Az éjkék szemű, hatalmas férfi végigmérte a kámzsásokat; palástja szárnyait hátradobva fenyegetőleg megcsillantotta az oldalán függő kardot, és a helyére vonult. Sayonék felálltak, és a szobájukba lépdeltek.

herceg elnyúlt az ágyon, és Xerára pillantott.

- Nem kérdezed, miért nem lepleztem le magam?

- Talán sejtem. Rettegsz, vívódsz, nemde!?

- Nem nekem való a hatalom. Vagy az a pökhendi, kifosztó, mindentudó hatalomgyakorlás, aminőt eddig a Világok legtöbbszörében tapasztaltam. Nem hiszem, hogy beletanulhatnak a királykodásba. Örökkön fáznék, ha megkívnának tőlem, hogy bárki másnál bölcsebbként, én mondjam meg, mi az üdvözítő! Idegen maradnék az urak között, mivel nem élek azon tévhitben, hogy aki nem modoros, az modortalan. Nem vágyom rá, hogy áhítattal ejtsék a nevemet, nyilvánosan imádgassák a képmásomat, netán szoborba faragjanak. Viszkettet az alázatos főhajtás, térdeplés. Rosszul tűnöm a bálványozást; ha kifényesítenének azért, hogy bámulhassanak. És mindig kardot fogok rántani, ha kivont nyelvű talp- és ülepnyalók kerülgetnek: megóvóm a testemet! Láthatod, királynőm: ha ráadásul tényleg itthagysz, alaposan elveszek majd nélküled. Hiányozni fogsz, mert te bármikor megtehetted velem a csodát. Jó, beszélek másról! Emlékszem Cameo viharkéken villogó szemére. A fiú remek harcos volt, bár valóban túl heves. Jobbára került engem, így nem zavart, hogy irigyel és gyűlöl, épp ezért azt se találgattam, képes lesz-e felülemelkedni önmagán. Mára jóval különbbé vált ama férfinál, akit sejtettem benne.

470 471

Xera leült, szabaddá tette sérült karját, és megszemlélte a sebet.

- És még? - kérdezte, tudván: más is bántja Sayont.

- Meg kell emésztennem a hallottakat. Cameo titkos seeregét. Az emberek eltökélt harci készülődését. Vajon kellőleg felkészültek? Eleget gyakoroltak? Vagy lemészároltatják magukat? Mennyit érnek a loppal kovácsolt kardok? Különbek-e alig-több-mint-játék fegyverelmél?

- Ők nem érted hozzák az áldozatot, hanem a szabadságukért. Téged vártak, mert te törted meg a harmincéves átkot. A nép valóban rajongott a szüleidért, ám nem csúszó-mászó módon. Az emberek többnyire teljesen normálisan viselkednek, ha hagyják őket természetesnek maradni. Azért fognak kedvelni vagy megvetni téged, amilyen vagy Te majd szép lassan magad köré vonzod az egészséges lelketűeket. A torcak, aljasok és hátsó szándékúak irritálni fognak tőled, és visszahúzódnak az ép szívű világból, mert az fagylyalja őket. Némelyikük biztosan kiprovokálja majd, hogy sarokba szorítsd, és ő végre beléd marhasson. A herceg hasra fordult. A lány karjára nézett, és felkönyökölt hozzá.

- Milyen seb ez? - csodálkozott. - Hogyan szerezted?

- Egyszerű kardvágás - vont vállat Xera.

- Miért nem halványult még el? Mi volt a pengén?

- Nem tudom.

A férfi végigcsókolta a mély metszés alig hegedő széleit.

Egyszerre csak felért a lány vállához. Felült, és hosszan gyönyörködött az arcában. Mutatóujjával körülrajzolta hatalmas, színejátszó, sűrű pillákkal árnyékolt szemét.

- Mit nem tesz ez a fura seb?! - sóhajtott. - Már apró szarkalábakat is látni vélek a szemed sarkában. De szép volna! Ez már a vég: vágylátomásokkal kísért teljes kimerültség. Aludjunk!

- Ha tudunk - intett Xera a tenyérszerű ablak felé, melyen át déli tündöklet zúdult a szobába.

Gondolt egyet, és a gyűrűre lehelt.

A kristálylap felizzott, majd ellobbant.

Azután kékezüst holdfénnel halványított éjszaka terült köréjük.

Fehér prémet kívántak maguk alá, a szutyakos, durva pokróc helyébe.

Összeölelkeztek, és Sayon azt számolta, mennyi lehet még hátra. Szívszorítóan kevés idejük maradt.

Együttlétük végóráit nem vesztegethették alváásra.

De azért el-elszunnyadtak két eszehagyott-gyöngéd szerelmezés között.

Mélgás álinokat láttak, ezekben többnyire hevesen harcoltak. Az ellenfél felismerhetetlen volt: meglepő helyekről, váratlanul lecsapó, veszekedett-ijesztő rémalak a sötétben. Vakon harcoltak, orrucra, fülükre, bőrük érzékenységeire hangoltan; a támadó hollétét, következő ötletét, mozdulatát fiirkészen, hogy előbb kiismerjék azt, mint ő maga. Bársony anyagú, szurokszagú éjszakában küzdöttek, gyertya- vagy fáklyaláng sem segített az észlelésben. A kör alakú ablakok színes üvegén nem bírt áthatolni a kinti napvilág.

A csüggesztő dagonyázással felérő, hánykolt álomból riadva megkeresték és átölelték egymást a hósín szőrmepaláston. Hosszadalmas csókba merültek, együttlétük rövidsége miatt leheletnél is kurtábbnak érezvén azt. Remélték, hogy egyetlen éjszakán teljes életnyi élményt nyújthatnak át egymásnak, ám féltek is: hamarosan elvesz, amit adnak-kapnak-cserélnek.

Sayon gondolni se merészelt a lány utáni időre, de az elfojtott gondolat a fejében lebegett, bálnányira hízott és
472 473

növekedett, a félretaszítoottságtól mind alaktalanabbá, fenyegetőbbé vált.

Megint elaludt, és azt álmodta, hogy ő a király. Mivel köteles trónörökösről gondoskodni, a nemesurak elküldték leányaikat, hogy feleséget válasszon közülük. Ő kikötötte, csak azon feltétellel válogat, ha az arajelőtek lefátyolozottait jelennek meg előtte.

Nem kellett megokolnia különös döntését: réges-rég hóbor tosnak tartották. Tudták, elveszítette kedvesét, akit csillag-messzi másként szeretett, mint előtte bárkit, és az sem volt két-

séges: ezen életében többé nem fér hozzá, meg nem érinti, ki nem nyitja őt szerelem.

Azért kívánta, hogy ne lássa a királynénak küldött lányokat, mert nehéz döntés előtt állt. Végére így csengett a kuks-kérdés: kit fosszon meg élethossziglan a szerelemtől?

Tartott a reménykedő, csillogó, életöröm- és hitteli, önkellető vagy bármiféle pillantásoktól, a láttukra rátörő szájalomtól. Kötelességből, unottan fel le járt a jobbról és balról állított sorfal előtt. Mindenki egyforma ruhát és fátylat viselt, mégis: egyik lány kisebb volt, a másik magasabb, szélesebb, karcsúbb; kimondottan melles, faros vagy potrohos; némelyük nevetgélt, mocorgott, himbálta magát, netán egyéb csalafinta módon próbálta befolyásolni őt.

Egyszerre csak eszébe villant a megoldás. Ellenszenves hangú nőt keres!

Károgót, rikácsolót, leendő szipirtyót. olyat, akit parázsokadó, fúria sárkány ellett.

Akit majd nem sajnál boldogtalanná tenni.

Hiszen ez nehezítette a választót. A sajnálat.

E kinyok most azért fohászkodnak, hogy királyné lehessen valamelyikükből. Amaz egy, akivel majd megtörténik, hamarosan megtudja, milyen a szerelmetleruég.

A szerencsehagyott nyertes végehossziglan tartó rabságot szerez, sívár kapcsolat lesz jutalma. Effélére aligha ad balzsamot a gyémántos korona.

Mondjátok a neveteket, kérte. Visszalépett a sor elejére, s újra elindult.

Kedves, szép és semmitmondó, simogató, bohókás és előkelő nevek csendültek, koppantak, csattantak, zörrentek; tüllös, reszkető és görcsös, vibráló, jellegtelen, reszelős, sötét és kunco-gós hangok hallatszottak.

A túloldali sor végéhez közeledve hirtelen csontszaggatóan, zsigertépően ismerőset hallot

- Kala - lehelt a lefátylazott nőalak.

Ő megtorpant, kissé már elhaladván a sudár termetű lány előtt

Rökönye megdermesztette a lábá

Előbb kérdezett, mintsem visszalépni képes lett volna.

- Hogy hívnak?!

- Shama - felelte a rég hallott, örökkön visszavágyott, egyedüli hang.

Tán nem a legkelendőbb mind között, de őrá taglóbiztosan hatott: érzékei szaltót vetettek, szíve meglódult, lélegzete kiha-gyott tőle; e borsóztató, testi-lelki-szellemi gyönyörökre emlékeztető, feltépő és simogató nőhang hallatán folyton az járt az eszében, ha olykor csupán a háttérben is, hogy ő bizony férfi.

- Hogyan?! - nyögte.

Végre sikerült: legyökeredzett lítbát felszakította a padlórol.

Megfordult. A nyúlánk atak elé lépett, és kezét emelte, hogy

Lehámozza fátyolát.

Közben mindvégig félt attól, hogy rászólnak: ne éld bele magad, hiszen csak álmodsz!

- És Jelica - suttogta a mágikus hang. - És Ebben.

A lány mozdult, és megmutatta magát

474 (475

És ő viharosan megölelte Xerá

Ekkor feketett arra, hogy jár valaki a szobában.

Megmoccant alattuk a nyoszolya.

Sayon kézben tartotta a kardot, mire ülő helyzetbe pattant.

Micsoda öklömnyi, zöldarany szeme bámult vissza rá az ágy végéből. Látva, hogy a herceg ráismert, és már nem fog döfködni, a kobold kétszer megfordult a tengelye körül, a lehető legkényelmesebb fekvést keresgélvén, azután nyögve leroskadott, és kinyújtott mellső lábaira hajtotta fejét.

A herceg zaklatottan légcserélt.

A lány feltérdelt mögötte. Testével a hátához simult, fejét a vállára hajtotta.

Így maradtak, mígnem Sayon lehiggadt.

Azután lehanyatlottak a holdsütötte prémen. Fejüknél a szuszogó Toff hétaludt.

Furcsa kábulatféle szövődött köréjük. Kezdetben nem tudták, álmodják-e vagy élik.

Mosogatóvíz szürkességű pirkadat követte a bagolyhuhogástól, fémes klakk-klakk hangoktól vészterhes, csillagtalan, halálsötét éjszaká Hajnal és éj méltó volt egymáshoz, egyik fojtogatóbb, baljósabb lévén a másiknál.

Meglehet, azért éreztek így a bitófa tövében gyülekező kastélylakók és a sokadozó falubéliek, mert kivégzésre várakoztak.

Mindenki megjelent: aki szerette a szomorúságot, és aki nem; aki látni vágyta a két napja hazatért, máris halálra ítélt Trútram felkötését, és aki nem; de ott volt az is, aki gyűlölte apját, az uraságot, és olyan nem akadt, aki nem. Megérkezett a sápadt, fiatal menyasszony, a leendő hercegné, mára tán végképp elsírva szépségét.

Ebent két kárörvendő komorna támogatta. Nem csodálkoztak, hogy alig áll a lábán, húzen még néhány perc, és fivére, Say Lógni fog!

Csupán a szertartást elrendelő Gnum herceg késlekedett, már gyanús ideje. Félő volt, hogy rájuk reggeledik, felkel a Nap, és szétfoszlatja az akasztás hangulatához kellő, komor szürkessége

Szolgája mindegyre ugyanazt üzengette a hozzá szalajtott komornával: az uraság alszik még a tegnapi estét követően, legalább nem moccan, és ő nem bomlott annyira, hogy annak a szobájába nyisson, aki megnyúzza, mielőtt megöli, tehát várjanak, míg Gnum herceg természetes úton felébred,

azután akasztgathatnak.

Hogy az idő ne teljék eseménytelenül, a ceremóniamester felhozatta a pincetőmlöcből a kivégzendőke

Gúzsba fogott bokával és hátrakötött kézzel felsorakoztat ta a négy pusztulatra szánt, fekete köntöslepelbe burkolt fér fit a kenderhurok alatt, latolgatván, melyikkel ú kezdjék, ha megjő a herceg, és összeűti két tenyerét.

Bűnösségi sorrendben, a kúebbtől a nagyobb felé kéne haladni, gondolta.

Előbb fulladjék a nyegle, ki elmulasztotta kalapját Lekapni, mikor az uraság ellovagolt mellette.

Kövesse őt a kötélén amaz alak, aki lelkétől megvált embernek gúnyolta gazdáját, és ráadásul utánaköpött.

Harmadikként lógjon a folyvást kérdezetlenül szájaló

Say, ki nem átalotta sértegetni, késsel fenyegetni és taszigálni a hűgát akaró herceget, ekként megzavarván őt a Lánykérésben.

Végül pedig, valódi csemegeként, bújtassék hurokba az ifjú herceg, Tristram nyaka!

E háládatlan gyermek elvitatta apjától a szépséges, szomorú menyasszonyt, a rangot, a birtokot, a tulajdonában élőhaló népet, még magamagát is, azon a címen, hogy Gnum
476 477

herceg mélységesen méltatlan minderre. Végezetül emígyen szólt: a jellem kapjon rangot, ne a származás! Nagy ég! A ceremóniamester átrendeztette a halálvárók sorát a bitó alatt.

Az uraság továbbra se mutatkozott. Szolgája üzenetről üzenetre pimaszabbá vált.

Ebben felváltva nézte a könnyein át Sayt és Tristramot, s mindkettőért erőst zokogott.

Say és Trútram egymást fürkészte, szájuk sarkában fanyar vigyorral.

Eredetileg az elbúvókertben akartak találkozni, nem a kenderkötél tövében. Ám ha már oa voltak, s bár évek óta nem látták a másikat, annak egyetlen szemvillanásából is értettek, szakasztott úgy, miként hajdan.

Jóllehet, az urasággal együtt a Halcíl is késett, nem volt idő érzékenykedni, a boldog időket felemlegetni. Hamar ki-gyönyörködték magukat a nyűgöző férfivá cseperedett valahai kölyöktársban, majd Say a hűgában és Tristram a lányban, aki az apja, Gnum által kékre-zöldre pofozott arccal is oly szép volt, mint a Legmerészebb álma.

Ezzel megolván, előbb egymás értésére adták, azután Ebbenek is a tudomására hozták, persze, szavak nélkül, hogy szökni kéne.

Úgy tetszett, melléjük szegődik a szerencse.

A napsütéses reggel csak nem közelgett. A fellegeterhes, fekete égbolt Leszakadással fenyegetően Lógott, már-már a fejeket súrolta.

A távolban mennydörgés szörnyüvöltött, orgonalila
cikkanások villództak a dombtetőre tartó erdő fölöt
Végre leszakadt az eső. Kopogós, ütős, durva cseppekben
ömlő.

Kezdetnek megfutamítván az aggokat és a kúebb gyer-
mekeket.

Tristram tudta: mindjárt az asszonyok és a kényesebb fér-
fiak is odébbállnak.

Azután a katonák is a tetőszegély alá húzódnak, és ak-
kor ő kezdhet valamit a késsel, amit összekötözése közben az
egyik őr a nadrágkorcába csúsztatott; ki tudja, mitől megin-
dulván, netán megvesztegetvén; az összes istenek csókolják
meg érte!

Végű¹ nem csinált semmit.

Csak állt dermedten, mint aki Látomásra mered.

A halálpódium magasában állva előbb ő és kivégzendő
társai - na és a talpig csuklyás hóhér - pillantották meg a hi-
ten túli látványt.

A Lény az erdő felől érkezett, az elátkozott várrom irá-
nyából.

Onnan közelgett, amerre asszonyszülte, szellemfélő sze-
mély még ritkán se jár

Messziről úgy tetszett, mintha nyurga lábú ló volna. Vagy
elvarázsolt rénszarvas. Vagy girhes tehén, óriás kutya, szokat-
lan oroszlán, vagy inkább valamennyi, esetleg teljesen más.
Hatalmas volt, hosszú lábú. Szőrzete kályhatűz színű.
Feje jámbor, homloka széles, szeme dülledt, ajkai dúsak, hú-
sosak.

Teste kissé áttetszőnek rémlett, gömőőlyű patái alig érin-
tették a talajt, jármódja légies úzásra emlékezteten. Megle-
het, nem magától jött, a vihar küldte le a hegyről.

Gnum herceget küldte vele.

Az uraság a Lény hátán hevert, keresztben.

Baloldalt a lábai, jobb felől a két karja és feje himbáló-
zott. Tincsekbe tapadt, hosszú, feketéből őszülő haja a ldet
horzsolta. Szakadozott kékbársony kabátja, bő szárú nad-
rágja olyként festett, akárha szörnyetegkarmok hasogatták
volna rajtossá azokat.

Az eső ömlött, az asszonyok sikítoztak.

478 479

Tristram hátrakötözött kézzel kiügyeskedte a kést a nad-
rág derekából, és Lerogyot

Zuhantában átmetszene a lábait összefogó kötelet.

Senki sem figyelt rá.

A szertartásmester és a hóhér kötelességtudó sopánkodás-
sal leemelte a szörnyű véget ért herceg holttestét a kúérteties
hátról, kínosan ügyelve, nehogy a Lércyhez érjenek.

A katonák a saját szívüket acélozó üvöltéssel futottak elő
az eresz alól.

Kurázsisan lengették kardjukat, hogy kíttassák mindenki-

ve ők bizony megölik a halotthozó Teremtményt!

Ám az eléjük vetődő, immár másféle hangszínnel sikítózó asszonyok megtorpanították őket, mielőtt pengéjüket használhatták volna. Jaj, meg ne sértsék a Másvilág Urát, hozzá ne nyúljanak küldöncéhez!

Tristram Say mögé húzódott, háttal fordult, és összekötözött kezével ryiszatolni kezdte barátja csuklóján a kötelet, és Ebenen kívül senki más nem látta mesterkedésüket.

A lány tűnődött, honnan hozhatna hamar lovakat, hogy a szívének kedves férfiak elmenekülhessenek, midőn megakadt a szeme a Lényen.

Hát persze, ő majd hazavágtat velük az eldugott kertbe!

Kinek lesz mersze üldözni őket?

Ám ekkor a két agghajadon komorna karon kapta a megözvegyült menyasszonyt, és a végérvényesen halott, szétmarcangolt, villámsújtott és esőáztatott Gnum mellé Lökték, hogy rogyjon térdre s a haját tépve jajveszékelyen vőlegénye tetején, miként illik.

Az erőteljes taszítástól Ebben megbotlott.

Arccal a holttestre zuhant. Rettegett, hogy megüti őt a dúvad férfi ismert bűze, de a hullán az elbúvókert varázsos teallata érzett, s ekkor a lány megfejtette, mi történt, és hal-
kan megköszönte a csodát.

A következő pillanatban felpattant. Közölte a komornákkal, csomagoljanak, és mielőbb hagyják el a házat, és vigyenek magukkal mindenki mást, aki nem képes hazudozás, képmutatás és álerkölcsök nélkül élni.

A hóhért, a szertartásmestert és Gnum inasát már Tristram rúgta ki a szolgálatból, miután - kés nélkül - lehullott csuklójáról a kötélbilincs.

E szépülő percben ijesztő, agyszaggató láрма tépte ki őket az emlékalomból. Toff éktelenül vijjogott, a holdvilág déli vakulattá változott, és ők lerebbentek a prémpalástról.

Czívesen tovább álmodtam volna - dűnnyögte félkában Sayon, tenyerével betapasztva a dúlt szütyögő, száját. - Most kezdett élvezhetővé válni.

Odakint lópaták és csizmatalpak csikordultak az utcakövön.

A fogadós né sapítozott, jajgatott.

Korcsok dörmögtek, vakkantgattak, idegen férfihang üvöltött:

-Tiltott találkozó volt nálatok, ne is tagadjátok! És azt is tudom, hogy kivettek egy szobát! Nem az a parancs, hogy jelentsétek, ha vendég érkezik?!

- Ki a nyavalya jártatta a száját? - morrant a gazda. - Nézzetek a körmére! Biztos ő tart titkos találkozót! Én sört tartok, mert kocsmám van! Hát ezért járnak hozzám a népek!

Folytatásképpen a fogadós fülsértően robajlott, mint-

ha a deszkafalhoz lökdösték volna.

Hitvese sikolygott, miszerint jaj, ne bántsátok az én jó uramat!

480 | 481

Alighanem azt remélték, hogy a kelleténél harsányabb kiáltásuk felébreszti a csuklyásokat, és azok megpróbálnak eltűnni, ha bírnak, és ha nem vágnak a mord katonák firtatózására.

Sayon harci öltözéket, sisakot, vértéket gondolt magára. Szétterítette vállán a bűvös palástot.

Xera ugyanígy tett, majd felkapta és a varázsköntös alá rejtette Toffot. Micsodát sehol nem látta, de nem aggodott érte.

Nesztelenül kinyitotta az ajtót, a folyosóra surrant, és a gyűrűjére lehelt.

- Miféle satnya gebék ezek? - üvöltött az istállóban a vezérkatona.

- Azok is ilyenek, akiket hoztak - felelt az agyonveretésre szánt fogadós. - Gondoltam, ráérek jelteni őket. Emberi romoktól tán csak nem féltek?!

Behallatszott, hogy nem kis pofont kapott, nem is kettőt. Amint földre került, lábbal is megdolgozták.

A házba csörtető fajzatokat megtorpantotta a hirtelen lezúdult sötétség.

Óvatosan, szimatolva nyomultak tovább.

Átható illatú növények erős szaga terjengett az éjfelelte folyosón.

A szörnykatona bukdácsolva köhögtek, fuldokoltak, és zavarodottan egymásba ütközgettek.

És mind dühödtebben morogtak, szilajodtak, mígnem fogcsattogtatva összeugrottak.

Xera már-már négykézláb surrant a hadakozók lábainál. Döbbsenten szemlélte váratlan, egymást öldöklő kedvüket, tudván: ezt nem ő művelte velük.

Hátralesvén látta, hogy Sayon görnyedten követi őt, úgy tájékozódván a sötétben, akárha denevér volna.

Még valami szerfölött furcsa történt.

Érezte, amint lüktető karsebét öltés öltés után érinti-szúrja. Az elképesztő gyorsan összevarrt bőr enyhén húzódva, pillanatok alatt begyógyult.

A kínzó fájdalom tovatűnt. Zsibbadt ujjakkal szorongatott kardja ismét könnyűvé vált.

Köszönöm, Ylim, gondolta, majd ilyen hamar ő is meg, ha eljő az ideje.

Ismét hátrapillantott. Látta, hogy Sayon a forrongó, bárkit elpusztítani vágyóvá bomlott szörnyetegekkel harcol.

A szabadba ért.

A fogadóst és asszonyát rugdaló, öklöző, marcangoló korcsok annyit észleltek jöttéből, hogy sötét füstfelleg tó-

dul ki a házból.

Ezután többen - kard által - elveszítették a fejüket.

Néhányukat szögecses könyökvért sújtott homlokon, arcon.

Mások acélfüllánkot kaptak a szemeik közé.

Némelyek koponyája, mellkasa vagy ágyéka tövises térdvérttel ütközött.

A ílerő apadtával az eddig elinosódott alaknak tessző lány jól láthatóvá tette magát.

És legott félreszökkent.

A nekirontó - emberforma - vezérkatona elrohant mellette, majd a rogyadozó istálló falától feltartóztatván, azt lefejelve megállt egy másodpercre.

Azután megfordult, lassultan Xerára meredt. Róla az égboltra, onnan a semmibe.

Lábai kimállottak alóla. Csillogó páncélzatba bugyolált teste a földre zörent.

Sayon előkerült az épületből. A folyosói küzdelemben - hely híján - képtelen volt kibontakozni, viszont tökéletesen felébredt az agyát behavazó kábulatból.

482 483

Féketolta az őrjöngő korcsokkal csatázó lányt, átválalván az ellenfelet.

Forgolódott, táncolt köztük. Ütött könyékkal és kardmarkolattal. Talppal, térdel és pengével omlasztotta porig a fajzatokat.

Sörénysűrűségű, kalászszerű tincsekkel sávozott, karneolbarna haja a válla körül szálldosott, a homlokán díszlő aranymedál és a belefoglalt drágakő tündöklése vakította a rárohanó katonákat.

Xera nem tágított a közeléből, hogy segíthessen neki, ha szükséges.

Nem kellett közbeavatkoznia. A Táncos elbirt a szörnyekkel, így aztán a lány csak gyönyörködött káprázatos mozgású kedvesében, méltó búcsúszavakat keresgélt és sanyargatta, vérzette a szívét.

Ezt megeléglélvén a lovakért fűttengett.

Az istállóból nem a földöglőfélben lévő gehercsek, hanem a mesei szép paripák szaladtak elő, nyergeletlenül, pihenten és tüzesre abrakoltan.

Bemelegítésképpen leszegett szarvakkal szétkergették a fajzatok gazdátlaná váló hatásait.

Fantagro az épület oldalában összebotlott egy nyilazó szándékú korccsal, és tüstént hátat fordított neki.

A megrúgott fajzat elemelkedett a földtől.

Baljában az íjat, jobbában a kifeszített ideget szorongatván, az út fölé szárnyalt. Egy-két - számára végtelennek rémlő - pillanatig a levegőben lebegett, majd lezuhant.

A felhergelt íj elsült.

Ígyként bokán nyilazott társa - az utolsó szörnykato-

na - felüvöltött kínjában.

Sayon alkarja robbant az arcába. Üvöltése elhalt.

Az íjász felemelte a fejét a porból, ám lerítt róla, hogy nem is sejt, hol van.

Az alig feltápászkodott fogadósné felvett egy kardot a földről. Mivel úgy esett kézre, a penge hegyénél fogva kapta fel azt, és akárha kapálna, ritmikusan püfölni kezdte a réveteg nyilas koponyáját a tekergőző kígyót formázó, csecsés markolattal.

Férje felkönyökölt az istállófal tövében. Kiköpte néhány törött fogát, sziszegve szétkente megtarkult arcán a vért. Félig leszakadt, domborúra puffedt szemhéja alól kedvtelve szemlélte serény asszonyát.

Xera lóhátra lendült.

Sayon nem talált több küzdőfelet. Kivette a kocsmárosné kezéből a véres markolatú pallost, és félredobta azt. Felpattant Fantagro hátára.

Búcsút intvén elporlottak.

A bűvös palástok újfent láthatatlanná tették alakjukat.

A mellettük elhajtó vagy lemaradó lovasok, fogathajtók és a hintókon ülők szélkavart faleveleknek, sekélyen szálló madárrajnak, lebegő fallá tömörült bogárhadnak, avagy repülő sárkányoknak érzékelték őket, s azt gondolták, a napok óta nem szűnő déli verőfény csalja szemükre a ritka képeket.

királyi palota tömérdek évvel Gyllus leigázása

előtt, az akkori mágus által kiválasztott, felszentelt helyen épült, egy ősrégi templom varázserejű romjain.

Ristan túlságosan kisszerűnek találta a négyszögletű épület szerény méretét, oszlopdíszes bejáratát, egyszerű formájú ablakait. Csupán Amohoe tanácsára nem verette szét az ismeretlen bűvöletekkel védett várat, nehogy felbolygassa annak szellemőrségét, vagy feltörjön egy rejtett pecsétet valamely titkos átjárón. Az ártékony varázs-
484 | 485

ló hosszú ideig bújta különféle könyveit, hogy felderítse a valamikori templom papnőjének tudományát, de kutatásai során kevésre jutott.

Így aztán a régi palotát bekebelezvén, azt szégyenfoltként eldugva s közrefogva készült és növekedett várossá az új épület, kőcsipkés, -szalagos, -figurás, márvány- és rézsobrokkal zsúfolt falakkal, látványos kiszögellésekkel és beugrásokkal, szédítő formájú erkélyekkel, tornyokkal. Cikornyásra munkált ablakok és mutatós párkányok hivalogtak körös-körül. A rózsaszínű kőzetből létrehozott, lélegzetállító oszlopsorral és rengeteg szerte-szét ágazó, ezerívű, terebély lépcsővel ékes, gigantikus bejáratnál rendszeresen eltévedt a legtöbb arra járó, mire megtanulta, melyik irány hová vezet.

A kényes ízléssel gondozott kertben naponta nyesege-

tett növényfalak magasodtak, kígyóztak és útvesztettek. Kék márványból alkotott, tó méretű medencékben gyémántos pikkelyű pénzhalak úszkáltak, bús, halékony selők lebegtek, lágy húsú, asztalnagy kagylók kövéredtek a trónrabló gyönyörére.

A várudvart közrefogó külső fal fülkéiben és lőrésinél mindenkor éber őrk meresztették a szemüket, az alant elterülő, lapos cserjékkel borított, sziklás talajú, szélborotvázott hegyoldalt és a mélyben hullámzó, metező kékségű tengert pásztázva.

A királyi vár környékén is katonák hemzsegtak.

Xeráék bujkálósan közeledtek a palotához. A kobold vezette őket, olyféle hegyi s erdei rejtekhutakon, melyek láttán hajlottak azt hinni, hogy az ismert világon belül létezik egy - csakis varázsló számára járható - másik.

Megnyugvásukra kiderült, hogy eme titokösvényeket olykorta pórok is felkeresik; különféle nyomok vallottak erre. Úgy sejtették, Micsoda szándékosan mutatta meg nekik Cameo seregének egyik gyülekezőhelyét; a felderítésükre küldött, ám a kastélyba többé vissza nem térő szörnykatonák hulláinak ásott, gallyal, lombbal fedett gödröket; a rejtőzködők által használt csapásokat, s azokat az alig - vagy akként sem - észlelhető útvonalakat, amelyeken a környék velük érlő népe ételt-italt juttatott hozzájuk.

Ha a koboldnak az volt szándéka a készülődés jeleinek megvillantásával, hogy elsimítsa a bennük hízó feszültséget, sikerrel járt. Enyhültebb lélekkel iparkodtak a külső várfalhoz. Nem volt kérdés, miként jutnak át azon.

Ylim vezette őket.

Jóllehet, a Nap nem moccant a delelőről, parázs meleget és fényt árasztott, testük érezte, hogy éjszakára jár az idő.

A palástok védelmében egy csapatnyi - emberforma - katonához szegődtek, és a nyomukban haladva megközelítették az erőst önmek tetsző várkaput.

Az előttük szaladó koboldról senki nem vett tudomást, ebből sejtették, hogy Micsodát mások nem látják. Azon pillanatban, midőn a hazatérő lovasok mögött a belső udvarra léptettek, és a becsukódó kapuszárnyak összezárták őket a zsarnok regimentjével s egy palotányi tőlük rettegő, tehát irántuk szerítilött ellenséges érzelmű tányérnyalóval, és e gondolatra kezdték igen mélyről venni a levegőt, a lány mutatóján viselt gyűrű felszikkasztott.

Vérbíbor és platina csóvák szóródtak szerteszét, vakító-fekete lángnyelv csapott ki a földből.

Az ében tűz az égboltra lobbant, és elsötétítette azt. A Nap elhalványult, majd kialudt a rásimuló telihold alatt. Sűrű, áthatolhatatlan éj szakadt a palota köré.

Tán azért, hogy az asszonynépnek ne kelljen oly to-

roktépően sikoltoznia rémületében, vagy azon okból,
486 | 487

hogy a rohangálni kezdő férfiak legalább a cipőorrukig
ellássanak, a kapuszárnnyak lángra lobbantak.
Olthatatlan, messzire világló, szikraköpködős, ijesztő
tűz kerekedett, hamar megszabadítván torlaszától a be-
járatot.

A várbéliek vizesvödrökkel rohangáltak, hiába.

A megszánt kapu őrségét megkettőzték, azután többszörösére gyarapították.

Ideges, kiáltozós, áttekinthetetlen futkosás folyt körös-körül.

Xeráék átkeltek a külső várudvaron.

Közeledtükre a belső kapuszárnnyak is felgyulladtak, és el is hamvadtak, mire ők odaértek. Akadálytalanul poroszkáltak keresztül a fejetlennek rémlő, tömeges őrségen. Ők tisztán, élesen láttak, bárminő sötét volt is. Láttak, de nem látszottak.

E dermesztő jelenségek észleltén Sayon arra gondolt: ímhol, a hatalom.

Hát ez valóban részegít!

Gonoszdi varázslatok, habozás nélkül gyilkoló katonák, hunyásszá félemlített nép. Kell-e több a boldogsághoz?

Mágusa van már, és a jelek szerint jóval erősebb Ristanénál. Aligha vonulhatna be így, láthatatlanul és lángoló kapukkal és bűvölt teliholddal, ha nem volna való, amit nemrég álmodott: Amohoe haldoklik, vagy már meg is halt.

Átkeltek a kerten, és teljes terjedelmében megpillantották a fehér és rózsaszín kőből emelt palotát. Az épület olyan lakomára emlékeztetett, amelyet nem és nem bírtak abbahagyni; mikor már torkig érően elég lett volna, becipeltek még egy tálnyi szörnyen habosat és cukrosat, aztán újabb edényekben további habzókat és ragacsosakat hoztak, és még mindig maradtak tartalék mázak, amikkel kedveskedni lehetett.

Sayon megfordult itt egyszer. Miután megszökött az arénából, elővette a kívánság, hogy megnézzé, mivé tették meggyilkolt szülei kastélyát. Tizenöt esztendősen, tízévnnyi fegyverforgató múlttal, feltűnő természetével nem látszott gyereknek, noha akként vígabban bejuthatott volna. Nem könnyen álcázta magát, és többször is közel került a lelepleződéshez.

Mégis sikerült. Bejárta a palotát, találkozott Ristan-nal, és állt Amohoeval szemközt. Bántóan érezte állandósult félelmüket. Az erőszakkal szerzett és fenntartott hatalom ideges feszültsége a levegőben vibrált; bizalmatlanság, kémkedés, gyanakvás mérge keringett benne. Sayon mindössze néhány órát töltött e falak között, és

mikor csontvelőig átfázottan távozott, testét vörös hólyagok borították, a látott életmódtól való irtózás kiütései. Most, erre visszaemlékezvén, választ kapott az őt nyomasztó kérdésre. Sharun király uralkodását épp az tette idillivé, hogy az embereknek nem kellett ftilőslegesen, szünet nélkül rettegniük, mert szabadok voltak. Idővel már akkor se gyanakodtak, midőn az egészséges lett volna. Ylim így vesztetett csatát Amohoeval szemben. Az évtizeden át hurcolt neheztelés elillant Sayon szívéből. Az előtte surranó koboldra nézett, és kedve támadt őt megérinteni.

Micsoda megtorpan. Intett, hogy szálljanak le a lovakról.

Azután bevitte őket a palotába.

488 | 489

ihelyt a nyomasztóan magas előcsarnokba léptek, olyan énésük támadt, mintha láthatatlan szempár figyelné őket, és hallani vélték a falak lélegzetvételeit. Akárha egy hatalmas állat - vagy Amohoe? - bensejében járnának.

Énékeik - miként múlt éji álmukban - kiterébélyesedtek: fokozottan láttak, hallottak, élenkebben észlelték az illatokat, légáramlatokat. Teljes bőrfelületük látott, szagolt, tapintott.

Félelmetes, egyszersmind lenyűgöző módon a tudatuk is kitágult, hogy érthessék azt, ami történik, s ne kelljen csodálkozniuk.

Ylim feszült katonák és hangyaboly-izgatott várlakók között vezette őket.

Azok nem vették észre ottlétüket.

Utóbbiak rettegtükben kiáltoztak, mivel terjedt a hír, hogy felkelt a város- és falunép, és a lázadók előzőnlőtték a hegyet, a várat, és immár a belső udvarra jutottak. Rohamuk elsőprő, fúriás, ellenállhatatlan.

Sayon szánta őket. Az ülepnyalók élete sem fenéig tejföl. Pihenetlenül, folyton félnek valamitől; hol attól, hogy kegyvesztetté válhatnak, hol attól, hogy mások még kegyeltebbek lesznek náluk; a végén pedig jönnek a felkelők. Mindenképpen jaj nekik. Mily furcsa, hogy mégis épp ezt az életnemet választották!?

Mire ezt végiggondolta, az épület mélyébe jutottak. A palotalakók mögöttük maradtak.

E terület már Amohoe és Ristan zárt magánbirodalma volt.

Tudták, mostantól bármi történhet.

És történt is.

A kobold zuzmózöld bőre kicserepesedett és beszakadozott.

A repedésekben - szívdobbanásainak ritmusára - vér lüktetett. Zöldarany szemében, megfeszülő vonásain

nem látszott fájdalom.

Úgy tetszett, mintha valami távollévőre figyelne. Két lábra emelkedve a sötétségbe fürkészett.

Azután elindult a mozaikpadlón.

A körük szögletesedő falak légvételei zihálássá erősödtek.

Toff levetődött Xera válláról, és Micsoda nyomába eredt.

Sírmélyi sötét lett.

Oly végtelen, sűrű és alig áthatolható, hogy a vakon is jól tájékozódó Xera a csizmahegyének hollétét is csupán sejtette.

E bársony anyagú, szurokszagú, gyilkosnak ígérkező éjszaka már valóban olyan volt, mint amaz álmuk.

Egyszerre csak mozgással telt meg köröttük a terem.

Bőrükön fogták fel a surranás bonolta légáramlásokat.

Érezték azt is, hogy a támadók hullószerű-hidegvérű lények, bőrük sikamlós, csupasz.

Xera körül ólálkodott az egyik.

Hallotta szaporán nyeldeklő, mégis szinte nesztelen légzését. Énekelte, mikor fellendült a karja.

A lány szúrt előbb.

A test lezuhant.

Surrogva rángatódzott a kőpadlón, majd kiszenvedett.

Jött a következő.

Hátulról ugrott rá, messzire előrenyújtott, hosszú pengéjű vívótőrrel.

Xera hajszálnyit késlekedett.

A tör hegye végigkarmolta a vállát.

490 (491

Fékecsapta a vasat, és átszúrta a támadót. Midőn kihúzta belőle a kardot, meglepődött a gyiloklény testetlen könnyűségén.

Sayon is levágott három effélét.

Az utolsónál borzongó undorhangot hallatott, mert abból zsigertépő bugyborgások közepette szakadt ki a belé sulykolt élet.

- Hány ilyen csinál még, mielőtt feladja végre?! - nyögte.

Ylim nyomában újabb terembe értek.

Hatalmas termetű, meztelen bőrű, skorpiószerű kreatúrák áradtak elő a sarkokból.

Farkukat felmeresztve támadtak.

A hercegre három is rárohant, és Xera odaszökkent, hogy testével fogja fel marásukat, mert utóbb ő valószínűleg feltámad.

Sayon lerántotta a lányt, és félrehemperedett vele.

A mérgüket fröccsentő lények összeütköztek, és egymásba döfték szigonyszerű fullánkjukat.

Másik három rontott a felpattanni készülő, ám roha-

muk láttán szélesebben hanyatt vágódó hercegre.
Ő kettévágta az egyiket, a másiknak lecsapta a ful-
lánkját.
A harmadik csinálmány vészesen közel került hozzá.
A kobold termett közöttük.
A méregfullánk a testébe vágódott.
Micsoda a szúrásra rezdületlenül, vészjós nyugodtan
odafordította a fejét. Leharapta a lény farkát, majd, hogy
az ne vergődjön kínjában, a torkát is átreccsentette.
Xera a herceg súlya alatt nyögdécselt. A férfi undorá-
ban.
További förtelmek zúdultak elő a teremszegletekből.
Sayon felkelt, talpra rántotta a lányt.
Egymásnak vetették a hátukat, és karddal fogadták a
csinálmányokat.
Xerának - nem először - eszébe jutott a gyűrű, de
mert a sárkánygyík többször kinyilvánította, hogy nem
száll szembe Amohoeval, a lány csupán kétségbeesett kí-
sérletképpen lehelt csókot a kristálykőre.
A varázslény előjött.
Tetszett neki a lakoma. Szélvésszerűen bekebelezett
néhány fullánkfarkút. Még fért volna belé, csak hogy
addigra a többi levágták a kardok, ő pedig dögöt nem
evett.
Újabb szoba következett, az előzőeknél némileg ki-
sebb; arannyal, bársonnyal, száz Világ kincseivel meg-
pakolt.
A kobold lépkedett elől. Bőre immár recsegve hasa-
dozott, vér fröcskölt körötte.
Xera beszívta vérének illatát, s az olyan volt, mint a
zápor áztatta, fellelegző földé.
A terem közepén hunyorgó, halvány derengésben le-
függönyözött ágy állt.
Amohoe feküdt rajta.
Férfiszepsége elfonnyadt. Szeme besüppedt, kialudt.
Járomcsontjára horpadt arcán kenőcssárga szakáll virí-
tott.
Hosszú ujjú csontkeze vibrálva reszketett a takarón.
Rothadó szag terjengett körötte.
Ylim megállt mellette.
Levedlette zuzmózöld bőrét, akárha lárvát dobna le.
Azután előrébb lépett, és Amohoe fölé hajolt.
A szoba fokozatosan világosodott. A falakból
szüremelő zihálás egyre halkult.
Sayon ujjongani szeretett volna a fehér hajúylim lát-
tán.
492 | 493
Ekkor Toff felvisített, és a másik terembe vezető ajtó
felé lódult.
Látták az onnan ellendülő Ristant, hallották távolodó

lépteit.

sikóhalmintás kőpadlón nyargaltak a menekülő után.

Fáklyalángok ringatóztak köröttük a sárkányfejes réztartókban. A csillogó felületű, feketebíbor drapériával bevont falon táj- arc- és csataképek suhantak tova futásuk iramában.

Rohantukban is énekelték, hogy a portrék zöme Ristant és Amohoet ábrázolja, álló, ülő, fekvő helyzetben, fenségesen, csinos arcúan, káprázat díszekkel, öltözékekben.

Már nem akadt a palotában festő, ki a futó helyzetű Ristant megörökíthette volna.

A felkelők közeledtének többszörösen megerősített hírére az udvaroncok szétszaladoztak az épületből, mint ha földrengéstől tartanának.

A külvilágból átható csatazaj hallatszott: kavicscsikorgás, lódobogás, kardcsörgés, kiáltozás, jajveszékelés, horkantás, örömrivalgás. Tűzfények villódzdtek a cethalszerű, pompállóan színes üvegű ablaktáblákon túl.

A falak nem lélegeztek többé. Halotti csendjűkben tisztán kivehették Ristan lépteinek zaját.

A trónrabló éles kanyarral egy terembe iramodott.

Amikor utánafordultak, a szoba közepén állt.

Hosszú, keskeny fejére simuló, homlokába nőtt rövid fekete haja középűtt kiöltött nyelvként az orrhegyéig nyúlt. Ujjnyi széles, sötét szemöldöke alatt, félkör formájú résben öklelő tekintetű, koromszínű szem villogott. Tör végű, arasznyi orra csaknem a csüggedt vonalú, biggyedt szegletű szájba ívelt.

A ráncerdős, sötétszürke bőrű arcról végtelen gyűlölet áradt.

Aztán azt az utálatot és lenézést sugárzó ajkat fölényes vigyor rántotta szélesre, midőn Sayonék a terembe léptek, és a sarkokból és az ajtószárnyak mögül eddig rejtőzött fegyveresek - szörnykatonák és emberformák - indultak feléjük.

Toff visítózva Sayon vállára lendült, és elrejtőzött a haja alatt.

A herceg és Xera, egymásnak háttal, bevárták a lassú léptekkel, fenyegetőleg közeledő ellenfelet.

A lány levágott két fajzatot és egy szőrtelen arcú katonát.

Félszemmel szüntelenül Ristan alattom körözését figyelte.

Hamar megunt a hadakozást, úgy vélvén, az utóbbi időben tán még álmában is vívott.

Kiengedte a gyűrűből a jóllakatlan sárkánygyíkot, és ráhagyta a csatázást.

A Táncos szökölt, forgolódott, aprította a küzdőfelet,

ám rajta is kiütköztek a lankadás jelei.

Különféle fogadalmakat tett magában azt illetően, miként fogja kipihenni fáradságait - feltéve, hogy túléli az éjszakát.

Xera valamennyi tervében szerepelt. Erről persze eszébe jutott a közelítő elválás, és szerfelett megelégtelt, hogy fegyveresek miszlikezésével töltsen a lány drága életét. Mivel megengedte indulatainak, hogy elhatalmasodjanak rajta, figyelmének lanyhultát látván, a katonák kettől is megsebeztek.

494 | 495

Egy-egy penge szaladt a hátába és a mellkasába.

Xera ott termett, és segített, hogy kivágja magát a vészesebb helyzetből.

A varázslény szürcsölve lakmározott.

Ristan a folyosó felé oldalazott.

Sayon félretaszította a körötte örvénylő palotaőröket, és a menekülő után lendült.

Két lépéssel utolérte, és kényszerítette a trónrablót, hogy rántson kardot, és vívjon meg vele.

A gyűlölködő szót se szólt. Bántóan merev ugrásokkal, szögletes mozdulatokkal harcolt. A herceg sebeiből ömlő vér terjedtét látván újfent elvigyorgott.

Akkor is diadalittasan vigyorgott, midőn leszelt feje átpörgött a termen, és átdöfött szívéből kiröppent az élet.

Sayon térdre ereszkedett a holttest mellett.

Szédült a fájdalomtól, vérveszteségtől. Nem érzett győzelmi mármorgást.

Teremszerte hullák heverték.

A háromfejű sárkánygyík az utolsó sakálfejűt tömte magába.

Xera a férfihoz támoalgott, és mellé térdelt.

evégeztük - sóhajtott a herceg. - Ristan nem vesz több vérfürdőt. Ha akarod, mehetünk. Keressük meg Ylimet. Téged megcsókol, nekem anélkül is végem.

- A te életed ezután kezdődik.

- Azért szeretlek, mert ritkán beszélsz badarságokat.

Most már ne változz meg.

A lány lefejtette Sayonról az inget.

Sápadón szemlélte egyenként is válságosnak rémlő, patakzóan vérző sebeit.

Aztán az alsó ajkát beharapva, megkönnyebbülten fel-sóhajtott, midőn a szeme láttára összesimultak és heggé halványodtak a sebszélek, és a kiáradt vér porrá száradt.

- Minden jó, ha jó a mágus - lehelte.

A herceg csalódottan a mellkasához kapott, a sérülés hűlt helyéhez.

Talpra állt, felsegítette a lányt, és ünnepélyesen királynőül kérte.

Xera sírva fakadt, és nemet mondott.

- Múlt éjjel elbúcsúztunk - szólt.
- Nem is egyszer - bólintott a férfi. - És még hányszor megtehetnénk! Te is élveznéd, titkolni se próbáld.
- Megkeresemylimet.
- Hagyd őt békén.
- Viselkedj királyként.
- Hát az nem nagyon érdekel.
- Annyi dolgod lesz, hogy fel sem tűnik majd hiányom.
- Még három ilyen ostoba mondat, és kizárlak a szívemből.
- Engedj el, vagy kísérf oda - kérte a lány.
- Nem bírom megtenni. Adj időt. Ne menj még.
Előbb örvendezzünk a győzelemnek. Vagy minek? -
Sayon csüggedten végigpillantott a holtakon. - Jó darabig nem vágyom kardot fogni a kezembe. Igaza volt Heribnek. Tényleg nem az a valami, hogy most meghalj. Öregedj meg, mellettem! Ahhoz kell ám a hazárd-ság!
- Ég veled.
- Elkísérlek. Megkérjüklimet, hogy inkább halandóvá, mint holtá csókoljon. Ez alig árnyalatnyi változtatás, nem fog érte neheztelni. Nézd meg, mit művelt a sebeimmel! Te most azt hiszed, hogy békében nem tudnánk
496 1 497
egymással mit kezdeni? Legalább annyit mondj búcsúzóul, hogy nem szeretsz!
- Szeretlek.
- Pompás. Akkor talán közöld velem, hogy látni sem bírsz!
- Kérlek, Sayon!
- Jól van, menj csak. Nyugodtan felejtsd el, hogy királynőül kértelek. Menj. Idővel úgyis csak elszipirtyósodnál. Miért pont te lennél kivétel? Előbb csak érdekesen éreznénk magunkat egymástól. Azután folyton zenebonáz-nánk. Egy napon pedig arra lennénk figyelmesek, hogy egymás torkán köszörüljük a kardot. Menj! Holott most jöhetnének a henye napok. Indulj, te csak meghalsz. Én leszek énelmi földönfutó. Mondjad: sebaj, kedvesem, ha már szörnyen fáj, húzd magadra az urna fedelét!
A lány állt vele szemközt, tekintetével beitta a férfit.
Utoljára még egyszer megcsodálta a ragadozó szemrésekben villogó kék és barna íriszt, a széles rajzú, játszimozgékony száját.
- Rádásul így nézel rám! - nyögte a herceg. - Nem lehet kibírni! Ha nem volnánk idegen helyen, ahol ott-hontalanul énem magam, bezárkóznék veled egy szobába, s újfent számon kérném az iménti pillantást. Menj, tényleg menj el! Nagyon sok ideadatlant viszel magaddal. Olyan ez, mintha egy termő fa kidőlné. Ristan és

Amohoe halott. Odakinn valóban éjszaka van, és reggel felkel a Nap. A Cameo vezette nép harca diadalmas volt, nemsokára mindenfelé örömtüzek gyúlnak. Nekem is sikernek kéne éreznem magamat, hiszen végrehajtottam, amire évtizeden át készülődtem. De fele sem sikerült szándékaimnak! Miközben megpróbáltam minden lehetőt, hogy változtass eltökéltségeden, többet adtam oda magamból, mint felényit, és te azt is elviszed. Toff lemászott a férfi nyakából. Megrángatta a nád-rágszárát, majd elindult előttük.

Kövétték a majomkát, mindketten tudván, hová vezeti őket.

Köröztük, akárha jégből volna, olvadozott a cifra palota. Áttetszővé váltak, majd elhalványultak a falak, a gazdagságnál többel kérkedni nem képes ablakok. A felhalmozott, toronyba hordott kincsek repedeztek, porladoztak, mállott a kárpit, a kőpadló.

Toff vijjogva loholt előttük.

- Még mindig meggondolhatod magad - mondta Sayon. - Még nem vagyunk Ylimnél. Mellettem szabad maradhatsz. Amikor csak kedved támad, érvényesítheted a visszavonulékonyágodat.

Megállt, maga felé fordította Xerát, és a kezébe adta a kardját.

Megradagda a saját fegyverét, értésre adván: harcoljanak.

- Emlékszel, az elején mily fontosnak vettük, hogy a megadásig kardozzunk?! Le akartuk győzni egymást. Pedig nem erről szólnak az emberi kapcsolatok, legkevésbé a szerelem. Azóta tízélemyi élmény esett meg velem, és már nem akarok nélküled maradni. Ha elmész, engem korona, győzelem, Vlág hidegen hagy. Nézd, milyen csoda folyik most is körülöttünk!? Elfoszlik mindaz, amihez vér és könny ragadt. A cifrázatosságok alól rögvest előtűnik a régvolt templom romjain épült királyi vár, amelyben apám, anyám oly boldogul élt, míg lehetett. Te is élveznél ott élni. Megérdemelten kedveseznénk egymással; vigadnánk, henyélnénk, míg egy időre azt is meg nem unnánk. Xera nem emelte fel a kezébe tett kardot. Elindult a szütyögő után.

Elfolytak mellőlük a falak. Elolvadt a mozaikkő.

498 | 499

Süppedő fűvön lépdelték a kert fáin alatt. Hajnal koralosította, fakítgatta a csillagragyogású, teliholdas égboltot. Sayon megelőzte a lányt, és szembefordult vele.

- Kardozzunk! Nincs kedved? Mindjárt lesz! Meglehet, Ristan, Amohoe, Gnum herceg és az összes zsarnoki tébolygó épeszüen kezdte, mígnem olyféle kudarc érte őket, aminő most engem is fenyeget! A lelkedre vennéd, ha én is megbomlanék? Ha tényleg elmész, számít-

hatsz arra, hogy veszett orgiákat tartok majd az emlékezetedre! Döglészni, dőzsölni fogok, hájasra hízom, ki se mászom a langyos vízből, hordószám vedelem a bort, minden térdemre három nőt ültetek, és az összes lehető módon, szörnyen fogok igyekezni, nehogy észrevegyem: nem csoda történik velem, csak berúgtam! Azt is vedd fontolóra: ha most így meghalsz, a következő életkört hatalmas adóssággal kezded! Biztos, hogy boldogtalan-szerelmetlen nőként kerülsz vissza!

Xera mély sóhajtással felemelte a kardot.

Nem támadott, lassan hátrált a pengéjét kószolgotó varázskard előtt.

- Ez az! - ujjongott keserűen a férfi. - Ez kell! Hogy jegesen rám meredj! Látom, jól figyelsz! Ha most elmész, eldobván azt, amiért élni érdekes, legközelebb olyan nő leszel, aki a korral nem szépül, hanem öregszik, és el fog kerülni a csodatévő szerelem! Emberbőrrel fűződ a mideredet, és finom csalánszövetből készült ruhában érzed majd otthon magad! Öklendeni, köpni fogsz, ha valahol e szavakat hallod: csókédes, szerelemfinom, ölelésmeleg!

Félkör alakra nyesett bukszusok közé jutottak.

Sayon megtorpant.

A hátráló lány félrehajította a kardot.

- Ne engedj el! - kérte. - Nem tudok lemondani rólad.

- Nem is kell - sóhajtott a mögötte fehérülő kőpadon ülő Ylirri. - Azt hittem, eleven eszű létedre rég észrevetted: mióta megcsókoltál, halandó vagy. Hisz titkon erre vágytál!

- Megcsókoltalak? - lehelte Xera.

Ylim fából faragottnak tetsző, nemes vonású fejét nézte, villogóan zúzmarás haját, topázkék szemét, varázsos mosolyát.

Toff felmászott a padra, és a varázsló combjához dőlt.

A fehér ruhás aggastyán térdénél gepárdtestű, koboldarcú lény ült.

A lány már emlékezett a csókra. Az alig gyógyuló seb miatti töprengésre. Sayon szavára az áhított szarkalábakról.

- Akkor sem értem - suttogott, a szívdobbanásaitól veszettül döngetett mellkasára szorítva tenyerét, lélegzet-hagyottan, örömet hinni se merészelőn. - Továbbra is bűvös a palást és a gyűrű, képzeletből váltok ruhát!? Ezt nem vetted vissza?

Ylim a fejét ingatva, mosolyogva nézett rá.

És mint varázsló, ki valóban meglepőkre is képes: válat vont a szemöldökével.

Azután feléjük nyújtotta a kezében tartott kancsót.

- Kortyoljatok - szólt. - És ha úgy érzitek, megjegyzem, nem bánnam, ha úgy éreznétek valahára, hogy szívesen felhagynátok a szóharccal, menjünk az ünnepelőkhöz. Cameo örüldené keresteti a királyt, és milyen iga-

za van! Nem volt mit visszavennem tőled, Xera. A mágiák, amiket tudsz, nem varázsló adományai, belőled fakadnak. Jutalmat kértél, megérdemelted. Halandó vagy és öregszel, és fontold meg, milyen közel engedted magadhoz Sayont, mert bármely pillanatban gyermeket foganhatsz.

500 i 501

A herceg óriásit kortyolt a kancsóból, hogy elfoglalja magát, mert restellt volna az aggastyán szeme láttára hátraszaltót vetni.

Megteszi majd, nem kétszer, ha párosban marad Xerával.

Sejtette, hogy a lány sem fogja túlzottnak érezni a szaltóugrást.

De azután ölelésszorosan közel mennek egymáshoz.

Az ital, amit könnyeivel együtt nyeltesett, az élet bora volt: csillogó, sűrű, sötét, kígyóbőr selymes, tündérfinom, táncos léptű.

Átnyújtotta a kancsót az immár titkolatlanul tündöklő Xerának, majd a megfontolt járású varázsló nyomában, egymással és a vígan trütyögő Toffal kéz a kézben, a palota felé indultak, az örömtüzek ragyogása iránt.

A Fabyen Kiadó honlapja elérhető:

www.fabyen.hu

VAVYAN FABI.E (Molnár Éva) regényíró

1956. március 20-án született Budapesten.

Férjezett, egy fiú anyja. Írói nevét első könyve megjelenése, 1987 óta viseli. Tanulmányait a Dr. Pólya Jenő Egészségügyi Szakközépiskolában végezte; 1988-ig ápolónőként dolgozott.

Művei a megjelenés sorrendjében: A Halkirálynő és a kommandó, A halál zsoldjában (1987),

A pokol is elnyeli, A Halkirálynő és a dzsinnek, Knplikommandó (1988), Mesemaratón, Ki feküdt az ágyamban Halálnak halálával, Démontangó (1989), Ébredj velem Fauycidal, My Fair Lord (1990), Édes, mint a bűn, Álomhasza (1991), A pepita macska, Mogorva nyár (1992), Vis Major (1993), 3égtánc (1994), Kyra Eteison, Szennyből az Angyal (1995), Tűzvarázs, Kmmyű álom (1996), Sárkánykőmry, A Hold forró jegén (1997). Elkelt könyveinek példányszáma napjainkig 2,5-3 millió tehető (az utánnyomásokat nem számítva).

Hősei markáns egyéniségek, viszonyaik árnyaltak. Cselekményvezetése kiszámíthatatlan, lebilincselő, a történet vége felől nézve mindig logikus. Kritikusan fogékony a mindenkori aktualitások (technikai újdonságok, életmód-divatok, szellemi áramlatok, beszédfordulatok, viccek, pletykák, stb.) iránt. Szituációs és nyelvi humora

frappáns, pazarló, nemritkán bizarr. Lírája cukormentes, környezetkímélő. Politikus elme: a Mindenkori Veszélyeztetettek Nemlétező Pártjának fáradhatatlan szóvivője. Történeteinek erkölcsi és gyakorlati kicsengése illúziómentesen biza-kodó és humánus. Érthetően legpopulárisabb író kortársaink egyike. Stílusa ujjlenyomat-szerűen egyedi, összetéveszthetetlen - ám (vagy éppen ezért) képes "follilorizálódni": számosan élnek jellegzetes fordulatainak szándékos, de önkéntelen idézésével is. F Á

Előkészületben

VAVYAN FABLE

VAKVÁGTA

Le Baron esztendőkön át kitartott függetlensége mellett. Csupán váltás fehéreneműt, pipereholmit tartott a pasasánál. Azon nap, amidőn elfogadta a jegygyűrűs dobozkában átnyújtott házkulcsot, és összeköltözött Kentaróval, és már boldogságát sem restellte tovább, mi több, azt is eltökélte, lovagolni tanul kedvesétől, azon nap jelentkezett az exférj, közöl-vén: ideje, hogy mostantól ő foglalkozzék csecsemőkora óta nem láthatott lányával.

A gyűlölködő gyermek haladéktalanul meg is érkezik, persze profi módon felkészülve anyja bűnös-zűrös múltjából. Le Baron élete, mely eddig a megtévesztésig hasonlított egy cukormázás tortához, legott kesernyés ízekkel dúsul. Eleinte még csupán az a kérdés, mit is kezdjen a süldővel, ám hamarosan kirobban köztük a háború.

Eme szeretem-nem-szeretem-ki-lovagol szebben-buknak-rá-a paskók-az-ő-szeme-sokkal-zöldebb csatározás közepette időbe telik, amíg ráeszmélnek, hogy az atyának nyoma veszett.

Egyéb, különösnek mondható események is történnek.

Le Baron egyszerre csak szörnyű gyanút fog.

Bölcsen teszi.

Mi csakis adni szeretnénk!

Viszonzásképp NEM várunk Öntől: kéziratot, diszket, rejtvényt, életművet.

Mi csakis adni szeretnénk!

Megjelent

FODOR ÁKOS

ADDIG IS

Talán nem merőben véletlen, hogy itt vagyunk.

Talán az sem csupán a sors szeszélyének tudható be: meddig vagyunk itt.

ADDIG IS: legyünk itt jól Lehetőleg nem ártva sem másnak, sem magunknak.

Szemlélődjünk, és tűnődjünk el mindazon, akik-amik csak itt, csak most, és csak addig vagyunk - míg itt vagyunk.

Így akár azt is megsejthetjük: ez nem minden; lehet valami az

itt-és-

most létünkön túl is.

Fodor Ákos abban különbözik tőlünk, más szemlélődőktől, hogy megfigyelései lézerfény-szerűen koncentráltak. Nem kíméli önmagát, amikor érez és gondolkodik; olvasóival azonban roppant udvarias: egyes szövegei többnyire csupán néhány szóból állnak, hogy fejben-szívben tarthatók és hordozhatók legyenek. Ennél fogva egyáltalán nem rövidek, hiszen az olvasóban tovább-szólhatnak.

És szólnak is; ezt bizonyítja a költő rajongóinak egyre bővülő táborára - továbbá az a tény, hogy ma, a költészet állítólagos válsága idején az ő könyvei az utolsó példányig gazdájukra találhatnak.

HITVALLÁS ÉLETRECEPT

A béke más, mint Végy egy Ezt-vagy-Azt;
szünet két háború közt emeld föl a szívedig
a Jó nem rossz Rossz. - s vigyázva tedd le.

KÉPEM EGY LÁNYRÓL EGY CSODA SZINOPSZISA

napcsepp elszállunk az évek fölött

ÖNGYILKOSSÁG Fodor Ákos kilencedik verseskötete

törölni tárgyat 9 Ft + 300 Ft postaköltség

a por alól?

Még kapható

FODOR ÁKOS

DÉL UTÁN

-Az Ön műveinek kritikai megítélése szélsőségesnek mondható.

Tandori Dezső "eredendő költő"-nek minősíti; Tarján Tamás szerint "Fodor Ákos lírája érett, magasrendű, megragadó"; Spiro György így ír: "... versei segítenek élni." olyan kritikusa is akad viszont, aki kétségbe vonja: egyáltalán versek-e az Ön versei?

- Bizonyára mindannyiuknak igazuk van.

- Lehetséges ez?

- Lehetséges. (részlet egy interjúból)

EGY ROMÁNC SZINOPSZISA

Mind a ketten csak téged szerettünk.

Én is - te is.

AXIÓMA

Akiben Isten

hisz: teljesen mindegy, hogy

hisz-e Istenben.

EGY TÖKÉLETES BÜNTÉNY FORGATÓKÖNYVE

kivárom és túlélem

végelgyengülésedet

Fodor Ákos nyokadik verseskötete

A kötetek megrendelhetők a Fabyen Kiadónál levélben: 1539

Budapest, Pf. 567. címen, vagy telefonon: 355-7314 (csak üzetrögzítő). Ára 500 forint + 300 forint postaköltség. Kapható az

Írók Boltjában, 1061 Budapest, Andrásy út 45.

VAVYAN FABLE

EDDIG MEGJELENT REGÉNYEI

I. A pokol is elnyeli 14. Álomhajsza

2. A halál zsoldjában 15. A pepita macska
3. A Halkirálynő 16. Mogorva nyár
és a kommandó
17. Vis Major
4. Mesemaráton
5. A Halkirálynő
és a dzsinnek
6. Kriplikommandó
7. Ki feküdt az ágyamban?
8. Halálnak halálával
9. Démontangó
10. Ébredj velem!
11. Fattyúdal
12. My Fair Lord
13. Édes, mint a bűn
18. Jégtánc
19. Kyra Eleison
20. Szennyből az Angyal
21. Tűzvarázs
22. Könnyű álom
23. Sárkánykönny
24. A Hold forró jegén
25. Varázscsók
Sajncilattal tudatjuk, hogy az eddig megjelent
kötetektől egyetlen példány sem áll rendelkezésünkre,
így ezekből küldeni nem tudunk.
Azonban évente jelentkezünk egy-egy
második (harmadik) kiadóssa